

Giới thiệu Xuyên Và Ngược Xuyên

Là một độc giả yêu thích thể loại truyện xuyên không hẳn bạn đọc sẽ cảm thấy thú vị với đề tài hoán xác đổi hồn sống như một người khác và ở một thời điểm khác, dù cũng là câu chuyện ấy nhưng với mỗi truyện khác nhau, tình tiết và lối tạo hình nhân vật luôn là điểm sáng cho truyện. Tác giả Yến Chu đã gửi đến bạn đọc truyện với nội dung linh hồn hoán đổi, xuyên không thời không, cổ đại tới hiện đại, thi đấu thể thao khá lạ và đặc sắc với nhan đề Xuyên Và Ngược Xuyên.

Xuyên không thật tốt, cưỡi ngựa ngắm trai đẹp, vàng bạc châu báu nắm trong tay.

Xuyên không thật tốt, ra Thiên Sơn vào Long Đàm, học được võ công tuyệt thế.

Xuyên không thật tốt, lang bạt giang hồ du nhập thâm cung, trong ngoài lịch sử tôi nghe hết.

Xuyên không thật tốt, vai chính mệnh tốt, không có bản lĩnh, cũng có thể bắt chước Vi Tiểu Bảo.

Xuyên không thật tốt, vai phụ xinh đẹp, mọi thứ đều tình thông, mất mù cũng có thể dựa vào vai chính.

Người ta đều là vô ý xuyên không, Triệu Mẫn Mẫn tôi lại trăm phương ngàn kế nghĩ cách xuyên không!

Xuyên không thế nào? Giai đoạn đầu là chuẩn bị cho mọi việc về sau, tôi đã chuẩn bị đủ, không tin sao bạn không xuyên không thử! Triệu Mẫn Mẫn tôi cũng không phải là chết hay nằm mơ, tôi dám mơ thì sẽ dám thực hiện! Thời đại mới của nữ giới xin kính chào!!

Xuyên qua tựa như thi vào trường cao đẳng, phải có kỹ thuật, cũng phải gặp vận may, muốn xuyên thì phải có sức chịu đựng, nghị lực, động lực, mị lực, cộng thêm một chút trí tuệ. Triệu Mẫn Mẫn này, tương đối bình thường. Nhưng phàm là người bình thường, thì càng muốn oanh oanh liệt liệt một phen.

Kỹ thuật cộng thêm vận khí, 99% mở hội cộng thêm 1% trí tuệ, nàng vẫn xuyên qua rồi trở nên oanh oanh liệt liệt như vậy. Lấy quy luật hoàng kim làm phương châm chỉ dẫn, ca múa và viết thơ cả hai tay đều phải vững vàng. Trong nháy mắt xuyên qua liên vang danh cả nước, không hiểu sao lại bị cuốn vào việc soán vị đoạt quyền, như một món quà mà bị chuyển qua tay cho “Xã hội đen”...

Chiến trường từ đông kéo đến tây, từ thanh lâu cho đến Vương phủ, từ Trung Nguyên kéo đến biên giới... Khốc ca mặt lạnh, sắc lang phong lưu, mã tặc đứng mảnh, thế ngoại cao nhân, Vương gia quyền thế, thời gian địa điểm nhân vật mà tiểu thuyết nên có cái nào cũng không thiếu.

Mời bạn đón đọc truyện đầy bất ngờ này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Triệu Mẫn Mẫn Một Thân Một Mình

Edit: Windy

Beta: EU

Đêm dài, vắng người, không nghe thấy cha mẹ gọi con gái, nhưng lại nghe thấy tiếng chuột cùng bàn phím vang lên rầu rĩ.

Nhìn tiểu thuyết Hoàng Đại Hòa đang sáng lấp lánh chiếu rọi trên màn hình, trước máy tính người nào đó nắm chặt khăn giấy, khi khóc khi cười, lẫn lộn...

Không có dấu hiệu báo trước, người nào đó đột nhiên đóng tất cả cửa sổ lại, hai mắt đại ra, cuối cùng nhìn chăm chăm vào bình khí nằm trên mặt bàn, thật lâu sau... Tựa hồ ngay cả thời gian đều dừng lại...

Đột nhiên, bầu không khí xuất hiện một ít vết rạn, chuyển động! Đúng vậy, người nào đó chuyển động! Người nào đó hai tay run rẩy, đề lên trên bàn máy tính, chậm rãi cử động thân thể đã cứng ngắc, vươn người cho xương sống giãn ra, vặn vẹo cái cổ đau nhức, tinh khí chạy khắp nơi, cuối cùng hội tụ tại đan điền, tinh quang tăng vọt! Hết thấy đều xảy ra trong nháy mắt! Người nào đó ngửa mặt lên trời hét dài:

“Ta—muốn—xuyên—không—!!!!A a a a a a a a —!!!!!!”

“Àm!” (Âm thanh của quyển “Từ điển tiếng Hán bỏ túi” đập vào đầu người nào đó)

“Kêu gào cái gì! Âm ỉ điếc tai bà đây rồi!” (cô gái nằm trên giường rống lên giận dữ)

“...” (người nào đó nằm ngay đơ...)

Người nào đó là một người bình thường.

Ngay cả họ từ thời tổ tông cũng là họ “Triệu”—Nói dễ nghe là được xếp hàng thứ nhất trong trăm họ ở Trung Quốc. Nói khó nghe thì, kêu tràn lan ra đây.

Tên thì hay—nếu chỉ có trong lời nói, ít nhất cũng có vài phần khí chất như phụ nữ trong tiểu thuyết Kim Dung. Vì thế, người nào đó không ít lần đắm ngực dặm chân, mỗi khi nhớ đến khó tránh khỏi oán giận đời trước khuyết thiếu trình độ văn hóa văn văn.

Đúng rồi, người nào đó tên là Triệu Mẫn Mẫn.

Tiểu học khi học sáng tác văn, thầy giáo nói: miêu tả nhân vật phải từ bề ngoài rồi đến tính cách, tiếp đó là sở thích và câu chuyện, hình tượng mới có thể đầy đặn đáng yêu. Cho nên, chúng ta trước hết phải xem tính cách cùng bề ngoài của Mẫn Mẫn.

Người ta nói nữ nhân xinh đẹp, ba phần bề ngoài, ba phần khí chất, ba phần phẩm chất, một phần phúc sức.

Mà Mẫn Mẫn—

Tướng mạo bình thường, bề ngoài trừ mười điểm;

Học văn bình thường, gia thế bình thường, không có sở trường gì đặc biệt, khí chất trừ hai mươi điểm;

Tính cách à... (im lặng tuyệt đối có rất nhiều hàm nghĩa)....Cũng may trên nguyên tắc lớn vẫn là tích cực dựa vào tổ chức đảng, phẩm chất chỉ khâu trừ năm điểm thôi;

Về phần phúc sức, đây là sự biến thiên, màu sắc mức độ có quan hệ trực tiếp với tình hình kinh tế cơ bản, nói trắng ra chính là dựa vào tiền bạc mà ra~

Nói tóm lại là, chỉ số tổng hợp của Mẫn Mẫn khoảng chừng trên dưới 65 điểm, theo như lời nói của Hồ Cẩm Đào chính là: hiện trạng đáng lo a...

Lại nói đến sở thích của Mẫn Mẫn.

Mẫn Mẫn có một sở thích duy nhất là ngày đêm xem tiểu thuyết trên Tấn Giang, gần đây còn mê truyện xuyên không. Sau khi xem truyện xuyên không suốt hai mươi ngày, Mẫn Mẫn đúc kết được một hệ thống rõ ràng sau:

Xuyên qua thật tốt a!

Xuyên qua thật tốt, cười ngửa ngắm mỹ nam, vàng bạc châu báu nắm trong tay.

Xuyên qua thật tốt, ra Thiên Sơn vào long đàm, tuyệt thế võ công khắp người. (Có ai nghe long đàm hổ nguyền của Kim Dung chưa?)

Xuyên qua thật tốt, phiêu bạt giang hồ dạo thâm cung, trong ngoài lịch sử ta tán dóc.

Xuyên qua tốt, nhân vật chính mạng tốt, không có bản lãnh gì, cũng có thể làm Vi Tiểu Bảo!

Xuyên qua thật tốt, vai phụ xinh đẹp, mọi thứ đều tình thông, mất mùa cũng có thể dựa vào vai chính.

Vì thế, ở trong cuộc sống hiện thực bình thường vĩnh viễn không ngày nổi danh, Mẫn Mẫn quyết tâm tính toán đi lên con đường xuyên qua không lối về này!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Giai Đoạn Chuẩn Bị Trước Khi Xuyên Qua (Thượng)

Edit: Windy

Beta: EU

.....

Vì thế, ở trong cuộc sống hiện thực bình thường vĩnh viễn không ngày nổi danh, Mẫn Mẫn quyết tâm tính toán đi lên con đường xuyên qua không lối về này!

Hạ quyết tâm, Mẫn Mẫn lục tung khắp nơi tìm kiếm bút lông, giấy Tuyên Thành, một lát sau một chữ “Xuyên” rồng bay phượng múa đã bị “Ba cây đinh” dán ở trên tường!

“Tốt...Nhu vậy, phần đầu đi!”

Xé mảnh vải buộc ở trên đầu, Mẫn Mẫn rầm rầm mở bản ghi chép bắt đầu lên kế hoạch!

Ừm, kế hoạch là nhân tố quan trọng nhất để thành công.

Đầu tiên là giai đoạn chuẩn bị trước khi xuyên qua:

“Mười-tám-loại-võ- nghệ——!”

Mẫn Mẫn cảm ngòai bút hưng phấn run rẩy, lực đạo cơ hồ có thể chọc thủng trang giấy, viết xuống một tiêu đề lớn.

Kế tiếp, người nào đó vì tập luyện các kiểu kỹ năng này mà tiến hành đặc huấn trong địa ngục...

• Cảnh A:

Rạng sáng năm giờ, tại phòng dạy võ thuật:

Đội trưởng đội võ thuật năm ba đại học: “Ồ? Là ảo giác của tôi sao? Hình như tôi vừa thấy một một cô gái đang điên cuồng đánh vào bao cát của chúng ta...”

Một thành viên A khác trong đội hình tập luyện võ thuật buổi sáng: “.....Không phải ảo giác, cô ta đã như vậy suốt một tuần rồi, nghe nói là bị bạn trai bỏ rơi, đang phát tiết đấy...”

Thành viên B trong đội hình tập luyện võ thuật buổi sáng: “Ừa? Tôi lại nghe phiên bản là cô ta cùng bằng hữu đánh cuộc phải tham gia thi đấu tranh ngôi vị đứng đầu.....Đừng nhìn bề ngoài của cô ta, mạnh lắm đấy! Tháng này cô ta đã phá hỏng hai bao cát rồi...”

Thành viên CDE trong đội.....”....Oa oa chút chút...”

Sự thật:

Mẫn Mẫn một phen nắm cổ áo huấn luyện viên, bộ mặt giữ tợn: “Tôi đã đóng học phí gấp đôi rồi! Dạy tôi phương pháp trong một năm có thể học được Tae Kwon Do mau!”

Huấn luyện viên giãy dụa: “Không. ...Không có.”

Mẫn Mẫn: “....Bùng cháy đi! Tiểu vũ trụ của ta!!”

Hai người đánh nhau một hồi, huấn luyện viên ngồi trên sàn nhà thờ hồn hèn: “Nha đầu, xem ra cô rất có thiên phú đánh nhau a.Nếu không, chúng ta thử xem cách huấn luyện ma quỷ đi?”

Người nào đó lệ nóng doanh tròng: “.....Sur phụ!!!!”

Vì thế.Mới có một màn trên. ...

• Cảnh B:

Tại thư viện trường học:

Quản lý thư viện: “Này. ...Bạn học, cô không thể mượn thêm bộ < này nữa.Lần trước cô đã mượn < và < còn chưa trả, còn có < cùng <<đường mình="" hoành="">>....Phiếu mượn sách của cô đã đầy rồi.”

“Cậu nói cái gì?!”

Mẫn Mẫn cào lên cái bàn mượn sách, lộ ra ánh mắt hằn máu của cảm thù ăn thịt:

“Không thể mượn?! Tôi nói cho anh, anh có biết Thanh xuyên xác suất cao bao nhiêu không?! Căn cứ theo tính toán của tôi, xuyên qua có xác suất cao tới 54% là xuyên qua triều Thanh a!! Đương nhiên, xuyên qua thế giới khác xác suất cũng cao không kém.Không không, cái này không phải trọng điểm.Cá nhân tôi vẫn trung thành với phe của Tứ gia*, đương nhiên có khuynh hướng Thanh xuyên.Đây cũng không phải trọng điểm.Tóm lại, tôi rất cần quyển sách này!!! Anh—có—hiểu—ý—tôi—không—?!” Nghiến răng nghiến lợi.

*(*Tứ gia: vắng, là Tứ gia Ung Chính trong “Bộ bộ kinh tâm” đấy ạ)*

Quản lý bị dọa chần chừ: “Tôi. ...Tôi cho cô mượn phiếu đọc của tôi dùng cũng được.”

Người nào đó cảm thấy hải lòng rời khỏi thư viện.

• Cảnh C:

Tại phòng karaoke:

Bạn A khóc thảm thiết xông ra ngoài: “Không cần a a a a!!!! Tao không bao giờ.muốn cùng mày đến luyện ca nữa.”

Bạn B, tay cầm chặt chén trà run rẩy, run rẩy, rốt cuộc không thể nhịn được nữa rít gào:

“Triệu Mẫn Mẫn!!! Mày đủ chưa!!! Đã tám giờ rồi! Vì cái quái gì mà mày chỉ hát mỗi một bài này hả?!”

Mẫn Mẫn, bình tĩnh ngoái đầu nhìn lại: “Tụi mày không biết sao?~ Minh nguyệt kì thi hữu ~(*Trăng sáng tự bao giờ*) chính là ca khúc kinh điển cần thiết khi xuyên qua a!.....Vậy nếu không, chúng ta đổi thành ~ Biên cả một tiếng cười~? (*) (tuần trước đã hát đến chín giờ....)”

Bạn C: “Tao....Tao đau dạ dày.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: Giai Đoạn Chuẩn Bị Trước Khi Xuyên Qua (Hạ)

Edit: Windy

Beta: EU

.....

“Triệu Mẫn Mẫn!!! Mày đủ chưa!!! Đã tám giờ rồi! Vì quái gì mày chỉ xướng mỗi một bài này?!!”

Mẫn Mẫn, bình tĩnh ngoái đầu nhìn lại: “Tụi mày không biết sao?~ Minh nguyệt kì thi hữu ~ (*Trăng sáng tự bao giờ*) chính là ca khúc kinh điển cần thiết khi xuyên qua a!..... Vậy nếu không, chúng ta đổi thành ~ Biển xanh một tiếng cười~? (tuần trước đã hát đến chín giờ....)”

Bạn C: “Tao....Tao đau dạ dày.....”

• Cảnh D:

Phòng ngủ nữ sinh:

Bạn cùng phòng A: Tụi bây nói xem.....Mẫn Mẫn có phải đang yêu hay không?

Bạn cùng phòng B: Nó làm sao?

Bạn cùng phòng A: Mày để ý xem, bây giờ mỗi ngày nó đều cầm bút lông viết thơ, còn lộ vẻ chưa xốt kiểu như chút thu buồn mẫn xuân nữa....

Bạn cùng phòng B: Ra vậy a, thơ tình chút thu buồn mẫn xuân a.....

Nghe đến đó, Mẫn Mẫn đột nhiên buông bút lông xuống trên tờ giấy Tuyên Thành ngang đầu lên, găm thét: “Nói bậy! Ai lúc nào cũng viết chút thu buồn mẫn xuân chứ?! Đồ ngốc! Xác suất xuất hiện thơ tình không nhiều nha! (Đây không phải là trọng điểm mà cô nên tức giận....) Tao nói cho chúng mày, nữ chủ xuyên qua có thể không xinh đẹp, nhưng không thể không biết ngâm thơ! Mà trong đó xác suất xuất hiện cao nhất chính là uống trà ngâm thơ! Tiếp theo chính là mai lan trúc cúc ngâm, biển hồ Trường Giang và Hoàng Hà ngâm....Đương nhiên ca tụng thái bình thịnh thế cũng không ít, quan trọng vẫn phải khiến Hoàng Thượng vui vẻ....Làm thơ không quan trọng, mấu chốt là phải dùng đúng lúc, đầu tiên là phải nắm rõ niên đại! Ở thời đại Khang Hi, đem thơ Lí Bạch ra mà nói là mình sáng tác chắc chắn sẽ bị loại ra ngoài....”

Bạn cùng phòng C vốn vẫn luôn trầm mặc: “Mẫn mẫn, mày là chuẩn bị xuyên qua, không phải chuẩn bị thi vào khoa văn trường đại học, bình tĩnh một chút.....”

• Cảnh E:

Trong nhà:

Mẫn Mẫn như bạch tuộc quấn trên cổ bố già: “Cha cha, dạy con chơi cờ vây đi ~ có biện pháp nào trong vòng một năm có thể thắng bác Lưu nhà bên không?”

Cha: “Cha mày cùng bác Lưu khổ chiến hơn mười năm, cũng chưa thắng được thằng chả, người ta chính là quán quân nghiệp dư của Bắc Kinh, một năm? Mày có mà đi nằm mơ!”

Mẫn Mẫn: “Cha à, có vẻ như cha thiếu ý chí chiến đấu rồi ~ ha ha....Con gái cha đây sẽ khiến cha bùng cháy lên....Người tựa như một ngọn lửa ~ oanh oanh liệt liệt thiêu đốt ta....”Ngâm nga ca hát chạy đi.....

Ngày hôm sau:

Láng giềng xung quanh:

“Tiểu Trung a~ (ba Mẫn Mẫn) tiểu tử cậu rất có cốt khí! Được đấy!”

“Triệu ca (ba Mẫn Mẫn), tôi rất bội phục anh, dám nói với bác Lưu ‘giết hán không còn manh giáp’! Thần tượng a!”

“Mẹ nó! Lão Triệu (ba Mẫn Mẫn)! Rất trâu bò nha! Đến lúc đó anh em chúng ta nhất định đến xem cuộc chiến!”

“Cha đứa nhỏ (ba Mẫn Mẫn), từ lúc kết hôn bà đây không thấy ông như vậy! Chưa bao giờ tranh thứ gì, ông yên tâm, tôi toàn lực ủng hộ ông!”

“.....Oa oa chút chút.....”

Ba Mẫn Mẫn mờ mịt.....

Mẫn Mẫn dè dặt tới gần ba, thử mở miệng thăm dò: “Chuyện đó, cha, con đã thay cha viết thư khiêu chiến gửi bác Lưu rồi, dán ở đầu ngõ hẻm....”

“Mày nói cái gì?!!” Ba Mẫn Mẫn run rẩy thiếu chút nữa không thở nổi, loạng choạng bắt lấy Mẫn Mẫn, “Mày.....Mày viết cái gì?” Ông trời a, vì cái gì ông lại phải tiêu ma vương như vậy xuống làm con gái tôi a??? Ba Mẫn Mẫn khóc ròng....

Mẫn Mẫn mặc kệ cha loạng choạng sắp sụp đổ, bình tĩnh trả lời:

“Thật ra cũng không viết điều gì mất mặt cả, chỉ là:

Thằng nhãi Lưu kia! Ông ức hiếp tôi nhiều năm (rác rưởi đầy hành lang, quần áo nhà ông chiếm hết ban công nhà tôi....)! Việc vật chồng chất, phần khi khó tiêu! Một năm sau tôi với ông ở trước ngõ hẻm phải đánh cò vây phân thắng bại! Người thất bại phải phụ trách quét tước hành lang một năm! Tôi Triệu Trung thề, chắc chắn phải giết ông không còn manh giáp! Ngày này sang năm, không gặp không về!—6/2/2005, Mẫn Mẫn viết thay.....Ồi! Cha! Cha làm sao mà ngất đi rồi!?”

Tóm lại, dưới tình thế đã đâm lao thì phải theo lao, ba Mẫn Mẫn bắt đầu đặc huấn cò vây, Mẫn Mẫn là người duy nhất có thể cùng luyện, một bên cầm sách dạy đánh cò, lại thêm sở học của ba Mẫn Mẫn, Mẫn Mẫn ngày tiến ngàn dặm....

Sự thật:

Mẫn Mẫn: “Phải biết rằng, đây là hoạt động giải trí tao nhã duy nhất ở cổ đại ~! Không thể giết thời gian cũng có thể giả bộ thâm trầm đúng không?”

• Cảnh F:

Bạn bè A: “Mẫn Mẫn, chúng tao biết là mày đang chuẩn bị xuyên qua, nhưng vì sao ngay cả tiếng Pháp cùng tiếng Nhật mày cũng học?”

Mẫn Mẫn: “Chị hai à, chị nông cạn quá ~ làm sao mày biết được tao chắc chắn sẽ xuyên qua Trung quốc cổ đại mà không phải là ngoại quốc cổ đại? Mời tham khảo tác phẩm ◇ (Tiếng nói của cơ vũ kinh Bình An thời Tống?) Tao đây là chuẩn bị cả hai tay, hai tay đều phải chắc thôi ~”

• Cảnh G:

Trong giờ học Tư tưởng chính trị:

Thầy: “Triệu Mẫn Mẫn! Không lắng nghe bài giảng mà xem sách lung tung gì ở dưới đây! Con gái thời nay thật là, hờ một tí là xem ngôn tình, còn có cái mê gì đây (cái đó gọi là đam mê), đúng là một thế hệ ngày càng không có khí chất, trò xem xem như vậy nghĩa là gì? Khí chất ở đâu ra?.....Mau đem quyển sách kia lên đây!”

Mẫn Mẫn cầm sách lên bục giảng.

Trên bìa sách in rõ ràng chữ thiếp vàng to: ◇

Thầy giáo ngầy người.....

Giờ học lịch sử quan hệ quốc tế sau chiến tranh:

Thầy: “Bạn học Triệu Mẫn Mẫn, em cúi đầu đọc sách gì đấy?”

Mẫn Mẫn: “<<đại cương="" quân="" lí="" hành="" chính="">>”

Thầy: “.....”

Giờ học môn kinh tế chính trị chủ nghĩa Mác:

Thầy: “Này! Nữ sinh bên kia! Cô đang đọc gì vậy? Đi học làm gì không biết! Vừa rồi tôi giảng lý luận kinh tế em nghe có hiểu không?”

Mẫn Mẫn: “Em hiểu, em đang đọc << Quản lí xí nghiệp hiện đại>>”

Thầy: “.....”

Giờ học lý luận của Đặng Tiểu Bình:

Thầy: “Triệu Mẫn Mẫn, em đang đọc gì đấy? Tôi vừa mới giảng về tinh hoa trong lý luận của Đặng Tiểu Bình, em có hiểu không?”

Mẫn Mẫn: “Em đang tìm hiểu sâu hơn, đây là ◇”

Thầy: “.....”

Giờ học văn học cổ Trung Quốc:

Thầy: “Cho nên nói, người hiện đại thật là! Đầu quên hết nguồn cội! Các trò nói xem, có ai trong các trò biết phân biệt được ngũ cốc không? Có ai biết lúa nước hình dạng thế nào không?.....Này, bạn nữ bên kia, đang nhìn gì đó?”

Mẫn Mẫn: “◇”

Thầy: “.....”

Lớp cao đẳng toán học:

Thầy: “Các trò đừng cảm thấy phiền phức khi tính toán những con số này! Lý luận đề là để phục vụ thực tiễn! Hôm nay là công thức trên giấy ngày mai là nhà cao tầng!.....Triệu Mẫn Mẫn, em đang xem sách gì đây?”

Mẫn Mẫn: “<”

Thầy: “.....”

Cho nên nói, trên lớp học mà có sai sót đến mức này, cũng là một loại cảnh giới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4: Không Có Biện Pháp Xuyên Qua

Edit: Windy

Beta: EU

.....

Cho nên nói, trên lớp học mà có sai sót đến mức này, cũng là một loại cảnh giới.

• Cảnh H:

Phòng vũ đạo.....

• Cảnh I:

Trà đạo quán.....

• Cảnh J:

Gánh hát kinh kịch.....

• Cảnh K:

Trung tâm vật lý trị liệu Trung y.....

• Cảnh L:

Phòng bếp của quán rượu Mỗ Đại.....(???)

• Cảnh M:

Trung tâm chỉ huy dẫn nước chống lũ.....(vào đây làm gì?!)

• Cảnh

Cứ như vậy, trong lúc các phương pháp huấn luyện ma quý của Mẫn Mẫn giống trống khua chiêng đồng thời tiến hành, một vấn đề không thể bỏ qua dần dần trôi lên mặt nước.....

Đêm khuya, phòng ngủ nữ sinh, dưới ánh đèn bàn:

Mẫn Mẫn thống khổ nằm trên bàn học, mở bút kí ghi chép kế hoạch xuyên qua ra, đằng sau “Phương pháp xuyên qua” bày ra chi chít các điều khoản——cùng với, một dòng được gạch chân màu đỏ rất bắt mắt!

“Cách dễ dàng nhất để xuyên qua là tai nạn xe cộ.....Nhưng.....”

Thời gian trở lại một tháng trước kia:

Người nào đó bắn khoả đi qua đi lại năm bảy lần, vẫn không hạ được quyết tâm đứng ra giữa đường cái.Cuối cùng lại bị chú cảnh sát giao thông chặn lại, tận tình khuyên bảo: “Nha đầu, tuổi còn trẻ sao lại nghĩ quẩn vậy? Trên đời này có chuyện nào không thể giải quyết hả? Đầu năm nay ai cũng sống thật không dễ dàng đúng không? Cho nên cháu có muốn chết cũng phải nghĩ cho ta chứ, giải quyết tốt hậu quả thật phiền toái a.....”

Người nào đó suy nghĩ ba ngày, rút cuộc gọi một chiếc taxi màu đen, vốn định liều mạng.Sau ba giờ đi từ Thiên An Môn đến Sùng Văn Môn, lái xe kia mắng: “Khốn! Lại con mẹ nó kẹt xe!”

Xuyên qua bằng tai nạn xe cộ —— đổ vỡ!

Tiếp theo thì ~ cần phải từ trên cao rơi xuống, cái gì mà nhảy từ vách núi cao, té ngã, ngã từ ban công xuống.Nhưng.”

Thời gian trở lại hai tháng trước kia:

Người nào đó sau khi lần thứ n từ trên giường, trên ghế, trên bàn, trên thang hung hăng ngã xuống đất.Người ở lầu dưới chạy lên đây, một cước đá văng cửa chửi ầm lên: “Con mẹ nó nha đầu nguoi mà còn dám ngày đêm làm ầm ĩ bà đây sẽ một chương đập chết nguoi!!”

Người nào đó, trong lúc thần chí mơ hồ: “.....Đập chết? Có thể xuyên qua không?”

Bà thím cứng ngắc.

Người nào đó đứng trên thang lầu hít sâu vài lần, không dám lặn xuống.Đột nhiên sau lưng bị một người đụng phải! Người nào đó không hề chuẩn bị tâm lý liền hướng về cầu thang tám mươi chín bậc phóng tới——rơi vào lòng một nam sinh! Người nào đó sau khi nói lời cảm tạ chuẩn bị rời đi, nam sinh kia mặt đỏ tai hồng nói: “Triệu Mẫn mẫn.thật ra tôi.thật ra tôi.thích bạn lâu rồi....”

Người nào đó cứng ngắc.

Người nào đó đi khắp Bắc Kinh không tìm được vách núi cao nào vừa lòng, sau lại tính toán nhân dịp nghỉ hè đi vùng khác tìm xem xem. Sau lại nghe người ta nói nhảy vực có khả năng không chết, đành bỏ ý niệm trong đầu.

Người nào đó cảm thấy nhảy lầu có thể rơi trúng quần chúng vô tội hoặc phương tiện công cộng, chết cũng sẽ dọa các bạn nhỏ ngây thơ thuần khiết, nên đành bỏ ý niệm trong đầu.

Rơi xuống để xuyên qua—không thành!

Ngoài ra còn có các loại điện giật xuyên qua, rơi xuống nước để xuyên qua, xuyên qua trong giấc ngủ, môi giới xuyên qua, hắt xì xuyên qua.

Tất cả các thử nghiệm đều không thành!

Nhìn một chuỗi các dòng gạch đỏ trên bản bút kí, Mẫn Mẫn vô cùng đau đớn hát lên: “Muốn xuyên qua ~ thật sự không dễ dàng ~~~~~”

Ba ngày sau, bản bút kí của Mẫn Mẫn bị giám thị ký túc xá lục soát, mặt trên ghi đủ loại các phương pháp tự sát làm nhân viên nhà trường một lần nữa coi trọng hơn công tác phụ đạo về tâm lý sức khỏe cho sinh viên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Rút Cuộc Là Xuyên Qua Hay Không Xuyên Qua

Edit: Windy

Beta: EU

.....

Ba ngày sau, bản bút kí của Mẫn Mẫn bị giám thị ký túc xá lục soát, mặt trên ghi đủ loại các phương pháp tự sát làm nhân viên nhà trường một lần nữa coi trọng hơn công tác phụ đạo về tâm lý sức khỏe cho sinh viên.

Phương pháp xuyên qua còn chưa tìm được, Mẫn Mẫn đã xảy ra một biến hóa bất ngờ.....

Một ngày, Mẫn Mẫn đang tô tô xóa xóa trên cái bản kế hoạch xuyên qua vừa mới đi đòi về——

Nội dung thứ ba——mục tiêu xuyên qua:

Tôi rốt cuộc xuyên qua để làm gì? Để câu dẫn kẻ ngốc? Để vợ vét của cải? Để học tuyệt thế võ công?

Mẫn Mẫn ngậm cây bút chì, ngây người.....Không, không đúng, tôi sợ dĩ muốn đến một thế giới mà không ai biết mình, chẳng qua muốn bắt đầu lại từ đầu, chẳng qua là muốn được người khác tán dương thôi? Có lẽ chỉ là không cam lòng sống bình thường như vậy? Có lẽ.....

Tóm lại, ở đằng sau hai chữ “Mục tiêu” ấy, vẫn trống trơn.....

Một năm sau.

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu rọi vào, một thiếu nữ mặc bộ đồ thể thao gọn gàng đang chạy đường trên đường băng không nhanh không chậm, mồ hôi tinh tế ánh lên mái tóc ngắn hoạt bát, làn da trắng nõn mạnh khỏe sáng bóng như trân châu, thân thể thon dài mềm dẻo toát ra sinh khí

Phía sau một đám vận động viên đuổi theo, nhóm nam sinh hi hi ha ha cười huýt sáo....

“Mỹ nữ ~ nhìn đây này!”

“Mẫn Mẫn ~ Mẫn Mẫn ~ tôi yêu em ~”

“Tựa như chuột yêu gạo ~”

“Ha ha ha. Hi hi ha ha.”

Mẫn Mẫn buồn cười ngừng lại, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cúi người, hai tay chống đầu gối thở dài, “Haiz. ...Mấy thằng khỉ con này, càng ngày càng kỳ cục!”

Từ khi Mẫn Mẫn đại diện trường học thắng trong trận đấu Tae Kwon Do dành cho nữ sinh, từ đó mỗi ngày luyện tập buổi sáng đều có thể gặp được đám tiểu tử đột nhiên xông ra làm quen, thậm chí có học đệ cấp dưới mắt đầy sùng bái muốn bái sư học nghệ! Có một sư huynh năm ba kia, ở một bữa tiệc thành lập trường uống đến say mềm, sau đó trước mặt mọi người thổ lộ! Khiến cho toàn trường được một phen huyền não.....

Mẫn Mẫn dừng lại trên đường băng thật dài, cuối con đường là tiếng cười hoạt bát của những nam sinh, là ánh dương màu vàng rực rỡ.....

Tôi rốt cuộc xuyên qua để làm gì? Để được người khác tán dương sao?

Giữa trưa, thành viên các câu lạc bộ đang chào đón tân sinh viên trong hội trường, Mẫn Mẫn che mặt đi qua lại bị một người tình mắt phát hiện ra: “Chính là cô ấy!! Triệu Mẫn Mẫn!!! Không được chạy! Gia nhập CLB văn nghệ của chúng tôi đi! Chúng tôi cần một người tài giỏi như cô a!!!” Bên cạnh lập tức nhẩy ra một đám người, một phen túm lấy Mẫn Mẫn, hét lớn: “Nói vậy! Cả trường này đều biết Triệu Mẫn Mẫn là quán quân Tae Kwon Do! Người như vậy mà không gia nhập CLB thể dục thì còn gia nhập CLB gì? Hơn nữa, Mẫn Mẫn chính là người của đội trưởng đội võ thuật chúng ta, đúng không Mẫn Mẫn? (những lời này vô cùng ái muội)”

Đúng rồi, năm trước Mẫn Mẫn dựa vào bài “Trắng sáng tự bao giờ”, một bài “Biển xanh một tiếng cười”, một bài “Hồng nhan”, qua năm ái, chém sáu tưởng một đường giết hết mười ca sĩ tốt nhất trường lọt vào trận chung kết. Cuối cùng với sắc đẹp lưu quang phi vũ phối hợp điệu múa dân tộc xinh đẹp biểu diễn làm kinh động toàn trường, một lần ra tay đã đoạt giải quán quân! Từ đó về sau liên bị các đồng chí CLB văn nghệ quần lấy.....Triệu Mẫn Mẫn thân là người phong lưu trong trường học, giá trị con người lại càng tăng mạnh thêm.....

Mẫn Mẫn nghe mấy tiếng dội vào lỗ tai “Quán quân”, “Người phong lưu”, “Thần tượng của ta”.....Ánh mắt dần dần bay xa, mờ mịt, rốt cuộc vì sao tôi lại muốn xuyên qua? Vì không muốn bình thường sao?

“Bạn học Triệu Mẫn Mẫn” Thanh âm của thầy chủ nhiệm đem suy nghĩ của Mẫn Mẫn kéo lại: “Một năm học này biểu hiện của em hết sức xuất sắc, các giải cấp trường, cấp thành phố đều đạt được không ít, so với các bạn học khác cũng có danh tiếng, thành tích học tập của em khiến thầy cũng thấy được, tổng thể cũng không tệ, văn học cổ cùng lịch sử lại càng xuất sắc hơn nữa, giáo viên của hai môn này đều khen em không dứt lời a~ ha ha.....Nhưng quan trọng là, em đúng là tấm gương lớn a! Hơn nữa đối với các sinh viên học nữa vơi trong cái đại học này thì, thành công của em chính là bằng chứng chính xác, hùng hồn nhất để làm tấm gương mà noi theo! So với cái này còn điều gì đáng khích lệ hơn nữa a!.....Thế nào? Triệu Mẫn Mẫn, có muốn tranh cử chức trợ lý hiệu trưởng không?”

Mẫn Mẫn gất gao nhìn chằm chằm về mặt tán thưởng của lãnh đạo trường học, âm thanh hò hét trong lòng càng lúc càng lớn: tôi rốt cuộc xuyên qua để làm gì?! Để làm gì?!

Mẫn Mẫn suy nghĩ hỗn loạn bước vào trong ngõ hẻm, đúng lúc quẹo vào bỗng nhiên bị thím Tống túm vào nhà, không nói lời nào nhét vào trong tay một đồng bánh hấp: “Không đủ lại đến lấy thêm a~! Đúng rồi, nha đầu, ba mẹ ngươi cuối tuần sau đi công tác, nha đầu choai choai nhà ngươi cũng đừng tạo sức ép cho mình, không lại xảy ra chuyện gì! Từ trường học về cứ đi thẳng tới nhà thím đi a!”

“Con biết rồi, cảm ơn thím Tống!”

Cái ước hẹn một năm nổi tiếng kia, cuối cùng là bác Lưu thắng, nhưng làm âm ỉ như vậy, khiến cho hai nhà thân nhau chưa từng có, trong ngõ nhỏ cũng bùng lên phong trào cờ vây, mà người duy nhất có năng lực cùng quyết tâm từ lão già cho đến trẻ con ba tuổi giết không tha—Mẫn Mẫn, thành công làm cho người trong hẻm nhỏ ~ cạnh gà của bà Hoàng, bí mật chế trưng cà của nhà bác Vạn, cổ vịt của thím Dương người trước ngã xuống, người sau tiến lên hướng Mẫn Mẫn tiếp đón.

Nhìn chăm chú vào bánh hấp nóng hằm hạp trong tay, cán cân cân bằng trong lòng Mẫn Mẫn càng lúc càng nghiêng, tôi rút cuộc xuyên qua để làm gì?! Để làm gì?!

Bàn tay thon dài cùng khớp xương rõ ràng của Cháp Viễn nhẹ nhàng lướt qua sợi tóc mềm mại của mẫn mẫn, hơi thở bá đạo của Cháp viễn bao phủ khắp bốn phía của Mẫn Mẫn, thanh âm dễ nghe của Cháp Viễn nhẹ nhàng nói: “Mẫn Mẫn, em ngày càng đẹp, ngày càng có khí chất.” Một nụ hôn dịu dàng dừng trên thái dương, “Tóc ngắn thật hợp với em, Mẫn Mẫn, đáng yêu cực kỳ.”

Mẫn Mẫn rơi vào trong mộng lung, Cháp Viễn.Cháp Viễn.Cháp Viễn là hoàng tử của trường đại học, không những có tiền có thế, còn có tài ba, bộ dáng cũng rất đẹp trai! Thực sự là tức chết ông trời a! Mẫn Mẫn thích nhất là bàn tay của Cháp Viễn, sạch sẽ, thon dài, khớp xương rõ ràng, nhìn qua rất có vị đàn ông. Cháp viễn cứ như là hoàng tử, là Cháp Viễn mà Mẫn Mẫn chỉ có thể ngưỡng mộ từ xa xa. Một Cháp Viễn như vậy, hôm nay lại có thể tỏ tình với Mẫn Mẫn?!

“Còn cười ngây ngô cái gì?! Một bó hoa hồng lớn như vậy! Mau đồng ý ngay đi!”

“Phải đó! Không phải bạn vẫn thích Cháp viễn sao? Sao vào thời khắc mấu chốt lại sĩ diện?”

“A~~~~ tôi hiểu rồi, Mẫn Mẫn đây là lạt mềm buộc chặt! Nhà trai vừa đến nói nhà gái liền đáp ứng thì không phải là mất giá trị con người sao? Ngốc!”

Mọi người : “Thì ra là như vậy!”

Mẫn mẫn: “Please.Không phải.”

Nhìn chăm chăm bó hoa hồng trên tay, đây là tình yêu hoàn mỹ nhất đối với nữ sinh rồi? Cháp Viễn anh ta.

Thanh âm trong lòng kia dần dần trở nên bình tĩnh, rút cuộc xuyên qua để làm gì? Để ngắm mỹ nam? Để cười ngạo? Mẫn Mẫn cười khò.Đúng vậy, rút cuộc xuyên qua để làm gì? Đúng là lòng tham không đáy, người đối với cuộc sống hiện tại còn bất mãn gì nữa?

Trần trọc một tuần, Mẫn Mẫn rút cuộc hạ quyết tâm!

Quyết đoán xé rách chữ “Xuyên” phủ đầy bụi từ trên tường xuống, vơ vét ra một đồng giấy Tuyên Thành chất thành một chồng cao bằng nửa người đã tích góp từng tí một trong một năm này. Mặt trên nét mực loang lổ đều là những thi từ ca phú trong đầu, dứt khoát đem mấy thứ này đến bên lò đốt rác trên sân thượng, cẩn thận ném từng cái vào ngọn lửa, mỗi lần mở ra là một lần hoài niệm, mỗi lần lấy ra đều là một lần nói từ biệt.

Tạm biệt, tạm biệt, tạm biệt, giấc mộng từng có.Tạm biệt.

Mẫn Mẫn vuốt ve bìa mặt bản ghi chép kế hoạch xuyên qua, mặt trên có bút tích ngây thơ nhưng kiên định, có giấc mộng xúc động nhưng đầy sôi nổi.

Mẫn Mẫn chậm rãi nở một nụ cười tươi thoải mái: “May mắn là bây giờ tao còn có mày! Cảm ơn.” Dáng vẻ tiêu tụy hôn lên quyển bút kí, mỉm cười đưa nó vào ngọn lửa: “Tạm biệt.”

Mất nhòe đi trong ngọn lửa đang dần liếm lấy quyển bút kí lật mở, mỗi trang từng chứa giấc mộng cùng nỗ lực của cô gái bay lên mờ ra, biến ảo đầy trời như những con bướm đen, vô cánh ở bên người Mẫn Mẫn, vẩn vơ, xoay tròn, bao vây lấy.

Mẫn Mẫn xoay người rời đi, vãn đạm phong thanh nhìn về phía mặt trời chiều đang dần biến mất ở đường chân trời nơi phương xa, yên lặng khẽ nói: “Bắt đầu cuộc sống mới thôi.”

Bỗng nhiên! Chung quanh im lặng, cứ im lặng như thế, giống như thời gian cũng dừng lại!

Mẫn Mẫn giống như bị thần chú định hình ngay cả ánh mắt đều không thể chuyển động, thời gian không gian đình trệ, vẩn vơ, xé rách!

Cảm giác từ đâu một hồi dồn nén tra tấn lên từng tế bào Mẫn Mẫn! Đau quá đau quá đau quá.Nhưng một chút thanh âm cũng không phát ra được!

Đúng lúc này, một cảnh tượng kinh người xuất hiện, bạn cùng phòng A của Mẫn Mẫn xuất hiện trên sân thượng!

“Mẫn Mẫn! Mẫn Mẫn! Mày ở đâu? Cháp Viễn gọi điện tới! Đợi lát nữa hãy đốt tiếp.” Bạn cùng phòng A nhìn vào chỗ Mẫn Mẫn đang đứng, làm bầm lâu bàu: “Ủa? Người đâu? Có thấy nó xuống lầu đâu nhỉ? Kỳ quái.” Sau đó chạy bình bịch xuống lầu.

Nó, nó không nhìn thấy tôi?!!

Chẳng lẽ chẳng lẽ, đây là.trước mắt tối sầm, Mẫn Mẫn mất đi tri giác.Trước khi mất đi tri giác, trong lòng Mẫn Mẫn khóc thét: tôi muốn đi nghe điện thoại của Cháp Viễn ——!!A aaaaaaaaaaaaaaaaaa —! !

Đúng vậy, đúng vậy, mọi người xem đi, các người đoán đúng rồi— cô ấy xuyên qua.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 6: Điều Thứ Nhất Trong Quy Luật Vàng Khi Xuyên Qua

.....

Đúng vậy, đúng vậy, mọi người xem đi, mọi người đoán đúng rồi đây—cô ấy xuyên qua.

Điều thứ nhất trong quy luật vàng của xuyên qua:

Đối với loại linh hồn xuyên qua mà nói, ước chừng xác suất 90%, nơi mà nữ chủ xuyên qua lần đầu tiên tỉnh thường là nằm ở trên giường. Mà mức độ xa hoa của giường quyết định trực tiếp đến chất lượng cuộc sống ngày sau của nữ chủ. Quây quanh bên giường hơn phân nửa là nha hoàn, bà tử, kế tiếp sẽ có mỹ phu nhân, tiểu thiếp đóng vai phản diện, hơn phân nửa sau này sẽ tới màn nam chủ hoặc nam phụ ABC...đẹp trai tới thăm.

Đối với kiểu thân thể xuyên qua mà nói, ước chừng xác suất 99%, nữ chủ xuyên qua lần đầu tiên tỉnh lại là ở nơi vùng hoang vu dã ngoại, thâm sơn cùng cốc.....Tóm lại là cái nơi hiểm thấy dấu vết con người. Sau đó làm một người bình thường sống tại cái nơi hoang dã này chờ các nam diễn viên ABCD lần lượt xuất hiện, trước lạ sau quen, ngắm sao trời nhảy vách núi, nâng ly ca hát đòi người bao nhiêu, oanh oanh liệt liệt triển khai các tình tiết trong vở kịch.....

Mở to mắt, đầu tiên tôi sờ khắp người một lần: thân thể là của chính mình, còn mặc một bộ quần áo thể thao hiệu Lí Ninh (từ trước đến nay vẫn dùng hàng nội). Lấy cái gương nhỏ tùy thân trong túi tiền ra (vật phẩm thiết yếu tùy thân của một cô gái 20 tuổi bình thường thời hiện đại): Mắt Tinh Văn, miệng Vương Hy Phượng, mi Lâm Đại Ngọc, mũi Lâm Thanh Hà, khuôn mặt Chương Tử Di, làn da Phạm Băng Băng, tóc Phạm Hiểu Huyền, đúng vậy! Đây là mặt của tôi!

Các vị khách quan thỉnh chú ý, hơn một đoạn miêu tả bề ngoài của mình đơn thuần là Mẫn mẫn tự mình YY, là bị bóp méo, không đúng sự thật, đúng là không thể thoát khỏi hứng thú thấp hèn.....

Tình huống thật sự là thế này:

Mắt không quá lớn không quá đen, hai mắt cận thị đạt 600 độ, để chuẩn bị xuyên qua đã mổ bằng laser giờ đã tốt rồi.

Miệng vừa mỏng lại vừa nhỏ, mím môi có thể thành một đường mỏng, trừ bỏ nhan sắc được coi như là trắng trẻo khỏe mạnh ra, những cái khác đều không nói.

Lông mi nhạt tới mức nhìn như không thấy.

Cái mũi ở giữa như muốn bao phủ toàn bộ ngũ quan (Ồ! Hình như là logic câu có vấn đề!)

Khuôn mặt nhỏ nhắn, gần như không có cằm.

Thông qua việc thường xuyên bảo dưỡng cùng với quy luật cuộc sống khỏe mạnh mà có được làn da trắng nõn, nhưng cái trán và thái dương như ẩn như hiện mấy nốt đại dịch mà thiếu nữ tới thời kì trưởng thành không thể tránh— mụn thanh xuân (nhìn xem ở đây, ở đây, cả đây nữa.....)

Tóc thì ngắn ngắn bù xù như tổ chim.

Đã hết (dưới là lời bộc bạch)

“Thì ra thân thể xuyên là thế này a!” Tôi nhìn gương mà thở dài, buông gương xuống đưa mắt nhìn bốn phía, hôm nay cứ thường thức môi trường không ô nhiễm, phong cảnh thâm sơn rừng già cổ đại mà tôi hiếm khi nhìn thấy đã.....

!!!!

Đột nhiên cả người cứng ngắc.....

Bốn phía bên trong ba vòng bên ngoài ba vòng người đông nghìn nghịt, tất cả mọi người đều há hốc mồm nhìn vào trung tâm cái vòng ấy là tôi đây cũng đang há hốc mồm nhìn lại họ.....

Chẳng lẽ? Hay là?!

Dur quang nơi khoe mắt nhìn lại bốn phía, nền đất đá, quây hoa quả, hiệu tạp hóa, người qua đường muôn hình muôn vẻ.....nếu tôi nói không sai thì.....Đây là khu phố phồn hoa!!!!!!

Đến lúc này, điều thứ nhất trong quy luật hoàng kim của xuyên qua đã bị lật đổ tàn khốc.....

Sau khi giằng co thật lâu, một tiếng hét thảm thiết thê lương của một người vẫy xem phá không mà ra, thẳng hướng tận trời—

“Yêu quái a——!!!! A a a a a a a——!!!!!!!!!!!!”

Bởi vậy phản ứng dây chuyền khủng bố đã xảy ra, mọi người đều kinh hô, lui về phía sau, chạy trốn, cứ như chim bay thú chạy...

“Từ trên trời giáng xuống a!”

“Toàn thân hồng quang chiếu rọi a!”

“Trên người còn giấu kính chiếu yêu, có pháp bảo, hình như là yêu quái rất lợi hại!! (điều ghê)”

“. Oa oa chít chít.” Hiện trường hỗn loạn.

Bỗng nhiên, từ trong đám người phát ra một thanh âm mạnh mẽ——“Mọi người hãy bình tĩnh —!”

Tôi không khỏi ngẩng đầu nhìn xung quanh, là ai tới vậy?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Bọn Rắn Độc*

(*Bọn rắn độc: chỉ lũ cường hào ác bá, ức hiếp dân lành thời phong kiến)

Edit: Windy

Beta: EU

Đột nhiên, trong đám người hỗn loạn phát ra âm thanh rất có lực – Mọi người hãy bình tĩnh –! !

Tôi không khỏi ngẩng đầu nhìn xung quanh, người tới là ai vậy?

Không đợi tôi nhận ra người tới là ai, một đám đàn ông mặc quần áo kiểu bộ khoái từ bốn phương tám hướng đồng loạt xông lên nhanh chóng đem ta “tử hình tại chỗ”! Tôi thành thành thật thật vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn phối hợp các cảnh sát thúc thúc cổ đại, không phải là tôi đánh không lại bọn họ, chẳng qua tôi hiểu được: người đánh người không nhất định là người tốt, nhưng người đánh cảnh sát nhất định là loại bại hoại.

Tôi tạm thời còn chưa muốn làm đồ bại hoại.

Vừa thấy thái độ đoan chính như thế của tôi, thanh âm kia lại nom nớp lo sợ vang lên:

“Ta. . . Ta chính là Lưu bộ đầu của Thu Diệp Thành! Ngươi... Ngươi là yêu quái phương nào?! Lúc này, lúc này... Ách...”

Chắc bởi vì do tôi thật sự không có làm chuyện gì để hắn có thể mạnh mẽ lên án, Lưu bộ đầu lắp bắp một hồi cũng không nói ra được nguyên do ~

Vì sao bọn họ đều khẳng định tôi là yêu quái mà không phải thần tiên chứ? Theo các nhà tâm lý học nghiên cứu rồi đưa ra kết luận, con người khi đối mặt với những sự vật chưa biết rõ, phản ứng đầu tiên thường là sợ hãi, quả nhiên là đúng. Ài... Nhân loại a nhân loại, thật đúng là sinh vật kỳ diệu! Bị đè trên mặt đất không thể động đậy, tôi đã rơi trạng thái suy nghĩ cao độ về bản chất triết học...

“Nói tóm lại, trước hết bắt lại, đem nó giải đến nha môn đi đã! Chờ Tri phủ đại nhân xử lý!”

Lưu bộ đầu ra lệnh một tiếng, bọn tiểu bộ khoái lập tức còng tay tôi giải về nha môn.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa dữ dội truyền đến, từ xa đến gần, chỉ trong khoảnh khắc đã vọt tới trước mặt Lưu bộ khoái! Nhưng chỉ thấy một chiếc xe do bốn con ngựa cao to kéo, đỉnh mũ xe có gắn ngọc lưu ly, màn xe đỏ thẫm buông xuống đập vào mắt! Mà xa phu kia dường như không có ý định dừng lại, quất roi về phía trước, trong miệng quát lớn:

“Người không liên quan! Nhanh nhanh tránh ra!”

Người nào mà lớn lối thế?

Không đợi tôi suy nghĩ xong, tiểu bộ khoái lôi tay tôi không kịp né bị xe ngựa đâm vào một bên mặt, làm tôi cũng té chổng vó theo!

Bà đây nổi giận rồi! Giầy giụa từ trên mặt đất đứng lên, rút đao trên thắt lưng của tiểu bộ khoái phi thẳng vào chiếc xe ngựa!

Hét to: “Con bà nó! Mau dừng lại cho bà! !”

Thanh đao chới vọt kia cửa vào phía sau xe ngựa, phát ra tiếng “ong...ong” âm vang...

“Dừng xe!” Tôi nghe thấy người trong xe nói như vậy, đó là giọng nói ướt sũng trơn tuột của một nam nhân, cảm giác giống như có động vật máu lạnh nào đó bò qua làn da, tôi nghe xong liền thấy không thoải mái.

“Sao lại thế này?” Vẫn giọng nói đó.

Bỗng nhiên bốn phía đều tĩnh lặng, trong không khí ngưng tụ, sự sợ hãi càng ngày càng tăng. Lưu bộ đầu chạy chậm đến trước xe ngựa, hướng về phía bên trong thì thầm cũng không biết hỏi báo những gì, sau đó từ trong xe ngựa phát ra âm thanh tỏ ra đầy hưng phấn, “Kêu nó lại đây!”

Điều thứ hai trong định luật xuyên không:

Người có thể ngồi trên xe ngựa xa hoa dầm dãi đá bừa bãi trên đường xác suất 50% có thể là soái ca có quyền thế tàn bạo, còn có 50% khả năng chính nhân vật phản diện A tình tình tàn bạo thường là dùng để làm nền cho nam chủ đứng cầm chính nghĩa lên sân khấu.

Sẽ là loại nào đây? Lúc bị đưa lên trước xe ngựa tôi có chút hưng phấn nghĩ.

Nhưng mà, tấm màn đỏ thẫm xa hoa của xe ngựa được vén lên trong nháy mắt, đã khiến ảo tưởng tốt đẹp của tôi rầm rầm tan nát dưới đất...

Bên trong là một kẻ mập mạp nhưng có vẻ tiểu tùy vì bệnh, khuôn mặt đỏ chảnh chịch, lúc này đang dùng đôi mắt giống như hai con mắt rắn đánh giá bà đây từ trên xuống dưới, ánh mắt thỉnh thoảng lưu luyến bộ ngực cùng trên đùi của lão nương tôi, nơi thân hình bị quần áo thể thao bó sát vào người lộ ra những đường cong là lướt...

Có một loại nam nhân, người người đều sợ hãi hấn, hấn có tiền có quyền, hấn tính tình tàn bạo, hấn xưng bá một phương, hấn đẹp trai. Bình thường, chúng ta gọi người đàn ông này là: kiêu hùng.

Có một loại nam nhân, người người đều sợ hãi hấn, hấn có tiền có quyền, hấn tính tình tàn bạo, hấn xưng bá một phương, hấn là nam nhân xấu xí. Bình thường, chúng ta gọi người đàn ông này là: Bọn rắn độc...

“Thật thú vị, thật biết điều...” Hiện tại con rắn độc kia đang nhìn tôi cười một cách thâm độc, “Lưu bộ đầu, ta muốn con yêu quái này, chắc không thành vấn đề chứ?”

“Không thành vấn đề! Không thành vấn đề!” Lưu bộ đầu chân chó vội vàng không ngừng đáp ứng, “Kim lão gia ngài đã mở miệng vàng, còn có thể có vấn đề gì được?”

Vì thế con rắn độc kia hài lòng nở nụ cười, một đĩnh vàng liền vạch lên một đường cong duyên dáng rơi vào tay Lưu bộ đầu.

Vì thế tôi bị bán đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 8: Kỹ Viện

Edit: Windy

Beta: EU

Vì thế con rắn độc kia hài lòng nở nụ cười, một đỉnh vàng liền vạch lên một đường cong duyên dáng rơi vào tay Lưu bộ đầu.

Vì thế tôi bị bán đi.

Trời còn rất sớm, ánh mặt trời còn chưa lên đầy đủ, xuyên qua lá cây rọi xuống, cũng không được bao nhiêu. Trong viện là cảnh tượng một cây đại thụ không biết tên xanh um tươi tốt, lá non mềm mại thấp thoáng dưới tán lá, e lệ run rẩy trong gió... Tiểu Đào tựa như lá non, gầy yếu đứng ở trong đình viện, bắt lực run nhè nhẹ...

“Mẫn Mẫn! Tiểu Đào! Hai tiểu yêu tinh các ngươi!” Hồng Hạnh tỷ đứng ở hành lang chống nạnh mắng to, “Nói các ngươi biết bao nhiêu lần! Nữ nhân ở trước mặt nam nhân không thể ngẩng đầu lên!! Hai người các ngươi cả ngày giương mặt ra quyến rũ cái gì?! Sáng tinh mơ mà đã phát xuân rồi à”

Hồng Hạnh trong tay nắm chặt khăn, vất mông vọt tới trước mặt Tiểu Đào, hung hăng chèn ép:

“Ngươi nói xem ngươi có biết hổ thẹn không! Có biết hổ thẹn không! Có biết hổ thẹn không...”

Ba ngày trước, Hồng Hạnh được ông chủ Hoàng lật kim bài, Tiểu Đào vừa vận vào châm trà không may bị chú ý, từ đó về sau Tiểu Đào sống không được yên thân, Tiểu Đào chỉ là nha đầu quét tước, mà Hồng Hạnh là chính thức treo biển hành nghề, phản kháng? Tuyệt đối là hành vi không được cho phép.

Trán và trên cổ Tiểu Đào bị móng tay của Hồng Hạnh cào thành mấy vết đỏ sẫm, rốt cục nhịn đau không được khóc thét lên, ném cây chổi chạy đi... Không có nơi phát tiết, Hồng Hạnh hùng hổ xông tới chỗ tôi.

Kỳ thực tôi với Hồng Hạnh không oán không thù, chẳng qua tôi cùng Tiểu Đào là bằng hữu, phải chịu trách nhiệm liên quan ~

Mất nhìn thấy Hồng Hạnh hùng hùng hổ hổ sẽ đem móng tay đỏ như máu chọc tới, tôi linh hoạt né người, lui lại một đoạn xa, bình tĩnh chăm chú nhìn Hồng Hạnh trong chốc lát, bỗng nhiên nở một nụ cười tràn đầy kiêu mị, ngọt ngào nói:

“Hồng Hạnh tỷ tỷ!! Bộ dạng này mới gọi là cười ~ quyến rũ ~nha!! Về phần chúng ta vì sao cười quyến rũ, đây còn không phải là bởi vì...” Tôi đứng nguyên tại chỗ xoay một vòng, vận vẹo hai lần, cười đến mức thiên kiều bá mị, “Còn không phải là bởi vì mùa xuân đến sao?”

Nói xong, nghênh ngang mà đi qua chỗ Hồng Hạnh đang trợn mắt há hốc mồm đứng yên bất động.

Đấu với ta hả?! Ngươi một tiểu nữ nhân phong kiến mà đòi so da mặt với một cô gái của thế kỷ 21 da mặt dày tới mức căn bản cũng không thể dày thêm như ta à (*điều này giống như không đáng giá để kiêu ngạo nha...*)

Xuyên qua đã gần một tháng, ngày đó sau khi bị rắn độc mua về, trực tiếp bị đưa đến kỹ viện của hắn. Xuyên qua đến rừng sâu núi thẳm cùng xuyên qua đến đường lớn khác nhau ở chỗ:

Là có thể bắt đầu lại từ đầu hay là trực tiếp một đêm thành danh.

Từ khi tôi tới Tàng Xuân lâu bên ngoài bắt đầu có lời đồn, “Yêu nữ từ trên trời giáng xuống, diễm dúa lẳng lơ dị thường, nị hoặc mê người” (*lạnh cả người, lời đồn làm mê hoặc người khác !!*), lượng khách liền tăng vọt, chúng “Tỷ muội” được hưởng kẻ bị gọi thẳng tên ngày càng tăng lên! Nhưng tú bà lại không cho tôi lập tức tiếp khách, mà định treo ngược khẩu vị khách hàng trước rồi sau mới đến cái nghi thức khai báo long trọng, gian thương đúng là gian thương, cứ như vậy không chỉ có thêm thời gian dạy dỗ, còn hung hăng vơ vét thêm một khoản!

Vào cùng tôi còn có Tiểu Đào cùng Thanh Thanh, đêm đưa vào thiếu chút nữa bị hai gia đình cường bạo, sau chúng bị tôi thuận thực giải quyết, Tiểu Đào cùng Thanh Thanh trở thành nhóm fan ruột đầu tiên của bà đây.

Tiểu Đào đã từng tò mò hỏi:

“Cô có võ công tốt vậy sao còn muốn ở lại kỹ viện chứ?”

Tôi ngoái đầu nhìn lại nhe răng, cười đáp:

“Đó là bởi vì, kỹ viện là tình tiết quan trọng trong tác phẩm ấy!!”

Tiểu Đào:

“... ???!!”

Sau một tháng, tôi dần dần đối thế giới này có một chút nhận thức mơ hồ:

Bây giờ là năm thứ năm Hậu Minh Hi đế, thủ đô thành ở Trường Nhạc, quốc thái dân an. Đối với lịch sử Trung Quốc cổ đại tôi có thể vỗ ngực cam đoan, từ sau đời Đường đời Tàn cho đến Trung Quốc bây giờ không có triều nào gọi là Hậu Minh.

Xem ra không nằm trong lịch sử rồi!

Nhận thức này làm tôi có chút buồn vui đan xen, vui chính là thi từ ca phú bất luận niên đại, tác giả nào đều có thể tùy tiện lôi ra! Trình độ vui sướng này không thua gì đánh trắc nghiệm đề chọn đoán mò là B về sau phát hiện đáp án chính xác chính là B! Buồn là ở chỗ, toàn bộ lịch sử Trung Quốc năm ngàn năm mà tôi học đều con mẹ nó công toi! Trình độ bí thông này không thua gì thức đêm học mười bài sau đột nhiên phát hiện rằng tất cả đều vượt quá phạm vi! (*điểm hình cho một thế hệ bị giáo dục độc hại*)

Nơi mà tôi xuyên qua tên là Thu Diệp thành, thuộc trấn nhỏ biên giới phía Tây, núi cao hoàng đế xa, trách không được bộ khoái bắt yêu nhân dị người cũng có thể nói thả là thả.

Phong tục tập quán giống như Minh triều, nam tôn nữ ti thập phần nghiêm trọng, nữ tử ở trước mặt nam tử thậm chí không cho phép ngẩng đầu lên, ngoại trừ không có bố chân, thay mặt Chu lão gia tử thời Minh nói “Chết đói là chuyện nhỏ, thất tiết là chuyện lớn”, nguyên tắc đạo đức bức hại dân nữ là học một thành mười.

Phục sức ở đây cũng giống Đường triều hạn chế đến nỗi khiến cho con người ta khiếp sợ, chỉ có điều đường nét lưu loát trong sáng hơn chút thôi.

Trình độ khoa học kỹ thuật của nơi này tương đối tiến bộ, ước chừng đạt đến tiêu chuẩn thời nhà Tống.

Nói ra cũng kỳ quái, vì sao tôi trăm phương ngàn kế muốn xuyên không lại không được, lúc tôi hạ quyết tâm không xuyên lại đến bắt tôi xuyên qua chứ? Một tháng qua, mỗi lúc trời tối tôi đều mơ thấy cha mẹ, Cháp Viên, các bạn cùng phòng, KFC, McDonald, còn trò chơi điện tử, còn chưa đọc hết truyện trên Tân Giang, điện thoại của Cháp Viên chưa nghe... Hết thấy hết thấy, đều đối với cái thế giới kia mà lưu luyến, có lẽ chỉ có mất đi mới phát hiện cái gì là thích hợp với bản thân nhất, tôi nghĩ tôi thật muốn trở về...

Mới nãy tú bà vừa thông báo cho tôi biết chuẩn bị ba ngày sau làm lễ ra mắt.

Tôi dĩ nhiên là không đồng ý, mà tôi cũng sẽ không ngu xuẩn một khốc hai nháo ba thất cổ, nếu tạm thời không có cách nào xuyên không trở về, vậy cứ như thần tượng của tôi Trương Thanh Liên đại nhân đã nói:

“Coi như ta ở thế giới hỗn độn này cũng như cá gặp nước, phong sinh khởi thủy vậy!”

... ..

Trong phòng tú bà ở Tầng Xuân lâu, nền đỏ lay động, thân hình tôi dưới ánh nền huyễn ảo tựa như đang lay động...

“Chúng ta cứ ước định thế đi” Tôi cười xán lạn, “Cho ta bảy ngày, ta cam đoan từ nay về sau Tầng Xuân lâu của ngươi ngày ngày kiếm được cả đầu vàng!”

Nên bắt đầu thôi, nhìn bầu trời phía xa xa trong lòng tôi thầm nghĩ, nếu muốn trở về như vậy, nghĩ nhiều cũng ích gì, buông tay đi! Kế tiếp tôi liền tập trung thực hiện: Kế hoạch phản xuyên qua

Bước đầu tiên :

Giải đoạn chuẩn bị tài chính

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9: Uy Phong Bát Diện

Edit: Windy

Beta: EU

... ..

Nên bắt đầu thôi, nhìn bầu trời phía xa xa trong lòng tôi thầm nghĩ, nếu muốn trở về như vậy, nghĩ nhiều cũng ích gì, buông tay đi! Kế tiếp tôi liền tập trung thực hiện: Kế hoạch phản xuyên qua

Bước đầu tiên :

Giai đoạn chuẩn bị tài chính

“Hừ!” Thanh Thanh đứng sau lưng hừ mũi cực khinh thường, tao nhả giúp tôi phẩy quạt đông đưa màn lụa mỏng: “Ta còn tưởng đâu là nhân vật nào tài giỏi lắm chứ, còn ra vẻ tự cao tự đại như vậy, còn ồn ào xông lên đài, muốn cùng Mẫn Mẫn chúng ta hàn huyên nửa canh giờ, mà lại chỉ thường được năm trăm lượng! Ngài khi dễ Mẫn Mẫn của bọn ta thì qua thăm tỷ muội bên Thúy Hoa lâu đi?!”

Vạn lão gia cầm tách trà ở bàn trà đối diện xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, Thanh Thanh cực khinh bỉ liếc mắt nhìn hần, xoay đầu lại nhìn tôi nói: “Mẫn Mẫn tỷ, tỷ tâm địa quá tốt, cũng không biết cách cự tuyệt khách! Lấy địa vị của tỷ bây giờ, lần trước Tô lão gia tao nhả lễ độ như vậy, vung tay thật hào phóng trông thấy, đằng này loại hạng người không có đẳng cấp này mà tỷ cũng gặp... ồ..ồ”

Lời nói nặng như vậy khiến Vạn lão gia gân xanh trên trán lập tức nổi lên, mắt thấy sắp đập bàn đứng dậy, Tiểu Đào bên cạnh bỗng nhiên lôi kéo Thanh Thanh, ôn nhu nói: “Thanh Thanh ~ Sao lại nói như vậy, còn không mau chịu tội với Vạn lão gia! Mỗi người đều có nỗi khó xử, ta nghĩ Vạn lão gia là cực yêu thương Mẫn Mẫn của chúng ta, chỉ là nhất thời ngân lượng không đủ hoặc là bị trong nhà quản nghiêm chút thôi, chúng ta sao có thể ép buộc làm khó người khác chứ?”

Trong lòng tôi cười khế, giải cho một đạo ôn nhu của Tiểu Đào! Ngoài mặt là giúp Vạn lão gia giải vây, ngụ ý chính là ám chỉ lão ta sợ vợ! Lần này nét mặt Vạn lão gia lại càng khó coi hơn! Hai tiểu nha đầu này đã chặn trước chặn sau, chỉ còn thiếu một cước đá thẳng về nhà của tôi!!

“Thanh Thanh, Tiểu Đào, không được vô lễ!” Tôi buông bát trà, dùng khăn lụa che miệng khẽ quát, thanh âm nhẹ nhàng vô lực, không hề có ý trách cứ. “Tàng Xuân Lâu của chúng ta là nơi để đàn ông vui vẻ, khen thưởng chính là tình nghĩa, không thưởng cũng tùy ý, thưởng nhiều đó là thành tâm, thưởng ít một chút cũng là một phần tâm ý! Các người nhớ kỹ chưa? Về sau không được phép cãi lại khách nữa!”

“Thế nhưng Tô lão gia cũng thưởng đến một ngàn lượng...” Thanh Thanh không phục.

“Người còn nói!”

Tôi đứng dậy ra về muốn đánh. Vạn lão gia vội vàng đứng lên ngăn lại tôi, khuôn mặt tán thưởng cùng cảm động:

“Tiểu thư Mẫn Mẫn, hay cho câu ‘Thưởng nhiều là thành tâm, thưởng ít cũng là một phần tâm ý’, người có thể thông tình đạt lý, tâm địa thiện lương giống như cô nương như vậy thật sự không nhiều lắm, Vạn mô ta tuyệt không thể để cho cô nương chịu một chút ủy khuất! Họ Tô kia cho một ngàn lượng được! Hôm nay Vạn mô ta liền khen thưởng hai ngàn lượng!

.....

.....

Nhìn thân ảnh họ Vạn kia rồi xa, trong tú lâu, ba tiểu ác ma nhìn nhau cười, lời to rồi ~!

Sau cái ngày cùng tú bà ước định, trong bảy ngày này, tôi giống trống khua chiêng diễn một bài múa — thân là xuyên tói, vượt qua là điều tất nhiên, không vượt qua mới bất ngờ.

Trong một đêm đã danh chấn kinh thành!

Bởi vì lúc trước dưới sự ba hoa khoác lác, tôi đã kiếm đủ mọi cách để chuẩn bị:

Thông qua thời gian dài quan sát, tôi phát hiện vũ đạo của nữ tử thời đại này có điểm giống với kịch của Nhật Bản, chỉ có biên độ động tác của tay chân ít đi, cho nên, nhảy múa chính là cực kỳ có triển vọng!

Lúc đầu định trực tiếp múa cột hoặc là múa điệu Broadway, lại sợ quá kích thích, khiến những kẻ văn vẻ tự xưng là “Quân tử” đã kích tim can!!! Cuối cùng tôi đem điệu múa dân tộc cùng điệu múa chuẩn sắp xếp dung hợp thành một vũ đạo mới, quyến rũ mà tao nhã, trong kín đáo lại mang theo khiêu khích, lúc này làm cho toàn trường quý gồi dưới váy của bà đây!

Lựa chọn ca khúc cũng khiến tôi mất một phen suy nghĩ, cuối cùng chọn ra bài mà tôi đã dùng để đánh bại mười ca sĩ giỏi mà đoạt giải – “Lưu quang phi vũ”, hòa cùng với tiếng đàn tranh bi thương của nhạc sĩ bên trong Tàng Xuân lâu, hiệu quả đến mức đá còn phải lăn! (*Lưu quang phi vũ – năm tháng dần trôi!*)

Trang phục cùng sân khấu cũng rất nổi bật! Thủ công của Tiểu Đào xưng bá Tàng Xuân lâu, chỉ cần tôi có thể đem cấu tạo của những bộ trang phục kỳ quái về thành hình, Tiểu Đào có thể may theo không sai một chút! Kết quả là cô ấy đã giúp tôi một cái ơn lớn! Việc trang trí trên sân khấu, tôi vận dụng hết thấy phương pháp hiện đại hoá, nào là ngọn đèn, khói lửa, bông tuyết nhân tạo... Toàn bộ đều sẵn sàng tiếp đón!

Tối hôm đó tay áo như làn sa mỏng cùng tiếng ca lúc ẩn lúc hiện nhẹ nhàng vang lên trong khoảnh khắc, lông vũ tung bay đầy trời, tôi nhẹ nhàng giống như một tiên nữ đáp xuống nhân gian!

Tất cả mọi người yên tĩnh, không riêng gì nam nhân, ngay cả các nữ nhân đều bị chấn động!

Từ đó hai chữ “Mẫn Mẫn” vang danh bốn phương, cả nước người người đều truyền nhau: một điệu múa của vũ cơ Mẫn Mẫn, khiến cho người ta vừa nghe quên lo! Một bài ca của ca cơ Mẫn Mẫn, làm người ta vừa nghe quên sầu! Thân là nam nhân sinh thời nếu không xem Mẫn Mẫn ca múa, về cơ bản có thể xem như sống thật uổng phí... Vân vân, vân vân...

Nói tóm lại, lập được đại công!

Bà đây không chỉ thực hiện được lời hứa kiếm thật nhiều tiền cho Tăng Xuân lâu, còn lập ra được một đội biểu diễn của chính mình. Bởi vì chỉ cần là thành viên của đội biểu diễn thì đều có thể miễn đi việc dùng da thịt kiếm sống, biểu diễn xong lại có rất nhiều lợi nhuận. Mà tôi đối với đội viên lại chọn lựa cực kỳ nghiêm khắc. Toàn bộ Tăng Xuân lâu đều cho rằng có thể làm thành viên đội biểu diễn là một vinh dự, các đầu mũi nhọn đều muốn gia nhập. Những kẻ muốn ngấm nịnh bợ lại càng nhiều vô số kể. Sau đó ngay cả những kẻ tài ba dị sĩ ở nhiều nơi cũng hăm mộ mà tìm đến, tiếp nhận lực lượng tinh anh, đoàn biểu diễn phát triển không ngừng! Quả nhiên bất luận ở niên đại nào, nhân tài đều là kẻ quan trọng nhất a...

Nửa năm trôi qua, tôi cứ ngày 15 hàng tháng lại biểu diễn một lần, phong cách không ngừng đổi mới. Từ múa Tân Cương đến Rumba xinh đẹp, mỗi lần đều có thêm chút mới lạ, khiến cổ nhân quê mùa cũng phải nhìn sững sờ! Chỉ một ngày mười lăm này, số tiền Tăng Xuân lâu kiếm được từ năm mươi lượng lên tới năm trăm lượng, về phần giá ghế lô, giá thượng khách lại càng hù chết kẻ có tiền! Nhưng mà với giá cả này, không có quý nhất chỉ có quý hơn!! Ngoài ra, tôi ca múa thiện lương lại đa sầu đa cảm cũng rất nhiều, còn cùng văn nhân thi sĩ đối đáp thơ này, bởi mấy đại thúc trung niên cô đơn nói chuyện tâm tình, đương nhiên cũng không phải là miễn phí nha, cho nên khó tránh khỏi vơ vét thêm một vài khoản thu nhập!! ~ (như vậy đầu giống để đặt thành câu song song...)

Bà đây sống vô cùng thoải mái, vui vẻ, chiếu cố tỷ muội lại giảng giải tận tình, càng không bị cái gì mà tư tưởng phong kiến X tôn kính O quấy phá, cho nên rất nhanh đã hòa hợp cùng với mọi người ở Tăng Xuân lâu, thành lập mạng lưới quan hệ giữa người ngày càng vững chắc. Tiểu Đào ôn nhu cẩn thận, Thanh Thanh mạnh mẽ tinh ranh, liễu mình muốn kết nghĩa kim lan, thề sống chết có nhau! Kết liễu kim lan xong, chuyện đầu tiên tôi muốn làm chính là dẫn Thanh Thanh đi chinh Hồng Hạnh một hồi, giúp Tiểu Đào hạ con giận. Bốn cô nương cơ được gần được, hiện thời bà đây phát đạt, có cừu tất báo!

Công trình tu sửa lại Tăng Xuân lâu dưới sự giám sát của tôi cũng sắp kết thúc;

Sự phối hợp của đội biểu diễn ở các khâu cũng đã đi vào quỹ đạo;

Mấy kiểu quần áo lố lăng mà Tiểu Đào cung cấp cho tôi ngày càng trở nên gợi ý và câu dẫn, không ngừng đổi mới.

Hoạt động vơ vét của cái của tổ ba người Thanh Mẫn Đào ở Tăng Xuân Lâu tiếp theo chính là công tác cải tiến thức ăn.

Dưới tư tưởng lãnh đạo của Đảng, công tác chuẩn bị tiền vốn của tôi phần thịnh hướng tới vinh quang...

Nhưng mà lúc này, tôi gặp phải một chuyện nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Hôm đó, sau khi dạy các cô nương trang điểm xong, tôi như thường lệ đi tản bộ. Bởi vì Tiểu Đào đang gấp rút chuẩn bị trang phục cho tháng sau, còn Thanh Thanh chỉ đạo các cô nương luyện thanh, không có người làm bạn cho nên tôi nhanh chóng bị... lạc đường.

Ba định luật quý báu khi xuyên qua:

Một trong kĩ năng cần thiết của nữ chủ là... lạc đường.

Đồng Tây loạn xạ, tôi đi ngang qua mười hai cái viện trước sau đều không có chỗ nào khác nhau, đang thương tiếc chia buồn cho hai cái chân mệt nhừ của tôi, một âm thanh rên rỉ kim nén bỗng nhiên từ trong viện truyền ra!

Trong nháy mắt, cả người tôi giật mình! Mỗi một tế bào đều trở nên hưng phấn!

Nguyên nhân thứ nhất: tiếng rên rỉ cụ thể là như vậy:

“Úm...a...a...đừng, đừng mà! Dừng lại...a...ô...”

Rõ ràng là ba loại cách thức làm tình.

Tác giả sáp vào:

Cái gọi là “Ba cách thức làm tình” là như vậy: 1, Úm.../2, A.../3, Dừng mà...(Tôi đồ mò hôi!)

Nguyên nhân thứ hai: Thanh âm kia có vẻ như là từ một thiếu niên phát ra!

Vì thế, kẻ cuồng đam mỹ như sói ta không chút do dự treo tường vào...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 10: Cường Gian

Edit: Windy

Beta: EU

Vì thế, kẻ cuồng đam mỹ như sói ta không chút do dự treo tường vào...

.....

Trong viện có đủ loại cây trúc, đào, thấp thoáng có bóng của lầu các ở sâu bên trong, cửa sổ cửa chính đều đã đóng kín, sói ta đang không tìm được cửa vào, bỗng một tiếng kêu tiếng kêu thê lương cơ hồ có thể được xưng danh thảm thiết đột nhiên từ lầu hai truyền ra! Sói ta lập tức hai mắt tỏa sáng, roạt roạt roạt hai ba cái kiền bò lên lầu hai, còn có tinh thần vô cùng chuyên nghiệp liếm ẩm ngón tay định đâm một cái lỗ trên cửa sổ giấy. Đáng tiếc trái đâm phải đâm, đầu ngón tay đã đỏ lên cũng không đâm được lỗ hồng nào!

“Mẹ nó! Chọc một cái lỗ chiếu trong mấy bộ phim căn bản chỉ là gạt người thôi!” Tồi thấp giọng oán giận, chẳng lẽ Tàng Xuân lâu này đều dùng cửa sổ chống đạn hết cả à?!

Tôi đang ở bên ngoài gấp đến độ vò đầu bứt tai, bên trong tiếng rên rỉ kia tựa hồ cố nén ngừng trong chốc lát, bỗng nhiên cúi đầu nói một câu:

“Bị loại súc sinh như ngươi vũ nhục... Ta thà chết ở chỗ này còn hơn!”

Những lời này nói đến nghiêng răng nghiêng lợi, cực kì bi phẫn, ngay cả tôi nghe xong cũng sửng sốt. Hồng rồi! Tiểu thụ không muốn sống chẳng! Tiểu công, ngươi mau chóng nghĩ cách nha!

“Chết? Tốt, vậy ngươi liền đi chết đi, gia ta không ngại gian thi*...”

*(*gian thi: khuy, là cường gian thi thể...)*

Một thanh âm khác cùng với tiếng thở dốc nặng nề âm lãnh lạnh lùng trả lời.

“Này, cái giọng nói này hình như là...” Tôi như bị sét đánh trúng sửng sờ ngay tại trận.

Không có sai, tiếng nam nhân ướt sũng trơn tuột như vậy, cảm giác giống như có động vật máu lạnh bò qua làn da, nghe được thanh âm này thì cả người cảm thấy một hồi không thoải mái, chỉ cần nghe qua một lần liền tuyệt sẽ không quên! Không sai, tiểu công dĩ nhiên là con rắn độc xấu xí kia rồi!!

A a a a a a a – !!!! Thảm mỹ quan của tôi không cho phép – !!!!!

Hai cánh cửa rầm rầm sụp đổ! !

Giữa một mảnh hôi phi yên diệt làm nổi bật lên vẻ mặt dữ tợn phát điên của bà đây...

Cấn răng nghiêng lợi từ trên mặt đất nhật lên một khối ván gỗ, trong cổ họng phát ra tiếng ừm ực tức giận của dã thú...

“Nam nhân xấu xí còn dám ở trước mặt ta chơi trò BL!! ” (giọng nói đến từ địa ngục)

“Ngươi !! Dám vũ nhục danh từ « Đam mỹ » vĩ đại này!!” Bộ mặt dữ tợn giờ tám ván gỗ lên cao...

“Ngươi...đi...chết...đi...!!!!” Nện vào bên trong!

.....

Vì thế con rắn đầu đàn nào đó dưới tình huống còn không thấy rõ người đến là ai liền đầu rơi máu chảy chết ngất trên mặt đất...

Ném tám ván gỗ dính máu xuống, mặt không chút thay đổi quay đầu, nhìn đến tiểu thụ xiêm y không chỉnh tề, nằm ở trên giường, mắt tôi không khỏi sáng ngời!

Ôi! Mỹ thiếu niên!

Bộ dáng chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, tóc đen đen thui sợi nhỏ, hơi thở sạch sẽ, dáng người hơi có vẻ gầy yếu mảnh khảnh, kích thước lưng áo rất nhỏ, khuôn mặt đầy đủ thể hiện mỹ cảm đặc thù khó phân của cái tuổi này, mà cả khuôn mặt hấp dẫn người ta nhất chính là ánh mắt hần, một đôi mắt giống nho tím chín, con ngươi thấp thoáng dưới lông mi dày sặc sỡ lóa mắt.

Không biết có phải hay không bị ánh mắt chuyên chú quá mức nồng cháy của tôi nhìn chăm chăm khiến không được tự nhiên, mỹ thiếu niên cau chặt mày thấp giọng quát: “Đi ra ngoài!”

Hả? Đi ra ngoài?

Tôi sùng sốt, không phải chứ? Tốt xấu gì tôi cũng coi như ân nhân cứu mạng của ngươi nha — tuy rằng động cơ không chính nghĩa lắm (là rất không bình thường đi?) Thái độ của tiểu tử thúi này cũng đâu cần độc ác tới mức đó chứ? Ít nhất phải nói tiếng cảm ơn...

“Ta đi ra ngoài là được rồi, nhưng là cái kia... Hay là xử lý trước thì tốt hơn?” Tôi nhìn chăm chăm vết màu đỏ sẫm và trắng sữa giữa hai chân của mỹ thiếu niên, chặc chặc, con rắn độc này xuống tay cũng ngoan độc thật! Phóng chừng đã bị tét đi? (người nào đó bộ đáng rất có kinh nghiệm)

Ai ngờ mỹ thiếu niên kia liền xanh mặt! Hai tay ôm lấy chân găm quần chặt, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch!

“Cô đi ra ngoài cho ta...! Cút! Cút ra ngoài!”

“Ta không đi.” Tôi thờ dãi, vỗ vỗ tay đứng lên, “Bởi vì... Trên mặt ngươi viết: chỉ cần ta vừa đi ra, ngươi liền đi tìm cái chết.”

Đôi mắt đẹp của mỹ thiếu niên đột nhiên phóng đại ra! Gương mặt kích động vì bị nhìn thấu tâm tư. Há miệng thờ dốc, hẳn lại không có lực gục đầu xuống, giọng nói còn chưa kịp biến đổi có chút thâm lương quần quanh trong căn phòng trống rỗng tràn đầy hơi thở nhục dục ghê tởm... hàm chứa sự yếu đuối, bất lực, cam chịu...

“... Thân là một nam nhân... Thân là con cháu của Tiêu gia... Không chỉ không thể báo thù rửa hận... Ngay cả mình cũng không giữ được... lại bị một nam nhân... một tên súc sinh... Làm ra chuyện bừa bãi thế này.. Thế nhưng làm ra chuyện này... Chuyện này! ... Ta... Ta còn có mặt mũi nào sống trên đời? Ta còn...” Móng tay của hắn cắm sâu vào mép giường, dùng sức đến nỗi cả người run run, đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

“... Ta còn mặt mũi nào sống trên đời? Ta còn có mặt mũi nào đi đối diện với liệt tổ liệt tông? Ta còn có mặt mũi nào đi đối mặt với một trăm tám mươi người chết oan của Tiêu gia chúng ta? Ngươi nghĩ nói như vậy đúng hay không?” Tôi tiếp lời của hắn.

!!!

Hắn sững sờ nhìn tôi, ánh mắt đầy khiếp sợ, làn môi mềm mại khẽ nhếch lên...

“Ai...” Tôi nhàm chán thờ dãi, “Cho ta xin đi, lời kịch của ngươi tí xíu mới mẻ cũng không có ~ “

Từ từ tiêu sái đi qua, ngồi xuống bên cạnh hắn, dõi nhìn về mặt đầy nước mắt của hắn, tôi chậm rãi giơ tay lên, cho hắn một cái tát.

Hắn không có tránh né.

“Ngươi nghĩ rằng ngươi chết là không làm người nào thất vọng sao? Không phụ lòng con súc sinh đang nằm trên mặt đất kia sao, hay là không phụ lòng ta đã cứu ngươi một mạng? Không làm liệt tổ liệt tông ngươi thất vọng, hay là không phụ với một trăm tám mươi người chết oan ở Tiêu gia? Bị súc sinh vũ nhục thì làm sao? Cô nương ở Tầng Xuân lâu chưa từng bị vũ nhục có mấy người? Còn sống tốt đẹp có bao nhiêu? Nam nhân bị tổn thất lớn hay là nữ nhân bị tổn thất lớn hơn? Ngay cả cô gái yếu đuối như vậy còn kiên cường sống, một đại nam nhân như ngươi lại tìm cái chết, vậy có khó coi không? ...”

Lấy hơi, tôi nhìn mỹ thiếu niên mặt hơi sưng đỏ, có chút hối hận. Quả nhiên, tuy rằng một cái tát đánh tỉnh một người có bộ dạng rất tuấn tú không tự sát, nhưng là đối mặt với mỹ nhân tôi vẫn không nỡ hạ thủ! Cái này cũng giống như tội ác đánh nát tác phẩm nghệ thuật ở viện triển lãm a! Do do dự dự nửa ngày, vẫn là nhẹ nhàng bỏ tay xuống. Hít vào một hơi, tôi quyết định dùng một câu danh ngôn ngược đời đồng đặc nói với kẻ định tự sát:

“Cho nên nói... Chỉ có người không thành thực mới anh dũng đi tìm chết, mà người thành thực vì sự nghiệp vĩ đại sẽ tỉ tiện sống!”

Mỹ thiếu niên kia nghe thế, hai mắt sáng rọi rồi đột nhiên ngưng tụ, nhìn tôi chăm chăm.

Không phải... không phải là lời nói của tôi mạnh mẽ quá đó, hẳn bây giờ lại đang trong cảm xúc bất ổn sau khi bị cưỡng bạo, sẽ không nhất thời xúc động mà giết tôi cho hả giận chăng?! Hắn... Hắn hẳn là đánh không lại tôi đi? Nhưng người liều mạng tiềm lực chiến đấu là vô cùng...

Tôi đang bị hắn làm cho sợ hãi, mỹ thiếu niên bỗng nhiên buông lỏng tay đang nắm chặt mép giường, cánh tay dài duỗi ra, đem tôi ôm vào trong ngực thật chặt, đầu gối lên cổ của tôi, lặng lẽ rơi lệ...

Sợi tóc mảnh mai của hắn, lông mi dài dài, nước mắt lạnh lạnh phớt qua cổ mẫn cảm của tôi khiến tôi nhìn không được ngửa muốn tránh, lại bị hắn ôm chặt hơn vào trong ngực.

“Đừng nhúc nhích! ... Một lần cuối cùng... Đây là một lần cuối cùng ta rơi lệ... Chỉ có hiện tại... Van cầu cô, duy lúc này đây cứ để ta tùy hứng.”

Hoàng hôn dần dần buông xuống, những tia sáng màu vàng kim ửng ửng kéo đến lọt qua cửa sổ bao phủ ở trên người chúng tôi.

Yếu ớt cùng kiên cường, một khắc dung hợp như thế thật xinh đẹp...

Nhẹ nhàng vỗ mỹ thiếu niên trong lòng, có nữ nhân yêu thương nhưng nhớ, hắc hắc... Quả thật là định luật xuyên qua hoàng kim nha! Lạc đường còn gặp

chuyện tốt phát sinh ~ tiểu tử này từ đây nên mê luyện tôi rồi? Nga ha ha ha...

“Này...” Mỹ thiếu niên trong lòng rầu rĩ gọi tôi, còn mang theo giọng mũi do đã khóc.

“Hả?” Giọng nói tôi vô cùng mềm nhẹ đáp lại hắn.

“Cô có vẻ giống mẹ ta nha...”

“...”

Tôi – kháo!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 11: Tiểu Thụ

Edit: Windy

Beta: EU

“Này...” Mỹ thiếu niên trong lòng rầu rĩ gọi tôi, còn mang theo giọng mũi do đã khóc.

“Hả?” Giọng nói tôi vô cùng mềm nhẹ đáp lại hắn.

“Cô có vẻ giống mẹ ta nha...”

“...”

Tôi – kháo!

... ..

Ai nha?! Người này là ai vậy nha?! Tên tiểu tử thú chết tiệt, tùy hứng lại vô lại này đến tột cùng là ai vậy? !

Tôi nhớ rõ lúc ấy cứu rõ ràng là một mỹ thiếu niên thon thon yếu đuối dịu ngoan a! Mắt chó của tôi đúng là đui mù!

Tay chân tôi phát run nhìn chăm chăm “Tiểu mỹ nữ” cười đến khuynh quốc khuynh thành trước mặt.

Thời gian trở lại một tháng trước...

Có liên quan đến tên của mỹ thiếu niên:

“Ta tên là Mẫn Mẫn, người tên là gì?”

Mỹ thiếu niên: “Tiêu Thụ.”

(kính hãi) “Người tên là tiểu thụ à?!!”

Mỹ thiếu niên: “Ừ.”

Tôi nói “Trách không được”, ánh mắt nhìn chăm chăm mỹ thiếu niên nào đó... Có nghe thấy không, khó trách hắn là ở phía dưới! Ai bảo người tên là tiểu thụ (tiểu thụ) chỉ? Cho nên người là thụ cũng phải thụ, không thụ cũng phải thụ a!

Mỹ thiếu niên nào đó bị nhìn chòng chọc đến mức sau lưng phát lạnh...

Có liên quan đến việc mỹ thiếu niên đi hay ở:

Tôi hưng hăng vẩy móng vuốt lê loi của con bạch tuộc nào đó: “Người buông tay!”

Tiểu thụ: “Ta không buông.”

(giận) “Ta cứu ngươi ngươi còn muốn ta như thế nào? !”

Tiểu thọ: “Cô nếu đã cứu ta, phải nuôi ta!”

(nổi giận) “Nguy biện kiểu quái gì thế? ! !”

Tiểu thọ: “Vừa rồi lúc cô giúp ta xử lý miệng vết thương đã thấy hết thân hình người ta rồi, ngươi phải phụ trách ta!”

Tôi ngửa mặt lên trời thét dài: “Còn có thiên lý không-! !”

Có liên quan công tác giải quyết tốt hậu quả của mỹ thiếu niên:

1, Đối ngoại sẽ tuyên bố hái hoa tặc sau khi đem bọn rắn độc đánh ngất xỉu đã đem tiểu thọ cướp đi — trong lúc nhất thời lòng người trong Thu Diệp thành hoang mang lo sợ, bất luận nam nữ người người đều cảm thấy bất an.

2. Bên ngoài nghe đồn Mẫn Mẫn tiểu thư của Tăng Xuân lâu mới thu về một nha hoàn — nghe nói bộ dạng quốc sắc thiên hương, hơn xa Mẫn Mẫn, bởi vì Mẫn Mẫn ghen tị, bị bắt lấy quạt che mặt, không được gặp người. (Mẫn Mẫn: ai nói thế? ! ! Đánh hấn!)

3. Hoá trang cải tạo:

Tiểu thọ: “Cô cạo lông mày của ta làm gì? !”

Tôi cười dâm dăng: “Ném trái qua khổ đau, mới là người bề trên! Tiểu đại thiếu gia vì báo thù nghiệp lớn nhưng lại luyến tiếc một đôi lông mày sao?”

Tiểu thọ (nghiêm nghị): “Cạo đi!”

Ngẫu nhiên trong lòng cười gian, đã sớm nghĩ về bức tranh xem kiểu trang điểm “Mày ngài” thuần khiết của Nhật Bản, giờ ta lại còn tóm được một vật thí nghiệm!

Tiểu thọ: “Tại sao lại phải tô son môi? !”

Tôi nghiêm mặt nói: “Ném trái khổ đau, mới là người bề trên! Tiểu đại thiếu gia vì nghiệp lớn báo thù nhưng lại luyến tiếc...”

Tiểu thọ (bất lực): “Tô đi.”

Ngẫu nhiên trong lòng cười gian trứ, a nha nha ~ thật sự là môi đỏ mọng một chút rất muốn nhìn thấy hấn bị nam nhân áp đảo âu yếm nha!

Tiểu Thọ: “Ta không cần mặc nhiều lớp vải như vậy! Đây là quần gì áo nha! Mặc đến tám lớp!? !”

Tôi nghiêm mặt nói: “Ném trái khổ đau...”

Tiểu Thọ (nửa chết nửa sống): “... Mặc đi...”

Mười hai lớp có thể che dấu sự khác nhau giữa dáng người nam và nữ, hơn nữa không tiện phản kháng, phòng ngừa hấn chạy loạn, thuận tiện bị áp đảo...

“Từ hôm nay trở đi, ngươi là nha hoàn của ta, kêu ngươi là Thọ nhi đi ~”

Tiểu Thọ (bầu môi): “Không cần! Cái gì là Thọ nhi nha!! Nghe giống con gái”

Tôi cười xán lạn, giũ ra một hàng danh sách thật dài: “Tốt nhất, nếu không ngươi tên là tiểu thọ? Nhục thọ? Niên hạ công*? 0 hào...”

*(*Niên hạ công: lấy ví dụ nhé: Nếu như một người nam nhân cùng với một người nam nhân bị nhốt trong một căn phòng .*

Trong đó nam nhân trẻ tuổi đột nhiên mất hứng há sòm đem nam nhân niên kỷ đại cười gằn dùng thể lực ăn sạch bách.

Cái này là niên hạ công văn

Nguồn: <http://4vn.eu/forum/showthread.php?71355-Khuyen-cao-nen-doc-Nhung-dieu-can-biet-ve-Dam-My#ixzz2aA6GW3kG>)

Tiểu Thọ (về mặt đỏ mồ hôi lạnh): ” Gọi ta Thọ nhi là được rồi!”

Thời gian quay về bây giờ...

Kẻ mặc 12 lớp áo “Tiểu mỹ nữ” ngã trên mặt đất –

Tiểu Thọ: “Mặc kệ ~ ta không nhúc nhích, ai bảo cô bắt ta mặc nhiều quần áo cồng kềnh thế này? Cô công ta!”

Tôi giận: “Không công!”

Tiểu Thọ: “Vây... Cô ôm ta.”

Tôi rít gào: “Vấn đề không phải ở đây! !”

Hai người đang tranh chấp, bên cạnh cây cối rầm rầm vang lên, rào rào vọt ra một tiểu tử khoẻ mạnh khẩu khinh, vừa nhìn thấy tôi vẻ mặt liền vui sướng

“Tìm được cô rồi, Mẫn Mẫn tiểu thư!”

Tập trung nhìn vào, thì ra là Tiểu Hồ Tử độc công phụ trách đạo cụ sân khấu.

“Làm sao vậy?” Tôi một mặt chuyển động thân thể che trở Tiểu Thọ, một mặt lặng lẽ đưa cây quạt tới.

“Xảy ra chuyện lớn!” Tiểu Hồ xông lại, một phen kéo tay áo của tôi.

Tôi cùng hắn trước đó mỗi ngày đều ra vào cùng một chỗ, không phân người trên kẻ dưới, cũng mặc cho hắn lôi kéo, nhanh chân bước theo hắn. “Đạo cụ suốt đêm qua làm tốt rồi, buổi sáng hôm nay không biết thế nào liền bị đốt, buổi tối sẽ diễn xuất ! Mọi người gấp chết mất...”

Ngay lúc hắn vừa nói xong, phía sau một bóng đen lấy tốc độ cực nhanh xông lên, chen vào giữa tôi cùng tiểu Hồ, túm cổ tay tôi kéo lại, Tiểu Thọ khuôn mặt không vui, hung hăng trừng mắt Tiểu Hồ Tử: “Đã gấp vậy sao còn không mau lên! Rê rã khi nào thì tới!” Sau đó liền lôi kéo tay của tôi chạy như điên.

Vừa rồi là ai nói quần áo quá nặng không nhúc nhích nổi a? ! Đồ trẻ con, chạy so với tôi còn nhanh hơn!

Bởi vì đạo cụ bị thiêu hủy ngoài ý muốn, vì đây nhanh tốc độ, toàn bộ Tăng Xuân lâu một lần nữa mua đồ làm đạo cụ. Dĩ nhiên, tên gia hỏa mặt dày này dạn nào đó kẻ cận cùng với tôi đi ra.

Thu Diệp thành tuy rằng ở biên thủy phía tây, nhưng là nơi tập kết hàng hàng hóa, hết sức phồn hoa. Nhất là bây giờ, thì càng là phồn hoa không thể tưởng tượng nổi. Tại sao vậy? Bởi vì sắp đến thời gian diễn xuất mỗi tháng một lần của người nào đó. Hàng tháng nhân vật nổi tiếng các nơi sẽ tề tụ tại Thu Diệp thành, chỉ cầu được một lần nhìn thấy phong thái của đệ nhất nữ tử! Nói thí dụ như lần này tôi còn có Tam hoàng tử, Tăng Lạc công chúa, Lạc vương tâm phúc của hoàng thượng... Cơ hồ toàn bộ kinh tế của Thu Diệp thành đều bị bà đây khuấy đảo, ở chợ một cái thất lưng tơ tằm mà bà đây khi diễn xuất đã dùng qua có thể bán được hơn một ngàn lượng!

Mà bây giờ, người nào đó có thất lưng tơ tằm có thể bán được hơn một ngàn lượng đang ăn mặc thành một tên sai vặt mặt xám mày tro, kiêu ngạo một đồng lớn đạo cụ, mỹ nhân nắm một cái khăn che mặt ở trong đám người cổ sức hoạt động...

“Vương bát đàn... Người tên nhóc đáng chết! Giúp ta đi lấy vài thứ sẽ chết hà! Người thế nào lại nhẫn tâm nhìn một cô gái yếu đuối như ta vất vả?!” Tôi thờ hồng học như trâu phát tiết với “Mỹ nữ nào đó” tỏ vẻ bắt nạt.

“Không được ~ “. “Mỹ nữ ” nào đó nhẹ phe phẩy quạt giấy, “Cô bây giờ đang giả thành gã sai vặt của ta ~ nào có chuyện gã sai vặt để tiểu thư cảm động? ... Ai nha! Bên kia có nhiều người vây quanh ôi ~ đi! Chúng ta đi xem náo nhiệt!”

Tôi cố sức duy trì đồng đạo cụ trong lòng cho cân bằng, bị Tiểu Thọ hướng nơi đông người càng hành động càng khó khăn nghiêng ngã chao đảo kéo đi, trong lòng tuyệt vọng hò hét:

Ông trời ơi — cho thiên lôi đánh chết hắn đi —!

Đến gần mới thấy, thì ra là một cái quầy kim thạch đầu cơ trục lợi phi pháp. Hai tiểu hồ tử đang giơ nhất khối ngọc bội thét to:

“Ngọc Lam Điền Tốt nhất! Chỉ năm trăm lượng! Bỏ lỡ tuyệt đối đừng hối hận a! ...”

Tôi trước giờ không phân rõ được ngọc bội tốt nhất cùng thủy tinh xanh biếc cứng rắn có gì khác nhau, càng thì không cách nào lý giải việc đem bạc thật sự đổi một khối tảng đá không thực tế treo ở trên người, không chút hứng thú đang chuẩn bị rời đi, Tiểu Thọ đứng ở bên cạnh tôi bỗng nhiên một phen đoạt lấy ngọc bội kia, thả ở trong tay lẩn qua lộn lại tỉ mỉ đoan trang, sau khi nhìn thấy hai tay đều run lên, tôi vội vã đỡ ở phía dưới, sợ hắn không cẩn thận vụt tay làm hư! Năm trăm lượng bạc trắng nha!

“Thọ nhi. . . Tiểu thư! Cô làm sao vậy? Chẳng lẽ đây là khối giả?” Tôi không biết nha. . . Nhận ra giả cũng không cần kích động như vậy chứ?

“... Bà nội...” Tiểu Thọ ánh mắt đại ra gắt gao nhìn chăm chăm kia khối ngọc bội, cả người run rẩy kịch liệt.

“Bà nội?” Tôi vội vã đỡ hắn.

“... Khối ngọc bội này, là của nhà ta.” Hắn yên lặng thấp giọng nói.

“A? !”

“Đây là ta vì ăn mừng bà nội thọ bảy mươi tuổi... mua một trăm lượng hoàng kim”

Một trăm lượng hoàng kim?!! Tiểu tử đáng chết này, thì ra trước kia có tiền như thế!

“Không thể tưởng được hiện tại nó lại lưu lạc đến phố phường...” Hân thở dài một hơi, nhẹ nhàng đem ngọc bội bỏ lại, rẽ đám người đi ra ngoài.

“Bà nội ta yêu ta nhất, lúc trước bà nhận được cái ngọc bội này thì rất thích, bởi vì ngọc bội kia có Chữ ‘Thọ’ là ta tự tay khắc, lúc ấy cắt phải tay làm cho bà đau lòng thật lâu... Sau lại cả nhà bị trảm, bà nội còn mua chuộc giám trảm, yêu cầu nhất định phải đem ngọc bội kia mai táng một chỗ với bà...” Giọng Tiểu Thọ càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hân đi đến góc đường ôm hai vai dựa vào tường chậm rãi ngã ngồi xuống... Hân cúi thấp đầu, qua mạng che mặt, tôi không nhìn thấy mặt của hân...

Phía sau Tiểu Hồ Tử còn đang kêu gào, “Người xem lâu như vậy lại Không mua! Không có tiền cũng đừng xem...”

Tôi đứng ở góc đường gió lạnh thổi qua, lần đầu tiên cảm nhận được danh môn đại gia suy sụp bị thương...

Cảnh còn người mất mọi chuyện đã qua, chỉ có lệ không ngừng...

“Chôn cùng một chỗ”, vậy thì có vẻ như... ngay cả mộ phần tổ tiên cũng bị đào sao...

Tôi cùng một người cổ đại trong lòng nặng nề và đau xót, mà tôi biết cái loại cảm giác này trong lòng Tiểu Thọ, nhất định càng khó chịu gấp trăm lần, nghìn lần, vạn lần so với tôi... Trầm trọng làm hân đứng không vững...

.....

Tôi đem ngọc bội đưa tới trước mặt hân, “Quan trọng như vậy thì cất đi, đừng để người xấu lại đoạt mất.”

Hân không nhận, kinh ngạc ngẩng đầu, trong ánh mắt có một chút tức giận, “Cô...”

“Ta cũng không phải là đưa cho người! Tổng cộng năm trăm lượng bạc, về sau người trở nên nổi bật, nhất định phải trả ta gấp bội! Chỗ này không có bút, vậy đi trở về Tầng Xuân lâu, người viết cho ta một chứng từ...” Lời còn chưa nói hết, đã bị hân chặn ngang gắt gao ôm vào trong ngực!

“Mẫn Mẫn...” Thanh âm của hân run rẩy, hơi thở phả vào lỗ tai tôi khiến tôi cũng nhin không được mà run...

“... Cảm ơn cô...”

“Ừ... đừng khách khí.” Mẹ kiếp, trong lòng tôi thầm mắng.

Chờ chúng tôi phát tiết xong tình cảm (chú ý là tình cảm không là tình cảm mãnh liệt, các vị cũng không nên nghĩ sai nha ~), đã hoảng hốt, phỏng chừng Tiểu Hồ tử chờ đạo cụ của tôi sắp học máu...

Ôm lấy một đồng nhỏ đồng đồ to (lần này người nào đó tự động giúp ta cảm hết phần lớn), chúng tôi đang chuẩn bị đi về. Bỗng nhiên một bóng người không có khả năng xuất hiện tại nơi này chợt hiện ra ở khúc mắt tôi!

Trong tay có gì cũng rào rào rút đây đây!

“Mẫn Mẫn?!” Tiếng hô to kinh hãi của Tiểu Thọ căn bản không lọt vào được lỗ tai tôi.

Tôi lấy tốc độ khó tin xoay người nhanh nhất hướng tới một nam tử mặc trang phục màu đen ở xa xa vọt tới!

Không có khả năng! Điều đó không có khả năng!

Nhưng mà, gương mặt đó, gương mặt đó, thật là...

Thật là...

“Chấp Viễn—!”

Tôi hô to, một phen kéo cánh tay của người nọ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Biểu Diễn

“Chấp Viễn...”

Tôi hô to, kéo tay nam tử nọ lại!

...

“Thọ nhi, cầm hộp gấm trên bàn mang sang cho Thanh Thanh.” Tôi tỏ lại mi, nhìn cái bóng của Tiêu Thọ phản chiếu trong gương phản phó.

“Hừ!” Tên Thọ nào đó phát ra một âm tiết, không hề nhúc nhích, cũng không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi bất đắc dĩ buông bút kẻ mi: “Ta nói ngươi lại sao nữa vậy? Lúc trên đường về đến giờ ngươi cứ trưng ra một bộ mặt thúí, cứ như là có ai thiếu ngươi năm trăm lượng vậy!” ... Ta nhớ không nhầm thì ngươi nợ ta năm trăm lượng mà!

Mỗ Thọ nào đó chợt đứng dậy, kéo theo một bàn đồ trang điểm đồ rầm rầm, kéo lấy ống tay áo rồi nắm bả vai của tôi, nhìn chăm chăm vào mắt tôi, hỏi một câu: “Chấp Viễn là ai?”

Thì ra là vì vậy à...

Vừa rồi, ở trên đường, tôi kéo người đàn ông mặc trang phục màu đen kia lại: “Chấp Viễn...! Là anh sao? Anh cũng bị xuyên tạc đây à? Thật khó tin...”

Nam nhân kia quay đầu lại nhìn lướt qua tôi. Nháy mắt, cảm giác kích động của tôi lập tức đông cứng!

Người này tuyệt đối không phải là Chấp Viễn!

Nhưng gương mặt đúng thật là giống nhau như đúc.

Vội lại, Chấp Viễn mãi cũng không có biểu tình lạnh băng như vậy, ánh mắt lạnh lùng xa lạ như vậy, lời nói không lịch sự như vậy...

“Tay, bỏ ra.” Hắn nói, một từ dư thừa cũng không có.

“A...” Tôi lúc này mới hồi phục lại tinh thần: “Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Ta nhận lầm người...” Tôi cuống quýt buông tay ra, lui từng bước về phía sau.

Tôi cẩn thận nhìn kỹ bóng người nợ đang khuất dần. Đúng là nhận nhầm người thật. Người này so với Chấp Viễn còn cao hơn, cường tráng hơn nhiều. Chấp Viễn cũng giống như các cậu trai khác ở hiện đại, thích mặc áo thun rộng rãi, bảo là lúc đang đi ôm lấy lưng rất đẹp trai. Mà người này, lại có sống lưng thẳng tắp cao ngất... Đúng là rất khác nhau...

Sau đó tôi cứ thần thờ bị Tiêu Thọ không ngừng gặng hỏi cho đến khi về tới Tàng Xuân lâu.

“...Này! Này! Hồi hồn đi! Ta đang hỏi cô đấy!” Tôi vừa phục hồi lại tinh thần, gương mặt tức giận của Tiểu Thọ đang lác lác ở trước mặt tôi, “Vừa nhắc tới tên này cô liền có bộ dạng hờn phách lên mây...Không muốn nói thì thôi!” Hắn nhắc hộp gấm trên bàn lên, đập cửa xông ra.

“Này...! Buổi diễn tối hôm nay ngươi nhất định phải tới xem nha! Ta có lễ vật tặng cho ngươi!” Nhìn theo bóng lưng Tiểu Thọ đang xa dần, Mẫn Mẫn kêu to, rồi quay đầu lại đau lòng vuốt cánh cửa đã bị Tiểu Thọ đá hư. Thằng nhóc chết tiệt này! Gần đây tính tình sao lại hư hỏng thế không biết? Đến thời kỳ phản kháng sao?

Cùng lúc đó, một nam nhân được gọi là Lạc vương đang nhàn nhã đứng ở nhà thủy tạ, mỉm cười nhìn một đám cá chép trong Bích Ba Trì.

Một người hầu mặc chiếc áo màu xanh nhẹ nhàng dừng lại sau lưng Lạc vương, ngay cả tiếng bước chân cũng không có, cung kính quỳ xuống một gối, bẩm báo: “Chủ nhân, Tam hoàng tử đã sắp xếp bữa tiệc ở tiền sảnh, mời ngài tới đó.”

Lạc Vương giống như không nghe thấy, tiếp tục nhìn nước hồ xanh biếc. Người hầu kia giống pho tượng, quỳ ở đó vẫn không nhúc nhích.

Qua một hồi lâu, Lạc Vương cất giọng nói êm tai nghe như tiếng cổ nhạc: “Ngươi trở về nói với hã, Lạc vương đã dùng rồi, ý tốt của tam hoàng tử xin nhận. Đúng rồi, Liên Tả, thuận tiện phân phó nhà bếp Vương phủ chuẩn bị bữa tối, ta cũng có hơi đói bụng.

“Vâng!” trả lời ngắn gọn, Liên Tả lập tức biến mất khỏi nhà thủy tạ.

“Phốc!” Người hầu mặc đồ xanh đứng cạnh Lạc vương, vẫn đang bụng một cái giò bánh vụn làm mời cho cá nở nụ cười.

“Liên Hữu, ngươi lại trộm cười cái gì?”

Lạc vương nắm lấy một ít bánh vụn ở trong tay, không nhanh không chậm tao nhã thả xuống nước cho cá chép ăn.

“Nô tài đang cười, Tam hoàng tử cũng thật là dùng trăm phương nghìn kế nịnh bợ ngài, đáng tiếc dùng sai chỗ rồi. Ngự trù trong cung làm sao có thể so với tay nghề của mấy vị đầu bếp của Vị Ương Môn chúng ta, còn tưởng là đồ tốt mang ra bêu xấu nữa chứ! Hôm nay còn nói mời ngài đi Tàng Xuân lâu

xem ca vũ. Hần nào biết Tàng Xuân lâu này vốn chính là của Vị Ương môn, còn đến lượt hẳn mời? Nô tài thấy, hoàng thất ngoại trừ cái phong hào Lạc vương ra, không còn thứ gì có thể lưu được chủ tử, không biết bên kia còn nghĩ ra được biện pháp gì hay ho để tới lôi kéo ngài đây!”

“Liên Hữu, ngươi sai rồi.” Lạc Vương chậm rãi nói: “Không có ‘Ngoại trừ’, bất luận là thứ gì ở bên đó, chưa hề có thứ gì có thể giữ chân được ta.

Đến cả tước vị vương gia mà chủ tử cũng không thèm để ý sao?

Đúng vậy, đã là chủ nhân của Vị Ương môn, trong thiên hạ còn thứ gì có thể hấp dẫn người chứ? Liên Hữu sùng bái nhìn về phía chủ nhân, lại do dự mở miệng: “Nhưng mà...múa hát ở Tàng Xuân lâu...Liên Hữu thật cũng muốn biết một chút!”

“Sao?” Lạc vương hơi nhướng mày: “Ngươi muốn gặp Hậu Minh đệ nhất nữ tử...Mẫn Mẫn à?”

“Hi hi hi...” Liên Hữu gãi gãi đầu ngượng ngùng nở nụ cười: “Mặc dù nói Tàng Xuân lâu là của Vị Ương môn chúng ta, thế nhưng cả năm qua chủ nhân luôn luôn ở tại kinh thành, cũng chưa tới xem sao. Mọi người đều nói: ‘Không xem hoa khôi Mẫn Mẫn ca vũ, uống một lần đến nhân gian!’, Liên Hữu tò mò cũng là phải thôi!”

“Tốt, vậy thì đi xem, cũng coi như nể mặt tam hoàng tử một lần.” Lạc vương không chút để ý nói: “Sau đó, nếu ngươi cảm thấy thích, vậy thì thưởng Mẫn Mẫn cho ngươi là được rồi.” Liên Hữu vội vàng quỳ xuống tạ ơn.

Mỗi câu bay là tả ở trên mặt hồ, vô số cá chép tre già măng mọc ngươi tranh ta đoạt...

“Liên Hữu, ngươi biết không, thú vui khi cho cá ăn nằm ở chỗ, ta có thể ngồi trên bờ xem bọn chúng vì một miếng mồi ăn mà chém giết lẫn nhau...”

Lúc Lạc vương đáp ứng Liên Hữu, thật sự không nghĩ sẽ có kết quả như vậy.

Lúc màn ca múa đêm đó mở màn, cũng là mở đầu chuỗi hồi ức tốt đẹp mà tàn khốc của một số người.

Múa hát cử hành ở trong đình viện, đèn hoa đều tắt. Trong đình viện một khoảng tĩnh lặng, chỉ có mặt trăng sáng trên đỉnh đầu, cả bầu trời đầy sao...

“Ca khúc này tên là – Hồng Nhan” Thanh y cung nữ vừa dứt lời, từ bốn phương tám hướng đột nhiên truyền đến tiếng tiêu du dương.

Tiếng tiêu này thê lương uyển chuyển, lúc ẩn lúc hiện, giống như tiếng gọi từ xa xưa, giống như dẫn người ta tới bờ sông mật mù, lại như kiếm sĩ lẻ loi đang đứng một mình nơi đỉnh vách núi cao...

Hòa cùng tiếng tiêu, giọng hát thê lương của một nam tử chậm rãi vang lên:

“Kiếm đốt chén rượu, mình ta độc ẩm trong vô vị

Nàng vì ta mà ly biệt, vì ta mà ly biệt

Mùi phấn hương chỉ có thể yêu, không thể trao

Trời có bao cao, đất có bao xa”

(Mọi người nghe ở đây nhé: Hồng nhan-Hồ Ngạn Bân)

Không gian đột nhiên, toàn bộ đèn hoa sáng lên, trăm hoa bay đầy trời!

Một tiếng đàn quyền rũ uyển chuyển bỗng nhiên vang lên, cùng tiếng tiêu thê lương xa xưa phối hợp một cách nhịp nhàng ăn khớp...

Bên trong màn hoa rơi là tả, một thiếu nữ chậm rãi đứng dậy giữa sân khấu, mỗi động tác của nàng tựa hồ cũng kỳ diệu hòa cùng âm luật...

Thiếu nữ mặc váy dài màu trắng, tấm lụa tơ tằm dài thướt thất sau cổ, lộ ra bờ vai và dáng lưng mảnh khảnh uyển chuyển, trên da thịt lộ ra một hình xăm màu vàng đầy mỹ hoặc mà thần bí, giống như một sợi dây leo từ trên cánh tay thon dài và uốn lượn xuống sống lưng của người thiếu nữ, hai thanh trường kiếm màu vàng trong tay nàng lóe ra kim quang nhàn nhạt, xinh đẹp mà nguy hiểm...

Chiếc váy dài màu trắng kia không biết là làm bằng chất liệu gì, tầng tầng lớp lớp, tỏa ra ánh sáng, tựa như hoa lệ không gì sánh bằng, yên lặng hạ xuống nhưng chỉ có mỗi màu trắng, chính là màu trắng, một màu trắng thuần túy...

Thiếu nữ giữa đầu, xuân phong phoi phới. Thiếu nữ mở miệng, tiếng chuông bạc lay động

Lời ca như vang tới tận trời, đánh thép, rồi lại hóa ôn nhu...

“Anh hùng đã định trước là không có nước mắt, cũng không có hối tiếc

Một nụ cười có bao nhiêu nguy hiểm, là độc được đoạn trường

Vẻ đẹp của giọt lệ này chỉ có nàng mới biết

Lòng này không có nàng, sống thật vô nghĩa”

Tiếng ca vang lên bốn phía, vô số người, vô số âm thanh, không phân rõ nam nữ, phảng phất như một tập thể...

“Ta chẳng cần anh hùng thanh danh

Chỉ mong đổi lại một nụ cười hồng nhan

Nếu như còn có thể luân hồi

Nguyện kiếp sau làm thân trâu ngựa

Cũng phải cùng nàng đến chân trời góc biển”

Hình xăm lộ ra, hình dạng vừa khác lạ, lại vừa rất xinh đẹp...

Thanh thuần cùng yêu mị, khí chất đối lập, lại quá hài hòa...

Chưa bao giờ được xem một màn vũ đạo thể này, mỗi một lần duỗi thân, mỗi một cái xoay người, đều đến cực hạn, như một thiếu nữ dịu dàng, lại như một thiếu niên cứng cỏi... vũ đạo rất mê hoặc, ánh mắt lại thanh khiết...

Sự kết hợp này thế nào! Màn ca vũ này thế nào! Đây là một nữ tử thế nào đây...

Ta chẳng cần anh hùng thanh danh

Chỉ mong đổi lại một nụ cười hồng nhan

Nếu như còn có thể luân hồi

Nguyện kiếp sau làm thân trâu ngựa

Cũng phải cùng nàng đến chân trời góc biển

Lời ca đã ngừng, điệu múa đã ngưng, nhưng tâm lại không thể tĩnh...

Cây quạt trong tay không biết đã sớm rơi đi đâu, chậm rãi phục hồi lại tinh thần. Ta cũng có lúc bị thất thố thế này sao... Nhưng nếu là vì nữ tử này thì cũng đáng giá.

Lại nhìn chung quanh, mọi người không có cách gì thoát khỏi, vẫn còn đắm chìm trong lời ca điệu múa đã sớm ngừng lại. Ánh mắt Lạc vương trong vắt, mà khát vọng trong mắt Tam hoàng tử mới liếc sơ thôi cũng hiểu. Đúng vậy, nữ tử như vậy, có ai không ao ước? Trong nháy mắt, trong lòng ta nảy sinh một chút kiêu ngạo, vì nữ tử mà người trong thiên hạ ao ước là của Tăng Xuân lâu, mà chỗ dựa của Tăng Xuân lâu này, trước sau gì cũng sẽ là của ta.

Nhưng mà, thiếu nữ trên đài nói một câu, trong nháy mắt đánh tan hết kiêu ngạo của ta.

“Một năm này ít nhiều cũng nhờ sự ủng hộ của các vị, Mẫn Mẫn tôi mới có được ngày hôm nay. Mẫn Mẫn xin cảm ơn.”

Cúi người một cái, dưới khán đài không có phản ứng gì, mọi người vẫn còn đắm chìm trong rung động vừa rồi, ta không khỏi mỉm cười, đúng là kinh ngạc thật...

“Hôm nay là lần cuối cùng Mẫn Mẫn vì các vị hiến nghệ, khúc ‘Hồng nhan’ coi như là khúc ca cáo biệt, mong rằng các vị vừa lòng~”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Tạm Biệt

Edit: Windy

Beta: EU

“Hôm nay là lần cuối cùng Mẫn Mẫn vì các vị hiến nghệ, khúc ‘Hong nhan’ này là khúc ca cáo biệt, mong rằng các vị vừa lòng ~”

Dưới đài đồng loạt ồ lên!

Nam tử mặc hoàng bào ngồi ở chỗ khách quý vỗ bàn đứng dậy, trái lại nam tử áo trắng ngồi cùng bàn với hắn lại không nói gì. Chỉ có ánh mắt nhìn chăm chăm một khác cũng không dời giống như muốn nhìn thấu tôi, cái ánh mắt như rắn săn mồi đó cứ chòng chọc khiến tôi cảm thấy mình giống như một con ếch to, dùng cách của Vệ Phong mà nói chính là: chính là cái loại chuyên ăn thịt – ếch trâu*! (*Ếch trâu: loại ếch này ăn được cả rắn)

Xem ra mọi người đều tương đối kích động... Đây, đừng có trèo lên sân khấu! ... Còn người nữa! Bỏ cái bình hoa cổ đó xuống, ta mất hai trăm lượng bạc mới mua được đây... (Cái này mà là “Tương đối kích động” ?!)

“Mọi người bình tĩnh, đừng vội hoảng” Sao tôi lại cảm thấy giống như mình đang làm công tác sơ tán hiện trường hỏa hoạn thế? Tôi lên giọng, “Các vị, các vị, có thể nghe Mẫn Mẫn nói hết lời trước được không? Xin cho ta một chút thời gian.”

Phía dưới dần dần yên tĩnh lại...

“Sau cùng Mẫn Mẫn còn muốn nhân cơ hội này làm một chuyện.

Hôm nay, là sinh nhật một người bạn của Mẫn Mẫn.

Người bạn này của ta từng trải qua hạnh phúc, cũng từng nếm cả khổ đau.

Mọi người thường nói, nếu có được hạnh phúc rồi mất đi thì chỉ bằng đừng có còn hơn”

Tôi cũng không biết mình đã nói những gì, chỉ nghe thấy mấy lời nói trong miệng không ngừng thao thao phát ra cứ như mấy MC cảm xúc dâng trào trong mấy tiết mục ngắn...

“Người bạn của ta, hắn vẫn còn nhỏ, nhưng đã phải trải qua cảnh nhà tan cửa nát, hưng thịnh rồi thống khổ. Trong đó có bi thương bất lực, người khác có lẽ vĩnh viễn không có cách nào hiểu được...”

Giương mắt, lần này tôi tìm kiếm đối tượng khiến tôi xúc động lên tiếng, ở một góc âm u nhìn thấy nét mặt không phù hợp với lứa tuổi của hắn...

Mỉm cười ~ tôi chuyển đổi đề tài, “Nhưng mà, ta không đồng tình với hắn, cũng không thương hại hắn. Bởi vì, ta tin tưởng hắn. Chẳng sợ bây giờ nhỏ yếu, chẳng sợ bây giờ chán nản, ta vẫn luôn tin tưởng, nhất định có một ngày, hắn sẽ đánh tan khổ tận cam lai, hắn nhất định sẽ trở thành một anh hùng oai phong một cõi một thế hệ!”

Đúng vậy, không có bất kỳ căn cứ nào, tôi chỉ có một dự cảm như thế, cho dù bạn có hỏi tôi, tại sao lại tin tưởng như vậy? Tôi cũng chỉ có thể bày ra sắc mặt lưu manh, vươn cổ tròn tròn mắt nói với bạn, dù sao tôi chính là tin tưởng đấy! Rồi sao nào?

Những cái khác tôi không rõ ràng lắm, tôi chỉ biết là hiện tại điều hắn cần chính là sự tin tưởng này, sự ủng hộ này.

Hắn bị suy sụp chèn ép đến nơi sâu nhất của đáy vực, tôi không có cách gì cho hắn một sợi dây thừng để leo lên, cái tôi có thể cho hắn, chỉ là dũng khí leo lên...

“Bài hát này ta dành tặng cho người.” Lại nhìn vào hình bóng đứng trong góc tối còn chưa chịu phản ứng, tôi giậm chân một cái! Vươn cổ họng rống lên: “Người nghe kỹ cho ta!!”

Mà tên kia bị tiếng rống tức giận của tôi làm chấn động đến khó tin. Xoay đầu lại nhìn tôi chăm chăm, dờ khóc dờ cười...

Tôi hài lòng chậm rãi hòa theo giai điệu nhẹ nhàng cất giọng ~

Trên đường đời ngọt khổ cùng hi u,

Nguyện cùng người chia sẻ tất cả,

Khó tránh khỏi từng vấp ngã trong cuộc đời,

Phải dũng cảm ngẩng đầu lên.

Ai muốn thường tránh ở tránh gió căng,

Sóng biển cuộn trào cuốn đi tự do,

Nguyện người trong lòng ở hải đẳng chờ đợi,

Ở trong sương mù cho người nhìn thấu,

Sau cơn mưa trời lại sáng,

Sau mây đen là trời quang,
Trân trọng tình cảm mình có,
Mỗi một phân hi vọng ở trong tay người,
Sau cơn mưa trời lại sáng,
Xin hãy tin sẽ có cầu vồng,
Mưa gió đến hãy cứ đón nhận,
Ta vẫn luôn ở bên cạnh người...

(*Bài này là “Sau cơn mưa trời lại sáng”-Hứa Mỹ Tình, nghe ở đây)

Tôi lẳng lặng di chuyển, tôi nhẹ nhàng hát, không có vũ đạo hoa lệ, không có tiếng nhạc du dương, âm thanh trong vắt mềm mại quanh quần dưới trời sao, quanh quần trong lòng người nào đó...

Chẳng biết tại sao, có lẽ là bị tình cảm chân thành làm cảm động, tôi thật sự cảm thấy đây là lần đầu tiên tôi hát êm tai nhất. Tôi chưa bao giờ phát hiện lời bài hát này hay như vậy, chuẩn xác như vậy, cảm động như vậy!

Tất cả mọi người lẳng lặng nghe, mọi người đều như nhớ tới chuyện gì đó?

Mỗi người đều có những lúc suy sụp như vậy bất bình như vậy, thuận buồm xuôi gió, thuận buồm xuôi gió, chung quy chính là một nguyện vọng tốt đẹp...

Có lẽ, mọi người đều có kiên trì, có tin tưởng, mới có thể trải qua được những phong ba bão táp này...

Sau cơn mưa trời lại sáng,
Sau mây đen lại có trời quang,
Trân trọng tình cảm mình có,
Mỗi một phân hi vọng ở trong tay người,
Sau cơn mưa trời lại sáng,
Xin hãy tin sẽ có cầu vồng,
Mưa gió đến hãy cứ đón nhận,
Ta vẫn luôn ở bên cạnh người...
Mưa gió đến hãy cứ đón nhận,
Ta vẫn luôn ở bên cạnh người...

Thanh Thanh và Tiểu Đào thả một trăm chiếc đèn lồng Không Minh bảy màu bay lên...

Ánh lên nhiều ánh sáng đầy màu sắc xung quanh tôi, dưới vô số ánh mắt đang yên lặng chăm chú nhìn tôi, chúng nó chờ biết bao hi vọng và tình cảm bay lên bầu trời đêm mênh mông?

...Sau khi trời sáng, có thể sẽ có cầu vồng?

...

“Mẫn Mẫn tiểu thư, tại hạ Lễ bộ Từ Lâm.” Tôi còn chưa kịp tuyên bố rồi sân khấu, một thư sinh mặc áo lam bỗng nhiên tiến lên đài cúi chào.

“Tại hạ ngưỡng mộ tính cách và tài hoa của Mẫn Mẫn tiểu thư đã lâu, nếu Mẫn Mẫn tiểu thư phải rời khỏi Tàng Xuân lâu, không bằng chuyển tới ở tại dinh thự của tại hạ?”

Lời này vừa nói ra, đám đông lập tức rối loạn! Tiếng chửi rủa chung quanh thay nhau vang lên...

“Không... Từ tiên sinh, ta...” Tôi vội vàng lắc đầu, tôi rời khỏi Tàng Xuân lâu là vì đã kiếm đủ tiền để đi tìm phương pháp phản xuyên qua, đến nhà người ở thì sao có thể đi được?

Vừa thấy tôi lắc đầu, họ Từ kia vội vàng cao giọng hô to: “Nếu Mẫn Mẫn nguyện ý theo ta trở về, ta ra một vạn lượng hoàng kim!”

Một vạn lượng hoàng kim? ! Tôi trợn mắt há hốc mồm

Tồn nhiều tiền như vậy để bao vợ hai?! Là đầu óc hần bị hư hay là tôi không theo kịp thời đại?

Một vạn lượng hoàng kim... Tôi cũng thay cho những nam nhân khác thấy chẳng a!

Càng làm tôi chán nản hơn nữa là, tiếng ra giá cũng lập tức truyền đến từ bốn phương tám hướng! Mức giá « bán mình » của tôi không ngừng tăng vọt!

Đến lúc lên tới giá ba mươi vạn lượng hoàng kim tôi rốt cục không thể nhịn được nữa.

Tôi cười lạnh một tiếng, nói: “Hừ! Các vị... thấy Mẫn Mẫn ta thiếu tiền xài sao?”

Người ở dưới đài đều ngây ngẩn cả người, ở trong lòng bọn họ, một đào kép, chẳng qua chỉ vì một chữ “Tài” (Tiền) này thôi?

Đáng tiếc, bọn họ sai rồi, ở thế giới này, cái tôi cần tìm, không phải là tiền.

“Nói đến tiền, chỉ cần ta muốn, bất luận bao nhiêu, ở Tàng Xuân lâu cũng có thể kiếm được! Mẫn Mẫn phải đi, là bởi vì nơi này không có cái mà Mẫn Mẫn muốn, mà ở chỗ các vị cũng không có!”

Vừa dứt lời, một bóng dáng xinh đẹp đủ màu đủ dạng liền bỏ nhào tới trước mặt tôi, bám riết trên sân khấu, nước mắt nước mũi trào ra một đồng gào khóc:

“Mẫn Mẫn à... Mẫn Mẫn – ma ma đối đãi con không tệ mà... sao con lại ngoan cố đến thế... quãng Tàng Xuân lâu chúng ta trong ngoài nhiều miệng ăn như vậy mà đi a... con thật không có lương tâm a...”

Thì ra là tú bà Tàng Xuân lâu, lúc chưa nổi danh mỗi ngày đều bị bà ta châm chọc khiêu khích, về sau có tiếng chỉ nghĩ làm thế nào để tôi làm cây rụng tiền của bà ta, lúc này khóc đến nổi phẩn trên mặt chảy xuống...

Tôi chỉ nâng nàng dậy, nhẩm nhai nói: “Ma ma à, Mẫn Mẫn đã quyết ý rồi đi, mẹ cũng không cần quá thương tâm, một năm qua Mẫn Mẫn này đã giúp Tàng Xuân lâu kiếm được không ít ngân lượng cùng danh tiếng, tin rằng chỉ cần dựa vào thủ đoạn của mẹ, cuộc sống sau này cũng sẽ không thể khổ sở. Cho nên, mẹ để Mẫn Mẫn đi thôi...”

Ai ngờ bà ta chợt đẩy một cái, tránh tôi ra, chống nạnh mắng: “Mẫn Mẫn! Ngươi đừng thấy có chút mặt mũi mà lên mặt! Ngươi nghĩ là tiếng tăm của ngươi lớn là cái giá liền lớn à?! Muốn thôi thì thôi?! Ngươi đừng quên, khế ước bán thân của ngươi còn ở trong tay ta! Đâu đến phiên ngươi nói đi là đi ?!”

Quả nhiên, lộ bản tính thật rồi?

Tôi thấy khuôn mặt tú bà bị nước mắt giả dối cọ rửa đến dử tợn, mỉm cười: “Mẹ, ngưng quá, khế ước bán thân đó sớm đã bị ta đốt rồi... À, đúng rồi còn có, ta lại không cần thận, tiện tay đem giấy bán thân của Thanh Thanh cùng Tiêu Đào cũng đốt luôn ~ ai... Thôi tiết hạnh khô a ~” Tôi bày ra một biểu tình tiếc hận...

Thanh Thanh cùng Tiêu Đào không nhịn được che miệng cười...

Tú bà trợn mắt há hốc mồm, mặt liền trắng ra!

“Ngươi...” Bà ta run rẩy chỉ vào tôi: “Ngươi làm sao có thể biết khế ước bán thân để ở nơi đâu?!” Ánh mắt lại sợ hãi nhìn về phía khu vực khách quý...

“Hừ ~ ngay cả chút bản lĩnh đó cũng không có, Mẫn Mẫn ta còn có thể sống cho tới hôm nay sao?” Kỳ quái, bà nhìn khách quý làm chi? Còn có bộ dạng của cấp dưới làm sai, biểu tình tùy mặt gửi lời đối với lãnh đạo... Tôi nhớ được khách quý hôm nay rõ ràng là chỉ có Tam hoàng tử cùng với Lạc vương, chẳng lẽ kỹ viện này là do hoàng gia mở?! Có cách phát triển kinh tế thế à?!

Ai, không nghĩ nữa, chuyện này không liên quan đến tôi...

Không muốn lại cùng nàng tốn vô nôm, tôi xoay người muốn đi.

“Đứng lại!” Tú bà gầm lên! Về hung hăng lộ hét! “Người đâu tới mau! Ngăn nàng ta lại cho ta!”

Hai bóng đen liền vèo vèo nhảy lên đài, vây quanh tôi.

Hai đại hán áo đen, mang đao thép chói lọi, đai lưng hồng thêu ký hiệu của Tàng Xuân lâu, xem ra là hộ viện!

Phỏng chừng bọn người này đã nhiều lần làm những việc đại gian đại ác bắt các cô nương chạy trốn quay về, một trái một phải động tác cực kỳ thuần thục tới nắm lấy cánh tay của tôi!

Khẽ nâng mũi chân, tôi xoay người đá một đá duy nhất đã giải quyết hai người bọn họ! Một bóng người bỗng nhiên đổ ập xuống! Tôi vội ngẩng đầu, chỉ thấy một mảnh kiếm quang mờ mờ, cái bóng trên đầu hóa thành vô số hoa đào ào ào bay xuống, hai tên hộ viện luống cuống chân tay, vung đao chống đỡ. Kiếm quang đột nhiên thay đổi, nhanh tới mức tôi cũng không nhìn ra được chiêu thức! Chỉ thấy hai tên hộ viện kêu thảm thiết ôm bả vai ngã xuống, mà cánh tay dưới bả vai, lại không còn thấy nữa ... Trên khán đài, máu lập tức văng khắp nơi!

Người dưới đài vốn đang xem ca múa, giờ lại thấy xảy ra sự việc lớn, máu thịt văng khắp nơi! Nhất thời loạn hết cả lên! Tiếng hét chói tai nổi lên khắp bốn phía, mọi người chạy trốn khắp nơi, thúc, gạt, dẫm đạp lên nhau. Hơn nữa toàn bộ cảnh tượng, trên đài dưới đài chật vật khiến Tàng Xuân lâu trở thành một mảnh hỗn loạn...

Đây là lần đầu tiên tôi đứng gần thế này xem người ta chém người, nói không chân động là giả, nhưng cánh tay kia chẳng khác nào rau xanh củ cải rắc một cái liền bị chặt đứt, nói bay ra ngoài liền bay ra ngoài, thật có chút không chân thực... Nhất là kiếm khách này nửa đường nhảy ra, theo hoa anh đào rơi đầy trời nhẹ nhàng tảo nhá đáp xuống đài, hơi có chút khí thế mỹ nam xuất hiện giống truyện tranh Nhật Bản! Tôi chợt vỗ tay bốp bốp bốp vô cùng tán thưởng, miệng còn la hét:

“Rất đẹp trai rất đẹp trai! Woa...!”

Khỏe mắt của kiếm khách kia giống như hơi co quắp một chút...

Hử? Sao tôi càng nhìn kiếm khách này lại càng thấy giống một người nha...Giống thật...Rất giống...

Tôi liếc mắt nhìn “Anh đào” một hồi, trong lòng không khỏi hét lên một tiếng thán:

« Tiểu...Thọ...!!! »

Đúng vậy! Mặc dù hấn che mặt, thế nhưng hai cái ‘mày ngài’ bị tôi cạo kia thì có hóa thành tro tôi cũng nhận ra được! Mà, mà anh đào đầy trời này chính là mười hai bộ kimono bị hấn chặt thành mảnh nhỏ...!!! Cái đồ phá gia chi tử! Đây chính là tiền nha!! Tôi muốn chặt hấn làm đôi...!!!

“Đi mau! Ta chặn ở chỗ này cho!” Tiểu Thọ cảm trường kiếm đứng, thấp giọng quát!

Tôi lập tức tỉnh ngộ lại, tình thế bây giờ kia tôi còn định nổi bão sao? Mắt thấy hàng loạt hộ viện đông nghìn nghịt chạy tới, ánh mắt chuyển động, nảy ra ý hay! Tôi mới hăng giọng, bày ra bộ dáng cáo mượn oai hùm, không chút hoang mang nói:

“Mẹ, ta nghĩ bà nên thức thoi một chút đi! Nếu ta đã dám ở trước đám đông tuyên bố muốn đi, đương nhiên là đã có chuẩn bị từ trước! Tên sát thủ chính là món ăn nguội, chặt hai cánh tay cũng bất quá chỉ là giáo huấn, các ngươi nếu là cố ý ngăn ta, ta đành phải mời các ngươi ăn bữa tiệc lớn!”

Đám hộ viện cùng tú bà rõ ràng co rúm lại, ngừng ngay tại chỗ.

Tôi kéo món ăn nguội nào đó chạy như điên về phía hậu trường! Miệng còn hét to:

“Thanh Thanh, Tiểu Đào đuổi theo ta! Bằng không đập lên cơ quan chết lúc nào cũng không biết bây giờ!”

Nghe vậy đám truy binh kia càng không dám đuổi theo. Chỉ có tú bà đứng tại chỗ rít gào: “Các ngươi! Các ngươi ngăn lại nàng cho ta...”

Ngoài cửa lại ủa vào một đám người, tôi dừng lại, đám người kia...

Ngày hôm qua còn cùng tôi ca hát, khiêu vũ, tập luyện, hoá trang, may y phục, làm đạo cụ, ăn cơm, cãi nhau âm ỉ...

Đám người kia, là huynh đệ tỷ muội đã từng cùng nhau dắt tay phấn đấu nha!

“Mẫn tỷ tỷ, tỷ... Thật sự muốn bỏ xuống chúng ta mà đi sao?” Tiểu Nha nước mắt lưng tròng nhìn tôi.

“A? Ta ta, thật thật xin lỗi... Cái kia...”

Vì sao? Vì sao tôi muốn nói xin lỗi? Vì sao tôi cảm thấy lương tâm bất an? Vì sao tôi cảm thấy là mình làm sai rồi? Tìm được phương pháp phản xuyên qua, rồi đi nơi này, trở lại thế giới của tôi, đây mới là chuyện tôi nên làm, tôi không có sai, nhưng mà...vì sao...?

Cúi người xuống, sừng nịch sò sò mái tóc ngắn của Tiểu Nha, tiểu tử này còn trẻ con, kiểu tóc này sao nhìn lại có chút quen mắt? Ừ, là học của tôi... Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có một dòng nóng ấm chảy qua...

“Tiểu Nha... Mẫn Mẫn tỷ, có chuyện phải làm. Mỗi người đều có chuyện muốn làm, chờ ngươi trưởng thành, cũng sẽ có. Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tan, tuy rằng luyện tiếu mọi người, nhưng ta...ta phải đi...”

Đúng vậy, tôi có chuyện cần làm. Ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua đám huynh đệ tỷ muội.

“Các ngươi không ngăn được ta đâu. Tỷ muội thân cận cũng biết thủ đoạn của Mẫn Mẫn ta! Mẫn Mẫn ta muốn đi, thì Tàng Xuân lâu này không có người nào ngăn được!”

Câu nói sau cùng, vang vọng toàn bộ đình viện. Không biết có phải tôi bị ảo giác hay không, tôi thấy hình như nam tử áo trắng trên lầu khách quý kia hơi

nở nụ cười...

Giọng nói mềm nhẹ hơn, tôi nói tiếp: “Dù rằng phải đi, nhưng ta cũng không phải người vô tình vô nghĩa, về đội biểu diễn của các vị ta đã sớm xử lý thỏa đáng, các vị hãy nghe theo sự an bài của Từ Diên cô nương. Hôm nay từ biệt chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại, hi vọng... Rất nhiều năm sau, mọi người còn có thể nhớ tới một người như Mẫn Mẫn ta...”

Nói xong, ngay cả giọng nói cũng nghẹn ngào, hung hăng khịt khịt cái mũi, mờ to hai mắt nhìn, đùa giỡn cái gì? ! Tôi từ khi nào thì trở nên đa sầu đa cảm vậy chứ...

“Các người còn đứng ngây đó làm gì? !” Tú bà nhảy lên! “Còn không nhanh bắt lại nàng cho ta! Hôm nay nếu nàng chạy, tất cả các người sẽ biết tay ta!”

Đám người kia giật mình. Từ Diên quỳ xuống phịch một tiếng:

“Mẫn Mẫn tỷ, không có sự chiếu cố của người, Từ Diên ta cùng chúng tỷ muội đã sớm lưu lạc trốn đời không thoát được! Đại ân đại đức của cô toàn bộ ta đều ghi tạc trong lòng, Từ Diên không gì báo đáp, nơi này dập đầu trước cô! Mẫn Mẫn tỷ, đi đường bình an!”

“Từ... Từ Diên! Người làm cái gì vậy? Mau, mau đứng lên...”

Một cái dập đầu khiến tôi cảm thấy hoang mang lo sợ, tôi là người của xã hội mới, mọi người đều ngang hàng, nghi lễ cũ này khiến cho tôi chịu không nổi! Luống cuống tay chân còn chưa kịp nâng dậy, bên kia lại thêm một người quỳ!

“Tiểu thư Mẫn Mẫn, không có người đề bạt, Tiểu Hồ từ lúc cha chết phải bán mình làm nô tài, người cho tới bây giờ cũng không ghét bỏ đám hạ nhân như chúng ta, một năm nay ít nhiều cũng được người chiếu cố! Tiểu thư Mẫn Mẫn, thuận buồm xuôi gió! Có cái gì không hài lòng, cứ việc quay về tìm chúng tôi! Chỉ cần là Tiểu Hồ từ giúp được, tôi nhất định sẽ giúp người không tiếc cả mạng sống...”

“Ài, người, các người mau đứng lên! Các người làm cái gì vậy?! Đây không phải là ngại chết ta sao...”

Có hai người kia đi đầu, Tiểu Nha, Tiểu Hồng, Thúy Ảnh... đều rầm rầm quỳ gối cả lượt! Tôi lớn như vậy cũng chưa từng thấy qua việc này, gấp đến độ tôi cũng không biết làm như thế nào cho phải!

“Mọi người chúng tôi đều cảm thấy Mẫn Mẫn tiểu thư tốt như vậy, chúng tôi cũng hiểu, Mẫn Mẫn tiểu thư vốn không nên ở chỗ này, mọi người đã sớm biết, ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến... Tiểu thư Mẫn Mẫn, chúng ta vĩnh viễn sẽ không quên cô.”

“Các người... Ai...”

Tôi bất đắc dĩ nhìn đám người đang quỳ dưới đất, trong lòng là hoảng loạn, khịt khịt cái mũi, tôi cố kìm chế sự nghẹn ngào cô làm ra vẻ cứng rắn nói:

“Các... các người nói chuyện cần phải giữ lời, các người nếu có ai dám quên Mẫn Mẫn, chờ ta trở lại ta tuyệt đối sẽ bắt tô thiếp tiếp đón!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 14: Tứ Hoàng Tử

Edit: Windy

Beta: EU

Tôi đang cùng đoàn người làm công tác tình cảm, Mỗ Thọ nào đó vô cùng không hợp với tình hình ôm lấy tôi, liên tục nhún qua mấy người rồi nhảy ra khỏi Tầng Xuân lâu, còn nhanh hơn cả thang máy tốc hành.

Nói ra cũng kì quái, đứa nhóc này cũng không cao hơn tôi, so với tôi còn gầy hơn, mới mười lăm tuổi lại có thể ôm một người lớn nhảy tới nhảy lui trên nóc nhà, cứ như người lớn ôm đồ chơi của con nít ấy?

Tôi đang suy nghĩ miên man, Tiểu Thọ đã thả tôi xuống, một bên vừa kéo cái khăn che mặt xuống, một bên vừa liếc mắt “Quan tâm” tôi: “Mẫn Mẫn, có phải gần đây cô mập ra không? Sao lại nặng như thế, cánh tay ta cũng sắp gãy tới nơi rồi...”

Hắn *#¥*%!!

Tiểu Thọ không nhìn thấy ánh mắt giết người của tôi, vừa lấy cái khăn che mặt lau mồ hôi vừa vênh mặt hất hàm sai khiến: “Cô ngoan ngoãn đứng ở đây đợi, ta đã căn dặn hai tiểu nha đầu kia, chớ lát nữa các nàng sẽ mang theo hành lý tới đây hội họp với chúng ta. Chỉ cần người đừng có chạy lung tung là

đã giúp mọi người khỏi bận rộn rồi.”

Sau đó xoay người rời đi.

Tôi hoảng hốt vội vàng kéo hắn lại, “Ngươi muốn đi đâu?”

Chẳng biết tại sao, đưa nhóc chết tiệt này lại ra về đặc chí cứ như “Ta là đại nam nhân” uy vũ không bằng, lấy tay vỗ vỗ đầu tôi, vô cùng ôn nhu trấn an nói: “Đừng sợ, ta đi ra ngoài thu xếp một chút, sẽ trở lại ngay.”

Không... không phải tôi sợ hãi, tôi chỉ cảm thấy... Tôi đưa mắt liếc nhìn khuôn mặt yêu kiều như hoa của hắn, vô cùng lo lắng dằn dò:

“Nghe ta nói, Thọ nhi à, ngươi vẫn nên che mặt đi... đêm hôm khuya khoắt nếu không may gặp kẻ háo sắc này ra lòng tham, thì...”

Về mặt Mộ Thọ lập tức liền cứng ngắc. Trong nháy mắt, tôi phảng phất nhìn thấy vô số ngọn lửa giống như trong Saint Seiya* hùng hục bốc cháy sau lưng tiểu vũ trụ là hắn!

*(*Saint Seiya: tên bộ manga về các thánh kỵ sĩ, là Áo giáp vàng bên Việt mình)*

Hắn đang giận...

Mộ Thọ giận dữ đi ra cửa, quay đầu còn liếc mắt về phía tôi vẫn đang đứng sững sờ tại chỗ, dậm chân bước ngược trở lại! Không nói hai lời, kéo áo khoác của hắn khoác lên trên người tôi, chiếc áo khoác còn mang hơi ấm của hắn đắp lên bờ vai cùng lưng trần của tôi, thân thiết nói không nên lời...

“... Đừng gọi ta là Thọ nhi, từ nay về sau, cứ gọi tên của ta.”

Hắn vừa buộc nút thắt cho tôi, vừa thấp giọng nói bên tai tôi. Gió đêm khiến vài sợi tóc trên trán hắn khẽ rơi, đảo qua con ngươi như chứa vô vàn ánh sao của hắn, lông mi dày mịn tạo thành bóng râm mỹ lệ hạ xuống khuôn mặt, cái mũi thẳng tắp phản chiếu dưới ánh trăng lại vẽ ra đường cong tràn ngập vẻ kiên nghị của nam nhân. Thanh âm của hắn vốn là nên trầm thấp như một thiếu niên nhưng lại mang theo chút thành thực cùng khàn khàn gợi cảm, khiến tôi một trận run rẩy!

... Nhìn bóng hắn đang dần dần đi xa, trong lòng tôi không khỏi thở dài: tiểu tử này cũng ghê gớm quá! Qua năm năm nữa tuyệt đối là một tên sát gái cho xem!

Ngắm nhìn bốn phía, thì ra Tiểu Thọ bỏ tôi vào một ngôi miếu đồ nát.

Dù sao cũng rãnh rồi, không bằng tìm chút nước tẩy trang, hình xăm cũng phải nhanh rửa đi, ở cổ đại không có phấn lột, thời gian dài sẽ không tốt với làn da. Trước hai mươi tuổi không khăn cấp lo cho da của mình, sau ba mươi tuổi bảo dưỡng cũng quá muộn rồi! Tôi có một làn da như vậy...

Đang vừa đi vừa nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy từ sau lưng có một cơn gió lạnh ập tới!

Một cánh tay nháy mắt liền chặn ngang bịt kín miệng mũi tôi!

Là ai?!

Không đợi đầu óc tôi nghĩ ra nguyên do vì sao, cơ thể tôi đã theo bản năng mà phản ứng!

Khuỷu tay trầm xuống, đánh mạnh về phía sau! Người nọ chắc có lẽ không nghĩ tôi sẽ phản kích, bị tôi đánh cho kêu lên một tiếng đau đớn, buông lỏng kiềm chế. Bộ pháp dưới chân tôi lập tức trầm ổn, tay trái vận chặt ngón cái của hắn, tay phải kẹp lấy cánh tay của hắn, nghiêng người!! Đỉnh vai! Xoay đầu gối! Động lực ném! Toàn bộ động tác lưu loát liền mạch, thực hiện một cái ném qua vai đầy hoàn mỹ! Người tôi đã bị tôi kìm giữ ở trên mặt đất!

Hừ! Cướp ai không cướp ngươi dám cướp ta! Bộ tướng bà cô ta đây dễ bị khi dễ lắm sao? Gặp phải ta coi như ngươi xui xẻo! Để ta nhìn xem ngươi là ai...

Sải chân đề lên người hắc y nhân, tôi kéo khăn che mặt của hắn xuống!

“... Là ngươi?!”

Đây không phải là người mà ngày đó tôi gặp ở trên đường, người trông giống như Cháp Viên sao?!

Đang đắm chìm trong sự kinh ngạc, chỉ cảm thấy phía sau cổ tê rần, trước mặt bỗng tối sầm, kế tiếp cái gì cũng không biết...

.....

.....

Lần này tôi tỉnh lại là ở trên giường.

Xuyên qua lâu như vậy, dạo lòng vòng hết một vòng lớn, kết quả lại trở về điểm ban đầu.

Thân là nữ chủ, mà hoàn toàn không có chút khí chất của một mỹ nhân đang ngủ, ngẫu nhiên bị vo thành một cục trên giường (đứa nhóc này tưởng ngủ trước giờ vốn rất xấu), gáy đau nhức, đau đến mức ta nghe răng nhếch miệng kêu to.

Nghe được tiếng kêu của tôi, màn lụa trên giường được vén lên, một tiểu nha hoàn thò đầu ra, “A! Nàng tỉnh rồi!”

Vì thế một phòng đầy nha hoàn đều bận rộn tới lui, người bưng trà thì bưng trà, rót nước thì rót nước, gọi người thì gọi người...

Sau một lát, bọn nha hoàn mở hai cánh cửa phòng ra, một trận bước chân từ ngoài phòng truyền đến...

Xem ra lần này là đại Boss ra sân khấu ~

Quả nhiên, một nam tử mặc trường bào màu vàng nhạt mang theo hai thị vệ đeo đao chậm rãi bước vào cửa.

Nam tử mặc hoàng bào kia tựa hồ cũng không vội đến nhìn tôi, mà ngồi xuống bàn, nha hoàn lập tức dâng trà thơm.

Thị vệ rút ra một cây châm bạc thử một chút mới đưa cho nam tử.

Hắn cầm chén trà lên không nhanh không chậm dùng nắp chén gạt bọt trên bề mặt, rồi tao nhã thưởng thức...

Hắn không vội, tôi cũng không gấp.

Vừa khéo nhân cơ hội này hung hăng nhìn đại Boss cho đã mắt!

Tiền hô hậu ủng, hần hần là có quyền thế, ít nhất cũng là có tiền.

Thưởng thức trà tao nhã, trình độ có vẻ rất tốt, hắn là danh môn thế gia.

Bắt quá, nói thật là... bộ dạng của nam nhân này thật sự không đẹp trai a! Còn có vẻ hơi già... gò má gầy yếu, ngũ quan lạnh lùng, khắp người tản ra khí thế uy nghiêm khiến người ta cảm thấy áp lực, nhất là đôi mắt, hoàn toàn không nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì. Mắt một mí, vòm dài vừa hẹp, lại hơi hơi xếch lên, thật sự là càng nhìn càng giống... Ủ, hồ ly!

Cảm nhận được ánh mắt đánh giá của tôi, đại hồ ly đặt chén trà xuống xoay đầu lại.

Bình thường, đại Boss đều nói một vài câu vô nghĩa, tỷ như “Người tỉnh rồi à” không có chút ý nghĩa thực tế nào chỉ là câu nói dạo đầu... Tôi nghĩ thật lười thôi.

Đại hồ ly đứng dậy, ho khan một tiếng, nói:

“Cô đã tỉnh?”

Tôi nhìn hắn, ngây ngốc một giây, lập tức phát ra tiếng cười to kinh thiên động địa...

Hắn nói! Hắn nói!... Hắn thật sự nói... Ha ha ha ha ha..... Cười nhạo hắn!

Mặt đại hồ ly trong nháy mắt liền trầm xuống, “Cô cười cái gì?”

“Không... ha ha... Không, không có gì... Hi hi...” Tôi cười đến không kịp thở, trả lời hắn, vì sao? Tôi phải trả lời hắn thế nào? Bởi vì biểu hiện của người rất kinh điển?

Đại hồ ly chậm rãi tới gần giường tôi, từ trên cao nhìn xuống nói với tôi: “Ta thật sự không thích người khác giấu giếm ta thứ gì.”

“Ha ha...”

Tôi cười ra nước mắt, cổ lau khô mắt, ngửa đầu nhìn thẳng vào hắn: “Kỳ thực, ta cũng không thích. Cho nên chúng ta tốt nhất nên thẳng thắn một chút, người trả lời câu hỏi của ta, ta sẽ trả lời câu hỏi của người.”

Chúng tôi giằng co thật lâu, có lẽ kỳ thực cũng không lâu, dù ánh mắt tôi cũng sắp ra tơ máu, nhưng tôi cũng không dám nháy mắt.

Căn cứ theo quy định bất thành văn khi xuyên qua, bất kể là ai trùng mắt với bạn, thân là nữ chủ xuyên qua cũng phải nghĩa bất dung từ, trừng cho tới cùng! Một kẻ trùng mắt, ta phải trùng mắt chết hắn! Hai kẻ trùng mắt, ta trùng mắt chết cả hai!

“Nữ tử ở trước mặt nam tử không được ngẩng đầu lên.” Rót cục hần cũng mở miệng nói, thu hồi lại ánh mắt.

Tôi vội vã cúi đầu ngằm làm vật lý trị liệu.

“Có người nào từng nói cô rất lớn mặt chưa.” Đại hồ ly đột nhiên cười mỉm nhìn tôi.

“Dù sao ngươi cũng không phải là người đầu tiên.” Tôi cũng nhe răng cười nhìn hắn.

Đại hồ ly cúi tay về phía tôi, tôi theo bản năng đập cái móng vuốt của hắn! Sau đó chợt nghe tiếng bọn thị vệ rút đao ra khỏi vỏ. Đại hồ ly không từng bước ép sát, chỉ rút móng vuốt về, sau đó đi thông thả quay về bên cạnh bàn, ngồi xuống, tiếp tục thưởng thức trà.

“Có vấn đề gì, cô hỏi đi.” Hắn chậm rãi nói.

“Vì sao bắt ta đến đây?” Tôi cũng không khách khí với hắn.

“Nguyên nhân trực tiếp là muốn tặng cô cho người kia, nguyên nhân căn bản là hi vọng cô có thể khiến người kia vui vẻ, để hắn làm việc cho ta.”

“Người kia là ai?”

“Lạc vương.”

“Ngươi là ai?”

“Người muốn lung lạc Lạc vương.” (khác gì không nói)

“Nếu ta không đáp ứng?”

“Hai người tỷ muội quan trọng của cô đang ở trong tay ta.”

“... Có ai nói ngươi thật vô sỉ chưa?”

“Cô là người đầu tiên.” Đại hồ ly mỉm cười. (*quả nhiên thật vô sỉ...*)

“Này... này, muốn ta giúp ngươi cũng được, có điều ta có một điều kiện!”

“Cô cảm thấy bây giờ cô có tư cách đưa ra điều kiện sao?” Hắn lạnh lùng nhìn tôi.

“Đương nhiên là có!”

Tôi từ trên giường đứng lên, đứng ở trên giường nhìn xuống đại hồ ly. Khi đàm phán quan trọng nhất chính là khí thế, cao không tới khí thế bớt đi một đoạn, cho nên nhất định tôi phải từ trên cao nhìn xuống hắn!

“Ta cho ngươi biết! Ngươi đừng tưởng rằng bắt giữ Tiểu Đào, Thanh Thanh là có thể áp chế ta! Mẫn Mẫn ta cũng không phải là người tốt gì! Ta...ta chính là loại người lục thân* cũng không nhận!”

[*Lục thân: bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con, ý là loại người không có tình người ấy]

Tôi nỗ lực bày ra biểu tình ta là kẻ rất vô lại, “Ta khuyên ngươi hãy thành thành thật thật đáp ứng yêu cầu của ta đi, nếu không thì đến lúc đó ta không hài lòng, ta liền phát tay áo bỏ đi không mang theo chút khó! Ta xem đến lúc đó ngươi đưa ai đi đút lót cho Lạc vương gì đó!”

Ừ, không sai, nhìn đỉnh đầu của đại hồ ly mà nói chuyện quả nhiên là khí thế gấp mười phần!

“Như vậy à, vậy hai tiểu nha đầu đó không có tác dụng?”

“Đúng, một chút cũng không có!”

“Tốt lắm, Dương thị vệ, lôi các nàng ra giết đi.”

Đại hồ ly nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Ai đừng đừng đừng đừng! Chờ, chờ một chút! Này... cái gì... cái kia, nếu vô dụng, tha chết cũng được, giết các nàng xong ngươi còn phải vứt xác, không phải là phiền toái quá sao?” Tôi cuống quýt kéo lấy tay áo đại hồ ly.

“Không có việc gì, ta không sợ phiền toái.” Đại hồ ly cười tủm tỉm trả lời.

Con mẹ nó, ngươi còn không sợ phiền toái! Ngươi chịu khó lúc nào mà chả được, lại chịu khó ngay lúc này. Tôi mà tức giận cũng tốn hơi thừa lời...

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Xem ra Thanh Thanh, Tiểu Đào các nàng không được thả ra ngoài. Tôi thấy đại hồ ly này làm sao cũng là người không dễ chọc, tôi hiện tại một người một ngựa lại tha thêm hai cái gánh nặng Tiểu Thanh Tiểu Đào, cũng khó có chuyện không chém giết mà rời đi. Xem ra chỉ có thể hy vọng vào đứa nhóc chết tiết kia, bây giờ việc cấp bách nhất chính là được đại hồ ly cho phép tôi ra ngoài, như vậy mới có khả năng liên lạc với Tiểu Thọ. Nhưng điều kiện tôi đưa ra hắn lại không đáp ứng, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Không có biện pháp, đành phải xuất ra đại tuyệt chiêu của tôi!

Tôi nhếch miệng lên, mặt cau lại, hai tay ôm mắt liền ngã lăn xuống giường — bắt đầu già khóc...

“Hu hu hu hu hu... Người thật quá đáng... Nhờ người ta làm việc nhưng ngay cả yêu cầu duy nhất của người ta cũng không đáp ứng... Người ta lại không nói điều kiện gì khó khăn... Hu hu hu hu... Người ta lập tức sẽ bị ném tới hang hổ đầm rồng đi, người ta đã nghĩ thừa dịp tự do cuối cùng đi thành tây đạo hội chùa mua sắm, người cũng không cho... Nguyên vọng từ nhỏ của người ta chính là đi thành tây đạo hội chùa nha... (bởi vì hội chùa có nhiều người hỗn tạp)... Oa a a a...”

Đại hồ ly thờ ơ...

Xem ra lấy tình để cảm động là vô dụng... Coi bộ tôi phải dùng lý lẽ xem...

“Hu hu hu hu hu... Người thật vô lương tâm... Lão bản lòng dạ hiểm độc mấy cũng biết cho công nhân ngày nghỉ để thúc đẩy thủ hạ tích cực làm việc, người ngay cả lão bản lòng dạ hiểm độc kia cũng không bằng... Oa a a a a...”

Đại hồ ly không chút phản ứng...

Mẹ nó, đành phải dùng một chiêu cuối cùng, phép khích tướng!

“Oa a a a a... Người thật vô dụng... Ngay cả thả ta ra ngoài người cũng không dám, người như vậy, nịnh bợ được bề trên như Lạc vương cũng vô dụng... Hu hu hu hu hu... Tất cả bọn người đều là lũ mù mắt hết rồi, lại đi theo loại chủ tử này còn kính với sợ cái gì a... Hu hu hu oa oa a a a...”

“Được lắm...ta đáp ứng cô.” Đại hồ ly kịp thời ngăn cản tôi ở trong dao động quân tâm

Hả? Hấn đã đáp ứng? Hấn đã đáp ứng! Nha...!! Phép khích tướng của tôi thành công rồi!

Ách...vì sao tôi cảm thấy tên đại hồ ly này giống như đang cười trộm vậy?

Thôi, mặc kệ hấn! Tóm lại, đến hội chùa nhiều người như vậy, chỉ cần tránh được con mắt của thị vệ hấn phải đi theo tôi, tìm được Tiểu Thọ, cứu Thanh Thanh Tiểu Đào trở về, tôi liền xa chạy cao bay, tới chân trời góc biển, người là thằng điên ta là con ngốc, triền triền miên miên nhảy vách núi cao... Tự do! Tự do! Ta tới đây...!

“Chủ tử, Tiểu Thọ đến bái kiến ngài.”

Một người thị vệ thấp giọng đưa tin.

“Gọi hấn vào đi.” Đại hồ ly ngồi xuống nói.

Hả? Tôi vừa nghe lầm sao?

Dưới ánh mắt kinh ngạc của tôi, Tiểu Thọ bước vào nhà, trước ánh mắt mở trừng trừng của tôi. Tiểu Thọ quỳ một gối ở trước mặt đại hồ ly, trông mắt tôi lập tức muốn rơi ra. Tiểu Thọ cung kính với đại hồ ly nói:

“Thần Tiểu Thọ, tham kiến Tứ điện hạ!”

Hả? Tôi có phải là bị viễn thị không?

Đại hồ ly thật uy nghiêm cho Tiểu Thọ bình thân xong, chuyển hướng sang nhìn tôi, tâm tình hình như rất tốt nói:

“Mẫn Mẫn này, cô vừa mới bảo ngày mai muốn tới hội chùa? Ta cùng cô đi, cô thấy thế nào?”

“.....”

Mẹ ơi, có phải con sắp chết rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 15: Hai Nam Nhân

Edit: Windy

Beta: EU

Đại hồ ly thật uy nghiêm cho Tiểu Thọ bình thân xong, chuyển hướng sang nhìn tôi, tâm tình hình như rất tốt nói:

“Mẫn Mẫn này, cô vừa mới bảo ngày mai muốn tới hội chùa? Ta cùng cô đi, cô thấy thế nào?”

“.....”

Mẹ ơi, có phải con sắp chết rồi không?

Đây là một chiếc xe ngựa tốt nhất.

Khi bánh xe vận hành cũng không nghe thấy chút tạp âm nào.

Đại hồ ly nhìn thôi cũng biết hẳn có rất nhiều tiền, nếu ở hiện đại ít gì cũng là chủ của một chiếc Ferrari, vì vậy chiếc xe ngựa này của hắn phỏng chừng thế nào cũng thuộc hàng BMW.

Hiển nhiên là vì, nếu là loại “có tiếng lộc cộc” thì tuyệt đối là xe ngựa thấp kém.

Tuy rằng nhìn chiếc xe ngựa bề ngoài có vẻ mộc mạc, nhưng kết cấu xa hoa bên trong lại khiến người ta chắc lưỡi. Không chỉ có chỗ ngồi rộng rãi thoải mái, mà còn có lò sưởi và trái cây đầy đủ mọi thứ. Còn không thể tưởng tượng nổi nhất chính là phía tây còn có cái giá sách...

Đại hồ ly đang ngồi ở cạnh giá sách, tay gối lên đầu bắt đầu đọc sách.

Không biết vì sao, chỉ cần đại hồ ly không cười, tôi liền không có lý do gì mà sinh ra cảm giác sợ hãi với hắn. Chỉ cần đại hồ ly cười, tôi cũng không lý do mà sinh ra một cảm giác xúc động muốn chạy trốn. Loại cảm giác này ước chừng có thể là vì “giác quan thứ sáu mãnh liệt của động vật nhỏ tránh né nguy hiểm”...

Bởi vậy, tôi cuộn mình ngồi trong một góc cách xa hắn nhất, chậm rãi cắn hạt thông.

Không biết có phải vì đường xá thời Hậu Minh quá tốt, hay là do BMW của đại hồ ly tính năng rất cao, ôn nhu, nhẹ nhàng, dưới lay động có quy luật này, ta dần dần thất thần...

...

“Tiểu tử ngươi bán đứng ta...!!!” Gầm thét túm cổ áo Tiểu Thọ, tôi bắt đầu nổi giận.

“Bán đứng cái gì?! Ta không có!” Tên phản đồ nào đó ra vẻ kinh ngạc, “Còn nữa, sao cô lại ở chỗ này?”

“Ngươi còn nói không có! Ngươi...ngươi dám nhận giặc làm cha!” Ngón tay tôi run rẩy chia về phía đại hồ ly, đại hồ ly cười mỉm xoay lại nhìn hai người.

“Mẫn Mẫn, không được vô lễ với Tử điện hạ.” Tên phản đồ nào đó thấp giọng khiển trách tôi, cũng ngay lập tức vì đại hồ ly mà lập đền thờ trình tiết, “Cả nước đều biết Tử điện hạ là hiền chủ, chiêu hiền đãi sĩ, khắc kỷ thủ lễ*, nổi tiếng thiên hạ. Mẫn Mẫn là nghe lời tên tiểu nhân nào, lại hạ thấp Tử điện hạ như vậy?”

(*) *Khắc kỷ thủ lễ: biết tự kiềm chế mà giữ lễ độ.*

Hiền chủ? Chiêu hiền đãi sĩ?? Khắc kỷ thủ lễ? ? ?

Khóe miệng của tôi run rẩy...

“Hiền chủ chiêu hiền đãi sĩ, khắc kỷ thủ lễ cái đầu nhà ngươi, ai mà biết hẳn ta có cái loại sở thích vận vẹo không muốn để người khác biết hay không chứ? Nói thí dụ như, thích vào ban đêm lúc trăng mờ gió lớn, dùng vài thủ đoạn đen tối, đánh ngất một cô gái yếu đuối nào đó rồi mang đi!”

“Cô... nói cái gì?” Tên phản đồ nào đó khó có thể tin nhìn tôi rồi lại nhìn đại hồ ly, về mặt người kia trước sau vẫn cười âm hiểm, “...Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện gì xảy ra? Chuyện chính là như vậy! Cô ta bây giờ còn rất đau, ngươi nhìn xem, có đỏ không?” Vô cùng ủy khuất phoi bày bằng chứng bị ngược đãi, “Đánh cướp ta còn không tính, hắn còn bắt Thanh Thanh với Tiểu Đào ra uy hiếp ta, mắt còn đang xem xét đóng gói ta thế nào để đưa cho tên Lạc vương gì đó nữa chứ... Còn ngươi, cũng không biết chết ở chỗ nào rồi!”

Mỗ Thọ đau lòng giúp tôi xoa cổ, độ ấm từ lòng bàn tay truyền đến vết thương, thật khiến thư gân từng cốt, lưu thông máu ứ a ~ tôi thoải mái nheo ánh mắt lại, về phần chuyện phản đồ cũng đã sớm ném qua một bên, hơn nữa vừa mới rồi nhìn phản ứng của Tiểu Thọ có vẻ như cũng không biết chuyện này. Thôi kệ thôi kệ ~ khoan đã, lỡ may phản ứng của hắn là giả vờ thì sao, kỹ thuật diễn của tên tiêu tử này phỏng chừng có thể đoạt giải Oscar! Được một mỹ nam có thể đoạt được tiểu kim nhân (*tượng vàng hình người, tượng Oscar ấy*) xoa bóp, tôi còn có cái gì phải tiếc nuối?

Vì thế dứt khoát chui vào trong lòng ngực Mỗ Thọ, lòi hết nước mắt nước mũi tràn trề ra tổ cáo tội ác của tên đại hồ ly, chỉ còn thiếu nước dặm chân gào thét: Tiểu Thọ a ~ người phải làm chủ cho ta a... vân vân.

Sắc mặt của Mỗ Thọ lúc thì đen lúc thì trắng, đen đen trắng trắng vài lần, cuối cùng nói một câu khiến tôi học máu: “Ta tin rằng... Tứ điện hạ nhất định có lý do bất đắc dĩ nên mới làm như vậy.”

Tôi... ¥%%¥....!!

Tôi bèn ào ào giãy khỏi ngực của hắn, tay tôi run run chỉ vào mũi Mỗ Thọ: “Người nói... người thành thật nói cho ta biết... Người bảo vệ hắn như vậy rốt cuộc là vì sao? Vì sao?!” (*Giống đánh ghen quá!*)

Tên hồn đản mắt mù này mà cũng có thể đoạt được tượng Oscar?! Hèn gì nghe nói vài năm nay tình trạng Oscar nhận hồi lộ càng ngày càng nghiêm trọng... (*Có liên quan sao?*)

Vì sao Tiểu Thọ lại bảo vệ tên đại hồ ly như vậy? Thằng nhóc chết tiệt này lòng tự trọng cao đến đòi mạng, lại còn xuất thân thế gia, bình thường đối với ai cũng rất cao ngạo, vì sao lại cung kính với tên đại hồ ly này như thế? Quan hệ giữa hai người bọn họ rốt cuộc là như thế nào? Bỗng nhiên một cái ý niệm xẹt qua trong đầu tôi, ngay sau đó giọng nói cũng nói lòng xuống, “Này... Thọ nhi à, dựa vào giao tình hai ta vào sinh ra từ mấy năm nay (lúc nào thế?), người hãy nói thật với Mẫn tỷ tỷ đi, thật ra... người là con riêng của tên đó? Đúng không?”

Đại hồ ly: “...”

“Mẫn Mẫn...” Giọng nói của Mỗ Thọ đè nén lửa giận.

“Không phải sao? Vậy... chẳng lẽ là... Trước kia người từng lén phét với hắn?” (*Nguyên văn là “có một chân”*)

Đại hồ ly: “...”

“Mẫn Mẫn...!!” Mỗ Thọ bạo phát! Một phen túm lấy cánh tay của tôi kéo vào trong viện: “Cô vào đây cho ta!”

Ra khỏi phòng mới cảm giác được, dù sao đêm đã khuya, cho dù là đầu hè, cũng có vài phần mát mát.

Tôi co rúm ôm cánh tay đứng phía sau Mỗ Thọ. Tiểu Thọ rõ ràng ăn mặc phong phanh, ở trong gió đêm lại ngao ngễ đứng thẳng, không chút sứt mẻ.

Tựa như cảnh tượng xuất hiện lúc này, một kẻ nào đó chấp tay sau lưng dáng đứng tiêu chuẩn như trên võ đài, trầm mặc nghiêm nghị một lúc lâu, tỏ vẻ như diễn viên đang đầu tranh tư tưởng kịch liệt...

Tôi đang miên man suy nghĩ, Mỗ Thọ đột nhiên khe khẽ mở miệng.

“Mẫn Mẫn, kỳ thực... Tứ điện hạ là chủ nhân của ta.”

Trong nháy mắt đó, trong cái đầu vốn đã không còn thuần khiết của tôi như có một chiếc xe lửa phóng vút qua hai từ “chủ tớ”! Đam mỹ!! Đoạn Tù!!! SM!!!! Một loạt từ ngữ v.v...etc.

“Hắn, hắn là chủ nhân của người...”. Chủ nhân chủ nhân chủ nhân chủ nhân chủ nhân chủ nhân chủ nhân chủ nhân... (Tiếng vang vọng lại trong lòng Mẫn Mẫn)

“Tứ điện hạ là chủ nhân của Tiêu gia chúng ta.” Tiểu Thọ chấp tay sau lưng chậm rãi đi dọc theo con đường nhỏ trong viện, “Ta vốn cảm thấy, thân phận của ta sẽ mang nhiều phiền toái đến cho cô, cho nên không định nói cho cô biết, chuyện cho tới bây giờ, nếu Tứ điện hạ tự mình đến gặp cô, thì gạt cô cũng không còn ý nghĩa gì...”

Có bí mật nghe? Nói mau lên!

Định luật xuyên qua thứ năm: Tất cả bí mật đều là điểm đột phá của tình tiết vở kịch!

Tôi như con kiến nhắm mắt theo đuôi hắn.

“Gia tộc họ Tiêu cho đến tiền triều vẫn là đại tộc thời Hậu Minh, bởi vì tổ tiên năm đó từng có công trợ giúp Thủy hoàng đế lập quốc, được phong làm hộ quốc đại tướng quân thế tập (*cha truyền con nối*), nắm giữ một phần ba binh quyền thời Hậu Minh. Con cháu họ Tiêu từ nhỏ đã nhận giáo dục võ tướng, đời đời ở trên chiến trường đầu đầy nhiệt huyết, hết lòng bảo vệ đất nước. Đáng tiếc, đến khi tiền triều Phúc đế chấp chính, có tiểu nhân đưa lời gièm pha, xúi giục thánh thượng làm suy yếu thế lực của tộc ta. Về sau, khi gia phụ mang binh tới Tây Bắc trấn áp Tam Cốt tộc phản loạn, Hoàng Thượng sắp xếp mật thám ở trong quân để thông đồng với địch phản loạn, lại điều quân đội trấn thủ ở Đông Bắc đến muốn treo đầu gia phụ ở biên ngoại!

Đang lúc toàn bộ binh lính Tiêu gia rơi vào thế dầu sôi lửa bỏng, vừa may lúc ấy có Tứ hoàng tử điện hạ đã tiên trăm hậu tấu – điều mười vạn binh Tây Nam tới giải cứu gia phụ. Sau đó Tứ điện hạ một mình nhận lấy tội danh kháng chỉ, quỳ hai ngày hai đêm ngoài điện, lấy tình để cảm hóa, lấy lý lẽ nói rõ, rốt cuộc thuyết phục được Hoàng Thượng buông tha cho Tiêu gia. Sau lại còn lục tục thu lưu tàn quân Tiêu gia, trấn an trọng dụng.

Tứ điện hạ đối với Tiểu gia chúng ta ân trọng như núi! Gia phụ uống máu khuyên răn, chủ nhân Tiểu gia chúng ta từ đây chỉ có duy nhất Tứ điện hạ, trọn đời nguyện trung thành, đến chết không đổi

Năm năm trước, Phúc đế băng hà, chưa lập thái tử, chúng hoàng tử đoạt vị, trong đó có Nhị hoàng tử cùng Tứ hoàng tử thực lực tương đương, Nhị hoàng tử trong tay nắm giữ trọng binh, nhưng Tứ hoàng tử có quân Tiểu gia, còn có đệ đệ ruột là Lục hoàng tử phụ tá. Tứ điện hạ luôn luôn hiển danh truyền xa, lòng dân hướng tới. Vốn thế cục là tuyệt đối có lợi cho bên ta, nhưng chẳng ai ngờ rằng, đến một trận chiến máu chốt cuối cùng, Lục hoàng tử lâm trận phản chiến (*quay súng bắn quân mình ấy*), Tứ điện hạ trở tay không kịp, nguyên khí bên ta đại thương, từ đó lần lượt bại lui. Tứ điện hạ vì muôn dân thiên hạ mà lo nghĩ, thỉnh hòa cùng Nhị hoàng tử. Cuối cùng, Nhị hoàng tử lên làm Hoàng đế, chính là Hi đế. Hi đế đăng cơ việc làm đầu tiên chính là chu di hết cả nhà Tiểu gia! Còn Tứ điện hạ thì bị đẩy ra biên giới phía tây nam, ban cho cái vương vị hữu danh vô thực... Thế nhưng..."

Mỗ Thọ chợt quay đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn tôi, "Đó cũng chưa phải là kết thúc! Hiện tại ta đã tìm được Tứ điện hạ rồi, trải qua mấy năm hòa hoãn, thực lực của chúng ta cũng đã khôi phục! Năm năm, không, trong vòng ba năm! Ta có thể phụ tá Tứ điện hạ đoạt lại vương vị! Báo thù rửa hận cho Tiểu gia chúng ta, vinh quang gia tộc! Mẫn Mẫn, không phải cô đã từng nói là tin rằng ta sẽ làm nên nghiệp lớn sao? Phụ tá Tứ điện hạ, chính là sự nghiệp lớn của ta! Là ý nghĩa lớn nhất khiến Tiểu Thọ ta sống ở trên đời này! Cho nên, bất luận Tứ điện hạ làm cái gì, hẳn đều là chủ nhân duy nhất của Tiểu gia chúng ta! Là người duy nhất Tiểu Thọ ta nguyện trung thành! Mẫn Mẫn, cô hiểu chưa?"

"Ta hiểu được..." Phải, tôi hiểu được, lại vô cùng rõ ràng.

Chẳng phải chính là Tiểu gia các người công cao chấn chủ, nên mới khiến cho cha của tên đại hồ ly muốn đem các người ra xử lý. Kết quả đại hồ ly không biết xuất phát từ cái tâm lý gì, ngay lúc các người đang nước sôi lửa bỏng lại kéo các người ra. Trải qua một sự giãy vò như vậy, các người liền nản lòng thoái chí chống lại cha của đại hồ ly ngược lại đầu nhập vào cái ôm ấp ấm cúng của đại hồ ly.

Sau khi lão hoàng đế đã chết, đại hồ ly đánh nhau với huynh đệ mình, bởi vì đệ đệ của hồ ly làm phản, đơn đả độc đấu biến thành đánh hội đồng, vì thế đại hồ ly thua.

Đây là cuộc chiến nội bộ giữa huynh đệ đại hồ ly nhà hắc, thua cũng không đến nỗi đòi chết đòi sống, một đám người ngoài như Tiểu gia các người mù quáng nhảy vào làm cái gì? Xem đi, Tần hoàng đế vừa mới lên ngôi liền đem gia sản họ Tiêu các người làm nơi trú ẩn! Đại hồ ly là kẻ chân chính đứng sau hậu đài đến bây giờ vẫn còn vui vẻ đấy! Hiện tại hắc đã trải qua thời kỳ làm phản, dưỡng tốt vết thương cũ, trở nên càng vô sỉ càng hạ cấp, chuẩn bị cùng hoàng đế lão tử bàn tiếp chuyện đánh đấm. Khá khen cho người, người lập tức sáp lại bên người đại hồ ly! Ta thấy coi bộ là người tự muốn thất cổ... sợ mình sống lâu quá à!

Tiểu Thọ ơi Tiểu Thọ! Người chính là điển hình cho một thế hệ bị nền giáo dục ngu ngốc của phong kiến độc hại a!

"Hôm kia ta tới gặp Tứ điện hạ, hôm nay rời khỏi Tàng Xuân lâu, vốn định dẫn các người đến chỗ môn hạ của Tứ điện hạ nương tựa, ai ngờ lại xảy ra chuyện vừa rồi. Ta nghĩ, việc này chắc phải có nguyên nhân, ta muốn đi thương thảo với điện hạ xem tiếp theo nên định đoạt thế nào? Mẫn Mẫn, cô trước hết cứ an tâm ở lại đây, về phần hai người tỷ muội của cô, ta sẽ sai người chiêu cố thật tốt..."

"Ta không cần!" Muốn tôi an tâm ở lại? Rồi tiện tay chuẩn bị đem tôi đóng gói tặng cho kẻ khác, tôi an tâm thế nào?

"Tiểu Thọ, nếu chủ tử của người cố ý muốn đóng gói ta tặng người khác, nhưng ta lại không muốn, người sẽ giúp ta hay là giúp hắc?"

"Mẫn Mẫn, sao lại tùy hứng như vậy?!"

"Cái này mà là tùy hứng sao? Bảo vệ mình chính là tùy hứng sao?! Không nói đến chuyện tên chủ tử kia của người không có một chút quan hệ nào tới ta, cho dù hắc có là chủ tử của ta, cũng không thể bắt buộc ta làm chuyện mà ta không muốn!"

"Mẫn Mẫn!" Tiểu Thọ lộ ra vẻ kinh hãi, đúng vậy, đúng vậy, có lẽ cho tới bây giờ chưa có ai giáo huấn tư tưởng đại nghịch bất đạo này cho hắc?

"Tiểu Thọ, người là nam tử hán đại trượng phu, vì sao phải nghe theo lệnh của người khác?! Hắc là chủ tử do đời trước của người nguyện trung thành, ta lại là bằng hữu do người tự mình kết thân! Chẳng lẽ người vì nghiệp lớn của hắc ngay cả ta cũng hy sinh luôn sao?"

"Mẫn Mẫn! Có lẽ điện hạ không bảo người đi làm chuyện nguy hiểm thế đâu! Cô không cần phải chuyện bé xé ra to!"

"Cho dù bây giờ hắc không làm, cho dù là ta chuyện bé xé ra to, ta chỉ hỏi người, nếu một ngày kia chủ tử của người muốn làm hại ta, người giúp ta, hay là giúp hắc?" Tôi khần trương giữ chặt ống tay áo của hắc.

Đại hồ ly là một người có dã tâm, nếu lời Tiểu Thọ nói đều là thật, bọn tôi càng không thể ở lại bên cạnh hắc, bởi vì con đường đi tới vương vị, đều là dùng rất nhiều máu và xương cốt mà thành. Đại hồ ly nếu không xứng đáng với một chính trị gia, rồi hắc sẽ lại thất bại, lưu ở bên cạnh hắc, chỉ có con đường chết. Đại hồ ly nếu là một chính trị gia xứng chức, hắc sẽ ở lúc thỏa đáng nhất mới hy sinh người thích đáng nhất, ai có thể bảo đảm không phải ta hay là người? Hoàng đế tiền triều chế Tiểu gia người công cao chấn chủ, chẳng lẽ hiện thời Tiểu Thọ người giúp vua đoạt vị, có chắc là sau khi đoạt được thiên hạ, đại hồ ly hắc sẽ không được *chìm quên nà, dâng cá quên nom* không?

Cho nên, Tiểu Thọ, van cầu người, đừng lựa chọn hắc.

"Mẫn Mẫn... Ta nghĩ chắc cô có chút hiểu lầm đối với Tứ điện hạ, điện hạ người mặc dù lạnh lùng, đó là bởi vì khi còn nhỏ... Ở chung lâu thì cô sẽ có thể lĩnh hội được hiền đức của điện hạ..."

"Tiểu Thọ..." Nghe được khẩu khí của hắc, kỳ vọng trong mắt tôi nhanh chóng trầm xuống... Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao? ... Tư tưởng giáo

huấn từ nhỏ tựa như ăn cơm, ngủ tự nhiên đến trong đầu, làm sao có thể chỉ dựa vào hai ba câu nói của tôi là có thể thay đổi? Viết tiểu thuyết xuyên qua nhiều như vậy, tất cả mọi người đều đắm chìm ở sâu thẳm miên trong tình yêu, có ai nhớ rõ sự chênh lệch về tư tưởng hơn một ngàn năm tồn tại làm sao có thể bỏ qua chứ? Chúng ta không hiểu lựa chọn của Nhạc Phi Viên, Sùng Hoán, lại không biết đối với thời đại này tự nhiên chỉ có một lựa chọn duy nhất. Khai hoàn hồi kinh sẽ bị giết, chỉ huy quân lên phía bắc sẽ tạo phúc cho mấy vạn dân chúng, nhưng mà người hạ lệnh lại chính là Hoàng Thượng – là chủ tử của hân.

Dân chúng thiên hạ. Tánh mạng gia đình. Chủ thượng đòi đòi.

Cái nào nặng? Cái nào nhẹ?

Tôi sao lại không biết tự lượng sức mình mà tự phóng mình lên tận trời chứ?

Ánh mắt tôi thẳm hạ xuống, tay của tôi suy sụp buông ra, vô cùng mệt mỏi khua khua.

“Thôi, cứ coi như ta chưa từng hỏi vậy...”

.....

Gió đêm thật sự thật lạnh

Tiểu Thọ lặng lẽ đứng yên tại chỗ thật lâu...

.....

Đại hồ ly không cho tôi gặp mặt Thanh Thanh với Tiểu Đào, ném tôi đến một gian phòng ngay cả cửa sổ cũng không có, phải cùng Tiểu Thọ cầm đuốc soi đêm mà nói chuyện, đoán chừng đủ thời gian làm công tác tẩy não...

Đại hồ ly còn vẽ vời thêm chuyện phái một tên thị vệ đến trông coi tôi nghiêm ngặt, càng làm tôi học máu chính là: người thị vệ này không ai khác, chính là người áo đen bắt tôi tới, bị tôi ngộ nhận thành Cháp Viên – soái ca mặt lạnh. Mặt lạnh tâm lạnh miệng lạnh, hỏi mười câu không trả lời, hỏi trăm câu, vẫn không trả lời. Dây dưa cả một đêm, không có kết quả.

Kết quả đến cuối cùng ngoại trừ biết đại hồ ly gọi hân là Dương thị vệ, ngoài ra hoàn toàn không biết thêm gì về hân cả.

Vốn cho rằng đại hồ ly nói cho phép theo tôi đi dạo hội chùa chỉ là một câu lời nói đùa, ai ngờ đến sáng sớm hôm nay đã bị hân sai người ném tôi cùng cả cái chần lên trên xe ngựa! Lúc tôi còn chưa kịp mở mắt ra hết liền giờ rồi giục ngựa chạy tới chợ... Đại ca à, đây mà là dạo hội chùa sao? Người đây là đi sớm về tối mua vé xe lửa đây à? Lỡ may lúc ấy ngày cao điểm dịp tết rồi sao!

Hiện tại chiếc xe ngựa tốt nhất này đã đi vào Thu Diệp thành, đang chạy tới miếu Thiên Tổ sau thành.

Đại hồ ly đã xem xong một quyển sách, ngồi thẳng người, hoạt động tay chân một chút, bắt đầu có hứng thú nhìn xem tôi cắn hạt thông.

“Nhìn cái gì?” Tôi cảnh giác nhìn thẳng hân, vát và lăm mới gom một đồng hạt thông đã lột về cùng một chỗ được, lấy tay bảo vệ. “Ta...Ta không cho người đâu, muốn ăn thì tự mình lột đi!”

Đại hồ ly sừng sốt một chút.

Xa phu quát roi có quy luật cùng Dương thị vệ hô hấp đều đặn hơi ngừng lại một chút.

Đại hồ ly nở nụ cười nguy hiểm.

“Nếu...Ta muốn ăn thì cô định làm gì?”

Đồ khốn này! !

Trong nháy mắt, tôi nhanh chóng cân nhắc một chút về ưu thế địch ta song phương đối lập! Cuối cùng buông nắm hạt thông ra, thật không có tiền đồ nói:

“Vậy...Vậy thì người cứ ăn đi.”

Đại hồ ly lại sừng sốt một chút, sau đó không thể kiềm chế được mà cười phá lên! Hân càng cười càng lợi hại, làm tôi cảm thấy hân cười cũng không chỉ là bởi vì tôi, bên trong bao hàm rất nhiều điều gì đó mà tôi không biết, có lẽ là điều gì đó đã đọng lại rất lâu...

Hân cười không ngừng, cười đến ngay cả thị vệ ở ngoài xe cũng không nhìn được ngó vào coi, tôi thật lo lắng hân cười đến chết mất... Nhìn hân cười đến nổi mặt tái nhợt rồi lại đỏ bừng, gân xanh trên cổ cũng nổi lên, không rõ vì sao, tôi bỗng nhiên có chút thương hại hân. Do do dự dự rút một chén trà đưa tới...

“Này...uống nước đi, coi chừng cười đến đau sốc hông đấy...”

Đột nhiên hân bắt được cổ tay tôi lôi qua, bị hân ôm vào ngực, tôi giãy giụa, bị ngăn chặn. Đại hồ ly ngừng cười, chăm chú nhìn tôi, thật lâu sau, thở dài:

“Mẫn Mẫn, cô thật đúng là một bảo bối.”

Sau đó liền buông lỏng vòng tay ôm ấp, lại lôi kéo cổ tay tôi, đặt lên động mạch trên tay tôi.

“Có điều, nếu lần sau ta mà biết cô nói với Tiểu Thọ cái gì mà giúp ai không giúp ai, ta sẽ không thể nào giữ lại cái lưỡi bảo bối này của cô đâu.”

Ngón tay của hắn như chuồn chuồn lướt nước xẹt qua môi của tôi.

Rét lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 16: Lễ Miếu (Thượng)

Edit: Windy

Beta: EU

Sau đó liền buông lỏng vòng tay ôm ấp, lại lôi kéo cổ tay tôi, nắm lên động mạch trên tay tôi,

- Bất quá, lần sau nếu ta biết cô nói với Tiểu Thọ cái gì mà giúp ai không giúp ai, ta sẽ không thể lưu lại cái lưỡi này của bảo bối cô đâu.

Ngón tay hắn như chuồn chuồn lướt nước xẹt qua môi của tôi.

Rét lạnh!

Xe ngựa vẫn vững vàng đi tới như cũ, còn tôi rớt cuộc cũng vẫn không thể khôi phục trạng thái thân nhiên được.

Điểm chết người chính là không thể nhận định được tình huống lúc này.

Bây giờ tôi không phải là vai nữ chính trong trò chơi xuyên qua gì đó, vui vẻ đùa giỡn nhân sinh, sau đó không còn vướng bận gì mà cùng một mỹ nam cao chạy xa bay... Huống chi, cho dù có là nữ chính trong trò chơi xuyên qua, thì mỗi người cũng đều phải trải qua một phen sóng gió. Về phần mức độ gian khổ thì vẫn phải còn xem tâm tình của tác giả đã.

Tôi bắt đầu tự khản cầu cho mình đừng bất hạnh đến nỗi gặp phải một bà mẹ kế.

Hiện tại tôi là quân cờ trong tay người ta, tự do sinh sát không nằm trong tay mình thật là không dễ chịu. Được cùng với một *danh nhân chính giới*(*) đồng hành xông pha là rất đáng đề kiêu ngạo, nhưng điều kiện tiên quyết chính là không bị lo lắng vì đối phương bất cứ lúc nào cũng có thể rằng rắc – bẻ mất một linh kiện nào đó trên người... hy vọng có thể mau chóng chấm dứt trạng thái này, tìm được phương pháp phản xuyên qua, trở về.

“Này, rốt cuộc là ngươi muốn ta làm cái gì?” Hất tay hắn ra, tôi lui lại trong góc, đảm bảo khoảng cách cách xa hắn nhất, sau đó mới rầu rĩ mở miệng.

“Ta đã nói cho cô rồi.” Hắn lại cầm lấy thêm một quyển sách, bắt đầu không chút để ý lật tiếp.

“Hừ”. Tôi nhướng mày một chút, “Ngay cả ngươi ta cũng căm giận rồi, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi có thể lừa cho tên Lạc vương kia vui vẻ được sao?”

Hắn ngay cả đầu cũng không thèm nâng lên, chỉ khẽ cười nói: “Ồ điểm này... Ta đối với cô có chút tin tưởng.”

Không biết vì sao, tôi sinh ra một loại phần nộ vì bị cười nhạo, “Được lắm, cứ coi như ta có thể chọc hắn vui vẻ, đường đường là Lạc vương thì làm sao có thể vì một Mẫn Mẫn giúp vui liền làm việc cho ngươi? Ngươi cũng đánh giá ta cao quá rồi đó? Hơn nữa, cho dù hắn có thật sự say đắm lối sống hoang dã vô độ (*nguyên văn “Thanh sắc khuyến mã”*), làm việc cho ngươi, người như thế mà ngươi cũng trọng dụng sao?”

“Cô không cần phải quan tâm đến chuyện này.” Ngừng lại một chút, hắn bỗng nhiên ngừng đầu lên liếc mắt nhìn tôi một cái, “Nếu cô chỉ coi mình như loại hoang dã vô độ để người ta đắm chìm... không phải là tự xem thường mình quá rồi sao?”

Tôi nghĩ hiện tại trong mắt của tôi đang toát ra thần sắc phần nộ rất rõ ràng.

“Cô không cần phải nghĩ cách khuyên ta bỏ qua cách làm này”, hần lại cúi đầu đọc sách, tổng kết lại nói, “Cô có tác dụng hay không là do ta định đoạt, không phải do cô.”

Chiến thuật quanh co thất bại! (Kể vu hồi!)

Tên hần đàn này hết sức thông minh, hần đã muốn mượn sức người khác thì tất không phải loại đèn thiếu dầu, tôi cũng không ngốc mà nghĩ rằng chỉ cần tôi ca hát nhảy nhót bán rẻ tiếng cười để câu dẫn Lạc vương ngay lúc bắt đầu liên đại cáo công thành. Huống chi, đại hồ ly quyết sẽ không sử dụng một thủ đoạn không công hiệu như vậy. Bỗng nhiên, một loại dự cảm không tốt xẹt qua trong lòng, chờ một chút, từ đầu tới đuôi đều là lời nói từ một phía của đại hồ ly, hần với Lạc vương thật sự là quan hệ mượn sức cùng bị mượn sức sao? Ngộ nhờ hai người bọn họ là kẻ thù đối đầu, tôi đây thực có khả năng ở địa bàn của Lạc vương lại bị bắt trình diễn một hồi xuyên qua vào bản Vô Gian Đạo* a!

(*Vô Gian Đạo: bộ phim hình sự, trinh thám, Vô Gian Đạo còn dùng để chỉ địa ngục tầng thứ 8 :))))))

Cái này, cái này ở cổ đại gọi là mật thám, hiện đại thường gọi là gián điệp, nước ngoài gọi là đặc công, bọn quý xâm lược Nhật Bản gọi là Hán gian, phe phản động Quốc dân đảng gọi là đặc vụ, Đảng cộng sản Trung Quốc gọi loại người làm nhiệm vụ ngầm này là sinh vật! Từ xưa đến nay, đi làm cái chuyện khắp nơi hai mặt này đều không phải người, làm không tốt thì chết vô cùng bi thảm, làm tốt thì cũng không có mấy kết cục tốt... có ai thấy gián điệp được dựng bia tưởng niệm anh hùng nhân dân chưa?

Tôi... Tôi cũng không thể được nói tôi không làm!

“Ê, này, cho ta hỏi một câu được không? Người với Lạc vương rốt cuộc là quan hệ gì? Hần không phải là Lục Hoàng tử làm phản kia chứ?”

“Không phải.”

“Vậy... tên Lạc vương đó là ai? Hần là người như thế nào? Người cái gì cũng không nói thì ta biết làm sao mà triển khai công việc đây hả?”

“Hần là môn chủ của Vị Ương môn. Vốn là người trong giang hồ, triều đình vì muốn mượn sức hần, nên mới phong cái chức Vương gia nhân tãn cho hần.”

Vị Ương môn?!

Lúc tôi ở Tàng Xuân lâu cũng nghe nói qua, nói thế nào đây, có chút tương đương với tổ chức tình báo ở cổ đại, cũng bởi vì nguyên nhân đặc biệt mà cái mạng lưới này có xu hướng chặt chẽ hơn ~ loại ngành nghề kiêu ngạo này bất luận là ở hiện đại hay ở cổ đại đều được hoan nghênh. Tôi bỗng nhiên sinh ra một loại cảm khái không hiểu nổi. Nếu tôi ở hiện đại học đại học bốn năm tốt nghiệp rồi thì làm công chức, cũng như đi vào làm trong tổ chức tình báo mật, không thể tưởng được Lạc vương này đúng là người cùng nghề với tôi!

Chắc là vẻ mặt sắp khóc của tôi khiến cho đại hồ ly chú ý, hần làm bộ như không thèm để ý hỏi, “Sao vậy? Các người quen nhau?” Giọng điệu mang theo ba phần cảnh giác.

“Không quen.” Đừng nói là tôi thật sự không biết, nhìn ý tứ cảnh giới toàn diện lúc này của hần, dù có quen cũng coi như không quen a.

Đại hồ ly từ chối cho ý kiến, tiếp tục đọc sách, không hề để ý tôi.

Kỳ thật đối với Lạc vương, cũng không thể bảo hoàn toàn không biết. Còn nhớ lúc hần xuất hiện ở buổi diễn xuất cuối cùng của tôi, ở chỗ ngồi khách quý của Tàng Xuân lâu, đó cũng là vị trí duy nhất từ trên sân khấu tôi có thể nhìn thấy rõ. Nhưng chỗ ngồi đó lúc ấy còn có một Tam hoàng tử, không biết người nào mới là Lạc vương. Tôi bắt đầu liều mạng nhớ lại diện mạo lúc ấy của hai người kia, một người mặc hoàng bào có gương mặt gầy yếu, thần sắc héo tàn, khỏe mắt khỏe miệng đều rũ xuống, vừa thấy đã biết là mệt mỏi quá độ. Còn người kia mặc áo bào trắng, mặt chữ ‘quốc’ (国), ngũ quan bình thường, thật sự không để lại ấn tượng gì, chỉ cảm thấy khí chất coi như phiêu dật. Hồi tưởng lại bộ dáng của hai người, lòng tôi bỗng nhiên rất không hi vọng Lạc vương gia là cái tên mặc hoàng bào kia...

Một đường không nói gì.

Càng đến gần Thiên tử miếu, người trên đường càng nhiều, tốc độ của xe ngựa dần dần giảm xuống, rốt cuộc đám đông ngoài xe ồ ạt như thủy triều, xe ngựa chỉ còn nước xê dịch từng chút. Tình hình như thế lại làm tôi nhớ đến tình cảnh kẹt xe ở Bắc Kinh, tâm tình không hiểu sao lại tốt lên ~

“Chú tử, gần đến giờ thìn rồi, cứ như vậy sẽ không kịp hiến tế, có muốn đổi quan đạo hay không?” Xa phu ló đầu vào xin chỉ thị.

“Được.”

Đại hồ ly hạ một câu mệnh lệnh đơn giản, trừ tôi ra tất cả tùy tùng đi theo bên ngoài tốc độ động tác trở nên nhanh hơn. Vừa lên quan đạo, khí thế của bọn thị vệ đều thay đổi, toàn bộ tiến vào tình trạng báo động. Đứng rồi, lên quan đạo cũng tương đương với nói rõ cho mọi người, người ngồi trong xe chính là quan lớn, quý nhân, hoàng thân hay quốc thích gì đó, cái này cùng với treo tấm bảng nói: đến đoạt ta đi đến đoạt ta đi ~~ đều giống nhau, độ nguy hiểm trực tiếp tăng lên.

Tôi nhẹ nhàng vén màn che lên, xe ngựa đang chạy trên đường lớn bằng phẳng thẳng tắp, dân thường không được bước trên quan đạo, nhìn về phía đám người chen chúc nơi xa xa, đám người kia thật may mắn... Cổ xe ngựa như theo chân bọn họ bị vẩy vào hai thoi không xa xôi...

Dương thị vệ ngoài xe cho tôi một ánh mắt cảnh cáo, sau đó không cho cự tuyệt thả màn xe xuống.

Trong xe lập tức trở nên tối tăm mà không chân thực.

“Nhìn gì thế?” Thanh âm đại hồ ly từ phía sau truyền đến.

“Đường”. Tôi đưa lưng về phía hấn ghé vào trên khung cửa sổ đã bị che khuất, bỗng nhiên cảm thấy hấn rất đau xót.

“À, vậy thì, cô thấy thế nào?”

Tôi xoay người lại, nhìn thẳng vào ánh mắt của hấn, tâm tình thực phức tạp, người này, từ nhỏ đã trải qua cuộc sống như vậy sao? Vì sao còn muốn tự càng lún càng sâu? Là không muốn thoát khỏi, hay là không thể?

“Ta cảm thấy... Ta cảm thấy chỉ có một từ có thể hình dung.”

“Từ gì?”

“...Trống trải.”

Hồ hấp của hấn bỗng nhiên rối loạn, ánh mặt trời ngoài xe lúc sáng lúc tối xuyên thấu qua mảnh sa nỉ trong suốt chiếu vào trên mặt hấn, ánh sáng lần lượt thay đổi như vậy, tôi không thấy rõ ánh mắt của hấn. Tầm mắt vô thức dời xuống, dừng ở cái tay đang buông xuống bên người hấn, đầu ngón tay hấn run nhẹ... Tôi bỗng nhiên rất muốn biết về mặt lúc này của hấn, ngửa đầu theo dõi ánh mắt hấn, nhìn không được kẻ sát tới thêm một chút. Lại bị hấn một phen đẩy ra.

Hấn xoay người, đưa lưng về phía tôi nói: “Mẫn Mẫn, nữ nhân ở trước mặt nam nhân không được ngẩng đầu lên, cô ở nơi trắng hoa lâu rồi, khó tránh khỏi vô lễ. Đợi lát đến Thiên tổ miếu, ta sẽ phái người dạy cô lễ nghi hiểu biết của nữ nhân cho thật tốt” Ngừng một chút, hấn lại bổ sung thêm một câu, “Lạc vương là người rất có tu vi, ở trước mặt hấn đừng làm cho ta mất mặt.”

Thời điểm bọn tôi tới thiên tổ miếu, “Người dạy ta lễ nghi” trong miệng đại hồ ly đã chờ sẵn ở trong viện.

Mười mấy thị nữ non nớt mặc quần lụa mỏng hồng nhạt vây chung quanh một cô gái giống như sao vây quanh trăng, trong một mảnh màu sắc tươi đẹp càng làm nổi bật hơn một thân bạch y bông bành xuất trần của nàng. Nàng rất mỹ lệ, mày đậm như núi xa, mắt trong như nước chảy. Vừa thấy đại hồ ly xuống xe, liền cup đầu giẫm từng bước nhỏ tao nhã đi tới, cái cổ tuyết trắng cúi xuống tạo nên một đường cong đẹp mắt. Trong nháy mắt, vẻ đẹp đó làm cho ta nhớ đến thơ Từ Chí Ma: cái cúi đầu kia sao quá đối dịu dàng, tựa đóa sen e ấp chao ngang trước làn gió mát*...

*(*Bài thơ này là sha yang na la, mình chỉ tìm được bản tạm dịch, không có bản dịch thơ T^T)*

Người kia thiên kiều bá mị* bước tới vái chào, môi anh đào của nàng khẽ mở:

“Nô tì Tề Văn tham kiến điện hạ.”

*(*Thiên kiều bá mị: vẻ đẹp tột cùng)*

Nàng, nàng là vợ của đại hồ ly?! Hay là vợ bé?!!

Lúc đại hồ ly về mặt hồ hững hờ gật đầu nói đứng lên đi, tôi dùng ánh mắt hết sức oán độc truyền đạt hai tin tức:

Thứ nhất, người thật có có điểm phúc nha!

Thứ hai, lão thiên gia đúng thật là không có mắt a!

Tề Văn ôn nhu đứng phía sau đại hồ ly, vẫn dịu dàng cúi thấp đầu như trước, lén lút dùng dư quang nơi khóe mắt đánh giá tôi. Mà tôi từ trước đến nay đối với những người có bộ dạng xinh đẹp đều tràn đầy hảo cảm, vì thế lập tức nở nụ cười ngọt ngào với nàng. Không ngờ nàng với đại hồ ly cùng đồng thời hơi sững sốt, làm sao vậy? Chẳng lẽ tôi cười rực rỡ lắm sao?

“Xuống đi.” Đại hồ ly vươn một bàn tay về phía tôi. Không thể không thừa nhận, rất lịch sự rất tao nhã. Nhưng là, xin thứ lỗi cho kẻ bất tài.

“Không cần, tự ta có thể xuống xe.”

Vừa dứt lời, toàn bộ nhân mã bên trong viện đều dùng ánh mắt khiếp sợ trên người tôi! Tay mà đại hồ ly vươn ra bị tôi thờ ơ còn chờ vợ trong không khí, lại không hề có ý định thu về.

“Ta nói xuống đây này.”

“Ta nói ta có thể tự xuống. Không cần người giúp.”

“Ta không phải đang giúp cô, nữ nhân xuống xe sẽ có kiểu dáng khi xuống xe, xuống đây.”

Hấn là ai, dựa vào cái gì mà ra lệnh cho tôi? Mặc kệ tay hấn, tôi bực mình nhảy bịch xuống. Trong giây lát lại bị đầu đau não choáng ném ngược về trong

xe. Hấn, hấn vậy mà lại ném tôi như ném bao tải quăng vào?!

“Nếu hôm nay cô học không xong cách xuống xe thế nào, thì cũng đừng xuống”. Đại hồ ly lại vươn tay ra.

“Ngươi...”

Tôi cảm tức hấn trong chốc lát, dứt khoát bày ra vẻ mặt vô lại, kéo cái chăn buổi sáng cuốn tôi qua bao kín lại, chỉ lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, “Không xuống thì không xuống, dù sao trong xe cũng có đồ ăn thức uống còn có sách để xem, tự tại giống như thần tiên ~” tiện thời tặng kèm thêm một cái mặt quỷ.

Ước chừng đại hồ ly không ngờ tôi sẽ nói như vậy, trên mặt bắt đầu hiện lên một loại miễn cưỡng có thể xưng là biểu tình tươi cười kỳ quái, “Được lắm, Mẫn Mẫn đại khái không biết lễ nghi xuống xe của nữ nhân? Tề Văn!”

“Có nô tì...”

Đại hồ ly thu hồi cánh tay lui về phía sau từng bước, “Làm mẫu cho nàng xem”

Nếu tôi không nhìn lầm thì, trên khuôn mặt xinh đẹp của Tề Văn chợt lóe lên biểu tình bi thương.

Thị vệ đi tới, Tề Văn mặt không chút thay đổi như nhuộc liễu phù phong (*) dịu cánh tay hấn, bước chân nhẹ nhàng giẫm lên xe ngựa. Quay về phía tôi đang quán mình trong chăn gập đầu một cái, sau đó tư thế duyên dáng lại làm mẫu động tác xuống xe một lần. Sau khi xuống xe lại làm một cái thiện lễ với tên thị vệ, “Mẫn Mẫn cô nương, nữ tử phải hành lễ với nam tử, nếu địa vị của đối phương thấp hơn mình thì hành thiện lễ, cao hơn thì hành đại lễ, ngang nhau thì nói vạn phúc. Lây thân phận của Mẫn Mẫn cô nương, đối với thị vệ phải hành đại lễ, đối với điện hạ, phải dập đầu.”

*(*Nhuộc liễu phù phong: dáng vẻ yếu điệu như cành liễu đang đưa trong gió)*

Cái gì?!

Bị đại hồ ly bắt buộc cầm lấy tay hấn xuống xe còn phải dập đầu với hấn?! Có còn vương pháp hay không thế?!

Mặc kệ! Tuyệt đối mặc kệ! Mẫn Mẫn tôi dưới gối có hoàng kim, sao có thể nói quỳ là quỳ?

Đại hồ ly nhìn tôi.

Tôi bất động.

Đại hồ ly nhìn tôi rồi phân phó Tề Văn, “Xem ra Mẫn Mẫn vẫn chưa học được, ngươi làm mẫu lại một lần nữa đi”

Tề Văn lại làm mẫu thêm một lần.

Tôi bất động.

Đại hồ ly nói, “Làm mẫu thêm lần nữa.”

Tôi bất động.

Đại hồ ly bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn Tề Văn chậm rãi nói: “Nữ tử học tập lễ nghi ba lần không được, phải làm như thế nào?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tề Văn không thay đổi trả lời: “Và miệng.”

Không biết có phải ảo giác của tôi hay không, trong ánh mắt lưu động của Tề Văn có một loại cảm xúc gần như có thể xưng là vui sướng khi người gặp họa.

Đại hồ ly neho neho ánh mắt, căn cứ vào kinh nghiệm trước kia, bên dưới biểu tình này tuyệt đối không có chuyện tốt phát sinh. Tôi theo bản năng rụt lui vào trong chăn.

“Mẫn Mẫn... không thể phạt được.”

Đại hồ ly mà lại biết đau lòng tôi à? Không đợi tôi nổi lên một chút cao hứng, câu nói tiếp theo của đại hồ ly đã làm sáng tỏ, giúp tôi phân rõ lập trường, “Trên mặt nàng không thể mang vết thương, vậy thì không thể tặng được.”

Một hai ba bốn tôi nhìn hấn... Còn trông cậy vào hấn đau lòng tôi, tôi quả là đàn độn.

“Tề Văn, ủy khuất ngươi dạy thêm mấy lần nữa vậy.”

Tề Văn ánh mắt phức tạp liếc mắt nhìn tôi một cái, bắt đầu tiếp tục làm mẫu.

Haiz~ thật tội cho Tề Văn, cô đừng có nhìn tôi phức tạp thế chứ, chồng cô tuyệt đối không có xu hướng khác thường..., hấn không đánh tôi chẳng qua

là vì cẩn thận bảo tồn rồi đợi hàng tăng giá để bán, nói không chừng trong đầu hần còn đang tính toán so với vả miệng tôi thì còn ám chiêu hèn hạ nào để bức tôi đi vào khuôn khổ không nữa ấy.

Rất nhanh, tôi liền nhận thức một việc, “so với vả miệng tôi thì còn ám chiêu hèn hạ nào” của đại hồ ly đã được tiến hành:

Tôi bất động, đại hồ ly bất động, liên tục động chỉ có một người... Tề Văn.

Tuy nói lên xuống xe ngựa không tính là lao động chân tay nặng nhọc, nhưng Tề Văn vừa nhìn đã biết là nữ tử nhu nhược, được nuông chiều từ bé, làm sao chịu được giày vò không ngừng bò lên bò xuống liên tục mấy chục lần như vậy, huống chi là dưới sự giày vò còn phải bảo trì tư thế tao nhã yêu cầu cao độ như thế. Tầng mỡ hôi mìn xuất hiện trên trán và chóp mũi, hô hấp dần dần nặng nề, động tác cũng trở nên chậm chạp, ánh mắt Tề Văn nhìn tôi ngày càng oán hận...

Xong rồi xong rồi, tôi dao động, tôi đây không chịu nổi nhất là nhìn mỹ nhân chịu tội, huống chi là trong tình huống đối phương còn rất vô tội. Chẳng lẽ vì sự tùy hứng của tôi mà lại một thiếu nữ yếu đuối bị tra tấn sao? Lương tâm của tôi không chịu được! Nhưng mà, thật sự phải quỳ xuống trước một nam nhân cổ đại sao? Tự tôn của tôi không cho phép! Tôi nên làm gì bây giờ?

Trong quá trình tôi đang điên cuồng đấu tranh tâm lý, Tề Văn lại khổ sở lên lên xuống xuống vài lần, càng lúc càng vô lực, không biết ở thời điểm lần thứ mấy lên xe lao đảo một chút, vấp lên bậc thềm xe một cái, đột nhiên ngã nhào về phía trước! Tôi rớt cuộc ngồi không yên, sai một bước lớn tiến lên đỡ lấy thân mình ngã xuống của nàng, nhìn thoáng qua đại hồ ly chỉ đứng yên tại chỗ không hề có ý ra tay tương trợ.

Xem như người lợi hại!

Đại hồ ly quả nhiên lợi hại, biết cái biện pháp cứng rắn như vả miệng dùng ở trên người ta căn bản là vô dụng, nhìn ra tôi là loại người ăn mềm không ăn cứng, nhắm ngay nhược điểm của người khác, trực tiếp hạ mãnh dược. Trong thời gian ngắn ngủi có thể hiểu biết người khác như thế, đại hồ ly, người đứng là cá biệt!

“Được, ta nghe theo là được chứ gì. Thế nhưng, ta không cần người đỡ ta.” Tôi giương ngón tay chỉ về phía khố ca Dương thị vệ, “Ta muốn hần đỡ.” Sau đó không để ý tới phản ứng của người nào đó, quay về phía Tề Văn, “Ta đối với thị vệ phải làm lễ gì?”

Không phải chỉ là xuống xe sao? Đỡ tay ai mà không được? Tôi cứ không đập đầu với đại hồ ly đấy, dù sao thì cũng phải quỳ, đương nhiên phải quỳ trước soái ca!

Đại hồ ly lạnh mặt nói: “Không được.”

Không được?! Vì sao không được? Vì sao người nhất định phải đỡ ta xuống xe? Người này có sở thích đỡ người xuống xe sao?

“Mẫn Mẫn là khách quý của ta, trừ bỏ ta ra, không cần hành lễ với bất luận kẻ nào.” Phản phó tất cả người trong viện xong, hần đi đến bên cạnh xe, vươn tay, mỉm cười nói với tôi: “Cô không cần dập đầu, hành đại lễ là được rồi, xuống đây nào, Mẫn Mẫn.”

Tôi... Tôi không phải là bị ánh nắng làm hoa mắt đấy chứ? Sao tôi lại cảm thấy đại hồ ly mỉm cười vô cùng âm áp chứ? Nhưng cái dáng vẻ tươi cười tự nhiên này giống như xuất phát từ sâu trong linh hồn, không còn nguy trang với giả dối, không còn chút phòng hộ...

Ma xui quỷ khiến, tôi liền chậm rãi vươn tay ra khoát lên cánh tay hần, nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, dựa theo kiểu dáng đã xem qua vô số lần mà cúi nửa người vái chào, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Một đôi tay hơi lạnh nhẹ nhàng đến nâng tôi dậy, đại hồ ly vẫn mang theo nụ cười âm áp hù chết tôi, “Tốt lắm” Hần nói, “Cô học rất tốt.”

Dưới ánh nắng sớm ngày ấy, ve kêu vang trên cây hòe trong Thiên tổ miếu, hai tay của hần đỡ trên cánh tay của tôi truyền đến xúc cảm hơi lạnh, còn có nụ cười âm áp hiếm thấy kia, bị bụi phủ đầy trong ký ức của tôi. Khi đó tôi còn không biết, từ khoảnh khắc ấy, vận mệnh của tôi đã cùng hần nhẹ nhàng từng đợt từng đợt ràng buộc vào nhau...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 17: Lễ Miếu (Trung)

Edit: Windy

Beta: EU

Ánh nắng buổi sáng ngày ấy, ve kêu trên cây hòe của Thiên tổ miếu, hai tay của hần đỡ trên cánh tay của tôi truyền đến xúc cảm hơi lạnh, còn có nụ cười

ấm áp hiếm thấy kia, cùng bị phủ đầy bụi trong ký ức của tôi. Khi đó tôi còn không biết, từ một khoảnh khắc kia, vận mệnh của tôi đã cùng hần nhè nhẹ từng đợt từng đợt ràng buộc vào nhau...

Miếu Thiên Tổ vô cùng lớn.

Vậy mà, trên mái vòm còn treo đầy cò, bốn vách tường chạm khắc đầy tượng phật tứ quý, trong trong ngoài ngoài đốt đầy mấy vòng nhang vòng lớn, hộp công đức lớn cứ như Tịch Mộng Tur (Simmons*), sánh phật đường có thể chạy Ferrari đúng là ác mộng của Mẫn Mẫn.

(*) Simmons từng là một trong ba hãng sản xuất nệm lò xo lớn nhất thế giới của Mỹ. Simmons là tên của người sáng lập (Mr. Zalmon G. Simmons), sau đó tuyên bố phá sản và bị công ty TPC mua lại. Simmons hay Tịch Mộng Tur cũng trở thành một danh từ chỉ nệm lò xo.

Quý gối ở chỗ này hết hồi lâu, cẳng chân của người nào đó bắt đầu xuất hiện phản ứng trước hiện tượng máu không lưu thông, động mạch mạch máu chịu đè ép co rút lại, tĩnh mạch mạch máu chịu đè ép đình trệ, cơ bắp bắt đầu co rút không có quy luật, đây là trạng thái mà bình thường chúng ta hay gọi là – tê rần.

Mẫn Mẫn thở dài một hơi, tiếp đó bắt đầu tiến hành “Đếm cừu” cùng “Nhìn ba vòng tượng phật Thiên tổ” sau đó là công tác giết thời gian thứ ba – luyện giọng.

“A — a —— a ——— a ————— a ————— a ————— a —————!”

“Meo meo – sao sao – - meo meo – sao sao – - meo meo – sao sao – - meo meo – sao sao...”

“Mẫn – Mẫn – tiểu thư...”

Vị ma ma đứng ở kia so với tượng phật còn muốn statue (*) hơn rồi cuộc không thể nhìn được nữa “Mẫn Mẫn tiểu thư, ở trong miếu mà ồn ào là đại bất kính đối với Thiên Tổ! Tề Văn tiểu thư của chúng ta đã bảo ngài tự kiểm điểm lại mình cho tốt trước tượng phật Thiên Tổ trong vòng hai canh giờ, ngài tốt nhất là đừng làm khó ta.” Vừa nói vừa cầm gia pháp trong tay vẫy vẫy uy hiếp...

(*Statue: tượng. Câu này là “so với tượng còn tượng hơn”, nhưng tác giả để thế nên mình phải để nguyên văn)

Đúng vậy đúng vậy, tiểu thư nhà bà đúng là mỹ nữ rắn mặt người dạ thú dùng đủ mọi thủ đoạn nói là huấn luyện lễ nghi cho oai chữ trên thực tế thì là quan báo tư thù làm người ta giận sôi sau đó còn giầy vò tôi hơn hai giờ vì để không chậm trễ thời gian trà chiều của cô ta nên mới ném tôi đến nơi này quý gối đó là chưa nói còn thuận tiện tặng người ta quyền hạn có thể tùy thời tùy chỗ tiền trăm hậu tấu đối với tôi tiến hành trừng phạt thân thể để đã kích gáp bội tâm hồn nhỏ bé của tôi! (thỉnh đọc hết một hơi)

Mọi người đều nói, nữ nhân cổ đại, đặc biệt là tiểu thư khuê các không ra cổng trước không bước cổng trong, ở trong khuê phòng hết buồn rồi phiền nên làm ra đủ chuyện. Từ xưa đến nay cái gì mà thủ đoạn ngược đãi vận vẹo biến thái cực kỳ tàn ác trên cơ bản đều là do bọn gia hỏa này xúi giục mà ra, đương nhiên một đám bò cạp cái trong hậu cung kia cũng là một cỗ lực lượng. Tề Văn này không những là tiểu thư khuê các mà còn là hoàng phi, cho nên cái hoạt động tự nghĩ tự làm (*nguyên văn là sở tác sở vi) này đúng là thực tiễn thiết thực cho chân lý “Không thối nát trong yên lặng thì cũng là biến thái trong yên lặng” a!

Tôi vì thế mà mặt không chút thay đổi đối phó với ma ma đang tùy thời chuẩn bị xăn tay áo kia, “Ai nói ta đang ồn ào? Đây là kinh văn lễ Phật của quốc gia chúng ta, bà thì biết cái gì?”

“Kinh văn của quốc gia các người sao có thể niệm ở trước mặt Phật tổ của chúng ta?” Ma ma kia đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho ta vừa rồi đã hại nữ chủ từ nhà bà leo trời xe ngựa hết mấy chục lần, “Trước mặt Thiên Tổ lại còn tụng kinh văn dị giáo, người đây là bất kính với Thiên Tổ! Hôm nay ta phải thay Thiên Tổ quán giáo người! Đây là thiên phạt!” Nói xong liền bắt đầu giương gia pháp.

“Hừ! Theo ta thấy bà mới đúng là miệt thị Phật Thiên Tổ tôn quý của mấy người thì có?”

“Người có ý gì?”

“Bà đã từng nghe qua câu này chưa? Gọi là: Phật pháp vô biên ~ Phật, là không có biên giới ~” (phía sau còn có màn ngân nga)

Ma ma kia bị tôi tùy tiện hù dọa một câu đến nổi sững sốt.

“Hay là bà cảm thấy Thiên tổ phật vĩ đại không đủ bản lĩnh tăng cường phạt pháp cho tứ hải?” Tôi thêm mắm thêm muối.

“Đương... đương nhiên không phải...” Bà ta luống cuống, loại hành vi không ngoan đạo này bà ta không đủ sức.

“Cho nên mới nói bà ấy, nông cạn! Nếu bây giờ ta đang dốc lòng lễ Phật mà bà lại hạ một roi lên người ta, thì bà chính là bêu xấu Phật tổ! Sớm muộn gì thiên lôi cũng đánh xuống ngũ lôi oanh đình cho bà chết không được từ tế phơi thầy hoang dã...”

Ma ma bị dọa lui về phía sau một bước, gia pháp trên tay cũng buông xuống, “Người người người nói vậy! Vậy người nói xem, quốc gia của người là người phật phái nào?”

“Bách sự Phong Vân bảng!” (*Pepsi Billboard*)

“Có bao nhiêu giáo chúng?”

“Ít nhất cũng có năm triệu! Chính là năm trăm triệu!” Đây là lời nói thật...

“Bộ kinh phật kia của người có tên gì?”

“◇”

“Ca ngợi thiên tôn nào?”

“Tiểu thiên vương Châu Kiệt Luân đang thịnh hành.”

“Người tụng kinh phật kia cho ta nghe!”

“Được”. Tôi nở nụ cười, “Nhưng bà đừng có hối hận ~ Kinh phật này của ta, trên cơ bản vừa nghe liền nghiện ~”

Kể tiếp tôi đem đầu lưỡi cuộn ba vòng, lấy hết khả năng ra đọc rõ từng chữ rống lên ‘Nhân danh cha’, trong lúc đọc còn điên cuồng dùng tiếng gõ mõ thay cho tiết tấu mạnh mẽ của RAP!! Cộng thêm cách nháy giọng tình vi của của đoạn đoạn Italy biến giọng nữ cao thành tiếng hét cực đầy đủ sắc thái tôn giáo...

Ma ma sụp đổ...

(*) *Diệp Huệ Mỹ là mẹ của Châu Kiệt Luân, còn là tên 1 album nổi tiếng của anh, nghe bài “Nhân danh cha” của Châu Kiệt Luân ở đây*

Thật lâu về sau, ma ma này dẫn theo một đám thiện nam tín nữ đến hỏi tôi tiểu thiên vương thịnh hành kia là vị thần nào, gia nhập Bách sự phong vân giáo hằng năm phải quyên bao nhiêu tiền nhang đèn linh ta linh tinh... Tôi dùng vẻ mặt bi thương nói cho bà ta đó là một giáo hội cổ đã thất truyền từ lâu, cũng thập phần hảo tâm dạy cho bọn họ thất tự chân ngôn của bản giáo:

Do, re, mi, fa, sol, la, si...

Đương nhiên, đó là chuyện sau này, tóm lại ma ma gương mặt múa vuốt này nhất thời đắm chìm trong “Âm thanh của tự nhiên” của tôi nên không thể tự kiểm chế, ánh mắt đại ra thật lâu, nếu biết được có tối hôm nay hà cớ gì trước kia còn...

Vì để giúp bà ta tiến hành thiết lập lại cùng cảm ngộ tâm linh được tốt hơn, tôi không chút do dự lấy một con dao kẻ bên động mạch cổ của bà!

“A-men ~”

Mang theo nụ cười tao nhã nhất quật ngã bà ta về phía sau, tôi nhanh chóng đứng lên refresh lại tứ chi mà tôi quý đã cứng ngắc. Bóp bóp chân, duỗi duỗi thắt lưng, nhẹ nhàng nhảy nhảy mấy bước nhỏ, tôi bỗng nhiên phát hiện cái đại sảnh có thể chạy Ferrari này quả là một cái sân khấu tuyệt hảo!

Ánh nắng buổi chiều bên ngoài vô cùng rực rỡ, gió xuân nhu hòa từng đợt cuốn đi hương thơm của cỏ xanh cùng bùn đất, nháy mắt phá tan chốn miếu đường ngàn năm thấp hương này! Hơi thở của sự sống tràn ngập theo bốn phương tám hướng tuôn ra, có tiếng của một loài chim không biết tên nào đó ngâm nga một khúc trầm bổng du dương! Tâm tình của tôi không hiểu sao lại trở nên vui vẻ!

Bày ra tư thế đứng tiêu chuẩn của múa ballet, tôi tựa một con bò câu trắng cuộn tròn như gió xuyên qua cả miếu đường! Vũ bộ (*bước nhảy*) không có tên, làn điệu không có xuất xứ, chỉ là muốn nhảy, chỉ là muốn cười, chỉ là muốn kêu, chỉ là ánh mặt trời buổi chiều rực rỡ như vậy làm cho tôi tâm tình rất tốt!

Điều thứ sáu của quy luật xuyên qua hoàng kim

Thời điểm nữ chủ ngã sấp xuống nhất định sẽ có người đỡ lấy! Và lại người này tám phần đúng là sói ca!

Sự thật chứng minh, quy luật xuyên qua hoàng kim là có tồn tại.

Mỗi một tràng vũ đạo của nữ chủ cũng không phải là nhảy toi công.

Cho nên, về sau nếu mọi người muốn tình tiết tiến hành nhanh hơn thì đừng ngại rảnh rồi xoay xoay tay chân.

Cho nên, khi tôi làm ba cái đan chân xoay tròn đến choáng váng hoa mắt ngã về phía sau, một cái ôm hiền hậu ấm áp liền xuất hiện không ngoài ý muốn chút nào.

Tôi ngây ngất nằm trong lòng ngực nam chủ dự bị số hiệu n, nhắm mắt hỏi:

“Tên”

Tiếng cười rầu rĩ từ đỉnh đầu truyền đến, tiếp theo là thanh âm mang theo ý cười giống như tiếng chiêng trống mà cho tới bây giờ tôi vẫn chưa từng nghe

qua tiến vào lỗ tai tôi.

“...Lạc Thành.”

Sao, sao giọng nói này có thể dễ nghe đến vậy a a...” Tôi nhanh chóng mở mắt muốn nhìn thử chủ nhân của giọng nói này...

Công tử văn nhả!

Đây là từ đầu tiên hiện lên trong đầu tôi. Tại sao lại có người có bộ dạng anh tuấn đến vậy a a!!

Nếu nói Tiêu Thọ là đẹp, đại hồ ly là lãnh, Dương thị vệ là khóc, thì nam nhân này chính là: nhả – hơn nữa cái loại nhả này còn phát huy sự phiêu dật vô cùng nhuần nhuyễn!

Nhìn thấy Mẫn Mẫn ngẩn người, Lạc Thành mỉm cười một chút, bờ môi mỏng khẽ nhếch thành một đường cong đầy mị lực, ánh mắt đen như điểm mực nháy mắt biến thành lốc xoáy mê người, làm cho vô số cô gái rơi vào tay giặc... Nếu nói, Tiêu Thọ sau khi lớn lên sẽ trở thành sát thủ của thiếu nữ, thì nam nhân này tuyệt đối là phiên bản được nâng cấp siêu mạnh! Từ tám tuổi đến tám mươi tuổi toàn bộ giết sạch!

“Đẹp trai... ngây người!”

Tôi vô ý thức mà thốt ra. Mà người này có vẻ là vô cùng quen thuộc đối với việc người khác nhìn hấn kinh diễm một hồi, cũng không để ý tới tôi đang than thở lung tung cái gì, tự tại cầm mái tóc ngắn ngắn của tôi lên chơi...

“Ít thấy mái tóc nào... mềm mại thế này, rất đáng yêu nha, con mèo nhỏ của ta ~” Nói xong vén một lọn tóc của tôi lên khẽ hôn một cái.

Da gà nổi lên của tôi rớt đầy đất!

Phản xạ có điều kiện tránh xa cái ôm của hấn, tôi theo bản năng lùi về phía sau một bước. Cảm giác tốt đẹp trong lòng đối với vị soái ca này nháy mắt sụp đổ còn 85%.

Người này... là một tên sắc lang... hay là đồ biến thái...

Con mèo nhỏ?

Ác ~~~~~ Toàn thân thoáng chốc trở bên rét lạnh...

Thấy tôi phát run, nam nhân kia cười khê: “Sao vậy? Sợ à? Hỏi tên người khác xong sao còn không nói tên của mình?”

Sau đó hấn như ảo thuật rút ra một cây quạt, một bên tiêu sái phe phẩy một bên bày ra vẻ đùa giỡn điển hình của hoa hoa công tử, bắt đầu đánh giống như miếng kẹo cao su: “Xin hỏi phương danh cô nương ~”

Người này dường như có hứng thú không bình thường đối với mái tóc ngắn ngắn của tôi!

Vùng tay hất ma quỷ của hấn đang làm rối tóc tôi ra, tôi bỗng nhiên có phần không tình nguyện nói tên của tôi cho hấn. Loại tâm lý này đại khái có thể quy kết cho di chứng mà người lớn dạy chúng ta từ nhỏ “không nên ăn kẹo của người lạ.”

“Người, người là ai? Dựa vào cái gì người hỏi tên của ta thì ta sẽ nói cho người? Bốn cô nương đây không nói cho người!” Tôi liều chết giữ chặt áo, dù sao mặc trên người cũng là quần lụa mỏng màu vàng mềm mại mà sáng nay đại hồ ly cường ép đưa cho, cùng với một số trang sức không biết tên, đoán chắc không phải đồ rẻ, nghĩ đến ra vẻ tiểu thư khuê các vẫn là thừa sức.

Ước chừng có rất ít người không quỳ gối dưới quạt của công tử hấn, nghe tôi nói như vậy, hấn như ngơ một chút tỏ vẻ hoài nghi, lui về sau một chút cao thấp đánh giá, “Nàng chính là con mèo nhỏ của Tứ điện hạ?”

Trên vẻ mặt khiếp sợ của tôi viết: làm sao người biết?

Hấn cười khê, “Bởi vì hôm nay tế thiên tổ, người đủ tư cách vào hậu đường này chỉ có hai loại người: Một là người hoàng tộc, năm nay đại biểu hoàng gia tới là tứ điện hạ. Một loại khác chính là, chủ nhân của thiên tổ miếu. Bởi vì ta là loại người sau, cho nên nàng nhất định là loại người trước.”

“Người là hòa thượng?” (logic gì đây)

“Vậy không phải rất đáng tiếc sao?” Còn chưa thấy rõ hấn chuyển động như thế nào, người đã tiến đến cạnh tôi, tay không có nê nếp mà ôm lấy eo của tôi, cúi đầu ở bên tai tôi nhẹ giọng nói: “Chủ nhân của thiên tổ miếu là Lạc vương.”

Người tên là gì?

Ta gọi là Lạc Thành.

“Người là Lạc vương?!” Tôi hoảng hốt!

Phút chốc lại phủ định chính mình.

“Không, không... không có khả năng...” Trước hết không đề cập đến diện mạo, khí chất toàn thân của người này cũng khác xa so với Lạc Vương, không có khả năng là cùng một người.

“Này, người rốt cuộc là ai? Không phải là con của Lạc vương chứ?”

“A... Lạc vương mới nhi lập chi niên (*), nào có đứa con lớn như ta vậy? Bất quá, ta có thể nói cho người, ta tuy rằng không phải là người của Lạc vương, nhưng lại có thể tự do ra vào Lạc vương phủ, chẳng qua, nơi nào có Lạc vương thì sẽ không có ta. Nàng nói xem ta là ai?”

(*) *Nhi lập chi niên: tuổi 30*

Ánh mắt của tôi theo áo bào trắng pháp phối của hắn liếc đến cây quạt đạo cụ cần thiết của hoa hoa công tử hắn, lại đến cái túi tiền phong nhã tinh xảo rõ ràng là được làm bởi tâm linh của mỹ nữ khéo tay cùng ngọc bội xa xỉ, lại đến cánh tay như kẹo cao su của hắn dính trên lưng ta, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt tươi cười tuấn mỹ điện giật chết người không đền mạng của hắn. Bình tĩnh đại ngộ vỗ vỗ bờ vai của hắn...

“Ta hiểu được, người qua là đã lường trước được việc này.”

“Cái gì?”

“Không có gì, trong lòng mọi người đều hiểu được là được rồi. Yên tâm, ta sẽ không nói ra đâu.”

“Nói ra cái gì?”

“Tự người biết mà. Ồ, muốn ta giúp người giữ bí mật thì phải có điều kiện trao đổi, không cho người động tay động chân với ta.”

“Không ~ muốn ~ nàng muốn nói cái gì thì cứ nói đi. Còn ta à, muốn làm gì thì cứ tiếp tục làm...” Nói xong bàn tay to bắt đầu lộn xộn trên người ta.

Tên vô lại này!

“Người, người chờ ta một chút!” Sóng chết giữ chặt tay hắn, “Chẳng lẽ triều đại này của các người không biết tới cái phẩm chất đẹp ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ sao?”

“Ừ... có, bất quá con mèo nhỏ có phải là nữ tử bình thường đâu?” Hắn mỉm cười dễ dàng thoát khỏi sự kiềm chế của tôi, tiếp tục công tác thăm dò trên người tôi của hắn, “Mà ta, cũng vừa vặn không phải là nam tử bình thường...”

“Bốp!”

Tôi phui phui tay đứng dậy từ bên cạnh người nào đó đang ôm chỗ yếu té trên mặt đất không thể động đậy.

“Đúng, người đúng thật không phải là nam tử bình thường”, Tôi mỉm cười, “...Người là đồ sói con.”

Nói thật, nếu tôi biết sau này sẽ có hậu quả nghiêm trọng như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không đá một cước kia, sớm biết thế không bằng cứ để hắn muốn sờ sờ thì sờ sờ muốn ôm ôm thì ôm một cái, vậy thì tốt rồi... Sớm biết vậy sẽ không đá hắn. Trong cuộc sống sau này, tôi thường xuyên nghĩ như vậy...

Tôi nhanh chóng chạy ra khỏi Phật đường, sau đó liền quay đầu làm mặt quỷ với hắn, “Làm gian phu của vợ người ta còn kiêu ngạo như vậy, coi chừng gặp báo ứng, sắc... lang...!” Sau đó nhanh chóng bỏ chạy!

Một bên vừa tán loạn giống như ruồi bọ không có đầu, một bên ảo tưởng chạy trốn cứ như vậy mà quăng lên trời.

Đương nhiên, loại hành động chạy trốn không có kế hoạch không có chuẩn bị này là không có kết quả tốt, cho nên, trên thực tế, không đợi tôi nhảy khỏi hậu viện đã bị Dương thị vệ như thiên thần tóm trở về, xách tôi cứ như xách gà con đem tôi để trước mặt đại hồ ly. Bị một tay mang theo võ nghệ cao cường của hắn, tôi bỗng nhiên nhận thức được một sự thật nguy hiểm: có lẽ võ công của Dương thị vệ này rất mạnh a!

Đại hồ ly đang cầm một chuỗi Phật châu thành kính thường thức, đối với loại hành vi đáng ghê tởm xảy ra ở dưới mí mắt – giữa ban ngày ban mặt bắt cóc phụ nữ đang hoàng này, làm như không thấy. Cũng không hỏi ta vì sao không ở Phật đường học tập lễ nghi.

Một trang giấy rơi xuống trước mặt tôi, đại hồ ly mặt không thay đổi phân phó, “Học thuộc đi.”

Tôi quét mắt qua một cái, là hai bài thơ, đại ý đều là cho thấy lòng thành kính đối với Phật tổ. Bài sau so với bài trước rõ ràng càng có chiều sâu hơn, càng có hàng lối hơn. Tôi nhìn đại hồ ly, đưa ra ánh mắt nghi vấn.

“Đó là viết cho Minh Tịnh đại sư.”

“Minh Tịnh đại sư?”

“Người đầu tiên của Hậu Minh đắc đạo thành cao tăng, vân du tứ hải, Phật hiệu thâm hậu, tinh thông thiên văn địa lý, học thông cổ kim tương lai.”

“Trương lai?!” Nhân tình của tôi sáng lên!

“Làm sao vậy?” Đại hồ ly hoài nghi liếc mắt nhìn tôi.

“Không, không có gì, người tiếp tục đi!” Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu (*)! Nói không chừng Minh Tịnh đại sư này chính là cửa đột phá quan trọng giúp tôi xuyên ngược về!

() Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu: Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công: Tìm một cái gì đó rất phí sức nhưng lại không thấy nhưng đến khi nào đó vô tình lại tìm ra.*

“Minh Tịnh đại sư một năm chỉ gặp người hữu duyên một lần, một lần chỉ gặp một người, lời nói thấy tiếng lòng, lấy thơ tranh luận. Năm nay tôi gặp Minh Tịnh đại sư chỉ có hai người, một là ta, người kia, chính là Lạc vương. Lần này đề bài là, lễ Phật. Ta muốn cô lấy thân phận đường nữ (con gái nuôi) của ta đối thơ với Lạc vương, hơn nữa, nhất định phải bại bởi hắn.”

“Đây là hai bài thơ đó?”

“Bài thơ ở mặt sau là Lạc Vương làm, bài ở mặt trước là của cô.”

“Vậy còn người?”

“Ta muốn cô đại diện cho ta.”

“Đại diện người bại bởi hắn? Hừ... người cũng thật biết lấy lòng đối thủ đấy.” Có điều, thật đáng tiếc, tôi không định bại bởi bất luận kẻ nào, tôi nhất định phải gặp Minh Tịnh đại sư!

“Ta sẽ không đại diện người, cũng không muốn đại diện người. Bộ người nghĩ bảo ta có ý bại bởi Lạc vương gia là có thể làm hắn vui thật sao?” Tôi có ý kẻ sát mặt vào đại hồ ly cười tà tà nói, “Đã mời ta đến thì phải tin tưởng thực lực của ta, người ở bên nhìn là được rồi!”

Ánh mắt của đại hồ ly đột nhiên tiến vào trạng thái nguy hiểm vì chịu kích thích.

Ta mới mặc kệ người, ta của bây giờ chính là tràn đầy hăng hái! Có liên quan đến thơ Phật sao? Chút lòng thành!

“Hầu hạ bút viết!”

“Mẫn Mẫn thân là nữ nhân thật sự là đáng tiếc.” Sau sự kiện kia đại hồ ly từng đánh giá như vậy.

“Sai, không phải đáng tiếc ta thân là nữ nhân, mà là người để bụng ta là nam hay nữ thôi!” Tôi trả lời hắn như vậy.

.....

Ánh mắt của Minh Tịnh đại sư làm ta chán ghét, giống như đôi mắt sắc nhìn thấu tất cả, lật lên nước bùn ở tầng sâu nhất trong lòng ta. Mẫn Mẫn cũng có một đôi mắt như vậy. Nhưng trong mắt Minh Tịnh đại sư là siêu thoát, còn trong mắt Mẫn Mẫn là thương hại. Ta không cần thương hại. Ta không hối hận chuyện ta đã làm, cũng luôn biết rõ ta đang làm cái gì.

Lạc vương tuy rằng là người trong võ lâm, đã có một ánh mắt mà chính khách mới có được. Người này có thể là một đồng minh tốt, cũng có thể là đối thủ tốt. Trước mắt mà nói, tôi hy vọng là người trước.

Hương khí ngàn năm tràn ngập trong Phật đường này, từng đợt từng đợt nhẹ nhàng ngấm vào mỗi một lát gạch, mỗi một cột trụ hành lang của nơi này, tích lũy lâu ngày càng kiên cố, ngọt ngào, thiêng liêng, khiến người ta hít thở không thông.

Tiếng Minh Tịnh đại sư tụng kinh thuyết pháp cùng tiếng lách rầm gỗ gỗ của vô số tiểu hòa thượng quanh quẩn đầy cả một Phật đường, giống như mưa chú quán lấy người, âm tiết tiếng Phật thiên cổ, làm cho ta hít thở không thông, hít thở không thông, hít thở không thông!

Lạc Vương đã ngâm xong bài thơ của hắn, đại sư thập phần vừa lòng. Đúng rồi, đã sớm biết Lạc vương ở lĩnh vực Phật học cũng là người rất có tu vi. Minh Tịnh đại sư nhìn ta, đơn giản nhớ lại lần nữa bài thơ mà Mẫn Mẫn viết trên giấy kia, ta do dự xem có nên mở miệng hay không.

“Tin tưởng ta! Tuyệt đối sẽ làm cho Lạc vương ấn tượng khắc sâu!” Ánh mắt nàng tràn ngập chờ mong nhìn ta, nàng đang chờ mong điều gì?

“Bêu xấu rồi.”

“Mời điện hạ, lão tăng đang chăm chú lắng nghe.”

Ta trầm ngâm một chút, chậm rãi mở miệng:

“.....

Thân như cây Bồ-đề,

Tâm như đài gương sáng,

Luôn luôn phải lau chùi,

Chớ để dính bụi nhơ.” ()*

*(*Đây là bài kệ của sư Thần Tú, thuyết pháp về Thiền tông)*

Ta bỗng nhiên sinh ra một loại nghi vấn, bài thơ này, thật là do Mẫn Mẫn viết sao?

Minh Tịnh đại sư dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn ta, tin rằng trong lòng ông ta cũng tràn ngập nghi vấn giống ta. Chẳng qua nghi vấn của ông ta là: thơ như vậy thật là do loại người có ánh mắt không sạch sẽ như ta viết ra sao?

Đại sư hai tay tạo thành chữ thập, nói một tiếng phật giới, thờ dài: “Lão tăng đạo hạnh còn thấp, có mắt không nhìn được người hữu duyên. Từ điện hạ, thỉnh vào trong.”

“Khoan đã...”

Một giọng nói thanh thúy phá vỡ ngôi chùa Phật ngàn năm, bắt kính lại phản nghịch. Theo tiếng đá văng cửa “oành” cùng với tiếng người ầm ĩ, ánh nắng chói mắt bên ngoài như bị bẻ gãy lọt vào Phật đường lớn rộng rãi! Ngọn gió tươi mát đảo qua cảm giác hít thở không thông! Khóe miệng ta trong trạng thái vô thức mỉm cười.

“Đại sư, ngưỡng mộ đã lâu ~”

Thiếu nữ dựa vào cửa mỉm cười gian xảo như mèo, ánh sáng nghịch ngợm ầm ập tràn đầy trên đuôi mây khóe mắt của nàng, ngoài cử thị vệ quý xuông đầy đất. Trong ánh mắt Lạc vương chợt lóe một tia kinh diễm, trong mắt đại sư lại thâm sâu khó phân biệt, ta làm bộ như không phát hiện.

“Mẫn Mẫn, không được vô lễ.” Bước tới kéo nàng về phía sau, hành lễ với đại sư rồi nói, “Đây là nghĩa nữ ta mới nhận, nuông chiều quá thành nghịch ngợm tùy hứng, không hiểu quy củ. Là ta quản giáo không nghiêm, thất lễ...”

“Cô nương không phải là người thuộc về nơi này?” Minh Tịnh đại sư đột nhiên đánh gãy lời nói của ta.

Ánh mắt của Mẫn Mẫn trong nháy mắt phát ra một thứ cảm xúc vui sướng mà ai nấy đều thấy được, vui vẻ tiến đến bên cạnh đại sư.

“Đúng là đại sư a! Điều bị ông nhìn ra rồi? Rất mạnh mẽ nha! Nói xem nào, còn nhìn ra gì nữa không đây?”

“Mẫn Mẫn, không được bắt kính với đại sư!”

“À ~ Còn nhìn ra được nhiều điều lắm, đáng tiếc thiên cơ không thể tiết lộ ~” Nhưng mà đại sư lại có vẻ rất cao hứng, hơn nữa còn có hứng thú đối phó với sự càn quấy của Mẫn Mẫn.

“Vậy đối với người hữu duyên thì sao?”

“Có thể nói một nửa.”

“Yeah!”

“Mẫn Mẫn...” Lại kéo nàng qua, hạ giọng, “Cô đã quên mình tới là để làm gì sao?” Theo như vừa rồi mới phát hiện, nàng rõ ràng đối với đại sư còn cảm thấy hứng thú hơn so với Lạc vương!

“Đương nhiên nhớ rõ.” Nàng nghịch ngợm trừng mắt nhìn, nói bỗ sung, “Cái này gọi là một mũi tên bắn hai con chim!”

Xoay người sang chỗ khác, Mẫn Mẫn trung khí mườì phản chống nạnh nói: “Đại sư, vậy thì ta sẽ ấn theo quy củ, bây giờ ta cũng làm một bài thơ, xem xem ta có phải là người hữu duyên không?”

Đại sư gật đầu.

Mẫn Mẫn vung bút lên, đem một tờ giấy đến, Minh Tịnh đại sư quét mắt qua một cái, ánh mắt đột nhiên sáng ngời! Nhìn chăm chăm thẳng vào Mẫn Mẫn, vỗ tay lễ độ nói: “Mẫn Mẫn cô nương, tuệ căn rất tốt, sáu mươi năm đạo hạnh của lão tăng cũng không chắc có được tâm tính siêu thoát như vậy! Quả nhiên nhân ngoại hữu nhân (*), xin nhận cúi đầu của lão tăng!”

() Nhân ngoại hữu nhân: người giỏi còn có người giỏi hơn*

“Được! Cứ theo phương châm của ta, đến đến đến, chúng ta ra phía sau nói chuyện!” Mẫn Mẫn vừa nắm tay áo đại sư kéo ông ta ra hậu đường, hai người vừa nhỏ giọng tranh chấp:

“Này, ông đã sùng bái ta như vậy, có thể nhiều lời thêm một chút được không?”

“VẬY... sáu phần.”

“Quá ít, chín phần đi!”

“Tiết lộ thiên cơ sẽ giảm bớt dương thọ, bảy phần!”

“Không đủ, ít nhất cũng phải tám phần!”

“Thành giao.”

(Windy: đi chợ trả giá hay cướp của chia tiền vậy =)))

.....

Hai kỳ nhân nghênh ngang mà đi, để lại một phòng phàm nhân đang trợn mắt há hốc mồm.

Mẫn Mẫn, nữ tử này, đúng là một bảo bối.

Bài thơ của Mẫn Mẫn mà đại sư bỏ quên trên bàn bị gió thổi rơi trên mặt đất, chậm rãi mở ra. Mọi người trong phật đường không tự chủ được mà tụ tập lại nhìn.

Trên giấy cũng là một bài thơ:

Bồ Đề vốn không cây

Gương sáng cũng không đài

Xưa nay không một vật

Nào chỗ bám trần ai? ()*

Mẫn Mẫn, nàng rốt cuộc là người ra sao?

(*) Bài thơ này là về đối của cư sĩ Huệ Năng đối lại với bài thơ trên kia của sư Thần Tú. Sư Thần Tú ra đề trên kia, ai đối được thì được truyền ngôi tổ, cũng vì đối được mà cư sĩ Huệ Năng đã được truyền ngôi)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 18: Lễ Miếu (Hạ)

Edit: Windy

Bồ Đề vốn không cây

Gương sáng cũng không đài

Xưa nay không một vật

Nào chỗ bám trần ai?

Mẫn mẫn, cô rốt cuộc là người thế nào?

Trước đây có một cô gái, không ngờ, xuyên qua, gặp được một nam nhân. Nam nhân có thân phận cao quý tự đại cuồng vọng, vừa đẹp trai lại thông minh, từ nhỏ đã sinh trưởng trong chốn thâm cung, chưa từng biết tới tuổi thơ bình thường và thú vui tự do tự tại. Người chung quanh vừa kính sợ lại vừa ngoan ngoãn phục tùng hắn, còn cô gái lại hết lần này đến lần khác vô tình làm vui lòng hắn, thuận tiện khiến hắn hiểu được thú vui của cuộc sống bình dân, ví dụ như dạo hội chùa. Vì thế nam nhân từ cảm thấy mới mẻ đến yêu thích, cuối cùng trong giây phút phút sinh tử cô gái ấy mặc danh kỳ diệu (*không hiểu ra sao*) xả thân cứu nam nhân, nam nhân cảm động, hai người hạnh phúc.....

Trên đây, là hình thức xuyên qua thông thường loại A.

Nhưng mà, sự thật là:

Thứ nhất, rất ít người thân phận cao quý có vẻ ngoài đẹp trai. Thịnh tham khảo bọn lãnh đạo trung ương và một đám vương thất Nhật Bản kia.

Thứ hai, nói như vậy, chỉ cần nhóc hoàng tử không gặp phải bà mẹ kế, thú vui bình thường thời thơ ấu cũng không cần phải giảm bao nhiêu.

Thứ ba, không phải mỗi người đều thích đối nghịch với chính mình, cho tới bây giờ cũng không có người nào lễ phép với chính mình. Điểm này trên cơ bản có thể xem như là chỗ nhầm lẫn lớn nhất của tiểu thuyết ngôn tình.

Thứ tư, hoàng tử bình thường đều đã được giáo dục cao đẳng và giáo dục phổ thông, cũng không giống với mấy kẻ quê mùa quá hứng thú với kẹo hồ lô hội chùa. Hầu hết đại sư phụ ở ngự thiện phòng trong cung đã làm đồ ăn vật dân gian rồi.

Kết luận:

Mọi người hy vọng Mẫn Mẫn và đại hồ ly cùng nhau ngọt ngọt ngào ngào dạo hội chùa, ngắm kẹo hồ lô, xem pháo hoa là một trường hợp sẽ không xảy ra. *(Mặc dù xác thực là tôi đã chuẩn bị cho một chương này, nhưng trên đây là lý do thuyết phục khiến tôi cắt bớt chương đó. Bởi vì viết trùng lặp như vậy cho nên mới phát sinh khởi đầu muộn như vậy, thật sự không phải là tôi đang tìm cái cớ.....-Lời tác giả)*

Tình huống thật sự là sau khi tắm rửa trai giới, dù sao đại hồ ly thân là đại biểu hiện tế liền dẫn mỹ nữ rấn Tề Văn kia quỳ trước Phật đường, hơn nữa còn nghe nói phải quỳ lạy cả đêm theo quy của! Hóa ra làm người hoàng thất cũng không dễ dàng nha!

Rõ ràng là phong thủy luân phiên xoay chuyển, tất cả mọi người đến quỳ một lần ~ A ha ha ha. Lúc tôi đang vây quanh Tề Văn xoay qua xoay lại chống mặt không thôi, đã bị Dương thị vệ kéo ra ngoài, ném trở về phòng giam lỏng. Ở trên giường nằm chán lẩn qua lẩn lại, cuối cùng ngã chống vó tứ chi lộn ngược, tôi cẩn thận tỉ mỉ lấy một cái hầu bao từ trong túi tiền ra, lăm vào trầm tư.

“Nói như vậy, Mẫn Mẫn rất muốn quay về thế giới vốn thuộc về mình?”

“Vâng, rất muốn, rất muốn, cực kỳ muốn! Nhất định có biện pháp đúng không? Đại sư mau nói cho ta biết đi ~”

“Phương pháp thì có hai cách, trước tiên ta nói cho cô cách thứ nhất.”

Minh Tinh đại sư thật sự rất đáng yêu nha! Bạn xem cái đầu to bóng lưỡng lờ lờ sáng lên kia kia, bạn xem cái neho mắt hòa ái dễ gần kia kia, bạn xem thân mình đáng yêu béo lùn chắc nịch giống con lật đật kia kia.

“Cô muốn đi về, phải nắm chắc điều kiện giống như thời điểm nguời tới, thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Hiểu chưa?”

“.....Không hiểu rõ lắm.”

“Nói đúng ra là, cô xuyên qua thời điểm nào thì xuyên về thời điểm ấy, cô từ chỗ nào xuyên tới thì phải xuyên về chỗ đó, cô mang theo đồ vật gì xuyên qua thì phải mang theo đồ vật đó xuyên trở về!”

Cho nên tôi nói không sai mà, lão hòa thượng Minh Tinh này quả thật là hòa ái dễ gần, quả thật là bình dị gần gũi ~

“Căn cứ theo lời cô vừa nói, ngày mà cô xuyên qua ta tính ra là ngày thất tinh liên châu (*), ngày thất tinh liên châu kế tiếp xuất hiện vào sáu mươi năm sau.”

*(*Thất tinh liên châu: bảy sao cùng nối tiếp thành một chuỗi)*

“Sáu mươi năm? !” Trên mặt tôi nổi lên tuyệt vọng.

“Đừng nóng vội, nếu cô có thể tìm được hồn thiên châu, là có thể rút ngắn thời gian lại ba mươi năm!”

“Hồn thiên châu?” Sao nghe tên giống như cái vải lụa quấn quanh thân thẳng nhóc Na Tra vậy.

“Đúng. Còn có nơi mà cô rơi xuống, nếu ta đoán không sai, dưới lòng đất của khu chợ kia hẳn là vị trí của một tòa miếu đường thời thượng cổ, nếu đào cái miếu cổ kia ra, phối hợp với phù chú của ta và tụng kinh, ước chừng còn có thể rút ngắn lại hai mươi năm. Cuối cùng chính là bản thân cô, quần áo mà cô mặc khi tới ngày đó, cũng như vật phẩm trang sức mà cô đeo cũng không thể thiếu!”

“Tất cả đều ở đây!”

Yên tâm đi, nói như thế nào tôi cũng là một thế hệ lớn lên dưới sự giáo dục của <Mấy cái đó bình thường vẫn là có sẵn. Bộ quần áo thể thao hiệu Lí Ninh của tôi, đôi giày thể thao *Double Star*, tất chân nhỏ, nệm y, đồng hồ *Emily*, son môi bóng *Metholatium* cùng với một cái gương nhỏ, hết thấy đều được tôi thu dọn sạch sẽ, để vào trong một rương nhỏ khóa ba khóa —— cùng với hai ngàn phiếu tám trăm vạn đáng yêu của tôi nhét chung chỗ.

*(*Dòng sông huyền bí: manga nổi tiếng ngang ngựa Nữ hoàng Ai Cập, cũng về đề tài xuyên không).*

“Đại sư, ta đây phải đi đâu để tìm cái Hồn Thiên Châu kia?”

“Không biết. Từ đầu tiên triều nó đã bị thất lạc rồi.”

“Vậy, vậy nếu như ta tìm được nó, ông sẽ đến giúp ta niệm kinh phải không?”

“Không biết. Phải xem tâm tình đã ~”

“Vậy..... Vậy phương pháp thứ hai thì sao?”

“Bây giờ không thể nói, về sau nếu có duyên gặp lại ta sẽ nói cho cô !”

Trong lòng tôi, vẻ ngoài của Minh Tịnh đại sư chết tiệt này đột nhiên trở nên thật khó coi! Bạn xem cái nheo mắt kia, lóe ra ánh sáng của tiểu nhân! Bạn xem một thân thịt béo kia, trên bụng cũng có ngấn! Bạn xem cái đầu to bóng lờng kia, nó còn có thể phản quang?! Thật chói mắt quá mức a!

Tôi phồng má, mím môi, cắn tức hần!

“Hắc hắc ~~~ Mẫn Mẫn đừng nóng giận, hay là như vậy đi, ta tặng cô vài đồ vật tốt ~” Lão hòa thượng Minh Tịnh đông sờ tây sờ trong áo cà sa rộng thùng thình rồi cuốc cũng lôi ra một cái hà bao rách tươm, đặt trong tay tôi, “Đây, cầm cái này đi, về sau có đại nạn thì mở ra xem, tặng miễn phí đây ~đừng tức giận.....Ai, bây giờ cô đừng mở ra.....A, đừng đập đừng đập!.....A, đừng có đặt trên lửa nưong a!”

.....

“Nói tóm lại là đi tìm Hồn thiên châu trước phải không?” Thờ dài một hơi, tôi nhét hà bao vào trong túi, xoay người lại.....trong chớp mắt vô tình phát hiện có một tượng gỗ điêu khắc trong kẽ hở bên hông giường nhô ra một chút so với những cái khác, chẳng lẽ.....Chẳng lẽ đây là cái mà nhất định sẽ xuất hiện trong tiểu thuyết võ hiệp.....Cơ quan!?

Thử thăm dò đưa tay đẩy đẩy cái phù điêu kia, không có phản ứng, ấn một cái, bất động, xoay một chút, kẹt!

Ván giường phát ra một tiếng lún xuống rất nhỏ! Khăn trải giường như có dòng khí thổi lên!

Đây đây đây đây đây.....Đây là cơ quan thật sao!!

Khẩn trương nhìn xung quanh từ phía một chút, tôi lặng lẽ nhấc rạp giường lên, phía dưới là một cái động hình chữ nhật, không quá lớn, phòng chừng béo một chút cũng không thể đi xuống, thò đầu nhìn xung quanh một chút, có không khí lưu động, coi như trong lành, có lẽ nối liền với bên ngoài. Bên trong tối đen như mực, hình như còn thấy có bậc thang.

Có đi xuống hay không?

Lỡ như bên trong có cơ quan chòng chát thì sao? Lỡ như bên trong có thi thể thối rữa loạn thất bát tao hoặc xương xẩu của vị cao nhân nào đó thì sao? Lỡ như sau khi đi xuống cửa động liền đóng lại làm ta không ra được thì sao? Lỡ như.....

Có không dưới trăm ngàn lý do, nhưng mẫn Mẫn vẫn khoái chí đi xuống, lý do đi xuống chỉ có một:

Ai bảo tôi là nữ chính làm gì?

Trong huyết động tối đen đưa tay không thấy năm ngón chỉ có thể mò mẫm đi xuống, xúc cảm trên đầu ngón tay lạnh lạnh ẩm ướt trơn trơn, cực kỳ căng thẳng! Dưới lòng bàn chân cũng nhấp nhô, bậc thang kia động một cái liền sụt một khối rồi vỡ ra, chính là một công trình bả đậu điển hình!

Con người ở trong bóng đêm thường cảm thấy sợ hãi, vì sao?

Vừa gian nan tiến lên, vừa suy nghĩ câu được câu không, có lẽ là bởi vì.....Không nhìn thấy. Bất luận là ánh mắt hay là lòng người, không nhìn thấu vẫn luôn đáng sợ.

Trong lúc như thế này, nếu có một người đáng tin nắm tay tôi thì tốt rồi. Một nam nhân có thể dựa vào trong lúc nguy hiểm, có một bờ vai rộng lớn, lưng thẳng tắp, lồng ngực ấm áp, bàn tay to mạnh mẽ, ánh mắt kiên định. Haiz.....Người ta xuyên qua toàn gặp được nam nhân hoàn mỹ, nhân tài đức trí thể mỹ (*) phát triển toàn diện! Sao mà tôi lại không biết nhìn người vậy chứ?

(Đức trí thể mỹ: Đức-phẩm hạnh, trí-trí tuệ, thể-thể chất, mỹ-mỹ mạo)

Tiểu thọ sao, vẫn là một đứa nhỏ, huống hồ trong lúc nguy cấp có lẽ tiểu tử này nhất định sẽ cứu chủ tử đại hồ ly của hần trước! (nghiêng răng nghiêng lợi.)

Đại hồ ly sao, người này lòng dạ quá sâu, dã tâm quá lớn, làm không tốt còn có thể bị hần cắn trả! Không có chút cảm giác an toàn!

Lạc Thành? Thôi đi, hần nhất định nguy hiểm.

Dương thị vệ? Bờ vai rộng lớn, đúng vậy, người này đáng người vô cùng tốt! Lưng thẳng tắp, đúng vậy, chiến sĩ tiêu chuẩn, đứng cứ như thần giữ cửa,

có thể bất động cả đêm! Lòng ngực ấm áp, đúng vậy, người luyện võ đều vận hành chân khí Tiểu Chu Thiên (*), toàn thân giữ độ ấm cố định! Bàn tay to mạnh mẽ, đúng vậy, nhiều lần suýt đã vụn đứt cánh tay của ta! Ánh mắt kiên định, đúng vậy, nhất là thời điểm bắt tôi trở về.

(Tiểu Chu Thiên: một bài tập luyện nội lực)

Nói như vậy, Dương thị vệ này trái lại là loại nam nhân bảo hộ tiêu chuẩn, khuôn mặt lớn lên cũng đẹp trai chết người. Tuy rằng hiện tại hắn đối địch với tôi, nhưng khách quan mà nói, người ta thực sự vẫn rất chuyên nghiệp.....A nha, nếu đại hồ ly mà phát hiện tôi chạy thoát, có thể chiến Dương thị vệ luôn không? Trong đầu tôi hiện lên bộ dáng đại hồ ly vẫy vẫy tay áo nói: “Lôi ra ngoài!”sớm biết vậy đã để lại tờ giấy.....

Kết quả, tôi không gặp được cái gì mà bí tịch võ lâm, cơ quan bày rập, xương khô người chết. Chẳng qua là lần mò đi một đoạn đường ngắn, đẩy ra một tấm ván gỗ thì đi lên mặt đất.

Bên ngoài không biết là một phòng chứa củi hay là trúc, chui ra ngoài là một tiểu viện bỏ hoang từ lâu, trong nháy mắt ra khỏi sân là một con hẻm nhỏ. Cách đó không xa là một con phố phồn hoa. Trên đường, cư dân Thu Diệp thành đang đắm chìm trong vui mừng náo nhiệt của hội chùa, không ai chú ý tôi từ trong hẻm nhỏ chui ra hòa nhập vào đám người.

Thời cơ tốt!!

Đại hồ ly cùng Dương thị vệ và các cao thủ của hắn đều ở trong lễ miếu này, hiện tại hang ổ của hắn đã trống không rồi! Đúng lúc tôi có thể cứu Thanh Thanh và Tiểu Đào ra! Lúc này không trốn, còn chờ tới bao giờ?

Chủ ý đã quyết, tôi liền chen chúc về phía ven đường, tranh thủ đánh xe ngựa chạy về ổ của đại hồ ly. Không ngờ, xe ngựa sớm đã bán hết! Hơn nữa đường như lượng xe quá tải, ngay cả đi nhờ xe cũng không được! Ngay cả ngựa cũng bị bán mướn không còn, không ngờ ngay cả con lừa cũng không chừa lại cho tôi! Hang ổ của đại hồ ly cách chỗ này tương đối xa, dùng xe ngựa mà vẫn phải đi từ sáng sớm mới đến được, khó có thể mà tưởng tượng hiệu suất đi bộ của tôi.Đang lúc gấp đến độ đi lòng vòng, một trận chiêng trống rõ to chợt vang lên thu hút sự chú ý của mọi người.

Tập trung nhìn vào, cách đó không xa có một cái võ đài khá lớn được dựng lên! Một nam nhân ở trần về mặt dữ tợn đang đứng giữa võ đài ôm quyền hét to:

“Các vị hương thân phụ lão! Huynh đệ họ Trương chúng ta xuất môn học nghệ báí được danh sư, hiện giờ học thành tài rồi núi, hành tẩu giang hồ. Bởi vì muốn gặp gỡ các vị anh hùng, cho nên mới bố trí võ đài này! Các anh hùng hiệp sĩ muốn luận bàn, đừng ngại đi lên thử một lần! Ta Trương Nhị trước thà con tép, bắt con tôm (*)

*(*Thà con tép, bắt con tôm: Gợi ý vấn đề để lôi cuốn mọi người vào cuộc tranh luận bỏ ích)*

Nói xong liền múa một côn quyền uy phong凛凛, giành được một trận trăm trò khen ngợi! Múa võ xác thực là không tồi, nhưng đã quen nhìn kiếm pháp của tên Thọ nào đó, giờ nhìn hắn thì cảm thấy kém xa. Hạ bàn không đủ ổn định, chiêu thức có phần cứng nhắc, động tác có chút không hài hòa, mặt mũi lại hơi xấu (cái này không phải mấu chốt).....Mồ Thọ nói kiếm của mình chính là tiêu chuẩn tam lưu, cây côn này của Trương Nhị kia, đoán chắc là không lưu đi (*).Đây cũng chỉ là võ đài rách nát bên đường, cũng không phải đại hội võ lâm, cao thủ đi lên cũng ngại giảm giá trị của mình! Đoán chừng đi lên đó cũng chỉ là đám mèo ba chân mà thôi.....

(*Lưu: hiểu nôm na là kiểu xếp loại võ công trên giang hồ. Ví dụ như ‘tam lưu’ là võ công loại ba trên giang hồ. ‘Không lưu’ là hạng tôm tép kém cỏi)

Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên một từ nghiêm trọng hấp dẫn lỗ tai tôi!

“Người thua để lại một lượng bạc ròng (*Bạc nguyên chất*).....Nhưng nếu có thể thắng Trương Nhị ta, sẽ được một chiếc xe ngựa thượng đẳng có hai con bốn vú đập tuyệt! Thắng được huynh trưởng của ta, thì.....”

Xe ngựa?

Xe ngựa!

Xe ngựa! ! !

Trong phút chốc đôi mắt tôi bỗng nhiên bốc cháy! Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công!! Không ngờ tôi thế mà lại đưa chính mình lên cửa!

Một lần nữa chen qua đám người, vịn lên mép võ đài, tôi hướng về phía Trương Nhị trên võ đài hô to: “Huynh đệ! Xe ngựa của ngươi có bán hay không? Ta ra giá gấp đôi! Bán cho ta đi!”

Trương Nhị kia kinh ngạc nhìn tôi thật lâu, đám người bốn phía khe khẽ nói nhỏ, đoán rằng đều là những thảo luận như sao lại có loại nữ nhân vô lễ thế này linh ta linh tinh. .

“Tiểu nha đầu từ đâu chui ra vậy! Nói cho ngươi biết, cỗ xe ngựa này của chúng ta chính là tạo ra từ cây lim tốt nhất, ngựa này chính là bốn vú đập tuyệt ngàn vàng khó mua, cô có mua nổi không?” Trương Nhị tỏ vẻ khinh bỉ.

Tôi liếc mắt một cái nhìn xe ngựa buộc cạnh võ đài, ngựa tôi tàn bại không thèm bám, còn dám tự xưng là bốn vú đập tuyệt?!

Tôi lấy vòng phi thủy từ trên cổ tay xuống đưa cho Trương Nhị! “Đúng là tên gia hỏa! Ngươi xem xem, vậy có mua nổi ‘bốn vó đập tuyết’ của ngươi không?” Dù sao cũng là của đại hồ ly, có tặng cũng không đau lòng ~

Trương Nhị kia cầm lấy rồi đi đến dưới ngọn đèn nhìn kỹ một phen, lập tức lộ ra lòng tham, ánh mắt dao động rõ ràng, nhìn về phía huynh trưởng ngồi ở ghế thái sư, “Đại ca, nếu không chúng ta”

Trương Nhị còn chưa nói xong, đã bị một bàn tay nhắm vào đầu! Vòng tay trên tay cũng bị đoạt đi.

Vị huynh trưởng kia đánh giá cái vòng tay, liền vứt cho tôi, về mặt chính nghĩa nói: “Hừ! Tiểu cô nương cho rằng huynh đệ họ Trương chúng ta là đồ đệ tham của phái không? Chúng ta dựng lên võ đài này, cũng chỉ vì muốn cùng các anh hùng luận bàn võ nghệ, cùng nâng cao trình độ võ học, cũng không phải để vơ vét của cải! Có thưởng là để bày tỏ sự ngưỡng mộ của chúng ta đối với các anh hùng hiệp sĩ, sự ngưỡng mộ này đương nhiên là nặng nghìn vàng! Không phải chỉ một cái vòng tay của cô là mua nổi đâu?”

Ngụ ý chính là: một cái vòng tay không đủ, còn bao nhiêu tiền thì lấy ra đưa hết cho ông đây!

Đối trá! Không thể tưởng được khẩu vị đại ca này còn lớn hơn cả Trương Nhị kia nữa!

Nhìn nhìn lại mình, ban ngày bởi vì ngại vương bận liền tháo hết đồ trang sức vòng cổ gì gì đó, vòng tay này vì không ai thèm cướp mới không tháo xuống, nào còn có cái gì đáng giá khác!

“Sao vậy? Còn muốn mua nữa không?” Huynh đệ họ Trương dùng khước mắt tà tà từ trên cao nhìn xuống.

“Ta.ta suy nghĩ thêm đã.” Cắn chặt môi, trong lòng ta buồn bực đến cực điểm, đúng là một phen tiền bực tử anh hùng! Nhớ ngày đó tôi cũng là thất lung giắt bạc triệu a! Còn không phải vì đại hồ ly sao, cái túi tiền ở chỗ Tiểu Đào, mà Tiểu Đào lại bị hấn bắt giữ! Hồ ly chết tiệt!!!! Hận ý trước nay của tôi với đại hồ ly bây giờ lại bùng phát lên. . .

“Vậy cô nghĩ nhanh chút đi, đợi lát nữa người khác thắng rồi, cô rút cuộc cũng không mua được nữa ~ hôm nay là hội chùa, chưa nói đến nội thành, trong vòng hai mươi dặm ngoài thành đều không thuê được xe ngựa!” Trương Nhị rung đùi đắc ý xong đi đến ứng phó với người lên đài khiêu chiến kia.

Tôi nhìn chằm chằm quyền qua cước lại trên đài, tâm loạn như ma, thế nào để có tiền đây? Trộm cắp ăn cướp? Làm xiếc? Nào có nhanh như vậy đã được một số tiền lớn? Huynh đệ họ Trương này rõ ràng muốn đập tôi một gậy, đoán chừng cho bọn hấn bao nhiêu tiền cũng không đủ! Nói vậy tôi phải làm sao bây giờ? Đáng giận a —! !

Tên đang đánh trên đài kia đã bị Trương Nhị đánh bay ra ngoài rồi! Một chút thời gian, thân thủ của Trương Nhị còn giải quyết vài tên đi lên đánh võ đài, hừ! Võ đài kiểu này quả nhiên không phải là loại tốt gì!

Đợi chút.

Không phải là loại tốt? Bị người khác đánh thắng? Nếu tôi thắng được Trương Nhị, sẽ được một chiếc xe ngựa thượng đẳng có hai con bốn vó đập tuyết.Khà khà.cứ làm như thế đi!

Trương Nhị đang ở trên đài điều võ dương oai, hai tay tôi chống lên đài một cái, nhảy nhẹ lên võ đài!

Nhớ rõ Mỗ Thọ đã từng nói, không có nội lực, không có binh khí, võ công của tôi chỉ có thể tính là tứ lưu, đối phó với cao thủ tuy rằng không được, nhưng đối với công phu quyền cước bình thường, dư dả!

“Thắng người thì có được xe ngựa?”

Tôi ngọt ngào cười với Trương Nhị đang sững sờ ở tại chỗ, “Tốt lắm, ta đến đánh.”

Trương Nhị kia không biết chuyện gì xảy ra, thế nhưng ngay người tại chỗ không nhúc nhích nhìn ta chằm chằm. Tôi đây cũng sẽ không khách khí!

Hoạt động cổ tay một chút, uốn lưng, đá đá chân, trầm ổn trung bình tấn, hai quyền giao nhau, dồn khí đan điền, hét lớn một tiếng: “Ha ——vù!!!”

Quạt ngã Trương Nhị thật sự không tốn bao nhiêu thời gian, một là thực lực của hấn vốn dưới tôi, một cái khác là vì tôi quyết tâm muốn xe ngựa nên có ý chí cường đại, hơn nữa là hấn đang hốt hoảng mất hồn mất vía, tôi đương nhiên.Tất thắng! Huống hồ hấn lớn lên diện mạo khó coi, tôi tát xuống tay đánh không thương tiếc! Vì thế, Trương Nhị rất nhanh liền phun máu hòa cùng răng bay ra.

Đại ca của hấn không tha, vén lên vạt áo trước đánh nhau với tôi! Tôi đang đánh cao hứng, kèm thêm buồn bực mấy ngày nay vì bị đại hồ ly giam lỏng đều phun trào ra! Trương Đại này hoàn toàn bị khí thế của tôi rơi vào thế hạ phong, chẳng bao lâu đã bị một cú ném qua vai của tôi đập xuống trên mặt đất! Nhớ đến sắc mặt tham tài khinh người đáng giận của hấn, tôi đang muốn hạ chiêu ngoan độc đá vào tử huyệt của hấn, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng:

Nếu ngay cả Trương Đại tôi cũng thắng, vậy không phải là lấy được giải nhất sao?

Không được, ai muốn giải nhất gì chứ, tôi muốn xe ngựa!

Nghĩ đến đây, tôi một phen túm Trương Đại đang ôm đầu cuộn thành một đồng ở trên mặt đất lên, thấp giọng nói “Này! Đá ta một cước đi!”

Họ Trương kia hoàn toàn bị tôi làm cho mờ mịt, lẳng đầu lẳng não nhìn tôi bất động.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta nói người ‘đá — ta’ có nghe hay không?”

Tên này đúng là đồ ăn hại, đoán chừng vừa rồi bị tôi đánh cho quá sợ hãi, hiện tại nói hấn đánh tôi hấn cũng do do dự dự không dám đánh.

“Thất thần làm cái gì?” Tôi lén lút hung hăng néo một cái trên eo hấn, “Nói người đá ta một cước a!”

Có lẽ là thật sự bị tôi néo đau, họ Trương kia tru lên một tiếng, theo bản năng nhấc chân hung hấn đá qua đây! Tôi lập tức thập phần phối hợp bay ra ngoài!

Có điều.....Tiểu tử này thật đúng là “Hung hăng” mà đá a! Dù cho tôi làm động tác phòng hộ thì cánh tay vẫn bị chấn động đau nhức! Thân mình liên tục lùi ba bước rơi xuống đài!

Bỗng nhiên sau lưng xuất hiện một thân ảnh! Trên lưng căng thẳng, đã bị người tới ôm vào trong ngực, bay lên không xoay một vòng, nhẹ nhàng dừng ở trên võ đài.

“Không sao chứ?” Giọng nói khàn khàn, lãnh đạm, trầm ổn.

“Dương thị vệ?!” Hấn hấn hấn hấn hấn hấn sao lại tìm được tôi nhanh như vậy?!

Nghe được tiếng khóc thét rõ to của tôi, hấn xác định tôi không có trở ngại gì, rõ ràng là thờ phào nhẹ nhõm một hơi, buông tôi ra, hấn lại kiểm tra trên dưới một lần, sau đó bỗng xoay người, kéo mép váy của tôi, nhẹ nhàng phui sạch bụi bặm ở chỗ bị đá bắn. Trong đám người vây xem lập tức bật ra một trận tiếng than sợ hãi cùng tiếng thét chói tai của nữ nhân!

Còn tôi đang bị rung động thật lớn lại quên mất sự thật rằng chuyện mình chạy trốn đã thất bại! Ngơ ngác đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn động tác vô cùng tự nhiên của hấn, đường lưng cong trôi chảy, mày kiên nghị mặt anh tuấn, bàn tay sạch sẽ khớp xương thon dài rõ ràng kéo mép váy tôi.....Hấn không những có bộ dạng giống như Cháp Viễn, ngay cả tay, cũng giống như vậy.....

Cháp Viễn? Tôi bỗng nhiên ý thức được một chuyện nghiêm trọng: thời điểm khi tôi ở trong bóng tối gian nan tiến lên, thời điểm lúc tôi bắt lực hy vọng tìm một người dựa vào, vậy mà cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến Cháp Viễn! Vì sao vậy? Không phải tôi thích hấn hay sao.....

Dương thị vệ vừa mới đứng thẳng thân mình, hai ánh mắt lạnh như băng lập tức hóa mũi tên nhọn bắn xuyên qua Trương lão đại vừa rồi đập tôi một cước! Họ Trương kia bị dọa lui về phía sau từng bước, ánh mắt trở nên bối rối.

“Phải.....Là nàng, chính nàng ta muốn.....” Hấn bỗng nhiên mở miệng, sợ hãi nhìn chằm chằm vào Dương thị vệ đang từng bước tới gần.

Đứng ở phía sau Dương thị vệ, ta không nhìn thấy mặt hấn, căn cứ vào phản ứng của Trương lão đại, có lẽ là khá đáng sợ.....Chẳng lẽ là muốn chặt đầu hấn hay sao?

Trên thực tế, Dương thị vệ không có rút đao, cũng không chặt hấn, chỉ đỡ hai cánh tay của hấn, sau đó trong tiếng kêu thảm thiết làm người người sợ hãi của hấn, tay không móc ra gân chân của cái chân mà hấn mới đá ta.....

Tôi cả người rét run nhìn đáng vẻ lãnh khốc của hấn. Sao hấn có thể như vậy? Bởi vì Trương Đại đập ta một cước sao? Đó là vì tôi muốn hấn đá tôi mà? Sao có thể không hỏi nguyên do liên hạ thủ ngoan độc đối với người khác?

“Sao người có thể như vậy.....Người người sao có thể móc gân chân của hấn ra? Đây chính là làm cả đời tàn phế!” Tôi tức giận đến tay chân phát run.

Hấn lạnh lùng liếc mắt nhìn ta một cái, “Ta phụ trách bảo vệ cô, thương tổn của cô, xử lý như thế nào là tự do của ta.”

Nhìn thoáng qua Trương Đại thống khổ rên rỉ trên mặt đất cùng Trương Nhị quý gối bên cạnh hấn khóc rống chảy nước mắt.....Đây là tôi đi đến nơi này tạo nghiệt về sau sao? Không biết khi nào thì báo ứng đến người tôi.....

“Điện hạ có cái này cho cô.” Hấn từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư đưa cho tôi.

Tôi chậm rãi rút giấy viết thư từ bên trong ra, mặt trên chỉ có vài chữ trong trẻo nhưng lạnh lùng:

“Chơi đã rồi, về sớm một chút”

Tay tôi nắm lấy giấy viết thư đột nhiên siết chặt! Chơi? Tôi liều mạng chạy trốn, một lòng cố gắng nghĩ muốn cứu bằng hữu trở về, ở trong mắt hấn chính là chơi? Đúng vậy, ở trong mắt hấn, nhiều lắm thì tôi chỉ đang làm xiếc ảo thuật trong lòng bàn tay hấn mà thôi, tôi là Tôn hầu tử, hấn là Phật Như Lai, từ tôi âm ỉ ra sao đùa giỡn ra sao, lại vẫn không trốn thoát Ngũ Chi sơn của hấn!

Tôi vo tròn tờ giấy kia, ném mạnh ra xa! Đường như như vậy là có thể phá bỏ trói buộc của hấn.

Tâm tình của tôi lập tức trở nên hồng бет.....

“Vi sao không để ta đi.....”Tôi cúi đầu, thấp giọng nức nở.

“Thả ta đi, thả ta đi, thả ta đi. Vì sao phải bắt ta. Thả ta đi.” Chậm rãi ngồi xổm xuống, tôi ôm đầu gối che mặt bắt đầu rầu rĩ nức nở.....

Lần đầu tiên rơi lệ từ khi đến nơi này, lần đầu tiên cảm thấy mình thật vô lực. Ban đầu tôi vẫn tưởng bởi vì bận tâm đến Thanh Thanh Tiểu Đào nên tôi mới không đi được, hiện tại mới hiểu được, chỉ cần là người mà hấn muốn bắt, tôi chạy đến đâu mới thoát được đây? Nhưng tôi lại không có cách nào khống chế bản thân.....Thật đáng buồn.....

“Thả ta đi đi. Thả ta đi. Ô ô ô.”

Dương thị vệ bị người chung quanh vây lại nhìn chòng chọc thập phần khó xử, nhũu nhũu mảy, ôm lấy Mẫn Mẫn, nhảy lên vài cái rời khỏi phố chính, vào một con hẻm hẻo lánh.

Tôi bị hấn ôm chặt, dựa vào trong lồng ngực ấm áp, càng không thể khống chế nước mắt rơi, dứt khoát ôm chặt cổ hấn như trả thù, chùi hết thấy nước mắt nước mũi lên vạt áo trước của hấn! Thân mình hấn cứng đờ, không được tự nhiên nói:

“Đừng khóc “

Ngươi nói không khóc thì sẽ không khóc? Ta đây thật quá mất mặt rồi?

Dứt khoát xé mở cổ họng gào khóc!

“Thả ta đi — thả ta đi. A a a. Các ngươi lũ hồn đản này! Ô ô ô. Ta căn bản, căn bản cũng không thuộc về nơi này.....Ta phải về nhà, về nhà.....”

Mặc cho ta giãy giụa hồi lâu, hấn rút cuộc thở một hơi thật dài, hỏi:

“Nhà cô ở nơi nào?” Tiếng nói nặng nề của hấn từ trên đỉnh đầu truyền đến, thế nhưng lại có sự yên tâm không nói nên lời.

“Địa. Địa cầu.” Tôi khóc nghẹn ngào nói.

Hấn không nói.

“Ồ Bắc Kinh.” Tôi nhỏ giọng nói.

“Bắc Kinh, Bắc Kinh.” Hấn nói thầm nhớ kỹ. Ta vui mặt ở trong lòng ngực hấn, trong bóng đêm không thấy được ánh sáng kỳ quái chợt lóe lên trong mắt hấn!

“Nơi đó, nhất định là một nơi rất tốt.” Hấn bỗng nhiên nói một câu, khẩu khí vô cùng ôn nhu.

Ngược lại là tôi hoảng sợ, cũng đã quên khóc, hôm nay hấn làm sao vậy?

“Tốt, một nơi tốt? ... Cũng không tệ lắm.....” Có điều lại hay kẹt xe.....

Hấn không lên tiếng nữa, yên lặng không nhúc nhích ôm tôi đứng trong bóng đêm. Chỉ có tóc đen như màn đêm cùng vạt áo đai lưng nhẹ nhàng phiêu động theo gió.

Dần dần ngừng khóc, tôi bỗng nhiên phát hiện cho đến bây giờ tôi vẫn không biết tên hấn.

“Này! Ngươi tên là gì?”

“Ta không có tên, chỉ có độc nhất một chữ ‘Quá’.” Có chữ viết nhưng không có tên, thật là kỳ quái! Trước kia hỏi tên hấn hấn không nói, bây giờ lại nói cho tôi biết, thật là kỳ quái! Hà?! Chờ đã! Hấn hấn hấn. Hấn họ Dương, độc nhất một chữ ‘Quá’! Vậy không phải gọi là ——

Dương Quá?!!!

Khóc miệng tôi run rẩy một phút đồng hồ, run giọng hỏi:

“Ngươi.....Ngươi không phải là có một người cha tên là Dương Khang chứ?”

“Không biết.” Hấn khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng. “Thời gian không còn sớm, chúng ta trở về.” Lập tức liền xoay người đi ra ngõ hẻm.

Không biết? Cái này mà cũng là đáp án à? Thật là, không phải thì không phải, nào có đứa con nào không biết tên của cha mình? Tôi rầu rĩ tiêu sái đi theo sau hấn.

A, chẳng lẽ? Hấn là một cô nhi?

Trong nháy mắt, tôi bỗng nhiên cảm thấy vừa rồi mình giống như hỗn đản đào lên vết sẹo của người khác, cuối cùng lại sinh ra một chút áy náy với hắn.

Do dự nhìn cái lưng thẳng tắp cường tráng ở phía trước trong chốc lát, vẫn chạy theo đuổi kịp, bàn tay nhẹ nhàng phủ lên lưng hắn, nói thầm:

“Cái đó.....Ừ, thật xin lỗi, không phải ta cố ý.”

Bước chân hắn dừng lại, lưng truyền qua một trận run rẩy, tôi cảm thấy cơ thể duyên dáng của hắn ở dưới tay tôi từ khấn trương đến buông lỏng, cuối cùng hắn đưa tay giữ chặt cổ tay tôi, tiếp tục đi về phía trước.

“Nhiều người, cẩn thận đi lạc.”

Chúng ta nắm tay nhau trong dòng người như nước chảy, chậm rãi đi từng bước, không ai thấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 19: Trốn (Thượng)

Edit: Windy

Bước chân hắn dừng lại, lưng truyền qua một trận run rẩy, tôi cảm thấy cơ thể duyên dáng của hắn ở dưới tay tôi từ khấn trương đến thả lỏng, cuối cùng hắn đưa tay giữ chặt tay cổ tay tôi, tiếp tục đi về phía trước.

“Nhiều người, cẩn thận đi lạc.”

Chúng tôi nắm tay nhau ở trong dòng người như nước chảy chậm rãi đi tới, không ai thấy.

Tôi tưởng là như vậy, chỉ có điều thật đáng tiếc, vẫn có người thấy được.

Hiện tại người này đang ở trong đám người, tôi không biết đó là ai, chỉ cảm thấy một bàn tay từ trong khe hở của đám người nhanh chóng đụng vào tay tôi một chút, một mảnh giấy vo tròn tiến vào lòng bàn tay tôi, tôi theo bản năng nắm chặt nắm tay.

Lúc trở lại chùa, đã là đêm khuya.

Hôm nay thật sự là một ngày dài.

Sáng sớm đã bị đại hồ ly xách ra, bị bắt học tập lễ nghi cùng Tế Văn, phạt quỹ ở phật đường, gặp được Lạc Thành, cùng Lạc vương ti thí thơ, theo Minh Tĩnh đại sư tìm hiểu phương pháp phân xuyên, phát hiện mật đạo trong phòng, vô đài, khóc lớn, trốn đi bị bắt trở về, nhận được tờ giấy thần bí.....Tôi nghĩ ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, lại không biết chuyện lớn nhất còn chưa xảy ra.

Dương thị vệ dẫn tôi đến một căn phòng mới liền lui ra. Tôi khấn trương lấy tờ giấy nhỏ trong lòng bàn tay, mở tờ giấy ra.

Trước giờ Tý, bỏ lại Dương, tôi chuồng.

Đáng lẽ tôi sẽ không nhận ra nét chữ này, hơn nữa cũng chưa từng thấy chữ viết của nhiều người, cũng không có gì để so sánh, nên cũng không thể đoán ra ai đưa cho tôi tờ giấy này.

Bảo tôi bỏ lại hộ vệ của tôi, là thiện ý hay là ác ý?

Bảo tôi tới chuồng, là muốn giúp tôi trốn hay là muốn bắt cóc tôi rồi trốn?

A.....Nếu đó là bắt cóc thì sao? Chẳng lẽ tình trạng hiện giờ của tôi không phải là bị bắt cóc hay sao? Có lẽ đây là thời cơ tốt để chạy trốn, nếu không thử thì sao biết được?

Nghĩ đến đây, tôi liền thả lỏng mà nằm ở trên giường, bắt đầu cân nhắc biện pháp bỏ lại Dương thị vệ anh tuấn tiêu sái của chúng ta. Cân nhắc đến cân nhắc đi, cũng không thể cân nhắc ra biện pháp để lừa gạt Dương thị vệ khôn khéo lại tận trung với cương vị công tác cộng thêm xuất quỷ nhập thần này. Sau khi tàn phá ngày càng nhiều tế bào não, tôi không khỏi tâm phiền khí táo đứng lên, là ai vậy? Đến tột cùng là ai? Đã cứu tôi thì phải cứu đến cùng chứ! Vì sao lại đem cái phân khó khăn nhất ném cho tôi vậy!

Con tức vừa dâng lên, bụng cũng òn ào nổi lên cách mạng theo, lúc này bỗng nhiên mới nghĩ đến: sáng sớm đã bị đại hồ ly túm lên xe, giữa trưa thì phạt quỳ, buổi tối nói chuyện phiếm với đại sư.....

Vậy mà tôi đã một ngày chưa ăn cơm!

Ý thức đến vấn đề này, bụng lập tức trống trải gấp bội, ngay cả đứng lên cũng bắt đầu chóng mặt.

.....Tôi không chịu được rồi, tôi phải ăn cơm, tôi phải ăn cơm.....

Đẩy cửa đi ra ngoài, bên ngoài một người cũng không có.

Vậy mà Dương thị vệ không nhìn thấy tôi?

Làm sao bây giờ?

Bây giờ tôi nên đi đến chuồng hay lấp đầy bụng để chân có sức rồi đi gặp cái tên viết thư nặc danh kia?

.....Suy tư một hồi, tôi quyết định cứ theo cảm giác đi.

Nhớ rõ trước kia từng đọc một tác phẩm của William Golding, loài người phân thành ba loại cấp bậc:

Loại thứ nhất là cấp bậc thấp nhất——chỉ làm không nghĩ,

Loại thứ hai là cấp bậc tiêu cực——thăm nghĩ không làm,

Loại thứ ba là loại cao cấp——nghĩ rồi mới làm.

Đa số người thường tự cho là đúng mà đem mình xếp vào loại thứ ba —— mà loại hành vi này của họ chính là biểu hiện của loại người thứ nhất.

Lúc đẩy cửa đi ra ngoài tôi cũng nghĩ rằng mình là loại người thứ ba, nửa giờ sau, tôi liền xác định chính mình là loại người thứ nhất.

“Phòng bếp đến tốt cùng là ở nơi nào nhỉ.....” Tôi ngồi xổm xuống một lối rẽ xa lạ miệng vô lực nói.

“Queo trái.” Thanh âm vô cùng bình tĩnh của Dương thị vệ toát ra từ phía sau tôi.

Đáng thương cho tôi sợ tới mức hít một hơi nhắm hai mắt lại! Người này là ma quỷ chắc?!

“Tham kiến Tứ điện hạ.” Không đợi tôi mở to mắt, cái thanh âm phía sau kia vô cùng bình tĩnh phun ra một câu nổ tung!

Đại hồ ly?!

Mở to mắt ra, nhìn thấy con hồ ly nào đó mặc một cái áo màu tím khói cùng giày mềm thêu tơ vàng dù bận vẫn ung dung lắc lư trước mặt ta.

Ngẩng đầu, tầm mắt chậm rãi dọc theo áo choàng màu tím khói của hắn hướng lên trên, cuối cùng dừng ở khuôn mặt như cười như không của hắn.

“Người . . Người người người. . . Theo quy củ thì không phải người phải lạy cả đêm sao?!”

“Quy củ là vật chết, người là vật sống.”

Đại hồ ly chấp tay sau lưng thong thả bước đi một vòng lại một vòng vòng quanh tôi.

Tôi rù đầu chờ hắn chất vấn chuyện hôm nay tôi chạy trốn, vừa đói vừa mệt, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có, dứt khoát ngồi xổm xuống.

Nhưng không hề đoán trước hắn lại nói đến đề tài khác.

“Lạc Vương muốn mời cô đến quý phủ của hắn ở lại mấy ngày.” Dừng lại một chút, hắn còn nói, “Mẫn Mẫn quả nhiên là có chút thủ đoạn, ta không nhìn lầm người.”

A? Tôi đã làm cái gì rồi?

“Còn nữa, vừa rồi bỗng nhiên nghĩ đến hình như Mẫn Mẫn cả một ngày không ăn cơm rồi, đói bụng không?” Người này nháy mắt lại không đoán trước mà nhảy vào đề tài khác..... Tôi dám thề với trời: nếu hắn không chỉnh lại logic——có mà treo máy!

Thấy tôi cúi đầu không nói lời nào, đại hồ ly coi như tôi ngầm đồng ý, khẽ vỗ tay phân phó: “Người đâu, kêu thiện phòng chuẩn bị chút bữa ăn nhẹ đem đến phòng ta.”

“Ta xin người.Có làm không, đã mấy giờ rồi?” Tôi quỳnh lên ngay cả “Mấy giờ” cũng hết lên. Đại hồ ly khó hiểu đứng tại chỗ, thị vệ bị phản phó đi báo cho thiện phòng cũng bị tôi rống mà dừng lại.

Đại hồ ly người này thật là đã quen thói làm chủ tử, nửa đêm chuyên môn giày vò thủ hạ như nô tài! Bạn ngắm lại xem, đang ngủ thoải mái, đột nhiên đang rạng sáng bị người ta kéo đi nấu cơm, có ai nguyện ý không? Đầu năm nay, nô tài thật không phải là người mà!

“Như người mà gọi là chiêu hiền đãi sĩ.” Nhẹ giọng than thở hai câu, tôi vỗ vỗ mông đứng lên, liếc mắt một cái về phía mọi người đang còn trong trạng thái ngơ ngốc.

“Đẫn ta đến phòng bếp, ta làm!”

Đi về phía trước hai bước, lại có phần khó chịu mà quay đầu lại,

“Này! Nếu người không đến giúp ta thì không có phần của người đâu!”

“.....Quân tử không gần nhà bếp.”

“Tốt lắm, các người chẻ củi!”

“.....”

Thiên Tổ miếu nói như thế nào cũng là chùa miếu, tốt xấu cũng phải nuôi no trên dưới một trăm hòa thượng, cho nên phòng bếp cũng rất lớn.

“Chúng ta chuẩn bị nhanh chút, thấy cơm chiên Dương Châu thế nào?”

“Dương Châu? Đó là nơi nào? Quê nhà người à?”

“Không. Đó là nơi có thừa cơm chiên.”

“.....”

Nửa canh giờ sau,

“Mẫn Mẫn, cô còn chưa chuẩn bị xong sao? Đã rất lâu rồi.”

“Mẫn Mẫn?”

“.....Mẫn Mẫn?”

“Vào xem” Mặt đại hồ ly lạnh xuống.

“Điện hạ, không thấy ai trong nhà bếp.” Thị vệ đưa tin, không dám nhìn sắc mặt chủ tử.

“Hừ.” Hồ ly cười lạnh, “Còn chưa chơi đủ sao? Bằng khả năng của nàng có thể chạy trốn đi đâu? Lục soát toàn bộ miếu cho ta, trong vòng nửa canh giờ, ta muốn thấy nàng!”

Nghiêng trời lệch đất.

The same time: (Trong lúc đó)

“Ta sẽ cười ngửa! Thật đó! Người thả ta xuống!”

Tiêu Thộ ôm tôi ra khỏi Thiên Tổ miếu, giục ngựa chạy như điên, gió thổi qua bên tai, cứ như đao cắt, cánh tay hấn gắt gao xiết trên lưng tôi, chặt đến nỗi gần như chặt tôi thành hai đoạn!

Tôi cố gắng bẻ cánh tay hấn ở trên thắt lưng tôi, “Người thả ta ra.....”

“Mẫn Mẫn.....” Hấn ôm tôi, mặc cho tuấn mã phía dưới chạy như điên, đem đầu vùi vào hõm cổ tôi, cúi đầu thở dài, “Vậy mà ta lại vì nàng, phản bội điện hạ.....Thật sự là hồng nhan gây họa.....”

Ngoài miệng nói như vậy, trên tay lại ôm tôi càng chặt,

“Đáng sợ hơn chính là, vậy mà ta lại không hối hận.....”

“Tiểu thụ. Người. Người. Người nhìn đường a a a a!”

Khẩu hiệu trên xe bus: Chớ nói chuyện với tài xế, cảm ơn hợp tác!

Mỗ Thọ bị tôi quát như vậy, lập tức thoát ra khỏi cảm xúc, liếc mắt nhìn tôi một cái thật sâu, sau đó toàn tâm toàn ý điều khiển ngựa. Tôi làm bộ như không phát hiện ánh mắt của hắn.

Tôi thừa nhận ta thực sát phong cảnh. Tôi thừa nhận ta là cố ý.

Bây giờ tôi mà còn nói tôi không thấy được tâm tư của Tiêu Thọ đối với tôi là cái gì thì tôi chính là giả bộ ngây thơ.

Nhưng mà không được, hắn không được.

.....

.....

Vừa rồi đang ở phòng bếp thái rau, một bên câu được câu không thét to với một đám “không gần nhà bếp” chờ ở ngoài phòng, trong vại gạo lại chui ra một người. Tôi bị dọa đến run tay, dao thái liền rơi xuống.Người tôi nhanh tay lẹ mắt một phen tiếp được, nhẹ nhàng bỏ lại trên thớt.

Tập trung nhìn lại, là một ông lão cao gầy, hai mắt vẫn đục, chẳng lẽ là người mù?

“Ông là.?”

Ông ta giờ tay lên ra hiệu chớ có lên tiếng.

Tôi thành thật cảm miệng. Đối với một nhân vật không hiểu ra sao lại xuất hiện, vẫn là không cần hành động thiếu suy nghĩ. Định bất động, tôi bất động! Định vừa động, tôi, tôi cần nhắc một chút động hay không động. Ai? Ai ai ai, ông đừng kéo tôi động a!

Ông lão khô quắt này lấy khí lực không thể tưởng nổi lôi kéo cánh tay tôi liền kéo tôi qua cửa sổ! Tôi cửa sổ liền kéo tay của tôi qua, viết một từ trong lòng bàn tay tôi, sau đó đẩy cửa sổ ra ném tôi ra ngoài!

Tôi ngồi yên trong bụi cỏ ngoài cửa sổ một chút.

Tôi thật sự không am hiểu việc này. Là ai quy định viết chữ trong lòng bàn tay thì nhất định có thể nhận ra?!

Có chuyện gì quan trọng thì ông cứ nhỏ giọng nói đi!

Rốt cuộc ông viết chữ gì a a a a?!!

Không hiểu sao bị ném ra ngoài, cũng không biết ông già kia là ai. Dường như không muốn bị người khác phát hiện, ông là muốn tôi trốn sao? Bây giờ tôi làm sao đây? Dù sao cũng không thể bò lại vào phòng bếp đi? Quên đi, vừa lúc bây giờ không ai nhìn thấy, tôi phải đi đến chuồng ngựa thôi.

Cẩn thận né tránh thị vệ tuần tra, chờ đến lúc tôi đến được chuồng ngựa thì đã qua giờ Tý. Không ôm quá nhiều hy vọng mà tiêu sái tiến vào chỗ ở của đàn động vật khổng lồ phun phát ra tiếng phì phì trong mũi.Mới vừa bước vào đã bị người một phen kéo đến phía sau đồng rom rạ! Sau đó ôm chặt lấy!

Tôi giật nảy mình!

Nhưng căn cứ vào tim đập kịch liệt cùng tiếng hít thở dồn dập, người kia còn khẩn trương hơn cả tôi!

“Mẫn Mẫn.”

“Tiểu Thọ? ! Ngươi, ngươi làm sao lại.?” Người đưa tờ giấy cho tôi vậy mà lại là Tiêu Thọ! Cậu muốn giúp tôi chạy trốn? Cậu bất chấp chủ tử nhà cậu?

“Mẫn mẫn, ta.” Hắn muốn nói lại thôi, trong con ngươi xinh đẹp là cảm xúc phức tạp.

“Tiểu Thọ, ngươi không cần phải nói, ta đều hiểu được!”

Tôi về mặt là chã – chực khóc — đồng chí tốt! Cậu rốt cuộc đã nghĩ thông suốt! Cậu rốt cuộc ý thức được loại sinh vật gọi là bằng hữu này chính là dùng để giúp bạn không tiếc cả mạng sống a! Không uống công tôi kết giao với cậu một hồ! Không uống công tôi nuôi người ăn không phải trả tiền như cậu hơn nữa năm vô ích a!

“Nàng hiểu được?” Con ngươi như quả nho tím của hắn lóe sáng nháy mắt giống như bầu trời đầy sao, kích động một phen ôm tôi! “Đúng vậy! Ta thật khờ.Mẫn Mẫn thông minh như thế, làm sao không hiểu tâm ý của ta?”

“A? Ngươi, tâm ý của ngươi.” Tôi bắt đầu cảm thấy được giống như bây giờ đôi ta hoàn toàn không cùng nói về cùng một thứ.

“Thực xin lỗi, ta cuối cùng vẫn không buông tay được, nàng không trách ta bỏ lại nàng lâu như vậy chứ?Mấy ngày này có chịu khổ không?” Mỗ Thọ giống như X quang một phen kiểm tra từ trên xuống dưới.

“Thật ra cũng không khổ nhiều lắm.” Năm đó lúc nổi khổ thức khuya dậy sớm chuẩn bị xuyên qua bộ chưa từng trải qua sao? So với hiện tại thì là cái gì.

“Nhưng lại chịu rất nhiều tội vạ.” Hấn đau lòng kéo tay của tôi qua, chặt chẽ nắm trong bàn tay thon dài xinh đẹp, “Mẫn Mẫn, ta sớm nên mang nàng đi, thực xin lỗi.”

Tôi, tôi sao càng ngày càng cảm thấy lời thoại của đôi ta lúc đó giống như nam nữ bỏ trốn vậy?

“Này, cái đó Tiêu Thọ a, người xem chúng ta có phải nên rời khỏi nơi này trước rồi nói sau?”

“Không vội, đợi lát nữa bọn họ phát hiện nàng chạy thoát, nhất định sẽ phái hàng loạt hạ nhân tìm, đến lúc đó chúng ta thừa dịp loạn đi ra ngoài thì tốt rồi, xe ngựa hành lý ta đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ cần trước bình minh chúng ta có thể vượt qua sông Nhan thì bọn họ sẽ không đuổi kịp.”

“Ừ, Thanh Thanh Tiểu Đào các nàng người đã đưa ra chưa?” Bằng không cũng sẽ không tùy tiện tới cứu tôi.

“.....Ừ,” Hấn nghiêng đầu quan sát tình huống ngoài chuồng ngựa một chút, “Vượt qua sông Nhan là có thể hội hợp cùng các nàng.”

.....

.....

Mọi người trong toàn phủ bị triệu tập đến chính sảnh. Cả Thiên Tử miếu đèn đuốc sáng trưng, nhưng lại không có chút cảm giác ấm áp, khắp nơi trong chính sảnh đầy cả hàn khí.

“Điện hạ.” Tìm khắp trong cả miếu cũng không thấy Mẫn Mẫn tiểu thư, sợ là. Đã chạy đi rồi. Hơn nữa, đêm nay là hội chùa, công thành suốt đêm không đóng.” Thị vệ nom nớp lo sợ quỳ gối xuống.

Tễ Văn thật cẩn thận rót một ly trà cho người nam nhân, nàng định mỉm cười một chút giảm bớt không khí, nhưng sắc mặt của người nam nhân khiến nàng một tia cười cũng không nổi.

Người nam nhân liền nhắc chén lên ném ra ngoài!

Xoảng!

Đồ sứ thượng hạng nhảy mất trong con tức giận mà đập nát! Nước hắt trên mặt đất dường như đều mang một cỗ khí huyết tính.

Mọi người đều co rúm lại một chút, từ sau khi Lục hoàng tử làm phản đã không thấy chủ tử tức giận lớn như vậy. Mỗi người đều cảm như hén, sợ bất hạnh mà bị lửa giận lan đến.

“Đi bắt về.” Nam nhân nắm chặt tay, “Đóng công thành, mọi người đều ra ngoài lục soát cho ta!”

“Tứ điện hạ,” Một giọng nói lạnh lùng thân nhiên cắt đứt lệnh của nam nhân đang vì lửa giận mà đánh mất lý trí, “Đề ta đi tìm.”

“Dương thị vệ?”

“Bây giờ đối thủ của điện hạ đang vây rình, không nên chỉ ra toàn bộ người bên cạnh.” Giọng nói vẫn lạnh lùng thân nhiên như trước.

Nam nhân mãnh liệt đứng lên, chấp tay sau lưng đi tới cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ một hồi lâu, giận dữ nói: “Người nhất định phải mang nàng về. Về phần, người mang nàng đi.”

“Ta sẽ xử lý sạch sẽ.”

“Không, người này.” Nam nhân cười khổ một chút, “Chỉ sợ không thể giết.” Người không cần quản hắn, đem Mẫn Mẫn về đây, tự nhiên hắn sẽ trở về.”

“Vâng”

Nam nhân mặt mày phát phát tay, mọi người lục tục lui ra ngoài.

Trong nháy mắt, giống như tất cả náo nhiệt đều bị khép lại sau cánh cửa.

.....

.....

Ngựa mới ra khỏi công thành, chợt nghe từ xa có quan truyền lệnh đưa tin: “Đóng công thành! Đóng công thành!”

Cánh cửa đồng ở phía sau nặng nề đóng lại, phát ra tiếng rền rĩ kéo dài.

Tôi ở trên lưng ngựa mỗi một nháy mắt lại, vậy mà cứ như vậy mà trốn sao? Tuân lệnh dễ dàng như vậy khiến tôi cảm thấy không chân thật lắm.....
Giống như có cái gì đó ở tầng sâu nhất trong lòng tôi cứ bất ổn.....

“Tiêu thụ, ông lão ở phòng bếp tiếp ứng cho ta là ai?”

“Ông lão nào?”

“Không phải là người phái một ông lão đến giúp ta sao?”

“Một mình ta tới cứu nàng mà.”

Tôi mở choàng mắt! Có chỗ nào đó, rất không thích hợp!

Lòng theo tuấn mã chạy như điên mà xóc nảy lên xuống, tôi bắt đầu cảm thấy kết quả của lần chạy trốn này sẽ rất không tốt lành.....

Rất nhanh, khi chúng tôi tới bờ sông, hắc mã lao tới như tia chớp từ xa cùng một nam nhân một thân trang phục lập tức nghiệm chứng dự cảm không rõ của tôi.

Sát khí quanh thân Tiêu Thụ nhanh chóng ngưng tụ!

Tôi bình thần quay đầu lại, nhìn phía sông Nhan cách đó không xa mà tôi đang lao đến, chính là khoảng cách gang tấc này, có lẽ tôi vĩnh viễn không có cách nào vượt qua —— chỉ cần ở bên cạnh Tử điện hạ.

Tiêu Thụ đang ra sức gài roi giục ngựa, tôi cũng đã mệt mỏi.

“Dừng lại đi.”

Sức lực đôi chân của hai con ngựa chênh lệch quá nhiều, chúng tôi rất nhanh sẽ bị đuổi kịp, không cần phải....Đấu tranh vô nghĩa.

Tiêu Thụ kỳ quái cúi đầu nhìn tôi, ghim cương ngựa lại.

Tựa trong lòng ngực hắn, lòng bàn tay gờ lên phủ trên ngực hắn, tôi yếu ớt mở miệng,

“Cám ơn người. Tiểu thụ, cám ơn người, thật sự.”

“Mẫn Mẫn?”

Sông Nhan mờ hồ cách đó không xa, linh hồn tôi cứ như đã rời khỏi thân thể tôi, tôi nghe thấy mình nói:

“Tiêu Thụ, thật ra ta....Cho tới bây giờ không nảy sinh tình yêu nam nữ với người, lúc trước chưa từng có, về sau cũng sẽ không.....Người có hối hận vì đã liều mạng cứu ta không?”

Lòng ngực hắn phập phồng kịch liệt, tay hắn đột nhiên buông dây cương ra, gặt gao ôm tôi, trong đôi mắt xinh đẹp của hắn giờ đang đầy tơ máu, khớp hàm của hắn gặt gao cắn cùng một chỗ, tôi thậm chí nghe được tiếng vang răng rắc.....

“Vì sao.....” Hắn nói, “Vì sao?”

“Người vẫn còn nhỏ.....”

“.....Lý do như vậy! Ta không phục! Ta không cam lòng! Ta không cam lòng! Ta muốn bảo vệ nàng, ta cũng muốn thật yêu nàng! Mẫn Mẫn.....”
Hắn như muốn bóp nát cánh tay của tôi, dùng sức mà lắc.

“Người vẫn còn nhỏ.....”

“Ta không cam lòng! Ta không cam lòng! Ta rất không cam tâm! Ta không cam lòng, Mẫn Mẫn! Mẫn mẫn.....”

“Người vẫn còn nhỏ.....”Tôi nhẹ nhàng mà nói.

“Mẫn mẫn, có phải nếu ta trưởng thành, nàng sẽ đón nhận ta?” Xong rồi hắn thả lỏng cánh tay ra, ôm lấy tôi gần như là khẩn cầu mà hỏi.

“.....Ta không biết.....Có lẽ vẫn sẽ không.”

Hắn nhẹ nhàng ôm tôi, hô hấp vẫn hỗn loạn như cũ, “Mẫn Mẫn, ta chưa bao giờ hối hận liều mạng cứu nàng.....Bất kể là nàng có cảm tình với ta hay không, xin đừng ngăn cản ta bảo vệ nàng, được chứ?”

“Ừ.....”

Cuối cùng tôi nhìn thoáng qua nước sông trong sông Nhan không biết sâu hay cạn, quay đầu hướng về phía một người một ngựa.

Mặc dù ở trên lưng ngựa xóc nảy, nam nhân này hơi thở vẫn không loạn như cũ, lạnh lùng như cũ, gần như làm cho người ta khó có thể nhớ lại vẻ dịu dàng của hắn đêm đó khi vén váy cho tôi.

Tiêu Thộ rút kiếm của hắn ra. Tôi cảm giác được sự khấn trương của hắn.

Dương thị vệ ghì cương ngựa, thân nhiên nhìn tôi cùng Tiêu thụ,

“Lần trước dạy người bộ kiếm pháp kia, có tiến bộ chưa?”

Tôi kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Thộ, vừa sợ vừa kinh ngạc nhìn về phía Dương thị vệ.

“Sư phụ.” Tiêu Thộ từ trong hàm răng gian nan phun ra hai chữ, ngưng vẫn không có ý định buông kiếm.

“Chẳng qua dạy người kiếm pháp mấy tháng, vẫn không dám đương nổi danh hiệu sư phụ này.” Dương thị vệ vẫn thân nhiên như trước.

Tiêu Thộ gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Một ngày làm thầy, cả đời làm thầy.”

Dương thị vệ gật đầu, nhìn chăm chăm tôi: “Mẫn mẫn, Tứ điện hạ có cái này cho cô.”

Một cái hộp làm từ gỗ tử đàn được ném qua, tôi bỗng nhiên rất không muốn mở ra.

“Lần trước người cũng nói như vậy, sau đó thì chọc ta khóc.” Tôi oán nhìn hắn, “Cho tới bây giờ người chưa từng mang tin tốt cho ta.”

Hắn vẫn không nói gì, biểu tình cũng không thay đổi, chỉ là bàn tay nắm dây cương càng chặt.

Trong nháy mắt mở hộp ra, tôi suýt sợ hãi thốt ra!

Một khúc ngón tay út máu chảy đầm đìa nằm ngay giữa hộp!

Ở gốc ngón tay kia là một cái thạch nhũ nhỏ màu xanh.

“Mẫn Mẫn sao lại thích nhẫn nhỏ như vậy? Chỉ có thể đeo vào trên ngón tay út thôi!” Tiểu Đào tò mò hỏi, kim thêu trên tay cũng không dừng lại, ngón tay linh hoạt tung bay lên xuống.

“Cái này gọi là nhẫn ngón út! Rất thịnh hành ở chỗ của chúng tôi!” Tôi hất gậy hai ba cái liền bò lên giường, “Bởi vì nhẫn ngón út bình thường đều là nhẫn đôi! Nghĩa là, là một đôi tình nhân cùng nhau mang. Nó còn là.” Tôi giật lấy cây kim thêu cô ấy cầm trong tay để qua một bên, ngăn cái tay nhỏ bé vội vàng của cô ấy lại, cẩn thận đem chiếc nhẫn vừa mới mua đeo cho cô, “Là một đôi mà bạn thân cùng nhau mang ~”

Giơ tay trái của mình lên quơ quơ trước mắt cô ấy, “Hai ta đều là đá tảng xanh, tuy rằng không đáng tiền, nhưng mà, thật đáng yêu phải không? Hắc hắc.”

“Bạn tốt. Bạn tốt à.” Tiểu Đào thì thảo nhớ kỹ, “Thật tốt.” Cô ấy cẩn thận vuốt ve chiếc nhẫn nho nhỏ kia, đuôi không tước bằng đá lục tuyền trên ngón út trắng mịn của cô ánh lên ánh sáng trong suốt.

Bây giờ nhẫn đá xanh vẫn xinh đẹp như trước, nhưng lại dính chút máu. Còn để lên một mảnh giấy ở bên dưới, nhưng bây giờ tôi hoàn toàn không có dũng khí dời ngón tay kia đi, nhìn xem phía dưới viết cái gì.

Tôi làm không được.

“Không phải người nói đã đem các nàng đi sao?Hả?” Giọng nói khô cằn của tôi quanh quẩn quanh ba người.

“Thực xin lỗi, Mẫn Mẫn. Ta không có cách nào đem ba người đi cùng lúc.”

“Đừng nói nữa!” Gần như là gất lên, tôi ngắt lời nói của Tiêu Thộ, trong đầu hỗn loạn!

“Đi, nhanh đi tìm chút nước đá đến! Chạy nhanh trở về gọi thầy thuốc cao mình tới vẫn còn kịp! Phải, còn kịp!”

“Mẫn Mẫn, nàng đang nói cái gì?”

“Vẫn kịp, nước đá đâu? Không có? Chúng ta chạy nhanh trở về! Lập tức đi!” Tôi bối rối kéo dây cương, con ngựa lại hoàn toàn không nghe tôi điều khiển, chỉ lượn vòng tại chỗ, gặp đến độ tôi liều mạng túm lấy, con ngựa đau đến kêu to!

“Mẫn mẫn, nàng bình tĩnh một chút!”

“Đi mau a! Đi a! !” Tôi liều mạng đâm lên lưng ngựa, “Van cầu người! Đi mau a. Đi a. Chậm, chậm sẽ không kịp.”

“Mẫn Mẫn! Đã không kịp rồi!” Tiêu Thọ gắt gao nắm lấy hai tay đang vung loạn của tôi, “Không kịp nữa rồi! Không thể lấy nữa! Chúng ta không thể trở về!”

“Có thể! Có thể, có thể, có thể. Ngươi buông ra! Ngươi tên hỗn đản này! Ngươi gạt ta! Ngươi gạt ta! Đều là do ngươi làm hại.” Tôi liều mạng giãy giụa, Tiêu Thọ sống chết quyết tâm đè tôi lại! “Phải! Là lỗi của ta, đều là lỗi của ta, là ta làm hại! Ngươi hận ta cũng tốt, oán ta cũng tốt! Ta cũng muốn mang ngươi đi, chúng ta cũng không thể trở về!”

Có thể trở về hay không không phải cô nói là được.” Giọng nói lạnh lùng theo một cái roi lạnh lạnh cùng cuốn lấy tôi, Dương thị vệ dùng sức kéo, tôi liền roi xuống trên lưng ngựa của hắn.

“Chúng ta trở về.”

Ghìm cương quay ngựa, tuấn mã màu đen dựng người lên thét dài một tiếng, đi mất.

Tốc độ của con ngựa này chỉ có thể dùng nhanh như tia chớp để hình dung!

Trước mắt tôi là một mảnh mờ nhạt,

Tôi không biết tôi có khóc hay không,

Tôi không biết Tiêu Thọ có đuổi theo phía sau tôi hay không,

Tôi không biết chuyến đi này có thể quay về hay không,

Tôi không biết Tứ điện hạ có làm gì với Tiểu Đào Thanh Thanh hay không,

Tôi không biết tôi đang nói không ngừng: “Nhanh lên, nhanh lên, mau chút nữa.”

Tôi không biết, cái gì tôi cũng không biết,

Tôi chỉ biết liều mạng nghĩ đến việc trở về bên cạnh Tiểu Đào!

Tôi chỉ biết tôi muốn trở về bên cô ấy nắm tay cô ấy trông cô ấy, trông cô ấy, trông cô ấy cho đến khi cô không còn khóc.

Tiểu Đào, đừng khóc được không, tôi lập tức sẽ trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 20: Trốn (Hạ)

Edit: Windy

Tôi không biết, cái gì tôi cũng không biết,

Tôi chỉ biết liều mạng nghĩ đến việc trở về bên cạnh Tiểu Đào!

Tôi chỉ biết tôi muốn trở về bên cô ấy nắm tay cô ấy trông cô ấy, trông cô ấy, trông cô ấy cho đến khi cô không còn khóc.

Tiểu Đào, đừng khóc được không, tôi lập tức sẽ trở lại.

Vì sao chẳng thể tìm ra những đóa hồng không gai?

Vì sao những chàng hoàng tử đã gặp đều không thật sự là hoàng tử?

Vì sao chim xanh của hạnh phúc phải bay cao như vậy?

Vì sao quả táo và vòng tay lại có thể là liều độc được?

Em chưa bao giờ nghĩ rằng có chàng rồi mà vẫn còn cảm giác sợ hãi cô đơn

Em chợt nhớ đến con búp bê ở bên em trong những ngày thơ ấu

Em không muốn, em không muốn, không muốn trưởng thành

Vì sau khi trưởng thành thế giới sẽ không có đồng thoại

Em không muốn, em không muốn, không muốn trưởng thành

Em thà khờ dại và ngốc nghếch mãi mãi

Em không muốn, em không muốn, không muốn trưởng thành

Khi em trưởng thành em sẽ mất chàng

Vì sao quả cầu thủy tinh không thể nhìn thấu những thay đổi của chàng?

Vì sao kết cuộc không là tiếng cười mà lại đầy nước mắt?

Vì sao những lời ước dưới sao băng chưa bao giờ thành hiện thực?

Vì sao chàng kỵ sĩ anh dũng còn nguy hiểm hơn cả loài rồng?

Hãy cho chúng tôi trở lại trước đây có được không

Niềm vui, cái đẹp của những ngày thơ dại

Em không muốn, em không muốn, không muốn trưởng thành

Không muốn trưởng thành.

(Bài “Không muốn trưởng thành” của SHE)

Con ngựa một đường chạy như điên, không có bất kỳ cản trở nào.

Chúng tôi một chút cũng không dừng lại mà vọt vào cửa lớn của Thiên Tổ miếu, con ngựa bốn vó bay lên trời, lòng như từ trên mây rớt xuống địa ngục.

“Các nàng ấy ở đâu?”

Tôi nghe thấy chính mình nói, giọng nói thật bức người.

“Tứ điện hạ muốn gặp cô.” Giọng nói của nam nhân phía sau vẫn luôn lãnh đạm.

Tôi đột nhiên xoay người, nhắc chân đạp Dương thị vệ ở phía sau!

Hắn giống như con mèo không lò, nhẹ nhàng lắc mình, linh hoạt xuống ngựa.

“Các nàng ấy ở đâu?”

Tôi ghì dây cương, nhìn xuống hắn, tuấn mã cười dưới thân cũng bởi vì hắn khí phát ra quanh thân tôi mà bất an cúi đầu đào đất.

Hắn thân nhiên nhìn tôi trong chốc lát, ánh mắt rốt cuộc cũng trở nên mềm mại hơn, nói nhỏ không thể nghe thấy:

“Tây sương phòng.”

Xoay người không chút lưu luyến nào, giục ngựa chạy như điên!

Trong miếu dù có rộng cũng không thể so với đường lớn, lâm viên xa hoa bị ngựa giẫm trở nên hỗn loạn, dọc theo đường đi tất cả hạ nhân đều kinh hô tránh lui, cái gì tôi cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không quan tâm!

Nhìn thấy Tây sương phòng yên lặng ở phía xa, đột nhiên tôi lại không dám tới gần. Hoảng sợ ghì ngựa lại, đúng là sợ phải quấy nhiễu sự yên lặng suy tàn kia.

Hốt hoảng xuống ngựa, đi đến phía sau cây trúc đào ngoài cửa sổ, lại bước từng bước vô lực.

Cửa sổ nhỏ có song điều khắc ở Tây sương được khép hờ, Tiểu Đào đang ngồi ở trên giường thêu thùa may vá, tựa như lúc trước, tựa như mỗi lần tôi hấp tấp xông vào phòng cô ấy, tựa như mỗi lần tôi vòng quanh cô ấy mà làm nũng. chỉ có tầng tầng sợi nhỏ quấn trong tay trái chứng tỏ sự thay đổi cảnh còn người mất kia, phía trên có nhiều vệt đỏ tươi chói mắt thế kia, làm cho hai mắt tôi đau đớn, nháy mắt nó bị một loại chất lỏng chua xót vương

lấy, tựa như chỉ có vậy mới có thể giảm bớt thống khổ của nó.....

Tiểu Đào thật chăm chú may vá đồ vật kia, nhìn kỹ đúng là tạp dề mà lần trước tôi cầu xin cô ấy làm.

Tay cô ấy rất không linh hoạt, nhiều lần khâu sai, nhiều lần tháo ra, lại khâu sai, lại tháo ra.....Nhưng cô ấy lại hoàn toàn không nản lòng mà từ bỏ, vẫn chăm chú lặp lại động tác máy móc đơn giản này.....

Khâu sai

Tháo ra

Lại khâu

Lại tháo

Lại khâu

Tôi ngơ ngác đứng ở ngoài cửa, một bước cũng không xê dịch.....Tiểu Đào, cô ấy từng là nữ công giỏi nhất ở Tàng Xuân lâu.....

Lòng tôi bị từng đường kim mũi chỉ khéo léo kia quấn lấy thật chặt, thật chặt!

Nước mắt của tôi không kiềm được, ra sức muốn tìm một nơi chảy ra.....

Toàn thân tôi đều run rẩy, gần như đứng không vững.....

“Mẩn Mẩn.....” Một tiếng thờ dài, nhỏ như không thể nghe thấy.....

Tôi cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, Thanh Thanh bung thuốc mỡ băng gạt đứng cách đó không xa yếu ớt nhìn tôi.

Tôi ngây ngốc nhìn cô ấy, cổ sức mở lớn ánh mắt, không để nước mắt vỡ đê mà chảy ra.....

Thanh Thanh thờ dài một hơi, quay đầu đi, đẩy cửa vào sương phòng.

“Tiểu Đào, dừng may nữa, đến đổi thuốc đi.....”

“Đợi một lát nữa, xong ngay lập tức thôi.....”

Hồi lâu sau.

Trong phòng không có thanh âm.

Đột nhiên tôi nghe được tiếng vang thanh thúy của kim may rơi trên mặt đất! Giọng nói cuồng loạn của Tiểu Đào cùng với tiếng khóc không hề đoán trước vang lên.....

“Khâu không được! Khâu không.....Không được! Ta.....Ta khâu không được! Thanh Thanh, làm sao bây giờ? Ta khâu không được! Khâu không được!”

Tôi nghe thấy tiếng vang Thanh Thanh cuống quýt ném đồ vật trên tay, nhanh chóng tiến lên vài bước ôm lấy Tiểu Đào đang run rẩy,

“Tiểu Đào.....?”

Mà Tiểu Đào lại càng không ngừng rơi lệ, càng lặp lại không ngừng: “Ta khâu không được.....Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tay của ta không sử dụng được.....Làm sao bây giờ?”

“Không sao đâu, từ từ có thể sẽ được, từ từ sẽ được.....Không sao cả.....”

“Không được, không được, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ..... Ta ngoại trừ nữ công ra, cái gì cũng không có, cái gì cũng không giúp Mẩn Mẩn được.....Cái gì ta cũng không có.....” Cô ấy thất hồn lạc phách khóc, “Chỉ có việc này.....Chỉ có việc này.....Cũng không làm được.....Không làm được.....Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ..... mẩn mẩn có thể không cho ta được theo bên cạnh nàng nữa hay không? Hả? Thanh Thanh? Cô trả lời ta đi.....”

“Sẽ không, tuyệt đối sẽ không, tuyệt đối sẽ không.....”

“Ta.....Ta cái gì cũng không có.....Ta không giúp được mẩn mẩn..... Thanh Thanh, cô dạy ta ca hát đi! Cô dạy ta múa đi! Hả? Bây giờ dạy! Bây giờ dạy đi.....” Tiểu Đào liềm mạng lắc tay áo của Thanh Thanh.....

“Ta dạy cho cô ta dạy cho cô, cái gì ta cũng dạy hết cho cô.....”

Tôi ở ngoài cửa sổ rồi cuộc không nhìn được nữa! Nước mắt trào ra! Có ngăn cũng không ngăn lại được.....

Toàn thân tôi cũng run rẩy không kiềm chế được! Tôi nghe thấy tiếng khóc lớn của mình!

“Tiểu Đào! Tiểu Đào. Tiểu Đào. Thực xin lỗi thực xin lỗi.”

Không nhớ rõ là tôi chạy ào vào hay các cô ấy chạy ra, tôi chỉ nhớ rõ mình kéo chặt Tiểu Đào lại không hề buông tay! Ôm lấy cô ấy khóc òa lên, khóc đến hôn thiên địa ám nhân mạo kim tinh (*) khóc đến đầu ngón tay cũng run lấy bấy.....

(*Nhân mạo kim tinh: sao bay đầy trời, chỉ hoa mắt chóng mặt)

Lúc tỉnh lại, không biết đang ở nơi nào, tập trung tinh thần nửa ngày mới hiểu được: cả ngày một giọt nước cũng chưa uống, suốt đêm cưỡi ngựa chạy như điên, hơn nữa lòng đau buồn cực điểm, mặc sức khóc lớn, vậy mà tôi lại ở trong lòng ngực Tiểu Đào mà ngất đi...

“Tiểu Đào.....”

Mới mở miệng, tôi bị giọng nói khàn khàn của mình dọa sợ.....

“Ta ở đây.”

Bàn tay ấm áp của Tiểu Đào cầm lấy tay của tôi, để đầu tôi dựa vào trong lòng ngực cô ấy, nhẹ nhàng vén tóc mái của tôi lên rồi vuốt ve trán tôi.

Mũi của tôi lập tức truyền đến một hơi chua xót! Trở tay mình lại cầm lấy tay cô ấy,

“Tiểu Đào, về sau cô đừng rời khỏi ta, được không?”

“Được.”

“Vĩnh viễn vĩnh viễn đừng bỏ rơi ta được không?”

“Được.....”

“Tiểu Đào, ta chỉ muốn cô may quần áo thể thao cho ta. Cô có thể chậm rãi mà may, chậm rãi mà sửa, mặc kệ chậm bao nhiêu ta cũng nguyện ý chờ! Bởi vì cả đời này ta chỉ cần mặc đồ cô may cho ta, cho nên cô không được không may cho ta, được không?”

“Được.....” Một giọt nước mắt lạnh lạnh rơi xuống trên trán tôi.

“Tiểu Đào.....Ta thích cô nhất, đừng chán ghét ta, được không? Về sau ta nhất định bảo vệ cô thật tốt, không bao giờ...để người khác thương tổn cô nữa, cô vẫn làm bạn tốt của ta, được không.....”

“Được.....Được.....Đừng nói nữa, không cần nói nữa, miễn Mẫn.....” Tiểu Đào gắt gao ôm lấy đầu tôi, cả hai người lệ rơi đầy mặt.....Thanh Thanh đứng một bên đã sớm khóc không thành tiếng.

Lại mê man ngủ đi, trên đường hốt hoảng tỉnh lại vài lần, không biết là có phải phát sốt hay không, mọi thứ chung quanh đều không rõ ràng.

Thanh Thanh Tiểu Đào từng đến thăm tôi.

Dương thị vệ từng đến thăm tôi.

Từ điện hạ từng đến thăm tôi.

Tiêu Thọ cũng từng đến thăm tôi.Hắn đứng bên cửa sổ lúc mặt trời ngã về tây, ống tay áo nhẹ nhàng tung bay như muốn cùng mặt trời lặn mất.

Hắn quay đầu lại nhìn về nụ cười mơ hồ không chân thật của tôi.

Lời nói của hắn rõ ràng rất nhẹ nhưng lại rất đáng sợ:

“Mẫn Mẫn, ta phải đi.” Hắn nói, “Bây giờ ta không bảo vệ được nàng, chờ ta, chờ ta năm năm, nhất định ta sẽ trở về.”

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy tôi, tựa như muốn hôn tôi, cuối cùng lại thở dài một tiếng buông tôi xuống, hắn còn nói chút gì đó, nhưng tôi không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ bóng dáng lúc hắn ra khỏi cửa lẻ loi lại cô đơn, thậm chí mang theo một ít sắc thái thê lương.Mông mông lung lung hòa vào trong giấc mộng mà tôi không rõ ràng lắm.

Khi con sốt bớt đi đã là hai ngày về sau, từ khi hết bệnh rồi tôi trầm mặc rất nhiều, hầu hết thời gian trong ngày đều ngẩn người, Tiểu Đào cùng Thanh Thanh chăm sóc bên cạnh cũng ngẩn người.

Vết thương của Tiểu Đào dần dần tốt lên, ngón tay bị đứt lìa kia rốt cuộc cũng không nối lại được, mỗi lần nhìn đến bàn tay trái có chút trống rỗng của cô ấy tôi lại đau lòng một hồi, Tiểu Đào muốn giấu đi, tôi lại kiên quyết không cho, bởi vì đây là một sự nhắc nhở——nhắc tôi phải nhớ thật kỹ:

Tôi còn có người phải bảo vệ, tôi không thể tiếp tục lỗ mắng.

Cho tới giờ tôi có một sự ngăn cách với thế giới này, bởi vì trong lòng tôi, tôi không thuộc về nơi này. Trong lịch sử này tôi chỉ là khách qua đường không đếm xỉa đến thân phận mà thờ ơ quan sát. Cái gì tôi cũng không e ngại, cái gì cũng không trói buộc được tôi, tôi muốn làm gì thì làm, tùy tiện mà chơi đùa, âm ỉ bốc đồng!

Tôi nghĩ thế giới này hoàn toàn không có quan hệ gì với tôi, nhưng hiện tại tôi đã làm, quá sai lầm rồi!

Lòng đã sớm bị người bên cạnh trói buộc, nhìn thấy các cô ấy khổ sở, tôi cũng khổ sở, nhìn thấy các cô ấy đau lòng, tôi cũng đau lòng. Nếu vì tôi lỗ mắng tùy hứng mà làm bọn họ bị thương, tôi cả đời cũng không tha thứ cho mình, tôi không bao giờ... là khán giả trong thế giới này nữa, tôi không làm được....

Có lẽ, lúc một đứa nhỏ hiểu được phải chịu trách nhiệm những việc mình đã làm, thì nó đã trưởng thành.

Trưởng thành.....

.....

.....

Từ điện hạ phái Tiêu Thọ đến phương bắc theo Lâu tướng quân học cách lĩnh quân, vào ngày thứ ba triệu kiến tôi.

Tôi đợi hần cho tôi roi vọt hay kẹo ngọt, nhưng trong lòng lại tuyệt không khẩn trương.

Lúc Dương thị vệ dẫn tôi đến, hần đang ở trong đình dùng bữa tối, Tề Văn cùng mỹ nữ như mây ở một bên hầu hạ.

Lúc đi vào tôi ngoan ngoãn hành lễ, Thanh Thanh Tiểu Đào đều ở trong tay hần, bây giờ mà đối nghịch với hần thì rất không thông minh.

“Ngồi đi.”

Tôi ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hần không nói gì, cả không khí trên bàn cơm cũng ngưng trọng đến dọa người.

Hần chưa nói cho phép tôi ăn, tôi cũng không dám động đũa, chỉ ngồi thì rất nhàm chán, rất nhanh, tôi liền tiến vào trạng thái ngẩn người.

“Hôm nay cô lại rất ngoan ngoãn.”

“Ừ.....”

“Bây giờ cô cũng biết ai là chủ tử rồi!”

“Ừ.....”

“Nếu còn dám trốn, đừng trách ta không khách khí!”

“Ừ.....”

“Nhiều lần trốn đi trốn lại, có phải cô không để ta vào mắt không?”

“Ừ....”

“Ừ?”

“Không~~~~!” Tôi liền vội vã lác lác!

“Ta còn nghĩ cô biết cách ngoan ngoãn rồi.....Hừ!” Hần hừ lạnh một tiếng, đứng dậy.

Tôi ngồi không nhúc nhích, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn về phía hần: “Cho tới bây giờ ta chưa từng ngoan ngoãn, về sau cũng sẽ không ——ngươi biết đấy.....Thanh Thanh Tiểu Đào đang ở trong tay ngươi, chỉ cần ngươi đối xử tốt với các nàng, ta sẽ giúp ngươi làm việc. Nhưng ngươi không phải chủ tử của ta, vĩnh viễn không phải——điểm ấy xin ngươi nhớ cho kỹ.”

Hần nhìn xuống tôi thật lâu, tôi ngửa đầu nhìn thẳng hần, không hề dao động, cũng không sợ hãi. Bây giờ tôi mới hiểu được, mấu chốt lúc đàm phán là có khí thế hay không, kỹ thật cũng không phải ở chỗ độ cao.

“Tốt,” Cuối cùng hần nói, “Có điều, một ngày nào đó cô sẽ phải đến cầu xin ta làm chủ tử của cô.”

“Người đó nhất định không gọi là Mẫn Mẫn” Tôi thản nhiên nói.

Hắn lại trở về ngò, tao nhả nhác đũa.

“Tình độ của cô cũng không tồi lắm, thu dọn một chút, hôm nay phải đến Lạc vương phủ.”

“Ừ.” Tôi mặt không thay đổi trả lời, cái nên tới thì sẽ tới, không phải sao?

Hắn ngừng đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, dường như kinh ngạc với sự thờ ơ của tôi,

“Quý phủ này có thứ gì cô thích, cứ chọn lấy mà mang đi đi.”

Đây gọi là gì đây? Phí an ủi?

“Vậy ta.....”

“Thanh Thanh Tiểu Đào thì không được.” Lập tức mở miệng ngắt lời tôi, dừng lại một chút, ngẫm nghĩ hắn lại chậm lại, “Để Thanh Thanh theo cô đi, có người quen hầu hạ bên cạnh dù sao cũng tốt hơn. Còn muốn thứ gì khác không?”

“Cái gì trong phủ này đều được?”

“Đều được.”

“Ta đây muốn hắn!”

Mọi người đều ngây ngẩn cả người, ngón tay kiên quyết của tôi giờ lên quyết đoán chỉ về Dương thị vệ

Sắc mặt của nhiều người ở đây đều thay đổi, trở nên đẹp mắt nhất phải kể đến hai nam nhân này.

Tôi cười lạnh đứng dậy cáo từ,

“Không được nuốt lời, chuyện này tin rằng ta không cần phải nhắc nhở ngài, Tứ ~ điện ~ hạ ~! Ta còn phải lui xuống sắp xếp nữa, Mẫn Mẫn cáo từ đi trước.”

Sau đó không hề để ý đến đủ mọi sắc mặt trong đình, xoay người bước nhanh đi ra ngoài, hận không thể không bao giờgặp mặt người kia nữa !

“Mẫn Mẫn....Đáng tiếc, cuối cùng cũng chưa ăn được đồ ăn chính tay cô làmVề sau không biết còn có cơ hội không.....” Tiếng thở dài của nam nhân kia yếu ớt truyền đến, thấp đến gần như kẻ khác không nghe thấy được.

Dưới chân tôi chỉ dừng một chút, liền tiếp tục sai bước về phía trước, đầu cũng không quay lại mà rời đi.....

Từ sau khi tạm biệt Tiểu Đào, tôi tựa như một con búp bê không có sinh mệnh, mặt không chút thay đổi mặc cho cung nữ dưới quyền của Tể Văn loay hoay lui tới:

Tắm, thay quần áo, trang điểm, làm tóc....

Người đủ mọi màu sắc trong gương không phải là Triệu Mẫn Mẫn, mà là công phẩm tặng cho lạc vương.

Gương mặt của Lạc vương ở trong đầu tôi từ rõ ràng đến mờ hồ, Thanh Thanh đứng trong góc phòng lo lắng nhìn tôi, con đường về sau đi như thế nào? Đâu đó lung tung, hay là từng bước đều kinh động tâm phách?

Cuối cùng lúc một chút ánh sáng bị màn đêm nuốt hết, tôi ở trong ánh nến lay động ở phủ Tứ hoàng tử dùng tư thế phong thái yếu điệu tiêu chuẩn bước lên cỗ kiệu như xe tù.

Thanh Thanh khăn trang nắm lấy tay tôi, xiêm y quá mức hoa lệ cùng đồ trang sức rực rỡ làm hai gò má tôi ửng đỏ không bình thường, nở nụ cười tự giễu một chút, ăn mặc xinh đẹp sao?

Cái kiệu này cuối cùng cũng đi vào cổng sau Lạc vương phủ thôi.

Mà tôi,

Là một con cò ngu ngốc được ăn mặc xinh đẹp.

“Khỏi — kiệu —!”

Thân mình lay động một chút, tôi bắt đầu không biết chặng đường của mình.....

Sau khi trưởng thành thế giới sẽ không có đồng thoại

Sau khi em trưởng thành em sẽ mất chàng
Vì sao quả cầu thủy tinh không thể nhìn thấu những thay đổi của chàng?
Vì sao kết cuộc không là tiếng cười mà lại đầy nước mắt?
Vì sao những lời ước dưới sao băng chưa bao giờ thành hiện thực?
Vì sao chàng kỵ sĩ anh dũng còn nguy hiểm hơn cả loài rồng?
Hãy cho chúng tôi trở lại trước đây có được không
Niềm vui, cái đẹp của những ngày thơ dại
Không muốn trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 21: Đêm Đầu Tiên

Edit: Windy

Tôi không muốn trưởng thành. ...

“Lệnh bài của môn chủ Vị Ương môn, chìa khóa Phù Sơn lăng, Lạc vương. Chỉ cần cô lấy được ba thứ này, nhiệm vụ liền kết thúc. Dương thị vệ ở nơi bí mật bảo vệ cô, có tin tức gì ta sẽ lệnh cho hắn nhắn lại. Còn vấn đề gì không?”

“À.....Nếu nhiệm vụ thất bại bị bắt, ta cũng không thể khai ra người à?”

“Cô phải một mực chắc chắn. Tất cả mọi chuyện đều là ta chỉ thị cô làm.”

“Giáo hoạt.....”

“.....”

“Ta đi đây.”

“Mẫn mẫn.....”

“Có chuyện mau nói!” Có rầm mau phóng! (nói nhỏ)

“Cô....Có hận ta không?”

“Người đang nói đùa sao?” Tôi tròn tròn mắt, “Làm sao ta lại hận người được? ——Ta là siêu hận người đó!”

“A.....Ôi ôi.....Đúng vậy.....Đúng vậy.....Thật tốt quá, cô một chút cũng không thay đổi.....”

“Bị người ta hận còn nói thật tốt quá? Người đứng là biến thái.....Này, cầm sờ vào ta!”

“Nữ nhân trong Lạc vương phủ rất nhiều, đau khổ tất nhiên là phải chịu một chút, tạm thời cứ xem như luyện tập đi, Mẫn Mẫn, đừng làm ta thất vọng.....”

“Ta biết rồi.....Người buông tay! Ta cần người đó!”

“Vì sao lại chọn ta?”

“Bộ dạng của người đẹp trai.”

“.....”

“Thực xin lỗi, nói giỡn thôi người đừng đi! Được rồi.....Bởi vì.....Ta cảm thấy.....Để người bảo vệ ta.....Rất là an tâm.....(Dương đồng chí vẫn thật là chuyên nghiệp ~)”

“Ta.....tuyệt đối sẽ không để cô bị thương.”

“Ừ.....Tôi tuyệt đối sẽ nói đại hồ ly tăng lương cho anh.....”

“Đúng rồi, về sau tới lúc ta cần người xuất hiện thì phải làm sao đây? Người làm cho ta cái còi đi? Chính là cái loại để gọi điều hầu đây!”

“Ta sẽ luôn âm thầm đi theo cô, không cần kêu.”

“Nhàm chán.....”

“.....”

“Haiz, ta gọi người là Quá nhi được không?”

“Tùy cô.”

“Này.....Hay cứ làm cái còi đi?”

“Không cần.”

“Lúc ta tắm rửa người đừng nhìn lên được không?”

“.....”

“Còn có lúc đi ngoài cũng vậy!”

“.....”

“Còn có.....”

“Đủ rồi! Ta làm cho cô cái còi.”

“Thanh Thanh à, chúng ta chuẩn bị nước tẩy trang đi?” Trời mới biết con mỹ nữ rắn Tề Văn kia cho tôi dùng đồ trang điểm thấp kém gì, mặt tôi ngứa đến bây giờ, đoán chừng là bị dị ứng rồi!

“Đừng náo loạn, Lạc vương còn chưa ra, tẩy trang rồi làm sao gặp người ta? Quá thất lễ.”

“Cái này gọi là mặt mộc không trang điểm, lại trắng thán thành khăn! Miễn cho sau khi ta tẩy trang thay đổi quá lớn khiến cho hân sợ hãi!”

“Lắm lời! Da cô ngứa có phải không? Ngồi yên xuống cho ta! Cũng do tính tình của Tiểu Đào tốt nên tập hư cho cô rồi, vừa lúc thừa dịp trong khoảng thời gian này ta sẽ trừng trị cô ra hồn!”

“Ồi a.....” Người nào đó bày ra vẻ mặt tiểu thị dân bắt nạt kẻ yếu, ngoan ngoãn.

“Mẫn Mẫn tiểu thư, chủ tử đã nghỉ ngơi rồi, không tiện triệu kiến. Ngày mai thiết yến Tứ điện hạ, chủ tử cung thỉnh Mẫn Mẫn tiểu thư dự tiệc, xin người nhận lời!”

Tên Lạc vương hỗn đản này! Chính người muốn ta ở lại đây, ta thật đã ở lại đây người còn sĩ diện theo ta!

Tôi.....Tôi nhin!

“Được, ta nhất định đi.” Tươi cười ngọt như hoa.

“Được ~ Vậy tiểu nhân liền dẫn Mẫn Mẫn tiểu thư trở về phòng, ngài còn có việc gì cần phân phó cứ nói cho tiểu nhân! Tiểu nhân họ Nhậm, ngài không nhớ thì cứ gọi là Tụ Thành quân gia!”

“Người họ Nhậm?”

“Đúng đúng, cứ tùy ý mà gọi.”

“Ngươi tên gì?”

“Tiểu nhân nào có cái tên nào hay, tùy chủ tử gọi!”

“Ngươi thấy cái tên ‘Nhậm Ngã Hành’ (*) này thế nào?” Tôi hưng phấn nhìn chăm chăm tên quân gia gầy nhom đang cúi đầu cung kính.

*(*Nhậm Ngã Hành: có nghĩa là đẩy ngã ta đi, trong “Tiểu ngao giang hồ” cũng có nhân vật này)*

“Ai...Hả?”

“Mẫn—Mẫn—!” Ánh mắt nguy hiểm của Thanh Thanh híp lại.

“A, ta chỉ nói như vậy thôi, ngài đừng xem là thật! Hắc hắc.....Hắc.”

“A.....”

“Nhậm quân gia, phiền ngài dẫn chúng ta đến chỗ ở!” Thanh Thanh thuận thực hạ thấp người hành lễ, nói thật tôi cảm thấy nha đầu kia nhập vai so với tôi còn nhanh hơn.

“A, không dám không dám! Vậy xin mời——”

Miêu tả một chút về lâm viên siêu cấp xa hoa của lạc vương phủ.

Miêu tả một chút về gian phòng tao nhã thoải mái. (này, có lười biếng cũng đừng có qua loa như vậy chứ?)

An trí thỏa đáng, rửa mặt tẩy trang, nhẹ nhàng khoan khoái ngồi xuống giường.....

“Mỗi ngày hai lần nước tắm, lại đưa thêm một ít ngọn nến.....Mẫn mẫn tiểu thư còn phân phó gì nữa không?”

“Ừ.....Ta đói bụng.”

“Được, tiểu nhân lập tức sai bọn họ làm chút thức ăn bùng lên!”

“Nhớ đem một quả dưa chuột tới!”

“Ai.....Dưa chuột?”

“Tốt nhất là cắt lát, ướp lạnh qua, không ướp lạnh cũng được ~”

“Tiểu nhân mạo muội hỏi một câu, dưa chuột này dùng để làm gì?”

“Làm mặt nạ dưỡng da!”

“Mặt....Được! Tiểu nhân chuẩn bị cho người là được!”

“Cảm ơn ngươi!” Tôi ngọt ngào cười, tính tình của quân gia này thật tốt! Xem ra sau này ở Lạc vương phủ có được đồ chơi rồi ~

“Ai u, làm sao tiểu nhân có thể đảm đương nổi? Mẫn mẫn tiểu thư có yêu cầu gì cứ nói, sao lại phải cảm ơn?”

“Một vấn đề cuối cùng: Nơi này có cho phép nuôi sủng vật không?”

“Ngài muốn nuôi con gì? Lúc trước phiên bang có tiến cống cho quý phủ chó Kim Tông sư mao, còn có mấy con mèo tam thể, nếu ngài không thích thì hôm sau tiểu nhân sẽ đi các chợ chim hoa để ngài xem!”

“Vây.....Cũng không được nuôi báo à?”

“.....”

“Vây.....Tiểu lão hồ?”

“.....”

“Đại mãng xà?”

“.....”

“Cá ăn thịt người?”

“...”

Buổi tối hôm đó, Nhậm quân gia đáng thương của chúng ta có một đêm ác mộng.....

“Thật sao?” Lạc vương cười khẽ, gầy gầy tim đèn bằng đồng thau, “Nhậm Ngã Hành? Tâm tư của nàng cũng thật đơn giản. Nhậm quân gia!”

“Vâng.”

“Người cảm thấy cái tên này thế nào?”

“Nô tài cảm thấy.....Nô tài.....” Quân gia đáng thương ngóc tại chỗ, không biết chủ tử có tâm tư khó dò của mình lại có ý gì.

“Ta thấy cái tên này của người, cũng không tồi a.”

“Hả?....Vâng”

“Liên Hữu, người thấy Mẫn mẫn này thế nào?”

“Thực đáng yêu ~ Liên Hữu khoanh tay đứng một bên cười hi hi, “Thật nhìn không ra tiểu nha đầu này đến cả lúc nuôi sủng vật cũng có khí phách như vậy ~(kiểu này gọi là khí phách à?)”

“.....” người khắp phòng lâm vào yên tĩnh xấu hổ.....

“Liên tả, người cảm thấy sao?” Nói sang chuyện khác.

“Không biết” Liên Tả vẫn là một trăm lẻ một biểu tình vạn năm không đổi.

“Chuyện khác thì sao? Đã điều tra người bên cạnh chưa?”

“Người thị nữ kia không có vấn đề. Xem ra hiện nay, bên cạnh nàng dường như không có ám vệ bảo hộ, đương nhiên, nếu có, xem ra là một cao thủ.”

“Chủ tử.....” Nhậm quân gia do dự mở miệng. Lạc vương gật gù đầu ý bảo hắn nói tiếp.

“Chủ tử, vì sao ngài phải đưa Mẫn mẫn này vào phủ? Nàng là người của Tứ điện hạ, nếu bị Hoàng thượng bên kia biết, chỉ sợ hoài nghi người về phe bên kia. Nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, vì sao phải rước lấy phiền toái này?”

“A...Việc này, mặc kệ người nói thế nào, lúc trước chính ta đã đồng ý hứa đem mẫn Mẫn cho người nào đó rồi, làm sao lại nuốt lời được?” Lạc vương buồn cười nhìn về phía Liên Hữu.

“Ai u! Ngài đừng trêu chọc nô tài, Liên Hữu nào dám giành người ngài thích a!” Nói xong liền bày ra bộ dạng khoa trương ranh mãnh cổ quái vãi chào Lạc vương.

“Tên xảo quyệt!”

Thời điểm Lạc Thành phá cửa sổ mà vào là lúc tôi đang tắm rửa.

Bước vào một hoàn cảnh mới, nói không khăn trương là giả. Mỗi người đều có cách thức của chính mình, có người thì cầu nguyện, có người là ở nơi không có người mà lên tiếng hét chói tai, có người thì cùng người yêu thâm tình mà hôn, có người thì xăm hình, có người thì đang thay quần áo, mà tôi, là đang trước hành động đó mà nghiêm túc tắm rửa. Ví dụ như nói trước cuộc thi cuối kỳ, ngoại trừ tắm rửa thay quần áo, còn cần thận cẩn sửa móng tay, cảm giác giống như tất cả vận rủi đều bị gạt rửa theo mấy thứ hỗn tạp đó, còn dư lại chính là vận khí tốt!

Cho nên khi đó tôi đang một bên tỉ mỉ ngồi trong thùng tắm mà chà từng ngón từng ngón chân, một bên tự mình nổi giận hát vang “Muội muội người lớn mặt đi về phía trước”! Bỗng nhiên một thân ảnh màu trắng liền lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai từ cửa sổ vọt vào — rõ ràng tôi đã khóa rồi mà!

Thân ảnh màu trắng kia sau khi rơi xuống đất liền biến thành một công tử xinh đẹp cao lớn vững chãi nhẹ nhàng— công tử phe phẩy quạt mỉm cười nhìn tôi nói, “Con mèo nhỏ ~ đã lâu không gặp ~” trong lúc đó ý khiêu khích trên mặt không cần nói cũng biết!

Tôi lại xác định lão thiên gia là quyết tâm đối nghịch với tôi!

Lúc tôi vắt hết óc nghĩ muốn xuyên qua lại không cho tôi xuyên, đến khi tôi nhận ra đủ loại ích lợi của xã hội mới mà không muốn xuyên, hắn liền bóp một phát ném tôi tới nơi cổ đại này!

Tôi trăm phương ngàn kế mở cửa sổ chờ nữ nam đến bắt gặp tôi tắm rửa thì ngay cả một con kiến hắn cũng không đưa tới, đến khi tôi muốn lạng lẽ tắm rửa một cái, hắn liền bóp một phát ném sắc lang đến đây!

Dồn khí đan điền, tôi đang chuẩn bị xe mở cổ họng hét “Người đâu”, sắc lang kia liền bay qua bưng kín miệng tôi! Chính là bay, chân hắn một chút cũng chưa động!

Che miệng lại cũng thôi đi, tay kia còn lộn xộn ở xương quai xanh trên cổ tôi! Tôi bắt đầu lo lắng có nên đổi thành hồ “Phi lễ a” hay không, có điều, so sánh thì xác thực....

“Ta đề nghị nàng đừng hô gì cả,” Sắc lang cười đến thật vui vẻ, “Trong phủ này không biết có bao nhiêu nữ nhân chờ bắt được nhược điểm của nàng để đá nàng ra ngoài. Nếu để người khác thấy tình cảnh này, nàng cũng không thể ngồi ở Lạc vương phủ nữa a ~”

Không thể gọi người? Quả là vậy, bây giờ mà bị đuổi ra cũng không được, chưa nói tới nhiệm vụ không thành, ta còn chưa gặp Lạc vương nữa!Ta bắt đầu mất lộ ra hung quang, được, vậy tự ta giải quyết!

Đại não còn đang suy nghĩ, trên tay đã hành động, khuỷu tay phải hung hãn thụi về phía sau! Lại bị hất một phát bắt được, cười hi hi nói: “Còn đánh? Lần trước chỗ bị nàng giẫm thật sự rất đau!” Sau đó thuận thế đem tay của tôi quấn quanh lưng hất, tùm cả người tôi qua. “Móng vuốt của mèo nhỏ tuy răng lợi hại, nhưng muốn bắt được ta cũng không dễ dàng như vậy ~”

“Lần trước không biết là ai bị ta đánh không thể động đậy!” Tôi giãy dụa!

“Đó là ngoài ý muốn, còn là lần đầu tiên ta đụng phải nữ tử dám động thủ với nam tử.Đừng lộn xộn! Cái gì cũng thấy được ~” Hắn không chút hoang mang để lại cái tay vung loạn của tôi, khí lực lớn đến không thể tin nổi, sau hai ba cái liên ôm tôi vào ngực, từ trong nước kéo ra! lần này tôi thật sự không dám cử động.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi! !” Tôi gấp đến độ thật muốn khóc! Lớn như vậy còn chưa từng gặp lúc đánh để người khác phi lễ như vậy! “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào!”

“Không có gì, chỉ là ta thích con mèo nhỏ thôi ~ đương nhiên muốn ôm hôn một cái, con mèo nhỏ không muốn sao?” Gương mặt phong lưu vô cùng phiêu dật tuần nhã này bày ra một bộ biểu tình bị ức khuất, thật như là tôi làm sai ấy!

Nguyên ý?!! Bị người phi lễ còn nguyên ý cái rắm! Mắt thấy hắn ôm tôi hướng thẳng giường mà đi đến, thật sự là vừa vội vừa tức, thăm nghĩ ngửa mặt lên trời rống to: còn có thiên lý không a ——!!!

“Ta không muốn! Ta không muốn! Ta một ngàn một vạn lần không muốn!!!!”

“Như vậy....” Sắc lang lộ ra biểu tình thất vọng, cúi đầu hôn trên trán tôi một cái, xoay người thả tôi vào lại thùng tắm!

Lúc này đến phiên tôi tròn mắt há hốc mồm, này, tiểu tử này làm cái gì? !

“Sao vậy?” Có mèo nhỏ thấy có chút thất vọng có phải không?” Hắn cười tít mắt dựa vào mép thùng tắm, nhẹ nhàng vén lên một lọn tóc bị nước làm ướt nhẹp thành một luống của tôi, “Chúng ta có thể tiếp tục ~”

“Lạc thành.”

“Hà?”

“Ngươi có biết ta là ai không?”

“Ừ, ta đã xem nàng múa rồi ~”

“Vậy ngươi thích ta ở chỗ nào?”

“Tóc, dáng vẻ khi múa, ừ....Tính cách, rất thú vị ~”

“.....Ta rất muốn đánh ngươi.....”

“Hà?”

“Không có gì.Không phải là ngươi thấy được một nữ hài tử không tài thì muốn đùa giỡn một phen sao?”

“Không đúng, là sủng ái một phen ~”

“.....Ta thật sự muốn đánh ngươi.....”

“Hà?”

“Không có gì.Lạc Thành đồng chí, ngươi cảm thấy làm như vậy có đúng không? Nữ hài tử có tha thứ cho hành vi ngả nón này của ngươi không?”

“À....Các nàng đều rất vui ~”

Lần này tôi á khẩu không trả lời được!

“Nữ nhân là sinh vật xinh đẹp lại tịch mịch, khiến người ta yêu thích, nữ nhân chính là dùng để được nam tử như ta sủng ái ~, cung chiêu, sao các nàng lại

không vui được?” Lạc Thành cười cười, “Con mèo nhỏ không thích việc này, vậy thì thích cái gì? Cảm kỳ thư họa, ta đều có thể phụng bồi ~ như thế nào?”

Tôi nhìn hắn, biết mình sai lầm rồi. Tôi vẫn nghĩ hắn chỉ là một tiểu bạch kiểm bình thường câu dẫn vợ người khác, bây giờ mới biết được, kỳ thật hắn rất chuyên nghiệp! Không chỉ câu dẫn nữ nhân bay lên đến độ cao nhất định một cách nghệ thuật, hiểu biết về nữ nhân còn rất có khái niệm hiện đại.

“Không cần, ta tuyệt không tịch mịch, phiền người tránh xa ta một chút.” Tôi phát phát tay, vội vàng không ngừng xua hắn đi, “Người đi chăm sóc sinh vật xinh đẹp lại tịch mịch của người là tốt rồi, ngài vội đi đi! Đi thôi đi thôi!”

“Ha ha.Người khác muốn giữ lại ta còn không được, nàng lại sợ ta không đi!” Hắn đang đưa cây quạt đứng lên, “Vốn muốn nói cho nàng một chút tin tức, đáng tiếc nha đáng tiếc ~”

Tên hỗn đản này còn thừa nước đục thả câu theo tôi!

Nhưng con người chính là như vậy, không nhất định phải là tin tức quan trọng, nhưng một khi chỉ cần người khác thừa nước đục thả câu không chịu nói, tin tức này ngay tức khắc liền trở nên có giá trị!

“Người nói đi!” Tôi tức giận ở trong thùng tắm mà cuộn tròn lại.

“Nếu ta nói.Thì có chỗ nào tốt?” Hắn cúi sát đầu lại, sợi tóc trượt qua mang đến một mùi thơm kỳ lạ, ánh mắt đuôi mày dưới màn hơi nước bốc lên mang đến một loại gọi cảm mê người. Dường như tôi có thể lí giải được tâm tình của các cô gái dù cho bị hắn đùa giỡn cũng thật vui vẻ.

“Vậy phải xem tin tức của người có giá trị đến thế nào.” Tôi theo dõi gương mặt xinh đẹp của hắn, bày ra biểu tình như cười như không mà nhẹ nhàng nói.

“Ví dụ như nói, nơi mà hồn thiên châu rơi xuống.” Hắn cười khê đê thấp giọng nói khiêu gợi khiến người ta phải run rẩy!

Trên thực tế thật sự tôi cũng run rẩy, chẳng qua là kinh hi khiến toàn thân phát run! Một phát tóm áo hắn, kích động đến độ nói lắp, “Người, người biết hồn thiên châu ở đâu?!”

“Phải ~” Dáng vẻ tươi cười của hắn đột nhiên trở nên tà ác.

“Nói cho ta biết nói cho ta biết!”

“Hôn ta một cái.”

“Được được!” Tôi vội vàng nắm lấy cổ hắn, ở trên mặt hắn hôn cái bẹp một phát!

Hắn sững sờ, sờ sờ chỗ bị tôi hôn.Chợt cười đến cực nguy hiểm, nhỏ giọng nói:

“Không tính!”

“Vì sao không tính? Người, nói chuyện với người không giữ lời!”

“Ừ.Ta đúng là nói không giữ lời, vậy thì sao?”

“Người.” Tôi chán nản!”Người muốn như thế nào?”

“Hôn chỗ này.” Hắn nắm tay của tôi, phủ trên đôi môi mỏng của hắn, “Còn phải hôn thật nghiêm túc ~”

Tôi giống như phải bông mà rút tay về, mặt không hiểu sao mà cũng bắt gặp đỏ lên, “Người người người. Làm sao người.”

“Ta làm sao?” Hắn buồn cười nhìn tôi cuộn tròn thành một cục trong thùng tắm mà trốn tránh sự thật.

Nói thật tôi cũng không có chấp niệm với cái loại nụ hôn đầu của thiếu nữ này, hôn thì hôn, nhiều lắm chỉ là hai cái chỗ dùng để ăn cơm nói chuyện đụng vào nhau một chút mà thôi! Huống chi ở đây cũng không có những người khác, một chút tổn thất ấy đổi lấy được tin nơi hồn thiên châu rơi xuống tuyệt đối là buôn bán lời! Chỉ là.Lỡ như hắn gạt tôi để đùa cho vui thì sao? Lỡ như tôi chủ động hôn hắn, không cần thận lại khiến ngọn lửa của hắn bùng lên thì sao? Căn cứ vào kinh nghiệm mới vừa rồi, tôi tuyệt đối là đánh không lại hắn.Nhưng mà, sau này không biết đến khi nào mới có thể biết được tin nơi hồn thiên châu rơi xuống, phải tận dụng thời cơ! Nói cho cùng thì dựa vào khả năng của hắn, nếu hắn cường bức tôi thì tôi cũng không có biện pháp, ít nhất bây giờ quyền chủ động còn nằm trong tay tôi, vậy sao không lợi dụng cho tốt? Nhưng mà, chỉ là.Ồ ô.tôi tôi.

Lúc tôi đang tiến hành tư tưởng đấu tranh kịch liệt, người này tựa như còn ngại tình hình không đủ hỗn loạn, lại phun ra một câu: “Cho dù không muốn, nàng có thể tự mình nghĩ biện pháp, cứ chậm ~ chậm ~ mà tìm, nói không chừng, cũng vừa hay ~ tìm ~ được thì sao? Như vậy, ta cáo từ ~”

“Người đứng lại cho ta——!!”

Không biết dừng mãi ở đâu ra, tôi phát cái từ trong thùng tắm đứng lên, một phen bắt lấy hắn, hung hãn hôn xuống! Có lẽ là cần xuống.Lúc răng nanh đập vào nhau, tôi nghĩ: thật không rõ tại sao tất cả mọi người lại thích kiểu vận động này?

Lạc Thành bị tôi dùng mánh mà hôn khiến cho sừng sốt, chột cười khê ôm lấy cái eo trần trụi của tôi, đảo ngược Càn khôn, xoay người lại ép xuống, tình tẻ mà hôn, chậm rãi mà liếm, lúc nặng lúc nhẹ mà trượt theo môi tôi, sau đó bạo ngược đem đầu lưỡi tiến vào! Lần đầu tiên tôi biết thì ra miệng cũng là một nơi mẫn cảm như vậy, vậy mà hân lại trái phải trêu chọc, công thành đoạt đất, mọi việc đều thuận lợi! Tôi chỉ cảm thấy một trận tê dại từ xương sống trào lên giống như bị điện giật mà truyền khắp tứ chi ngũ hài thẳng lên da đầu! Eo lập tức mềm xuống, mềm yếu tựa vào trong lòng ngực hân mà thờ, tôi chỉ biết rằng bị hân hôn đến chân cũng đứng không vững,.....Người này, người này tuyệt đối là cao thủ hôn môi!!

Bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng động thật lớn! Hai người lập tức ngẩng đầu!

Chỉ thấy Dương thị vệ sắc mặt xanh mét lửa giận tràn ngập đang đứng ở cửa!

Khiến cho tôi bị hù dọa không nhẹ!

Thân mình tôi đang tựa vào lòng Lạc Thành, hai má ửng đỏ, môi ướt át, hai mắt mê muội, loại tình huống này.....Loại tình huống này.....Liệu có thể nói rằng lúc tôi tắm rửa thì bị chìm vào nước rồi được hân cứu không?

“Quá....Quá nhỉ”

Tôi thử thăm dò kêu một tiếng, tiếng nói tràn ra miệng ngay cả chính tôi cũng phải giật mình! Sao lại mềm mại vô lực, tình dục câu người như vậy?!!

Quá nhỉ nhà tôi hai quyền nắm chặt gân xanh nổi lên! Rõ ràng không phải chỉ tức giận ít thôi đâu! Không biết vì sao, vậy mà tôi lại sinh ra một cảm giác quần bách khi bị bắt gian tại giường!

Giống như tôi mới là người bị hại ấy? Hân là vậy đi.....(chột dạ)

“Dâm tặc!” Hung hân hét một tiếng, Dương thị vệ trong con giận liền hướng Lạc Thành mà xông đến!

“Hỗn thiên châu ở Lạc vương phủ ~” Ôm tôi nhẹ nói một câu, Lạc Thành dù bận vẫn ung dung từng bước lui ra phía sau, đánh với Quá nhỉ nhà tôi!

Hai người từ mặt đất đánh lên tới trên bàn, từ trên bàn đánh lên nóc nhà, tôi thấy mà hoa cả mắt!

Thừa dịp bọn họ ra khỏi phòng, tôi lập tức tìm một bộ quần áo qua loa mặc vào! Cuồng quyết chạy đến cửa, ở cửa vấp phải Thanh Thanh bị té xù, phòng chừng chính là cái tên lạc Thành kia làm! Quá nhỉ phòng chừng cũng là bị hân dùng ám chiêu gì mà rời đi.....Cũng không biết bị hân sử dụng ám chiêu gì.....Có chút lo lắng nhìn lên nóc nhà:

Hai người ở trên đó đã đánh không sai biệt lắm, gần như là ngang tay, Lạc Thành một chiêu nhẹ nhàng rút khỏi cuộc chiến, cười nói: “Quả nhiên là cao thủ ~ hôm nay chơi thật vui ~ sau này còn gặp lại!”

Quá nhỉ sao chịu để hân đi, phi thân đuổi theo! Tôi vội vàng gọi hân lại:

“Đừng đuổi theo!”

Có bắt hân cũng không có ý nghĩa gì, Lạc Thành này thật sự quý dị, không phải người thường, dù sao bây giờ cũng không bị thương tổn gì, không cần phải đuổi tận giết tuyệt.....

Quá nhỉ từ trên nóc nhà nhanh nhẹn nhảy xuống, nghiêm mặt liếc nhìn tôi một cái, xoay người vào phòng lấy ra một cái áo khoác bao lấy tôi thật kín, nhỏ giọng kiên quyết nói:

“Thật xin lỗi, là ta không bảo vệ cô cho tốt.”

“Hả?” Vì sao hân lại giải thích?!

“Không, không sao.....” Dù sao nếu như Lạc Thành không vào đây, tôi cũng không có được thông tin này.

“.....Đáng giận!” Hân oán hận nói, dồn sức vung một quyền lên cột đá bên cạnh! Nhìn thấy khắp trên khuôn mặt tuần tú của hân là biểu tình phẫn nộ dữ tợn, thật sự tôi có chút sợ hãi.....Không biết cái câu “Đáng giận” kia là đang nói Lạc Thành hay nói chính hân.....Nhưng, nhưng đừng có nói tôi nha....Lại sợ hãi nhìn thoáng qua cái cột đá bị hân nện ra một cái hố.....

“Trời cũng tối rồi, sớm đi nghỉ đi.” Hân đánh thức Thanh Thanh tỉnh lại, đi ngang qua tôi thân nhiên nói: “Ta trông ở bên ngoài.”

“Ừ.”

Thật ra tôi rất muốn nói không cần trông, anh cũng trở về nghỉ đi. Nhưng nhất định là bây giờ lòng hân tràn đầy tự trách, tôi có nói hân cũng sẽ không nghe, haizz....Tùy hân đi.....

Cứ như vậy, đêm đầu tiên tôi ở Lạc Vương phủ, trong khi Thanh Thanh không ngừng đề ra nghi vấn, cứ oanh oanh liệt liệt mà kết thúc.....

Còn chuyện đó, nụ hôn đầu của tôi có phải mất rồi hay không? Tôi là nên bi ai với mức độ tăng tiến từ thiếu nữ trở thành phụ nữ, hay là nên may mắn lần

đầu tiên hôn môi đã đụng phải một cao thủ hôn môi có kỹ xảo cao siêu đây?

Thôi, tóm lại làm người phải nhìn đến mặt tích cực.....Ít nhất bộ dạng của đối phương cũng không tồi, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 22: Cái Nhìn Của Tế Nương (Thượng)

Edit: Windy

Tôi tên là Tế Nương, là nha đầu của Lạc vương phủ.

Lúc nhỏ trong nhà có lụt lội, cha mẹ đều mất. Sau đó bị người ta bán vào đến hết nhà này đến nhà khác, chủ từ mà tôi đã gặp có tốt có xấu, lúc mới bắt đầu thì không hiểu chuyện, thường xuyên bị bắt nạt, hiển nhiên cũng bị chủ từ dạy dỗ không ít. Nhưng một thời gian lâu sau đã rút ra được bài học, bất luận là chủ từ ra sao, đều thích nô tài có thể nhẫn nhục chịu đựng.

Suy nghĩ phải đơn giản, phải biết xem sắc mặt người khác, tay chân phải chịu khó, miệng mồm phải kín kẽ. Phải đối xử tốt với người bên cạnh, nhưng lúc xảy ra chuyện thì vĩnh viễn đừng trông chờ người khác ra mặt vì ngươi. Chỉ cần học được tính nhẫn nại, thì người cũng phải chịu nhiều khổ sở.

Lúc mười sáu tuổi, tôi là người trở mã đẹp nhất trong đám tỷ muội, người nọ lại bắt đầu tính toán đem bán ta vào kỹ viện. Ngày qua ngày đều phải hốt hoảng lo sợ, hằng đêm lấy nước mắt rửa mặt. Sau đó tôi nghĩ, vậy cũng không phải là một biện pháp, có lẽ đi cầu xin thần Thiên Tổ phù hộ cũng có thể vẫn hồi một chút phải không?

Ngày đó trời rất râm mát, mà cả đời tôi cũng không hối hận về quyết định đi bái miếu hôm đó. Bởi vì quyết định kia có lẽ đã thay đổi cả cuộc đời tôi.

Cúng xong, xách cái làn lên định bước qua cánh cửa, tôi đang có tâm sự chông chênh nên cơ bản là không nhìn rõ đường, đụng thật mạnh vào một người đang đi từ trong ra! Lão đạo lù về phía sau, nghĩ thâm, bây giờ chắc trán đã xanh tím cả rồi, giò trúc trên tay cũng rơi xuống.Lại bị cái người đụng vào tôi bất được, tựa như ảo thuật, cái giò trúc xoay vòng trên không trung rồi được hất khéo léo cầm trong tay, đồ cũng, bó nhang bên trong lại vẫn chưa bị đổ ra! Tôi nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, giọng nói dễ nghe như tiếng chuông trống của người nọ vang lên:

“Không sao chứ? Tiểu thư đáng yêu ~”

Ngẩng đầu, bắt gặp một khuôn mặt tuần tú phiêu dật như tiên, trái tim bỗng chốc như bị nắm chặt!

Trên đời vậy mà còn có người như vậy!

Vài ngày trước, tỷ muội nói Thất thiếu gia Vương gia rất tuần tú, tôi cũng đi theo trộm nhìn, quả nhiên là mi thanh mục tú phong lưu phóng khoáng, nhưng mà đem đi so với nam nhân này, quả thực là.....Phải.....Ai, sao có thể so sánh chứ?

Chàng thấy tôi ngậy ra đó, cũng không giận, tiếp tục ôm tôi, ung dung nâng mặt tôi lên.....

“Tiểu thư có tâm sự gì sao? Mắt cũng khóc đến đỏ rồi kia ~” Chàng trêu đùa, trong con ngươi đen nhánh lại mang một chút đau lòng.

Lúc này tôi mới giật mình tỉnh lại! Vậy mà tôi lại nhìn chằm chằm thẳng vào người nam nhân trước mắt như vậy! Tôi vậy mà lại ngửa mặt nhìn mãi như vậy! Tôi tôi tôi thật sự là....Thật là ngượng ngùng hận không thể tự chôn mình mà! Bối rối cúi đầu đi, không dám liếc mắt nhìn mỹ nam tử kia thêm cái nữa!

Chàng thấy tôi cúi đầu không trả lời, liền buông lỏng tay ra, tôi vội đứng lên, đầu càng cúi thấp, nhận lấy cái giò trúc trên tay chàng mà gắt gao nắm, nghe thấy tiếng bước chân chàng càng lúc càng xa, mới lặng lẽ ngẩng đầu nhìn bóng lưng chàng. Thật là vừa tuần mỹ lại hoa lệ, không biết là công tử của nhà nào, làm sao lại chưa từng nghe nói Diệp thu thành có một nhân vật như vậy?

Bỗng nhiên tâm niệm vừa động, chàng là một quý công tử, sẽ không ngại trong phủ thu thêm một thô sử nha đầu chứ? Suy nghĩ như vậy, tâm niệm lại không kiềm được! Nếu bị đưa vào kỹ viện, dù cho có thể ca hát để nổi tiếng, nhưng so với việc được làm việc trong quý phủ của công tử này, làm sao bằng? Thà làm thô sử nha đầu ở ngoai viện còn hơn!

Ý nghĩ nổi lên, tôi lại bước nhanh đuổi theo, liên thanh mà gọi:

“Công tử! Công tử! Xin dừng bước.....”

Chàng dừng bước chân lại rồi xoay người, mỉm cười, nụ cười cao quý nhã nhặn như vậy chỉ cần nhìn một lần, tôi thấy cả đời làm hạ nhân của chàng chết

cũng vui lòng! Trong lòng quyết định như vậy, bịch một tiếng quý xuống, than thở khóc lóc đem hoàn cảnh kể lại, chỉ cầu mong chàng thu tôi làm thò sử nha đầu trong quý phủ.

Chàng đồng ý, hơn nữa không cần tôi làm thò sử nha đầu,

“Nữ tử sao có thể làm việc nặng? Người ta thương tiếc còn không kịp. Nàng đến nội viện làm chút việc nhẹ được không?”

Lúc chàng nói như vậy, nụ cười thật dịu dàng, áo trắng phiêu phiêu dường như nhuộm một vàng sáng thánh khiết. ...Tôi cảm động đến sắp khóc, một khắc kia trong mắt tôi, chàng chính là vị thần! Tôi đến bái thần, vậy mà lại gặp được thần tiên hiện thế, cả đời này tôi đều cảm kích quyết đích ngày hôm nay.

Khi tôi đi theo thị vệ sai khiến của chàng đến chỗ người kia lấy khế ước bán mình, lúc đó mới biết thì ra tôi đánh bậy đánh bạ như vậy lại nhằm vào một nhân vật thật kinh khủng! Chàng chính là người của Lạc Vương phủ!

Lạc Thành.

Trong lòng lầm nhảm cái tên này hàng trăm hàng nghìn lần, nhưng rốt cuộc chàng là ai?

Chàng có thể thân nhiên ở trong Lạc vương phủ, chàng có thể sai khiến bất kỳ ai ở Lạc vương phủ, ngay cả Nhậm đại quân gia cũng tất cung tất kính với chàng, thị vệ Liên Tả, Liên Hữu bên cạnh Lạc vương cũng coi chàng như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, tất cả mọi người chỉ biết chàng là chủ tử, nhưng lại không biết lai lịch của chàng.

Ở trong Lạc vương phủ một thời gian lâu mới hiểu được, không phải chỉ đối với tôi, Lạc Thành đối với mỗi nữ tử đều dịu dàng như vậy.

Tuy trong lòng có chút chua xót, nhưng không nhiều, một nhân vật như vậy làm sao loại hạ nhân như tôi có thể nghĩ đến? Chàng là một vị thần cao cao tại thượng, dù cho chỉ có thể đứng từ xa nhìn lên, thì đối với tôi, vậy là đã đủ rồi.

Nữ nhân ở quý phủ rất nhiều, mỗi người đều quốc sắc thiên hương, mỗi người mỗi vẻ, đại phu nhân, tam phu nhân. Nếu như kể ra thì phải có đến hơn mười, hai mươi người đi. Theo lý thuyết, như vậy có thể nói rằng Lạc vương hoang dâm vô độ, nhưng cũng không thấy hắn đi đến chỗ của phu nhân, nhưng Lạc Thành lại thường xuyên lui tới khuê phòng của các vị phu nhân. Rốt cuộc hắn là ai?

Bất kể là quý phủ nhà ai, bất kể là gia quyến có trình độ đến cỡ nào, nhưng nhiều nữ nhân, chiến tranh tất khó tránh khỏi. Trong ngày thường, việc các phu nhân lục đục với nhau hiển nhiên không phải ít! Tôi không bị điều đến cho vị phu nhân nào, nên cũng không thuộc phe cánh nào, tuy rằng trên thực tế, những lợi ích này không bằng một nha hoàn chuyên hầu hạ bên cạnh, nhưng cũng có ít nhiều phiền toái.

Cứ như vậy hai năm trôi qua, Lạc Thành vẫn luôn luôn từ bên ngoài đem về một nữ nhân như trước, mỗi người nếu không phải danh môn khuê tú, thì là tài nữ danh chấn thiên hạ. Vậy mà lúc trước chàng lại tùy tiện thu tôi về, bây giờ nghĩ lại mới thấy kinh ngạc. Mà những nữ nhân mới này, không ai không nhanh chóng gia nhập vào cuộc chiến không ngừng nghỉ trong nhà. Tranh thủ tình cảm, thủ đoạn, bất kể là những thủ đoạn tồi tệ nào, nhưng làm hết tất cả những việc tranh thủ tình cảm và thủ đoạn này, trái tim của Lạc Thành cũng không đặt lên bất kỳ người nào. Trên đời này, hắn là người đối xử dịu dàng với nữ nhân nhất, nhưng dịu dàng như vậy, cũng đồng thời khiến cho hắn trở thành một kẻ tàn nhẫn nhất. Cho đến một ngày, cô gái kia đến.

Trời đã khuya, nhưng bỗng nhiên lại bị Nhậm quân gia gọi đến hầu hạ một vị tiểu thư mới vào. Nói là người Tứ điện hạ đưa đến, tên Mẫn Mẫn.

Mẫn Mẫn?

Ở Diệp Thu thành, không ai không biết người tên Mẫn Mẫn này, chỉ sợ khắp cả Hậu Minh, người không biết Mẫn Mẫn cũng không có bao nhiêu! Có rất nhiều truyền thuyết về cô gái này, những nha hoàn chúng tôi lúc trà dư tửu hậu bàn tán về cô nương này cũng không ít, nhưng những người thấy được dung mạo của Mẫn Mẫn chỉ có mấy vị quan to quý nhân, vậy mà hôm nay tôi lại có cơ hội! Trong lòng không tránh khỏi thập phần vui sướng. Nhưng lập tức lại hơi lo lắng. Một tiểu thư nổi danh như vậy, tính cách khó tránh khỏi nóng nảy, kiêu căng tự mãn, lại có Tứ điện hạ ở phía sau làm chỗ dựa, sau này không biết lại ngang ngược kiêu ngạo ra sao! Làm việc dưới trướng nàng, nhất định sẽ không phải chuyện tốt.

Cứ mãi suy nghĩ, nhưng bước chân vẫn không dám ngừng nghỉ, một đường đi theo Nhậm quân gia đến ngoại viện. Không khỏi cảm thấy sùng sốt!

Cho dù là gấp thế nào đi nữa, nhưng an bài ở ngoại viện cũng thật quá đáng! Lúc những phu nhân mới đến phủ này, có người nào không được vào nội viện đâu? Càng ở sâu bên trong viện, càng nói lên việc chiếm được bao nhiêu sủng ái của chủ tử, một cô gái như Mẫn Mẫn vậy mà lại ở bên ngoài viện?! Không phải là vì chủ tử ghét bỏ nàng xuất thân từ thanh lâu chứ?

Còn chưa nghĩ xong, Nhậm quân gia đã dẫn dò một đồng điều bên tai tôi, nhưng một câu tôi cũng không nghe vào, cuối cùng, Nhậm quân gia bỗng nhiên cực kỳ không tự nhiên mà chà xát hai tay, nhỏ giọng nói một câu, nhưng tôi cũng không nghe rõ. Nhậm quân gia ngày thường chính là tổng quản của bọn hạ nhân chúng tôi, nói bao nhiêu oai phong thì có bấy nhiêu oai phong! Nhưng đáng vẻ mặt tự nhiên như vậy thì tôi vẫn chưa từng thấy, trong lòng nghi hoặc, không khỏi hỏi một câu:

“Lão Nhậm, vừa rồi ngài nói gì vậy?”

“Ta nói. Chính là. Từ nay về sau ta đổi tên rồi, Tên là Nhậm Ngã Hành.”

Giọng nói ngày càng nhỏ, đến cuối cùng tôi nghẹn lỗ tai ra mới nghe rõ được.

Đổi tên thì không kỳ quái, tâm tư chủ tử vòng đi vòng lại, có mấy người nô tài nào không bị đổi tên vài lần chứ? Nhưng Nhậm quân gia là một nhân vật đặc biệt trong Lạc vương phủ, cũng coi như là đẳng cấp nguyên lão, các chủ tử cũng rất xem trọng, tại sao cũng như chúng ta nói sửa là sửa? Hơn nữa.....

“Nhậm Ngã Hành? Sao lại sửa thành cái tên kỳ quái như vậy?”

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng lại thốt ra khỏi miệng! Tôi sợ tới mức vội vàng che miệng lại, sợ đắc tội Nhậm quân gia. Nhưng Nhậm quân gia lúc này cơ bản là chờ tôi hỏi một câu như vậy, vẻ mặt bị phần nói”

“Còn không phải sao! Ai bảo Mẫn mẫn tiểu thư nghĩ ra cái tên như vậy? Nghe cứ như tên sơn tặc ấy! (Kim Dung tiên sinh, tôi thật xin lỗi ông.....) ngay cả chủ tử cũng điên theo nàng, vậy mà lại thật sự bắt ta đổi tên! Còn nói ngày mai sẽ thông báo toàn quý phủ nữa.....Thật là, ta.....”

Nhậm quân gia nói liền miên cần nhẫn mãi rồi bỏ đi.

Tôi còn đứng ngây tại chỗ, tên do Mẫn mẫn tiểu thư đặt? Chủ tử liền đồng ý?

Việc này, Cửu phu nhân được sủng ái nhất cũng không có được đãi ngộ này đi? Nhưng sủng ái đến thế sao lại ném nàng ở ngoại viện? Rốt cuộc chủ tử nghĩ gì? Rốt cuộc Mẫn mẫn tiểu thư này là người thế nào?

Không nghĩ nhiều nữa, gấp thì sẽ biết. Tôi liền vội gõ cửa, gõ nửa ngày, cũng không có ai đáp, cảm thấy kỳ quái, liền trực tiếp đẩy cửa vào! Lại bị cảnh tượng bên trong khiến cho sợ hãi nhảy dựng!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 23: Cái Nhìn Của Tế Nương (Trung)

Edit: Windy

.....

Không nghĩ nhiều nữa, gấp thì sẽ biết. Tôi liền vội gõ cửa, gõ nửa ngày, cũng không có ai đáp, cảm thấy kỳ quái, liền trực tiếp đẩy cửa vào!

Lại bị cảnh tượng bên trong khiến cho sợ hãi nhảy dựng!!

Đêm nay Lạc vương phủ có yến hội, nơi nơi đều giăng đèn kết hoa, các cung nữ bưng các loại đồ vật này nọ ra vào vào, trong không khí đều là hương vị khấn trương lại hưng phấn. Đến dự tiệc đều là những nhân vật lớn, Lạc vương vốn rất ít khi chiêu đãi khách nhân đến quý phủ, huống chi một lần chiêu đãi đã chiêu đãi ngay Tứ điện hạ! Toàn bộ nữ quyến trong quý phủ đều vất hết óc nghĩ cách ăn mặc, chỉ cầu mong trong tiệc tối có thể vẽ vang xuất chúng, hấp dẫn ánh mắt người khác.

Có điều, kỳ thật trong lòng mỗi người đều rõ như gương sáng, trong yến hội tối nay, người mà mọi người thật sự muốn xem chỉ có một.

Có người xuất phát từ cái tâm muốn săn cái mới đẹp, có người muốn từ việc đó mà phỏng đoán tâm tư của Lạc vương, có người muốn biết chiều hướng của Tứ điện hạ, có người xem xét, có người bị xem xét, có người hăm he muốn hạ mã uy với người khác, có người trăm phương ngàn kế muốn mượn sức đối phương, có người đang diễn trò, có người lại đang xem diễn.....Mỗi người đều mang ý xấu khác nhau, nhưng lại vô cùng bình tĩnh mà tỏ son trát phấn (*) ca múa mừng cảnh thái bình, mà thật sự bị đưa lên nơi đầu sóng ngọn gió, cũng chỉ có một người.....

(*Tô son trát phấn: giả dối bề ngoài)

Bây giờ, người này đang cùng thị nữ của nàng ở trước gương trang điểm vội vàng vàng, tôi ngơ ngác đứng ở một bên, cái gì cũng không giúp được, bởi vì những lời mà các nàng nói ra, tôi nghe hoàn toàn không hiểu.....

“Có đem theo bóng mặt không? Cái màu tím ấy!”

“Trong bao quần áo màu trắng!”

“Lấy ra mau lấy ra mau! Người thấy phối với son môi màu này nhìn được không?”

“Đơn giản quá! Nếu phải biểu diễn thì vẽ khoa trương một chút! Có muốn mang lông mi giả không?”

“Có vẻ như không hợp máy? Tim sư phó làm cũng không phải dễ dàng, dùng tiết kiệm chút đi.”

“Ta please ngươi, Thanh Thanh, buổi tối hôm nay chính là việc sống còn nha! Lúc này không dùng còn đợi đến khi nào?”

“Được rồi.Nhưng mà, lỡ như Lạc vương không thích kiểu quyền rũ diễm lệ thì sao?”

“.....Cũng có lý, vậy Lạc vương thích kiểu gì?”

“Hỏi thăm một chút chẳng phải là biết!”

Hai người các nàng rất có ăn ý mà đồng thời xoay người, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía tôi.Lập tức khiến cho tôi nhớ lại tình cảnh tối hôm qua khi tôi bước vào:

.....

.....

Hai người khuôn mặt đắp đầy các lát dưa chuột làm một động tác quỷ dị vặn vẹo trên giường, trong ánh nến lúc sáng lúc tối nổi bật lên vẻ dữ tợn khiến cho người ta sợ hãi.Lúc ấy tôi sợ tới mức sắc mặt tái nhợt thét lên một tiếng sợ hãi ngã trên mặt đất!

Cô gái trên mặt đắp dưa chuột kia liền hốt ha hốt hoảng chạy tới, luống cuống tay chân nâng tôi dậy, vừa lấy dưa chuột xuống lại vừa giải thích cái gì tôi nghe mà không hiểu, cái gì mà “Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Chúng ta đang làm mặt nạ dưỡng da! Đó là yô-ga, yô-ga! Giúp cường thân kiện thể! Ta, ta không nghĩ tới sẽ có người đi vào, thật xin lỗi vì hù dọa ngươi! Thực xin lỗi!” Sau đó lại vội vàng kéo tôi ngồi lên ghế, tự mình đưa chén trà nóng tới nhét vào tay tôi, liên tục nói: “Uống trà cho đỡ sợ! Chớ sợ chớ sợ chớ sợ.” Lại vừa lấy tay nhẹ nhàng vỗ về trấn an sau lưng tôi. Khăn trương dùng đôi mắt tròn tròn lấp lánh nhìn tôi cứ như cú con làm sai chuyện.

Nàng thật sự là đang nhận lỗi với tôi?

Lần trước lúc Cửu phu nhân nổi giận lại ném mấy thứ đồ đạc, một cái chặn giấy nện vào trán tôi, bầm tím một hồi lâu.Sau đó chủ tử đẩy cửa vào, Cửu phu nhân liền vội vàng sai tùy tùng kéo tôi đứng lên, còn giải thích nhận lỗi với tôi. Tôi nhớ lúc ấy nàng đứng trước mặt tôi, từ trên nhìn xuống nói “Thực xin lỗi” với tôi, khóe mắt đuôi mày lộ vẻ khinh thị, sau đó nàng nâng vạt váy lên đu đưa trước mặt tôi, rồi lập tức chạy về phía chủ tử.

Tôi thở dài một hơi, nàng xin lỗi tôi là hẳn vì không biết thân phận của tôi là gì chẳng?

“Mẫn Mẫn tiểu thư, nô tỳ là sai sử nha đầu mà Nhậm quân gia phái tới hầu hạ ngươi.” Tôi nhẹ nhàng nói.

“Ừ, có thấy tốt hơn chưa? Hết sợ chưa?” Nàng nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt tròn tròn long lanh, dùng tay nhỏ bé vỗ về lưng tôi, trong nháy mắt cũng không chần chờ dừng lại, cứ như hành động cho thấy thân phận vừa rồi của tôi chỉ là bình thường như đang nói “Hôm nay thời tiết không tốt”.

“Tốt rồi.” Tôi vô thức trả lời, tôi bỗng nhiên cảm thấy cả người cứng nhắc, thử nói lần nữa:

“Tiểu thư, nô tỳ là sai sử nha đầu của ngươi.”

“Ừ, ta đã biết, ngươi nói rồi mà.” Nàng có chút nghi hoặc nhìn chăm chăm tôi, dường như không rõ vì sao tôi lại nói lại.

Nàng ngồi xổm trên mặt đất, một tay bưng chén trà giúp tôi, một tay giúp tôi thuận khí, động tác vô cùng tự nhiên, ánh mắt như động vật nhỏ còn nhìn chăm chăm tôi, lúc bị ánh mắt nàng nhìn chăm chăm, ngươi sẽ cảm thấy trên thế giới này chỉ có một mình ngươi, mà ngươi lại là người quan trọng nhất.

Bỗng nhiên, nàng nghiêng đầu thật đáng yêu, ngọt ngào cười, trên mặt hiện ra hai lúm đồng tiền nhợt nhạt:

“Ngươi biết ta tên là Mẫn Mẫn, nhưng ta còn chưa biết tên của ngươi nha ~”

“.....Nô tỳ tên Tế Nương.” Trong nháy mắt, tôi bỗng nhiên cảm thấy thật thoải mái, thật thoải mái.

Chén trà trên tay thật ấm áp, lưng được xoa xoa thật thoải mái, ngũ tạng lục phủ cũng dễ chịu, tôi nghĩ, tôi thật thích Mẫn Mẫn tiểu thư này, đúng vậy, tôi thật thích nàng.

.....

.....

Bây giờ nữ hài tử làm tôi cảm thấy thật thoải mái này đang khăn trương dùng ánh mắt trông mong như cú con nhìn chăm chăm tôi,

“Tế Nương.Chủ tử nhà ngươi thích kiểu nữ hài tử ra sao?”

“Việc này.....”

“Nói cho ta biết đi ~~~ Cầu ngươi ~~~” Hai mắt lấp lánh sao.....

Bị nàng đang thương hề hề nhìn chăm chăm như vậy, tôi đã không biết mình đang nói cái gì: “Cái đó, hẳn là thoải mái đi?”

“Gì?!”

Sau đó nàng liền chìm trong suy nghĩ vô cùng thống khổ, miệng còn lẩm bẩm: “Thoải mái? Cái gì thoải mái? Ai thoải mái? Là thoát nhìn thoải mái hay là trên cả thoải mái? (Này này, ngươi là nữ chính đây, chú ý duy trì biểu hiện thanh thuần giả dối đi ~)

Yến hội đêm đó nàng đến muộn.

Nguyên nhân rất phức tạp.

Việc Nhậm quân gia đổi tên và chuyện Mẫn Mẫn tiểu thư ở ngoại viện gần như là cùng lúc truyền đi khắp toàn bộ phủ, đang đợi trong đình nghỉ mát phía sau, trong một đoạn thời gian ngắn chờ yến hội bắt đầu này, bởi vì cả chủ tử và Lạc Thành đều không ở đây, tại đây trong trời đất nhỏ hẹp này, các phu nhân trong phủ chính là chủ tử! Đây là nơi chiến tranh mà nam nhân không biết, đây là bạo lực dục dăng.

Các vị phu nhân đem hết sở trường châm chọc, khoái trá trở tãi miệng lưỡi, có mấy lời nói rõ ràng là thập phần khó nghe! Ngay cả tôi cũng không nhận được mà bốc hỏa, Mẫn Mẫn tiểu thư lại vẫn ngồi thẳng lưng tao nhã như vậy, mỉm cười phẩm trà, không vội không tức không mất lễ độ, tự tại cứ như thần ở núi rừng xinh đẹp, chung quanh tất cả đều là tiếng chim hót dễ nghe! Cho đến khi Đại phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười phân phó Thanh Thanh bóp chân cho ả, trong ánh mắt Mẫn Mẫn tiểu thư mới lộ vẻ lo lắng. Mà Thanh Thanh theo bên cạnh tiểu thư đã lâu, lúc này cũng có được dẫn được, cung kính hầu hạ Đại phu nhân, từ thái độ đến lễ tiết cũng không thể bắt bẻ!

Nhưng mà, đám nữ nhân này đã đưa ra quyết định muốn ra oai phủ đầu thì sao có thể khiến nàng được lợi? Tam phu nhân giả vờ sẩy tay mà hất tách trà lên người Thanh Thanh, tay Thanh Thanh theo bản năng mà bóp mạnh xuống, Đại phu nhân nổi giận, một cước đạp tới! Đình nghỉ mát vốn được xây trên nước, một cái đá này trực tiếp đá Thanh Thanh rớt xuống ao!

Bọn nha hoàn sợ tới mức hét lên! Mẫn Mẫn tiểu thư cuống quýt gọi thị vệ cứu người, nhưng mà, thế nhưng không một ai chịu di chuyển! Thanh Thanh rõ ràng không nổi lên mặt nước được, nước hồ lại sâu, Thanh Thanh rơi xuống nước, các phu nhân lại ở trong đình chậm rãi phẩm trà. Mọi người đều dùng khóe mắt liếc Mẫn Mẫn tiểu thư, xem ngươi có thể làm thế nào, đúng vậy, ngươi có thể làm gì?

Tôi bỗng nhiên cảm thấy toàn thân phát lạnh.....

Trong sự yên tĩnh quý dị, Mẫn Mẫn tiểu thư một mình đứng ở mép nước, cả người run lên, Tiếng kêu của Thanh Thanh cùng tiếng nước trong sự yên lặng dị thường chói tai.....

Không có thời gian do dự, Mẫn Mẫn tiểu thư kéo ngoại bào hoa lệ xuống rồi nhảy vào trong nước lạnh như băng đến thấu xương, ngày xưa trong nhà tôi từng bị lũ lụt, nên tôi biết cứu người bị chìm dưới nước có bao nhiêu khó khăn, đúng là tới khi nàng tỉnh bì lực tảo mới đem Thanh Thanh gần như hấp hối kéo lên bờ được, tất cả các phu nhân theo thứ tự đứng lên, vạt áo tung bay rồi đi!

“Đừng có đến muộn a~ Lạc vương của chúng ta ghét nhất là người khác đến muộn đó!” Cửu phu nhân vui sướng khi người khác gặp họa mà cười nói.

Giày thêu đẹp đẽ của các phu nhân đi ngang qua cánh tay đang gắt gao bám lấy bờ của Mẫn Mẫn tiểu thư rồi tảo nhả đi qua, thậm chí không ai giúp kéo một phen.

Mái tóc mềm mại ngắn gọn của Mẫn Mẫn tiểu thư bị ngâm nước ướt đẫm, ánh mắt sáng ngời của nàng bị tóc mái ướt đẫm ngăn trở, tôi không thấy rõ biểu tình của nàng, tôi chỉ biết một việc, ôm một người đuối nước, nàng sẽ không thể chống đỡ được bao lâu!

Lúc tất cả các phu nhân đều biến mất trên đường nhỏ, tôi bước nhanh tới, vươn tay ra”

“Bắt lấy ta!”

Giúp nàng chẳng khác nào đối đầu với tất cả các phu nhân. Yên lặng lâu như vậy, bộ tôi đã chuẩn bị tốt để cuốn vào việc tranh đấu của các phu nhân sao? Bây giờ nàng đã chết vật như thế, đợi lát nữa ở yến hội tất sẽ khiến chủ tử tức giận, không được chủ tử sủng ái, về sau sẽ không thể sống dễ chịu đâu. Tôi thật sự phải đứng về phía nàng giúp nàng sao? Bị các phu nhân khi dễ chỉ có thể nén giận, hơn nữa tiểu hài tử tính tình khờ dại đơn thuần như nàng, có thể ở trong mạch nước ngầm nhấp nhô được bao lâu? Tôi thật sự phải giúp nàng sao?

Đúng vậy,

Bỗng nhiên tôi rất muốn cười,

Tôi phải giúp nàng!

Q.4 - Chương 24: Cái Nhìn Của Tế Nương (Hạ)

Đúng vậy,

Bỗng nhiên tôi rất muốn cười,

Tôi phải giúp nàng!

Ba chân bốn cẳng kéo hai người các nàng lên, ba người đều mệt đến mức ngồi tê liệt trong đình. May là Thanh Thanh không ngất đi, nhưng cũng đã uống không ít nước, lại bị nhiễm lạnh, vừa run run vừa nôn mửa. Mẫn Mẫn tiểu thư vội vàng giúp cô ấy thuận khí, thần sắc trên mặt nhìn không ra vui hay giận.

Giăng co một lát, Thanh Thanh cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Ôm bả vai không ngừng run rẩy. Tuy rằng là mùa hè, nhưng Thu Diệp thành lại nằm ở phía tây, ban đêm lạnh vô cùng, huống chi lại ở trong nước.....Mẫn Mẫn tiểu thư thấy thế liền đưa tay ôm Thanh Thanh và lòng, khẽ cười nói:

“Thanh Thanh, lúc trước ta đã kể với cô về bơi mùa đông rồi, đại khái chính là cảm giác thế này, hơn nữa ta cũng đã được thử nghiệm miễn phí, đúng là hơi lớn! Sau đó còn có mỹ nữ nhào vào ôm ấp, ta đúng là kiếm được lời!”

Xem vẻ mặt nàng còn thật sự là biểu tình chiếm được tiện nghi, hai bọn tôi thật sự là dở khóc dở cười, trong gió đêm vừa ho khan vừa cười khỏ, nhưng dần dần cũng ấm áp lên. Người này, bất kể bị cuộc sống chèn ép đến mức tận cùng ra sao cũng đều mỉm cười đi?

“Tế Nương,” nàng bỗng nhiên nhìn sang tôi, ánh mắt vẫn long lanh như trước, “Nhanh đi gọi thầy thuốc trong phủ, để hẩn chờ ở nơi ở của chúng ta, cô không cần đi theo, tìm một chỗ thay quần áo sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến yến sảnh đi, đừng để đám cô ba bà Tám kia bắt được điểm yếu của cô!”

.....Cô Ba bà Tám? Nghe hàm ý thật không tốt, tôi không khỏi sùng sốt.

“Vậy tiểu thư thì sao? Một mình người làm sao đỡ được Thanh Thanh?” Nếu đưa Thanh Thanh đến ngoại viện, thay đổi quần áo, sửa soạn lại, lại chạy đến yến sảnh, đừng nói là kịp lúc khai yến, trước khi yến hội chấm dứt có thể đến kịp hay không cũng là vấn đề! Giờ này khắc này sợ bị người ta bắt được điểm yếu sao lại là tôi, mà phải là cô đó!

“Đừng lo lắng, ta cũng có biện pháp ~” Nàng cười ngọt ngào, rõ ràng không làm gì cả, nhưng vẻ mặt tự tin này có thể làm cho hết thấy người chung quanh yên lòng.

“Được rồi! Tiểu thư tự mình cẩn thận!”

Đứng dậy vội vàng rời đi, đi được không xa chợt nghe phía sau có tiếng thở dài khe khẽ,

“Ta mà không chìm xuống nước thì người sẽ không đi ra sao? Vô lại.....”

Hờ? Tiểu thư đang nói chuyện với ai vậy? Nghi hoặc quay đầu lại, lại không thấy ai cả. Không có thời gian để tôi tư tiền tưởng hậu, tiếp tục bước nhanh về phía trước, lại dường như loáng thoáng nghe thấy Mẫn Mẫn tiểu thư quát khẽ,

“Người mà không ra ta tự mình nhảy xuống đó!”

Nhìn không được lại quay đầu lại, nhưng lần này cách quá xa, sắc trời lại tối, chỉ lờ mờ nhìn được một nam tử cao gầy đứng phía sau tiểu thư, lại dụi mắt, lại dường như chỉ là bóng cây.....

Tay chân lạnh lẽo xử lý xong chuyện tiểu thư phân phó, lau khô thân mình, hoang mang rối loạn chạy đến đại sảnh, quả nhiên yến hội đã bắt đầu rồi! những kỷ trà xa hoa cùng bàn tiệc gỗ khắc hoa đặt thành một hàng dài trong viện, vải xanh áo hồng, đèn xanh nền đỏ, khắp phòng oanh oanh yến yến, quan to hiển quý khắp nơi, hương rượu thịt tỏa khắp, ca hát náo nhiệt vũ điệu loạn mắt, nhưng mà, nào có ai biết, nào ai để ý đến, hai thiếu nữ thiếu chút nữa mất mạng sau sự phấn hoa này?

Xa xa trông thấy chỗ ngồi đặt tận bàn cuối của Mẫn Mẫn tiểu thư, không có một bóng người, Mẫn Mẫn tiểu thư còn chưa tới? Trong lòng một trận hoảng hốt, vội vàng chạy tới cung kính đứng thẳng, không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Lạc vương trên vị trí chủ vị và Tứ điện hạ. Theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, ánh mắt nghi vấn và sắc bén dừng trên người tôi càng ngày càng nhiều, trong lòng một phần giãy vò một phần cường tráng! làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Thật sự không được, chẳng thà cứ đem cái mạng nhỏ này đi ăn ngay nói thật, tố cáo mấy vị phu nhân này đi!

Một màn vũ khúc chấm dứt, tiếng nhạc ngừng dần, trong khoảnh khắc lại yên tĩnh. lòng đột nhiên xoắn lại! Quả nhiên, những kẻ có tâm tư chờ chính là thời cơ trong giờ khắc này!

“Gia ~” Cừu phu nhân thút tha đứng dậy, nụ cười trên mặt cực kỳ quyến rũ ngây thơ, “Chúng thiếp nghe nói, ngài mới thu được một tài nữ đệ nhất thiên hạ mà! Dung mạo kia, tài nghệ kia, đều là trăm năm mới gặp! Bọn tỷ muội đều ao ước ngưỡng mộ ~ mỗi mắt chờ mong được thấy phong thái của nàng nha! Thế nào gia còn che giấu vậy?”

Lời vừa nói ra, trên bữa tiệc lập tức có người phụ họa!

Sắc mặt chủ tử vẫn như cũ, vẻ mặt như xem kịch vui, thân nhiên nói: “Ta nào có tư tàng bảo vật, đã sớm phân phó Mẫn Mẫn rồi, lúc này ta cũng đang khó hiểu vì sao nàng còn chưa tới?” Nói xong, như cố ý như vô tình mà nhìn thoáng qua Tứ điện hạ. Tứ điện hạ mỉm cười khiêm tốn, liếc nhìn về phía Lạc vương: “Người này tôi qua mới đưa tới đây, bây giờ lại không thấy đâu, sợ rằng chỉ có Lạc vương mới biết ảo diệu trong đó đi?”

Phía dưới bắt đầu có người cười trộm.

Thấy Tứ điện hạ định cứ như vậy nhẹ nhàng che giấu cho qua, Cừu phu nhân lại nhất quyết không tha, bỗng nhiên vỗ tay cười nói: “A! Ta biết rồi, Mẫn Mẫn cô nương hẳn đã quen với cuộc sống thê bài đồ ở Tầng Xuân lâu, không ai ngăn hô vạn gọi, sao có thể chịu đi ra? Nói như vậy Tứ điện hạ cũng là nóng lòng thích hào nhoáng, cực kỳ nuông chiều nàng rồi!”

Lời này vừa nói ra, cả bữa tiệc đều trở nên yên lặng, không khí đột nhiên ngưng trọng!

Gọi Mẫn Mẫn là cô nương, nghĩa là không thừa nhận giữa nàng và Lạc vương có quan hệ gì.

Cố ý nhắc nhở mọi người Mẫn Mẫn chẳng qua chỉ là cô đào ở Tầng Xuân lâu, đó là làm thấp đi thân phận của nàng.

Lời nói thì giống như đang giúp Mẫn Mẫn tìm cớ, nhưng lại vừa châm chọc tính tình đại tiểu thư của Mẫn Mẫn, lại vừa trào phúng Tứ điện hạ. Thật sự đúng là kiêu ngạo vạn phần!

Lạc vương cái gì cũng chưa nói, Tứ điện hạ cũng mỉm cười tiếp tục phẩm rượu.

Trên bữa tiệc yên tĩnh đáng sợ, mồ hôi lạnh trên lưng tôi bắt đầu toát ra.

Lại yên tĩnh hồi lâu, bắt đầu có người không kiên nhẫn được nữa, cúi đầu nói nhỏ.....

Lạc vương bỗng nhiên đưa ánh mắt dừng lại trên người tôi, thờ ơ hỏi:

“Tê Nương, tiểu thư nhà ngòi đâu?”

Trong lúc nhất thời, đầu óc tôi căng thẳng đến cực điểm! Nhưng ngược lại lại trở nên tỉnh táo, thậm chí quyết tâm, tôi cắn răng đi ra ngoài quỳ rạp xuống đất, cao giọng nói:

“Hồi chủ tử, Mẫn Mẫn tiểu thư đến muộn là vì.....”

“Tê Nương!” Một giọng nói quen thuộc cắt ngang lời tôi.

Tôi khiếp sợ quay đầu lại, đúng là Mẫn Mẫn tiểu thư đang đứng ở ngoài sảnh!

Cả bữa tiệc đều là vang lên thanh âm hít không khí! Mẫn Mẫn tiểu thư vậy mà không thay quần áo cũng không trang điểm lại, thậm chí ngay cả tóc cũng chưa lau khô! Quần lụa mỏng thật dài cùng từng sợi tóc đều hỗn loạn dán lên làn da ẩm ướt.....

Tôi cứng ngắc sững sờ tại chỗ, ánh mắt tiểu tụy của Mẫn Mẫn tiểu thư cũng không nhìn những người bên cạnh mà vẫn nhìn thẳng tôi, chậm rãi hướng phía tôi vẫy vẫy tay, “Đến đây, đỡ ta một chút.”

Tôi chết lặng đi đến, trong khoảnh khắc nắm tay nàng lên lại hoảng sợ! Thật nóng!

Tôi lo lắng nhìn nàng, nàng lại néo néo tay tôi tỏ vẻ không có việc gì, liền lập tức đi vào yến sảnh. Giày trên chân ẩm ướt lợi hại, mỗi bước đi đều lưu lại vết nước, bốn phía truyền đến tiếng cười đùa của các nữ nhân.....

Ánh mắt Mẫn Mẫn tiểu thư vẫn không nhìn chung quanh mà tiêu sái đi đến chính giữa, hướng về phía hai người ngồi trên chủ vị gật gật đầu.

Lạc vương trầm trầm nhìn chằm chằm nàng, không mở miệng.

Tứ điện hạ cúi đầu uống rượu, cái gì cũng không nói.

Đúng vậy, phải nói gì đây? Vì sao lại thành như vậy? Trong lòng mỗi người ở bữa tiệc đều biết rõ. Đây là một tuồng kịch, phản ứng của diễn viên trong vở kịch quyết định kết cục của nó. Bây giờ mỗi người đều thờ ơ lạnh nhạt thì xem xem nàng diễn thế nào, một phen nước mắt nước mũi một phen cáo trạng? Hay là nén giận mà lui xuống?

“Làm sao vậy? Mẫn Mẫn đại tiểu thư đến muộn như vậy, là để ăn mặc ra loại trang phục này? Đừng nói là bây giờ đang lưu hành cách ăn mặc mới này chứ? Chúng ta đây quá là quê mùa rồi!” Cừu phu nhân vui sướng khi người gặp họa nhìn nhìn chằm chằm Mẫn Mẫn tiểu thư mà cười nói.

Tiếng cười trộm vốn kiềm nén bỗng chốc lại biến thành cười vang.

Trong một mảnh tiếng cười, Mẫn Mẫn tiểu thư cái gì cũng chưa nói, nhưng bỗng nhiên lại đứng thẳng dậy, lưng thẳng tắp, khẽ nâng cằm lạnh lùng nhìn chung quanh một vòng! Trong nháy mắt kia, trong mắt nàng toát ra thần sắc giống như nữ thần không thể tùy tiện xâm phạm! Toàn thân đều tản ra một khí thế sắc bén không giận mà uy, so với dáng vẻ tiêu tụy vừa rồi cứ như hai người! Những người bị ánh mắt của nàng đảo đến tất cả đều chết lặng mà ngậm miệng! Đây, một cô đào sao lại khí chất như vậy? Trong nháy mắt kia, nàng đứng ở giữa mọi người, toàn thân trên dưới vô cùng chặt chẽ, vẻ mặt như Đại tướng quân chiến thắng trở về mà nhìn xuống chúng sinh thiên hạ như vậy! Làm cho người ta hoa mắt không thể dời mắt đi.

Cửu phu nhân vô thức lùi về phía sai từng bước, tôi âm thầm lắc đầu, khí thế của hai người kém quá xa! Tôi vốn tưởng rằng Mẫn Mẫn tiểu thư này quá mức khờ dại đơn thuần, chỉ biết nén giận, bây giờ xem ra, trong cuộc chiến này còn chưa biết ai thắng ai thua đâu.

Nhưng Đại phu nhân lại bài trí được sự bình thản, nhẹ nhàng vỗ tay nói:

“Mẫn Mẫn cô nương quả nhiên không phải người bình thường, hôm nay chúng ta có thể được mở mang kiến thức rồi!” Dừng một chút, nàng âm thầm quan sát sắc mặt hai người trên vị trí chủ vị, liền yên lòng tiếp tục nói: “Từ trước tới nay ta vẫn nghe nói tài ca múa của Mẫn Mẫn cô nương là đệ nhất thiên hạ! Tài thi họa lại càng là nhất tuyệt! Nói ra không sợ cô chê cười, Lạc vương phủ này mặc dù không có nhân vật xuất sắc như vậy, nhưng bọn tỷ muội thông hiểu cầm kỳ thi họa cũng không ít, giới ca múa tất nhiên khỏi phải nói. Mọi người tuổi còn nhỏ, trong ngày thường khó tránh khỏi không phục nhau, so với âm thầm làm vậy, không bằng hôm nay mọi người liên quang minh chính đại luận bàn một chút đi? Tuy rằng không biết Mẫn Mẫn cô nương là gặp điều gì không thuận, biến thành bộ dáng này, có điều, dựa vào bản lĩnh của Mẫn Mẫn cô nương, việc nhỏ ấy hẳn là không gây trở ngại gì đi?”

Một hồi nói dối vậy mà lại bị nàng nói thành đạo lý rõ ràng như vậy, ở phương diện nào đó mà nói, vị Đại phu nhân này quản lý cả gia quyến Lạc vương phủ thì cũng không tầm thường đâu. Thần sắc đắc ý bắt đầu xuất hiện trên mặt các vị nữ quyến. Ngày thường có thể không dám nói, nhưng hôm nay Mẫn Mẫn đã không có dàn nhạc của Tăng Xuân lâu giúp đỡ, cũng không có sân khấu được bố trí tỉ mỉ kỳ lạ, hơn nữa lại là dáng vẻ ướt sũng, phần thắng cũng không tránh khỏi quá nhỏ!

Mẫn Mẫn tiểu thư lẳng lặng nghe Đại phu nhân hạ thư khiêu chiến xong, buông hàng mi xuống từ chối cho ý kiến.

Trên bữa tiệc thật yên lặng, từng ngọn gió đêm thổi qua, với người khác mà nói đó là phụ trợ nên để làn váy tung bay, với Mẫn Mẫn mà nói, là rét lạnh đến thấu xương! Thân mình mảnh khảnh của nàng ở trong bóng đêm run nhè nhẹ, bàn tay nắm tay tôi nóng rát! Nhưng vẫn đứng thẳng tắp như cũ!

Bỗng nhiên, Ngũ phu nhân vẫn trầm mặc chậm rãi mở miệng nói:

“Đánh cờ cần phải có nhiều thời gian, hôm nay tình trạng của Mẫn Mẫn tiểu thư cũng không tốt, ta có thể đợi đến ngày sau lại so tài.”

Nói xong liền khép chặt miệng, không nhìn bất kỳ ai, cũng không để ý tới ánh mắt phẫn nộ của vài vị phu nhân khác.

Thập lục tiểu thư luôn luôn thân thiết với Ngũ phu nhân cũng sợ hãi mở miệng:

“Nữ, nữ hồng cũng là trong nhất thời nửa khắc cũng không so tài được, các vị gia nhìn thấy cũng, cũng không hứng thú, nên ta. Ta thấy, hay là thôi đi.”

Rốt cuộc là tuổi vẫn còn nhỏ, không thông dong bình tĩnh được như Ngũ phu nhân, bối rối liếc mắt nhìn Đại phu nhân một cái, liền sợ tới mức không dám ngẩng đầu lên.

Không nghĩ tới có hai kẻ bên phe mình lại không đề mặt mũi cho mình, chúng phu nhân tức giận mà không có chỗ phát, liền nhất tề đem ánh mắt hung tợn hướng về Mẫn Mẫn tiểu thư đứng ở trong sảnh.

“Tốt.” Mẫn Mẫn cúi đầu nói.

Trời ạ! Ngay cả giọng nói của nàng cũng khàn khàn cả đi! Như vậy làm sao tiếp tục được? Tôi lo lắng đỡ lấy nàng, lại bị nàng không dấu vết đẩy ra.

“Vậy chúng ta liền bắt đầu thi múa đi, thế nào?”

Cúi lưng, bàn tay mềm khẽ nâng lên, cời đôi giày ẩm ướt ra, vén váy dài quét đất lên thắt ở bên hông, đôi chân trần như tuyết trắng của nàng giẫm lên tấm thảm màu trầm hương trong đại sảnh, sáng tối đối lập mãnh liệt kia khiến cho kẻ khác phải than thở! Chậm rãi dời bước, cái thất hình bông hoa kia theo vòng eo dong đưa nhẹ nhàng về nên gọn sóng mê người, theo làn váy vén lên, đôi chân thon dài trên bãi cát đẹp để mắt hồn như ẩn như hiện.

Theo ánh mắt của mọi người dừng lại giữa sân, nàng nhẹ giọng phân phó nhạc công:

“Tấu 《Quốc phong》.”

Quốc phong là một nhạc khúc có sự tinh xảo cao nhất, làn điệu uyển chuyển quyến rũ lại phối thêm tiếng trống âm vang hữu lực, nghe có vẻ như không hài hòa, nhưng lại có nghệ thuật riêng, bình thường chỉ là miêu tả dùng để hiển tế, lại thật sự có thể dùng để nhảy sao?

Thời điểm nhạc khúc vang lên, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn mọi người xung quanh nở nụ cười nhợt nhạt.

Đây là nụ cười thế nào?

Hết sức thiên kiều bá mị, nhưng lại phiêu nhiên xuất thế như không thể đụng chạm! Hàng mi của nàng, đôi mắt của nàng, tay chân thon dài của nàng, vòng eo của nàng, đầu ngón tay, lọn tóc của nàng, nàng để lộ ra hai má đỏ bừng vì bệnh, đều theo nụ cười này mà trở nên hoạt sắc sinh hương!

Chân ngọc nhẹ nhàng nhấc lên, dịu dàng hướng về bên cạnh cúi người, cổ tay chậm rãi chuyển động linh hoạt, nàng giống như một con mèo xinh đẹp lười biếng sải bước chân, rơi xuống đất không tiếng động.

Thân thể nàng thon dài, tứ chi có sự tinh tế mềm dẻo như thiếu niên, gương mặt lại ngọt ngào thanh thuần như thiếu nữ, làm ra động tác khiêu khích nhất, lại mang theo thần sắc không thể xâm phạm nhất, nụ cười làm cho người ta tâm thần nhộn nhạo, ánh mắt lại kiều ngạo lạnh lùng.

Bước nhảy của nàng từ chậm đến mau, giống như bị lửa nóng đốt, như ngọn gió xoay tròn khắp sảnh! Mị nhân như tơ, nụ cười yểu ớt như mộng, ngay cả mái tóc đen ngắn ngắn ướt nhep lúc này ở trong ánh lửa mang theo một loại dã tính sống mái khó phân đẹp đến cực hạn!

Bất kể là ăn mặc thế nào, bất kể là chặt vật không chịu nổi ra sao, nàng vĩnh viễn lấp lánh loại ánh sáng mà người khác không có! Rực rỡ câu người như vậy! Chói mắt tự tại như vậy! Khiến cho người ta khát vọng.

Trên đời này có mấy người có thể đem sự hoàn mỹ đến cực hạn vốn đối lập lẫn nhau này mà kết hợp cùng một chỗ? Thanh thuần cùng diêm dúa lẫn lộn, khờ dại cùng mị hoặc, cao quý cùng sa đọa, một nữ tử linh động đến tận xương như vậy, chỉ có thể dùng một từ “Báu vật” để hình dung đi?

Đáng tiếc, khi đó tôi còn chưa nhìn thấy dáng vẻ ngày sau nàng ở trên chiến trường tư thế oai hùng hiên ngang chỉ trích phương tù, bằng không tôi tuyệt đối sẽ không dùng từ ngữ nông cạn như vậy để làm bẩn nàng. Bởi vì, từ ngữ thật sự có thể hình dung một nữ tử như vậy, chắc chỉ có “Một thế hệ thiên kiều”!

Theo đuổi nàng? Bắt lấy nàng? Trân quý nàng? Sùng ái nàng? Phá hủy nàng? Nên lựa chọn cái gì? Ai lại có tư cách lựa chọn?

Lúc bước nhảy của nàng theo tiếng nhạc ngừng dần mà ngừng lại, giống như lá cây dần dần ngừng đu đưa sau từng cơn gió nhẹ thổi qua, giống như một hồ thanh tuyến trong thâm sơn u cốc, thu lại tất cả vẻ hấp dẫn, chân trần như khê ngân nga điểm tĩnh chậm bước nơi núi rừng xanh tươi.

Không ai nói chuyện, ngay cả hô hấp cũng nhẹ nhàng, không ai dám quấy rầy nữ tử thanh sạch như tinh linh này.

Nào có thắng bại gì? Từ khi thế đến mị lực, nữ quyến ở đây không có một ai có thể so sánh với nàng! Thần sắc mê say của mọi người đã biểu lộ rõ ràng lòng người hướng về đâu, lúc này mà đứng ra khiêu khích qua là tự rước lấy nhục!

Không ai phát hiện hai má Mẫn Mẫn đã đỏ bừng đến mức không bình thường, ngẩng đầu về mặt hoàng hốt cười khề một chút, nàng liền yếu ớt ngã ngồi xuống.

Trong một mảnh tiếng kinh hô, tôi thấy Lạc Thành không biết từ nơi nào lao tới ôm lấy Mẫn Mẫn tiểu thư té ngã trên mặt đất! Vì cái gì? Hẳn chưa bao giờ xuất hiện trước mặt người khác, chưa bao giờ xuất hiện đồng thời với Lạc vương, vì sao lúc này lại không chút do dự bước ra? Tôi thấy Lạc vương rời khỏi bàn dài, bước nhanh chạy về phía Mẫn Mẫn, trong nháy mắt hần hiện lên thần sắc phức tạp khó hiểu lúc nhìn thấy Lạc Thành xuất hiện! Tôi thấy sắc mặt Tứ điện hạ trở nên tái nhợt, đứng lên, rồi lại chậm rãi ngồi xuống, chén rượu cầm trong tay đã sớm rơi trên mặt đất.

Mẫn Mẫn, nàng có biết tâm tư của những nam nhân đó không?

“Ngươi.? Làm sao lại ở đây?”

Mẫn Mẫn bị Lạc Thành ôm vào trong lòng, tiếng nói khàn khàn phát biểu nghi vấn, ánh mắt thật sự mơ hồ.

“Trước hết đừng động đậy, nàng nóng rất lợi hại, về nghỉ ngơi đi. Làm sao một chút cũng không biết đau lòng cho chính mình như chứ, con mèo nhỏ ~”

Lạc Thành ôm chặt nàng, đem cánh tay nhỏ bé không an phận khuỵu loạn của nàng nhét vào trong lòng, sủng nịch trách cứ, trong ánh mắt tràn đầy sự lo lắng.

“Đi gọi đại phu đến đây.” Lạc Vương trầm thấp phân phó, “Trước hết thu xếp cho Mẫn Mẫn ở thư phòng gần đây đi.”

“không được! Không được! Ngươi thả ta xuống, ta không đi, ta còn muốn nói ra suy nghĩ của mình!” Mẫn Mẫn ở trong lòng Lạc Thành giống như mèo mà giãy giữa vùng dẫy, trong đầu lộn xộn, phát ra thanh âm nức nở không rõ ràng.

Lạc Thành dừng bước, Mẫn Mẫn lập tức từ trong lòng hần nhô đầu ra.

“Ta còn có chuyện muốn nói với các vị phu nhân!”

“Nói cái gì?” Cừu phu nhân tức giận hừ một tiếng nói, cũng không dám nói quá lớn. Khảo nghiệm chấm dứt, diễn xong phải chào cảm ơn. Biểu hiện của các chủ tử rõ ràng là hướng về phía Mẫn Mẫn, nhìn thần sắc của Lạc Thành cũng đủ biết về sau nếu đối đầu với nàng sợ là không có trái cây ngon để ăn, huống chi, chính cô ta phỏng chừng đối với Mẫn Mẫn cũng là tán thưởng thật sự đi?

“Ta chỉ hỏi các ngươi một câu, các ngươi có chịu thua ta?”

Mọi người đều sùng sốt, không nghĩ tới Mẫn Mẫn sẽ hỏi trực tiếp như vậy, trực tiếp đến gần như mang theo khẩu khí của trẻ con! Không khí trong sân

vốn siết chặt khiến người ta hít thở không thông, bây giờ mọi trở nên dịu xuống, nhìn thấy Mẫn Mẫn mở to đôi mắt như động vật hoang dại nào đó sáng đến dọa người, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Cửu phu nhân rốt cuộc không được tự nhiên nói:

“Người quả nhiên là có chút bản lĩnh, việc hôm nay liền quên đi!”

Nghe thấy vậy, Mẫn Mẫn lập tức hé ra một khuôn mặt tươi cười đến cực vui vẻ, khuôn mặt đỏ bừng vì bệnh lại khiến nàng hết sức thiên chân khả ái, ngay cả mọi người xung quanh cũng gọi lên khoe miệng.

“Vậy là tốt rồi, đúng rồi, hôm nay ta còn có một câu cuối cùng, là thay Thanh Thanh ‘không cần thận roi xuống nước’ nhà ta nói với các người.’

Kế tiếp Mẫn Mẫn ghé vào trên vai Lạc Thành cười tủm tỉm nghiêng đầu, nói một câu mà thật lâu về sau tôi mới biết là đại nghịch bất đạo cỡ nào.

Mẫn Mẫn biểu tình cực kỳ kiều ngạo hướng về Đại phu nhân Tam phu nhân Cửu phu nhân vờn ra một quả đấm, bỗng nhiên ngón giữa mạnh mẽ giơ lên, thấp giọng nói:

“FUCK YOU!!!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 25: Đoạt Bảo Kỳ Hiệp

Edit: Windy

.....

Mẫn Mẫn biểu tình cực kỳ kiều ngạo hướng về Đại phu nhân Tam phu nhân Cửu phu nhân vờn ra một quả đấm, bỗng nhiên ngón giữa mạnh mẽ giơ lên, thấp giọng nói:

“FUCK YOU!!!”

Mẫn Mẫn tiểu thư không phải là nữ tử bình thường.

Mẫn Mẫn tiểu thư không cúi đầu trước mặt bất kỳ nam nhân nào, luôn ngẩng mặt nhìn thẳng.

Mẫn Mẫn tiểu thư ít khi hành lễ với quan to hiền quý, luôn mỉm cười bắt tay.

Mẫn Mẫn tiểu thư nhảy múa rất tuyệt.

Mẫn Mẫn tiểu thư ca hát rất êm tai.

Mẫn Mẫn tiểu thư có kiểu tóc độc nhất vô nhị.

Mẫn Mẫn tiểu thư có kiểu quần áo dẫn dắt trào lưu mới của Hậu Minh.

Mẫn Mẫn tiểu thư đối xử với hạ nhân cực kỳ thân thiết.

Mẫn Mẫn tiểu thư khi nghiêm túc rất có khí thế.

Mẫn Mẫn tiểu thư khi cười rộ lên rất đáng yêu.

Mẫn Mẫn tiểu thư thật hoạt bát, thường xuyên mang nha đầu tôi tớ toàn phủ chơi một trò chơi thú vị tên “Lời thật lòng, đại mạo hiểm”

Mẫn Mẫn tiểu thư rất có tài văn chương, thường xuyên bán chút thơ từ cho những người hiền quý đến cửa cầu chữ, sau đó vừa kiếm tiền vừa nói: “Trộm sách không tính là trộm, đạo văn không tính là đạo ~”

Mẫn Mẫn tiểu thư rất có tài ăn nói, xế chiều mỗi ngày ngồi trong viện giảng cho chúng tôi trường thiên Bình thư 《Bọn ác nam lớp 1/7 (*)》, cũng giáo huấn cho chúng tôi rất nhiều kiến thức sơ cấp về nam – nam.

(*Bọn ác nam lớp 1/7 : “Nhất niên thất ban ác nam đoàn”- bộ đam mỹ NP. Ai có hứng thú mời xem văn án ở đây. Ta nói ông trời phái bà nữ 9 này xuyên không để đầu độc đầu óc cổ nhân mà =)))

Mẫn Mẫn tiểu thư thường xuyên nói lời kinh người, nàng ghét nhất là bị Tứ điện hạ phái người đưa tới Nga đan vô giá, chúng tôi nghĩ rằng nàng sẽ không cần, hoặc sẽ đập nát nó cho hả giận. Ai ngờ nàng yên tâm thoải mái nhận lấy rồi nói: “Mấy kẻ dựa vào việc đập của báu để tỏ ra oán giận đều là tên ngốc X! Hèn cho ta thì ta cứ lấy, Rồi để ta từ từ tiêu hết tiền của hèn!” Tiểu thư quả nhiên rất giỏi! Có điều Tứ điện hạ cũng thật sự là hào phóng, Mẫn Mẫn tiểu thư chẳng qua chỉ lên cơn sốt, vậy mà lại đưa đến thuốc bổ đắt tiền như vậy! Nếu một lọ này mà ăn vào, người chết cũng sống dậy!

Mẫn Mẫn tiểu thư thích ăn hạt thông. Mỗi lần thấy nàng cao hứng phần chán bóc hạt thông ăn, tôi đều kiên nhẫn nói với nàng “Kỳ thật hạt thông này là do Tứ điện hạ đặc biệt đưa tới” (Trong lòng Tế Nương kiên quyết muốn đem Mẫn Mẫn mà nàng thích nhất và Lạc Thành mà nàng thích nhất tác hợp thành một đôi.....)

Mẫn Mẫn tiểu thư không thích Lạc Thành mà các vị phu nhân đều tranh đoạt, nhưng Lạc Thành lại mỗi ngày đều đến làm phiền nàng. Mẫn Mẫn tiểu thư hỏi tôi rốt cuộc Lạc Thành là ai, nhưng tôi cũng không trả lời được. Vì thế Mẫn Mẫn tiểu thư trực tiếp đến hỏi Lạc Thành:

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Ta là Lạc Thành a~”

“Vô nghĩa! Vậy ngươi nói xem Lạc Thành là ai?”

“Lạc Thành chính là ta a~”

Tôi thấy trên mu bàn tay Mẫn Mẫn tiểu thư nổi lên gân xanh đáng sợ, từ đó về sau tôi biết hai việc: Thứ nhất, thì ra Mẫn Mẫn tiểu thư cũng biết công phu quyền cước. Thứ hai, Mẫn Mẫn tiểu thư đánh không lại Lạc Thành.

Mẫn Mẫn tiểu thư cực kỳ cực kỳ muốn bảo vật ở Lạc Vương phủ, hơn nữa lại kiên quyết cho rằng báu vật của Lạc Vương phủ đều giấu trong thư phòng. Vì thế ba ngày hai bữa cứ chạy tới đó, nhưng thư phòng được canh giữ sâm nghiêm, nàng làm sao mà vào? Sau nhiều lần thất bại, có một lần tôi vô ý nói với nàng, “Thật ra ngày đó ở yến hội, lúc tiểu thư phát sốt hôn mê chính là ngủ ở thư phòng cả đêm đấy!” Lúc ấy biểu tình kinh ngạc ngay người tại chỗ của nàng tôi vẫn còn nhớ rõ, thật sự là ruột gan đứt từng khúc đau triệt tâm phế hỏi hận vạn phần khiến ngay cả tôi cũng muốn giúp nàng.....

Mẫn Mẫn tiểu thư thật dễ dàng thẹn thùng. Khi tôi nói với nàng “Tuy rằng Lạc Thành đều đến khuê phòng của các vị phu nhân, nhưng nếu Lạc Vương coi trọng ai thì sẽ trực tiếp mang đến thư phòng.....”, nàng liền mừng rỡ như điên chạy tới hỏi Thanh Thanh làm cách nào để quyến rũ nam nhân, ngay cả nửa câu sau của tôi cũng không thèm nghe, “.....Nhưng những nữ nhân kia rốt cuộc cũng không thấy đi ra.....”

Lúc Mẫn Mẫn tiểu thư ở nhà thủy tạ gặp được lạc vương, Thanh Thanh gần như có thể nói là dùng biểu tình tàn nhẫn vô tình mà tuyên bố: “Quyến rũ hèn!”

Mẫn Mẫn tiểu thư từng bước di chuyển tới gần, Thanh Thanh liền dùng tay ra dấu, nói: “Cười!”

Vì thế Mẫn Mẫn tiểu thư liền giầy giụa nhìn Lạc Vương rồi trưng ra một nụ cười mà ngay cả tôi nhìn cũng phải sợ hãi.....Lạc vương nhú nhú mày, không nói gì cả.

Mẫn Mẫn tiểu thư bắt lực nhìn về phía Thanh thanh, Thanh Thanh làm một động tác ngồi xuống, ý nói: “Ngồi xuống đi hèn!”

Vì thế Mẫn Mẫn tiểu thư cứ như kiến bò trên chảo nóng, vây quanh Lạc vương xoay lui xoay tới, xoay qua xoay lại, cuối cùng cắn răng một cái, ngồi xuống sát bên Lạc vương. Lạc vương ngừng đọc sách, liếc mắt nhìn Mẫn Mẫn bên cạnh hèn một cái, lại dường như không có việc gì mà tiếp tục đọc sách.

Thanh Thanh tức giận muốn giậm chân, mắng một tiếng đồ vô dụng, lại liều mạng dùng khẩu hình ra hiệu với Mẫn Mẫn: “Kéo tay hèn!”

Vì thế Mẫn Mẫn tiểu thư liền do dự vươn tay ra, duỗi tới bàn tay to đang dựa trên lan can của Lạc Vương, tay nàng run lấy bầy.....Ngay cả tôi cũng nhìn ra được nội tâm đang thống khổ dằn vặt của nàng! “Gần hơn gần hơn.....” Thanh Thanh còn khản trương hơn cả nàng! Tuy rằng tôi cũng không muốn Mẫn Mẫn với Lạc vương thành đôi, có điều dưới bầu không khí này, ngay cả tôi cũng hy vọng nàng có thể kéo được tay hèn! Ngay lúc bàn tay nhỏ bé của Mẫn Mẫn sắp tập kích được bàn tay to của Lạc vương, Lạc vương bỗng nhiên rút tay về, đổi thành chống tay lên trán! Trong lòng mọi người đều bùng phát một tiếng thất vọng ai thán.....

Thanh Thanh oán hận nói: “Đành phải xuất ra đòn sát thủ! Mẫn Mẫn, hôn hèn!!”

Vì thế Mẫn Mẫn giống như bị ai đâm một nhát dao vô cùng thống khổ mà đem mặt chậm rãi để sát vào Lạc vương.....Nhìn thấy nàng vì nội tâm giãy giụa mà có nét mặt cực kỳ vận vẹo, tôi cũng muốn khóc.....Mẫn Mẫn tiểu thư thật thẹn thùng a!

“Cô đến tột cùng là muốn làm gì?” Lạc vương rốt cuộc không nhịn được nữa mà quay đầu lại, ngăn lại vẻ mặt dữ tợn của Mẫn Mẫn.

“Ta.....” Vẻ mặt Mẫn Mẫn đỏ bừng, ánh mắt rối rắm. Đủ loại cảm giác e thẹn, lo lắng, mặc kệ, cuối cùng đều hóa thành cầu khẩn, ánh mắt long lanh ngập nước giống như con chó nhỏ tội nghiệp nhìn chăm chăm Lạc vương. Lạc vương bị nàng nhìn chăm chú đến mức toàn thân cứng ngắc, “Cô.....”

Ánh sao nhỏ trong mắt Mẫn Mẫn càng tăng lên vô hạn.....Rốt cuộc Lạc vương thờ dài, bất đắc dĩ nói: “Cô đến tột cùng là muốn gì” Cứ nói ra đi.”

“Ta muốn đến thư phòng!”

“Được.” Lạc vương nhẹ nhàng bằng quơ nói.

Ba người đều ngây ngẩn cả người, chỉ đơn giản như vậy?!

“Đêm nay theo Nhậm quân gia đến.” Nói xong liền không để ý đến Mẫn Mẫn nữa, vội đầu đọc sách.

Mẫn Mẫn tiểu thư về mặt hoảng hốt đứng dậy rồi khỏi, cho nên không thấy được bên mỗi Lạc vương có một nụ cười như có như không.

.....

.....

Cắt ngôi xưng hô! Chấm dứt đoạn tự sự của Tế Nương ~ Mẫn Mẫn của chúng ta đã về rồi ~

.....

.....

Vì đề tonight đi đoạt bảo, tôi làm đầy đủ các công tác chuẩn bị.

Đầu tiên là bố trí nhân sự:

Đầu tiên là đưa Thanh Thanh rời khỏi phủ, để cô ấy chờ ở Thiên Tổ miếu tiếp ứng tôi.

“Chỉ dựa vào cô thì thật sự có thể trộm bảo vật ra sao?” Ngự khí của Thanh Thanh thật sự không tin tưởng, từ lúc tôi cầu cô ấy chỉ cho tôi cách câu dẫn Lạc vương, đáng về tiểu nha đầu này càng ngày càng trở nên kiêu ngạo!

“Yên tâm! Chỉ cần tìm thấy bảo vật, ta tin tưởng có thể trộm được!”

“Vậy Lạc vương thì tính sao đây?”

“Càng không phải lo, nhìn là biết hần không gần nữ sắc rồi ~ hôm nay lúc ta câu dẫn, hần cũng không có phản ứng gì mà!”

“Cái loại trình độ này của cô không gọi là câu dẫn.”

“Ai nha! Ta sẽ có biện pháp mà! Cứ việc ở trong miếu mà chờ ta!”

.....

Việc thứ hai là thuyết phục Tế Nương cùng đi với tôi.

“Tôi không đi, Lạc Thành có ân oán với tôi có ân, tôi sống là người Lạc phủ, chết cũng là quỷ của Lạc phủ.”

“Vậy vì sao cô không tố giác chuyện ta muốn trộm bảo vật?”

“Bởi vì tôi thích cô!” Hơn nữa, còn cần phải tố giác sao? Dựa vào đầu óc của Lạc vương Lạc Thành sao lại không biết mục đích của cô?

“Tế Nương ~~~!” Mẫn Mẫn mè nheo.

.....

Việc thứ ba chính là thuyết phục Quả nhi phối hợp đêm nay hành động.

Nào biết hần nói là gần thư phòng thủ vệ sâm nghiêm, hần không thể tới gần! Hần không đi thì kệ hần, còn có chết cũng không cho tôi đi! May là tôi còn chuẩn bị phương án thứ hai!

Giả vờ ngã vào trong ao, chân rút gân nên bị chìm xuống nước, lúc một đôi tay giữ chặt lấy tôi, tôi liền cười trộm ôm cổ người tới, hôn cái miệng hần, đem mê được dưới lưỡi truyền qua! Vậy mà Quả nhi một chút cũng không phản kháng, toàn thân cứng ngắc lại! Ha ha ha ha.(bị người khác chiếm tiện nghi còn có thể cười đến vui vẻ như vậy, trên thế giới này cũng chỉ có mình người) Hợp lực cùng Thanh Thanh đưa Quả nhi té xỉu kéo vào phòng, trói trên giường, lột sạch! không phải là tôi thích SM, tôi chỉ muốn khiến hần không cách nào ra ngoài.Đương nhiên, mỹ nam trước mặt, tiện nghi không chiếm cũng uống! Trong lúc lột sạch không thể thiếu chảy nước miếng nhìn mỹ nam trần truồng, nhìn đáng người hoàn mỹ mà giờ trở thành một phen.

Tiếp theo là bố trí trang bị:

Bên trong ngoại bào rộng thênh thang là y phục dạ hành bó sát người, thuận lợi để chạy trốn sau khi gây án.

Mang một bao mê được thuốc tê thuốc ngứa, thuận lợi cho việc hạ thủ Lạc vương.

Một cái pháo hiệu, lỡ có thất bại cũng có thể thông tri để Thanh Thanh chạy trốn.

Một phần bản đồ Lạc vương phủ (người này là tên mù đường)

Over!

Tạm biệt, Lạc Vương phủ! Tuy rằng còn chưa ăn đủ hạt thông ở đây.

Tạm biệt, Lạc Vương phủ! Tuy rằng 《Bọn ác nam lớp 1/7》còn năm tập chưa kể xong.

Tạm biệt, Lạc vương phủ! Tuy rằng còn chưa từ bỏ “Lời thật lòng, đại mạo hiểm” mà biết được rốt cuộc người trong lòng Tế Nương là ai.

Tôi về mặt bi thương theo Nhậm quân gia lên kiệu mềm nhỏ trong phủ, không nhìn thấy vẻ mặt xem kịch vui của hắn.

Lúc tới thư phòng, Lạc vương còn chưa đến. Nhậm quân gia để tôi lại thư phòng rồi đi ra.

Cơ hội trời ban a a a!!!

Ngay cả nửa giây tôi cũng không do dự mà bắt đầu lục soát toàn bộ!

Lệnh bài môn chủ Vị Ương môn, chìa khóa phủ Sơn Lăng, còn có Hồn thiên châu, chỉ cần tìm được coi như tôi giàu to rồi! À không phải, là tôi có thể thoát thân chứ! Tôi lục qua lục lại, tôi tìm đi tìm tới, a a, không với tôi ngăn tù tăng cao nhất được!!

“Đáng giận.~” Giẫm lên ghế tôi liều mạng vuron dài thân thể, “Vẫn không với tới ~”

“Vẫn không với tới cái gì?”

“Chính là cái thứ ba bên trái tầng cao nhất! Không có việc gì thì xây cao như vậy làm chi?” Thở hổn hển!

“À ~ Cái thứ ba ~” Cười khẽ ~

“A.” Cứng ngắc chậm rãi quay đầu lại, đồng thời tay lạng lẽ sờ tới mê được ở thắt lưng.

Rắc!

Chân ghế bị đá gãy!

Tôi giống như thiên ngoại phi tiên mất cân bằng mà rớt xuống!

Lạc Thành cười tủm tỉm tiếp được ta, tay ở trong lòng tôi khẽ vạch, giương tay liền ném vãi cái bọc ra ngoài! Thoạt nhìn rất giống mấy thứ mê được thuốc tê mà tôi giấu, rất giống a.Mồ hôi điên cuồng chảy.

“Ngươi ngươi ngươi sao lại ở đây?!”

“Thế nào? Chẳng lẽ nàng thích gặp Lạc vương hơn?”

Không, tôi một chút cũng không muốn gặp!

“Vốn cảm thấy thân thể nàng còn chưa khỏe hẳn, không muốn nóng vội, bây giờ xem ra, nàng cũng khá vui vẻ đấy ~” Ánh mắt Lạc Thành nháy mắt trở nên nguy hiểm, “Vậy đêm nay đi ~”

“Đêm nay cái gì? Cái gì đêm nay? A! Ta không cần! Ta không cần!” Đầu tôi lắc như trống bỏi! “Không khỏe không khỏe, cơ thể ta còn chưa khôi phục hẳn! A! ta, ta đau đầu! Ai nha, ngực cũng đau! Chết rồi chết rồi mau gọi đại phu.”

“Không sao đâu ~ Ta giúp nàng xoa xoa là khỏe rồi ~”

“Xoa không khỏe! Xoa không khỏe!!”

“Xoa vẫn không khỏe thì ta tiếp tục xoa, cho đến khi khỏe mới thôi ~ Vừa rồi nàng nói đau ở đâu? Ngực ? ~”

“Không, không, không đau! không đau! Tuyệt không đau!”

“Không đau?”

“Không đau!”

“Tốt lắm, chúng ta tiếp tục ~”

Trời ạ! Chúng tôi khi nào đã chuyển đến trên giường vậy?! Vì sao thư phòng cũng có giường chứ?!

“Không được không được!! Đừng bắt đầu! Lạc Thành người nói không giữ lời! Không phải người nói nếu ta không muốn thì người sẽ không xằng bậy sao?”

“À ~ Vì lúc đó ta còn chưa mê luyến nàng ~” Hắn giống như sắc lang nhéo nhéo mặt tôi, “Ai bảo lúc con mèo nhỏ múa lại mê người như vậy ~”

“Người.....Người.....” Tôi muốn khóc, đánh cũng đánh không lại hắn, tốc độ cũng không nhanh bằng hắn, hơi sức cũng không lớn như hắn, tên hỗn đản này đè lên người tôi vậy mà tôi trái đẩy phải đẩy cũng không động đậy được, đành phải khăn cả giọng xuất ra vô mồm:

“Người nói không giữ lời! Người lật lọng! Người không phải nam tử hán!”

“Ừ ~ Từ trước đến nay ta nói không giữ lời, lật lọng ~” Hắn giang hai tay chống bên người tôi, giam tôi chặt chẽ trong vòng tay, lửa nóng ở ngực bỗng nhiên áp lên, đôi môi hơi mỏng nhẹ nhàng cắn lên cổ tôi,

“Về phần ta có phải nam tử hán hay không ~ nàng lập tức sẽ biết ~” Hắn cười đến thập phần nguy hiểm.....

Thuốc mê được đã bị hắn ném đi, Thanh Thanh đã bị tôi đưa ra khỏi Lạc Vương phủ, Quá nhi bị tôi chuốc thuốc mê trôi trên giường, toàn bộ quý phu đều biết đêm nay Lạc vương lâm hạnh tôi, sẽ không có ai đến quấy rầy! Lúc này tôi mới thật sự là kêu trời trời không biết! Kêu đất đất chẳng hay!!

Ngay vào lúc Lạc Thành lấy thủ pháp thần kỳ bắt tri bắt giác rất nhanh đã cởi lóp quần áo thứ nhất của tôi, một hàng chữ to rõ ràng hiện lên trong đầu óc hỗn loạn của tôi:

Tự làm bậy, không thể sống!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 26: Lạc Vương Và Lạc Thành

Edit: Windy

Ngay vào lúc Lạc Thành lấy thủ pháp thần kỳ bắt tri bắt giác rất nhanh đã cởi lóp quần áo thứ nhất của tôi, một hàng chữ to rõ ràng hiện lên trong đầu óc hỗn loạn của tôi:

Tự làm bậy, không thể sống!

Tôi giống như mèo bị giẫm phải đuôi mà liều chết giãy giụa, Lạc Thành nhìn chăm chăm thâm mình vặn vẹo giãy giụa của tôi, càng nhìn ánh mắt kia càng cảm thấy khó chịu! Sợ tới mức toàn thân tôi cứng ngắc, ngay lập tức dừng hết mọi động tác! Sợ làm gì đó không cẩn thận liền chọc phải hắn!

Cái tên này được lắm! Nhìn thấy tôi không động đậy nữa, liền mạnh mẽ dùng đầu gối tách hai chân tôi ra, mặt thì vui đùa vào làm một nụ hôn sâu tiêu chuẩn, bàn tay phía dưới nhanh nhẹn tháo đai lưng tôi ra định chuẩn bị tiến quân thân tốc! Tôi sợ tới mức ngay cả đầu lưỡi cũng cứng lại! Ngay lúc giữa hai chân bị một vật gì đó cực nóng lại cứng rắn áp sát, nước mắt tôi lập tức bị dọa cho rơi xuống! Toàn thân run rẩy không kiềm chế được! Đại não hoàn toàn chết máy!

Cứng ngắc nằm dưới thân Lạc Thành, nước mắt tí tách chảy xuống, trong đầu lại lượn vòng mấy câu chuyện cường gian không liên quan gì:

Cái gì mà vũ khí của phụ nữ là nước mắt và nụ cười! Cái gì mà khi vật lộn với người ta phải dùng răng nanh và móng tay! Cái gì mà cuộc sống tựa như bị cường gian — Nếu không thể phản kháng lại thì cứ ngoan ngoãn mà hưởng thụ đi! Cái gì mà dũng sĩ thật sự phải có gan đối mặt với máu tươi đầm đìa! Ngay cả câu nói của Lỗ Tấn “Phía sau nhà tôi có hai cái cây, một cây là cây đào, một cây khác cũng là cây đào” cũng tuân ra.....(Ta thấy người này không phải là chết máy, mà trúng phải vi-rút rồi?)

Chú ý thấy sự khó chịu của ta, Lạc Thành dừng lại động tác nhẹ nhàng vén sợi tóc tán loạn bên thái dương của tôi, dịu dàng hỏi:

“Sao vậy? Sắc mặt sao lại tái nhợt như vậy? Làm đau nàng sao?”

“.....Chưa.....”

“Chưa? Chưa cái gì?”

“.....Ta chưa, chưa.....Tùng làm.....”

“Nàng là xử nữ? Vậy càng tốt a~ Không sao, ta sẽ thật dịu dàng.....Nàng khóc cái gì? Đừng khóc, ngoan~” Lạc Thành nhẹ nhàng giúp tôi lau đi dòng nước mắt chảy dài trên gương mặt, dịu giọng dỗ tôi.....

“.....Không, không phải.....Ô ô.....Ta là nói, ta là nói ta chưa từng thấy nam nhân cùng nữ nhân làm.....Ta chỉ biết lúc nam—nam làm là đem ** cắm vào trong ##, hoặc là ## liếm ** của %% hoặc là dùng ?? ¥ ¥ %% làm đạo cụ, cũng có thể dùng & để trói *%# ¥ ! Nhưng thật sự ta lại không biết nam nhân cùng nữ nhân làm là như thế nào.....Ta rất sợ hãi a.....! Ô a a.....Trong tiểu thuyết ngôn tình mà ta từng xem chỉ mới dừng lại ở giai đoạn trong nước thôi.....Vẫn thường xem nam—nam, bây giờ đột nhiên lại đổi thành nam—nữ, ta ta thật sự không tiếp thụ được a oa oa oa oa ~~~~~!!” Tôi đã sợ tới mức không biết nói gì rồi.....

Độ cứng nhắc của cơ thể Lạc Thành cộng thêm hắc tuyến trên mặt đều tăng lên nhanh chóng như nhau.....

Hiển nhiên là bị đáng về căng thẳng của tôi và một phen luận bàn về nam-nam làm tình kia dọa sợ, Lạc Thành gắng co với tôi thật lâu cũng chưa có động tác bước tiếp theo.....

Khóc khóc một hồi ngược lại lại là tôi bình tĩnh trước.....

Đừng khẩn trương đừng khẩn trương, nếu tôi là nữ chính, đừng quan tâm nhiều đến mấy thứ không hợp lý này, vào lúc thời khắc nguy cấp này nhất định sẽ xuất hiện tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân! Hắn là có đi.....(rất không tin tưởng)

Không sao không sao, nếu không có ích gì thì tôi cũng có thể tự cứu mình, không phải nói vật lộn với người ta phải nhờ vào răng nanh với móng tay sao? (Thật đúng là nhớ kỹ) Cô hắn mà sán lại gần đây nữa thì tôi liền cắn động mạch của hắn! Từ từ, động mạch ở đâu vậy.....

Tôi đang miên man suy nghĩ đầu đầu, Lạc Thành bỗng nhiên thở dài một tiếng, ôm lấy người tôi nằm xuống, nhưng lại không có động tác gì.

“Tiểu hồn đản này, quá nhiều toàn bộ sự hứng thú của ta rồi~ quên đi, còn nhiều thời gian, về sau sẽ có cơ hội~”

Tôi lập tức cảm động đến mức hận đến không thể rơi nước mắt mà hô to: đúng vậy đúng vậy còn nhiều thời gian a! Lạc Thành, quyết định của người thật sự rất anh minh!! Đáng tiếc tiếng lòng cảm kích còn chưa kịp bộc lộ thành lời, đã bị một câu nói tiếp theo của Lạc Thành làm ghen lại!

“Có điều hôm nay nàng quyền rũ đại ca của ta, cộng thêm mưu đồ đánh cắp sổ sách quý báu của Vị Ương môn, ta còn phải tính toán với nàng! Ừm, ta muốn.....Không bằng phạt nàng mau chóng gả cho ta, được không?” Đôi mắt hết sức đẹp đẽ của hắn hàm chứa ý cười nhìn tôi.

Cái———gì———?!!

Tôi quyền rũ đại ca của hắn khi nào?!

Làm sao hắn biết tôi đến trộm báu vật của Vị Ương môn?!!

Cái quan trọng là, ai muốn gả cho hắn hả———?!!

Một câu nói của Lạc Thành bao hàm nhiều tin tức làm tôi khiếp sợ, khiến cho tôi cứng họng không biết nên hỏi người nào!

Thấy tôi tròn tròn mắt khẽ nhích miệng ngoác nhìn hắn, Lạc Thành cực kỳ vui vẻ hôn hôn lên cái miệng của tôi~

“Nàng không nói lời nào coi như nàng đồng ý~” Tiếp đó hắn ôm chặt tôi, cảm thấy mỹ mãn nói: “Đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng đợi được nàng...Rốt cuộc cũng có thể thực hiện nguyện vọng của chúng ta.....”

Tôi chậm rãi quay đầu nhìn Lạc Thành đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình,

Cúi đầu chui vào lòng hắn,

Tìm kiếm động mạch của hắn, sau đó, mở răng nanh của tôi ra, yên tâm thoải mái cắn xuống!

“A———!!!”

Nghe nói, buổi tối ngày đó, rất nhiều người trong Lạc Vương phủ đều nghe được “Cánh đồng bát ngát kêu gọi”.....

Nhanh chóng lui về sau cái bàn ở phía sau, nhìn chăm chăm Lạc Thành đang che cái cổ máu chảy không ngừng, tôi lớn tiếng nói:

“Thứ nhất, ta căn bản là không biết ca ca của ngươi, lại sẽ càng không quyến rũ hần!

Thứ hai, chuyện của ai thì người đó làm! Ta chính là đến nhà ngươi trộm đồ vật! Có bản lĩnh ngươi đem ta đến quan phủ đi! Đừng có động một chút lại dùng hình phạt riêng!

Còn nữa, cái thứ ba là quan trọng nhất, ta——tuyệt đối——không——gả!”

Vừa đau vừa giận, ánh mắt Lạc Thành hung ác kịch liệt!

“Không lấy chồng? Được ~ Ta là thích nàng mới muốn cho nàng một danh hào chính thức, dù gì nàng cũng trốn không thoát đâu, nàng không muốn hư danh này thì sẽ không gả sao.....”

Thấy hần lung lay động đập định đứng lên, tôi cả kinh, xoay người hướng cánh cửa chạy tới! hần cũng hướng cánh cửa đi tới, tôi quỳnh lên, tức thì rối loạn, một khi đã loạn, tay sẽ không như ý, cửa này khóa thế nào mà sống chết cũng kéo không ra! Phía sau hơi thở của Lạc Thành càng ngày càng gần!

“Lại đây.....” Hần ở phía sau cách không xa tôi thấp giọng nói.

Đưa ngọc mới qua! Tôi nóng nảy, nhắc chân lên đạp cửa!

“Đừng chọc ta phát hỏa, lại đây!” Giọng nói trầm thấp một chút, bình thường giọng nói nghe mê người như vậy lúc này sao lại khủng bố vậy ~~~~~

Cái gì mà chọc ta phát hỏa, rõ ràng ngươi đã phát hỏa a! Đánh chết tôi cũng không qua! Trên tay kích động dùng sức, cửa bỗng mở ra, tôi vui đầu chạy ra ngoài! Bỗng nhiên va vào bức tường thật! Cánh tay bị nứ lại!

“Sao lại thế này? Sao động tĩnh lại lớn thế?” Khuôn mặt bình tĩnh của Lạc vương.

Tôi tựa như tìm được tổ chức đồng chí, hai mắt đắm lệ nhào vào lòng Lạc vương, run rẩy chỉ vào Lạc Thành lên tiếng gào khóc:

“A a a a ~~~~~Hần muốn cưỡng gian ta~~~~~”

Tên phạm tội cưỡng gian đứng yên không động đậy, bất mãn liếc mắt nhìn tôi đang tránh trong lòng Lạc vương một cái, xoay người ngồi trở lại bên bàn, bắt đầu xử lý cái cổ bị tôi cắn.

“Hần muốn cưỡng gian cô?” Lạc Vương giống như chủ nhà nhú mày nhìn về phía Lạc Thành, lại nhìn về tôi quần áo không chỉnh tề, tôi vội vã bày ra một loạt bằng chứng vết dây trói trên cổ tay, đai lưng bị xé hư! Lạc Vương mày nhăn mặt nhíu càng thêm độ dao! Lạc Thành ngươi xong đời rồi! Ha ha ha ha!!! Ngày thường ở quý phủ của người ta làm nhiều việc ác, phóng chừng cũng vì người ta không có chứng cứ nên không bắt được ngươi! Hôm nay có chứng cứ vô cùng xác thực! Nhân chứng, vật chứng cũng lấy được! Bắt kẻ thông dâm tại giường! (Đừng có mà dùng loạn thành ngữ) Tóm lại, hôm nay ngươi chết chắc rồi!!! Tôi theo ánh mắt trách cứ của Lạc vương mà đồng thời cũng dùng ánh mắt vui sướng khi người gặp họa khiến trách tên tôi phạm cưỡng gian nào đó!

“Áo ngoài còn chưa cởi ra, làm sao mà giăng co nửa ngày như vậy cũng chưa đắc thủ được? Uống phí ta tạo ra cho ngươi cơ hội tốt này còn chưa nói, ngay cả mình cũng bị thương, Lạc Thành ngươi thật sự là làm ta thất vọng!”

Mặt tôi giống như liệt nửa người mà khiếp sợ nhìn chằm chằm Lạc vương, không thể tin được câu nói kia là từ miệng tên chủ nhà như hần nói ra!

Tên này không phải là chủ nhà sao?! Tên này rõ ràng là con sói giả bà ngoại a a a a!!!!

Tôi rơi vào một mảnh hỗn loạn rồi, vì sao Lạc vương phải giúp Lạc Thành? Vì sao Lạc Thành nhất định phải lên giường với tôi? Lạc vương và Lạc Thành rốt cuộc có quan hệ gì?

Được Lạc vương an trí bên cạnh cái bàn, tôi hoang mang nhìn hai người bọn họ. Tự hỏi làm sao mới từ miệng bọn họ moi ra được câu trả lời.

Lạc Thành mặc cho Lạc vương giúp hần xử lý miệng vết thương, chỉ yên lặng nhìn chằm chằm tôi, trong ánh mắt nhìn không ra cảm tình.

“Mẫn Mẫn, nàng có thể thích ta một chút được không?”

Lần đầu tiên tôi nghe được Lạc Thành gọi tên của tôi, tôi có chút kinh ngạc, lập tức hừ một tiếng.

“Ngay cả ngươi là ai ta cũng không biết, làm sao có thể thích ngươi?”

“Nàng có thích ta hay không thì có liên quan gì đến thân phận của ta sao?”

“Đương nhiên là có! Ngay cả thân phận thật ngươi cũng không nói cho ta biết, chính là không tín nhiệm ta, ngươi đã không tín nhiệm ta, ta thích ngươi làm gì?”

“Ta là Lạc Thành.” Hần nhìn tôi, “Là đệ đệ ruột của Lạc vương. Chìa khóa Phủ Sơn mà nàng muốn trộm, nó không thật sự là một cái chìa khóa, mà là một người, chính là ta.”

Tay Lạc vương đang giúp hần bôi thuốc ngừng một chút, chắc là không nghĩ tới ngay cả mấy cái này hần cũng nói cho tôi biết.

Tôi kinh ngạc nhìn hần, miệng tự động đặt câu hỏi: “Ngươi là người của Vị Ương môn, vậy..... Vì sao lại nói cho ta Hồn thiên châu ở Lạc vương phủ?”

Lạc vương lại dừng một chút, xem ra chuyện này hần cũng không biết.

“Vì để giữ nàng lại.”

“Vì sao phải..... Phí công như vậy, vì sao nhất định phải là ta? Là bởi ngươi thích ta? ta không biết mới chỉ có hai tiếp xúc như vậy.....”

“Đương nhiên là vì ta thích nàng, nhưng điều quan trọng là..... Bởi vì nàng là ‘Thần Kỳ’.”

“Thần Kỳ? Thần kỳ cái gì?”

“Mẫn Mẫn”, Lạc Thành bỗng nhiên giữ chặt tay tôi, đặt trong tay hần nắm chặt, “Đáp ứng ta, gả cho ta được không? Nếu không muốn gả cho ta, ít nhất cũng ở lại bên ta được không?”

“Ngươi đừng có chuyện đề tài, ” Tôi dùng sức rút tay về, “Nói về Thần Kỳ tiếp đi!”

“Không được, ” Lạc Thành bắt khuất lại kéo tay tôi lại, ”Trước hết nàng phải đáp ứng ta, ta mới có thể nói cho nàng!”

“Ta.....”

“Mẫn Mẫn, dựa vào bản lĩnh của ta, ngay cả khi nàng không đồng ý ta cũng có thể giữ nàng lại được! Nhưng ta không muốn ép buộc nàng, nên ta hy vọng nàng tự nguyện ở lại..... Cho dù nàng không muốn ở lại mãi mãi cũng được, chỉ cần một năm, không, nửa năm là được rồi, được chứ?”

Hần vừa đám vừa xoa như vậy, tôi còn có thể nói gì? Thờ dài, mặc kệ cho hần kéo, bắt đắc dĩ nói: “Vậy ngươi nói cho ta biết rốt cuộc muốn ta làm gì đi.....”

“Nàng đáp ứng rồi?” Lạc Thành cao hứng đứng lên, vòng qua cái bàn đến cạnh tôi ôm lấy tôi.

“Nói là được rồi! Đừng có động tay động chân!” Đập cái tay của hần đang ôm eo tôi, hần lại không sợ chết mà sấn lại.

“Được được, ta nói, có điều nói ra thì cũng dài dòng ~ Đúng rồi, có phải con mèo nhỏ thấy ta vô cùng hoa tâm không, cưới vợ đây phủ?”

“Nói trọng điểm!”

“Đây là trọng điểm ~ Ta lấy vợ đây cả phủ không phải vì ta hoa tâm, mà bởi vì ta muốn luyện công.”

Tôi kinh ngạc tròn to mắt, đây là cái võ công tục tĩu gì đây?!!

“Nàng có biết, vạn vật trên thế gian đều chia thành hai cực âm dương, võ công cũng vậy, có loại võ công là âm tính, có loại võ công là dương tính. Các thể hệ của Vị Ương môn đều chọn ra hai người ứng viên môn chủ, một người tập võ công thuần dương, giống như đại ca ta, vì để giữ tinh khí thuần dương, nên hần không được gần nữ sắc.”

Tôi nhìn Lạc vương, trách không được đối với sự câu dẫn của tôi cũng không có phản ứng! (Đó là vì kỹ thuật của ngươi có vấn đề được không?) Xem ra võ công thuần dương này căn bản chính là trá hình của Quý Hoa Bảo điển rồi ~

“Ứng viên môn chủ được chọn còn lại thì tu luyện võ công thuần âm, ví dụ như ta. Cho nên, vì để thu thập tinh khí thuần âm.....”

“Ngươi phải cố gắng tiếp cận nữ sắc.” Tôi tổng kết giúp hần.

“Phải ~” Lạc Thành cười tủm tỉm xoa mặt tôi, “Sau đó hai người thừa kế cứ cách mười năm lại luận võ một lần, người thắng sẽ được tiếp nhận chức vị Môn chủ của Vị Ương môn, người thua sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ Phủ Sơn.”

“A ~ Ta biết rồi, ngươi đánh không lại đại ca ngươi, cho nên liền lưu lạc đến trông đại môn ~ Nhưng ngươi lại không chịu nổi tịch mịch, cho nên tự ý tạm rời cương vị công tác mà chạy khắp nơi, chết cũng ở lại nhà đại ca ngươi không chịu đi ~”

Lạc vương đang tự rót tự uống một mình nghe vậy nhin không được nhẹ giọng bật cười: “Tổng kết hay lắm.”

Sắc mặt Lạc Thành lúc đỏ lúc trắng, xấu hổ ho khan một tiếng: “Tĩnh tình ta đại ca cũng biết, sao có thể có quyết tâm mà bề quan tu luyện như vậy? Tĩnh tình của đại ca, ta cũng biết, như vậy đối với cả hai người đều rất tốt không phải sao.....”

Lạc vương trầm mặc phẩm trà không nói lời nào.

Tôi nhìn nhìn bên trái lại nhìn nhìn bên phải, không khí giữa hai người sao lại quỷ dị như vậy?

“Vậy, chuyện đó thì có liên quan gì đến ta?”

“Ta đã nói rồi, nàng là ‘Thần Kỳ’. Ta sợ dĩ không bằng đại ca nguyên nhân là.....” Lạc Thành trừng mắt nhìn, có chút ngưng ngưng, “Thời điểm nam tử từ mười bốn đến mười tám tuổi là lúc tốt nhất để thu thập tinh khí thuần âm, nhưng vào lúc ấy, ta.....Chán ghét nữ nhân, cho nên không muốn cùng các nàng lên giường, nên bỏ lỡ cơ hội tốt nhất, cho nên căn cơ nguyên khí vẫn không vững.....”

Tôi tròn mắt há hốc mồm!

Tên Lạc Thành này! Cái đồ sắc lang vượt qua độ tuổi này! Cái tên hoang dã vô độ nuôi một phủ đầy vợ này! Tên tội phạm cường gian này! Vậy mà hán lại có lúc chán ghét nữ nhân, không muốn cùng nữ nhân lên giường?! Vậy.....Vậy sau này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới khiến hán biến thành như bây giờ a?!!

“Mà nữ tử bình thường thập phần yếu ớt, căn bản không thể chống đỡ nổi mỗi ngày đều tu luyện, nên ta mới phải cưới nhiều chút ~” Lạc Thành nhún vai.

Tôi bỗng nhiên rất muốn đập hán!

“Bởi vì từ nhỏ không luyện căn cơ cho tốt, nên bây giờ tuy ta cố gắng tu luyện, nhưng vậy vẫn không theo kịp đại ca ~”

“Phải, ta nhìn thấy rồi, ngươi thật sự rất nỗ lực.” Khóe miệng tôi run rẩy nhìn khuôn mặt ủy khuất của hán.

“Có điều, tình hình bây giờ lại không giống vậy.” Hán ranh mãnh trừng mắt nhìn tôi, “Căn cứ theo sách cổ ghi lại, thể gian ngàn năm mới xuất hiện một người, trên thân người này có tích tụ tinh khí thuần âm ngàn năm, nếu tu luyện cùng một ngày còn hơn mười năm, mà người này được gọi là ‘Thần Kỳ’. Tương tự, cũng có người tích tụ tinh khí thuần dương ngàn năm, gọi là ‘Thần Phụng’. Vốn ta nghĩ chỉ là lời đồn trên giang hồ, không đáng để tâm, nào biết vậy mà ta lại thật sự gặp được! Lần đầu tiên ở Thiên Tổ miếu đụng phải nàng, chính là vì bị tinh khí mạnh mẽ kỳ diệu trên người nàng hấp dẫn, đêm đó ta thăm dò Minh Tinh đại sư, ta mới có thể khẳng định nàng chính là ‘Thần Kỳ’ ngàn năm mới hiện thế một lần! Ta thật sự là quá may mắn!”

“.....Cái gì? Nói giỡn hả, ta, ta, ta là đại âm nhân?!! (Này này, không hiểu thì đừng có nói lung tung!?)”

Tôi ngã phịch xuống ghế, cái gì mà “Thần Kỳ” chứ? Tôi thấy, nói trắng ra chính là Kim cương đại lực hoàn có lợi cho tu luyện võ công mà thôi! Chẳng qua là công hiệu mạnh mẽ hơn Đại lực hoàn mà thôi.....Thật buồn bực.....Muốn bắt tôi luyện công à? A, a, chờ, chờ đã! Nói đến việc luyện công của Lạc Thành, đó không phải là.....

Mẹ nó! Tôi nói sao tiểu tử này cứ động một chút là lại muốn áp tôi xuống giường vậy!

Nhưng vì sao tôi lại trở thành “Thần Kỳ”? là vì thể chất vốn đặc biệt? Hay là lúc xuyên qua thân thể đã có biến đổi gì đó? Vì sao sau khi Lạc Thành hỏi Minh Tinh đại sư liền nhận định ta là “Thần Kỳ”? Lão hòa thượng chết tiệt kia rốt cuộc đã nói gì với hán?

“Chờ một chút! Ta còn chưa rõ! Lạc Thành ngươi muốn ta là vì tăng tiến công lực sao?”

“Còn có ta rất thích nàng nữa ~”

“Cái đó đợi lát nữa hãy nói sau.” Tôi không kiên nhẫn khoát tay, Lạc Thành ủy khuất dựa vào trên bàn.

“Mà Lạc Thành tăng tiến công lực là để đánh bại Lạc vương sao?” Tôi nhìn Lạc vương, “Vào tình huống này có người bình thường nào lại giúp Lạc Thành đưa ta tới tay cho hán không?”

“A nha~ Con mèo nhỏ quả nhiên thông minh~ Thoáng cái đã hỏi đúng điểm quan trọng ~” Lạc Thành cười hi hi xoa đầu tôi.

.....

.....

Buổi tối hôm đó, ba người chúng tôi hàn huyên suốt một đêm. Cuối cùng tôi cũng hiểu được một ít nguyên nhân phía sau màn——Không phân biệt thật giả:

Đầu tiên, bởi vì Lạc vương có tính cách trầm tĩnh, không muốn lợi xuống vùng nước đục của thế gian, nên càng thêm vừa ý với chức quan trông đại môn Phủ Sơn nhân tân, mà Lạc Thành vì cái tính trời sinh ngổ ngược, lại thích náo nhiệt, hoặc nói trắng ra là thích chễm nhai thổi gió e sợ thiên hạ bất loạn, cho nên càng hướng tới cái chức vị Môn chủ Vị Ương môn có thể thể hiện năng lực này. Nhưng vì xuất phát từ tự tôn không hiểu ra sao của người tập võ, hai người lại không muốn trong lúc luận võ mà dính vào vùng nước này. Hơn nữa Lạc vương cũng không yên tâm giao Vị Ương môn vào tay cái tên lạc Thành hỗn đản võ nghệ cong không bằng hán này, cùng với đủ loại quan hệ thâm sâu rắc rối bên trong võ lâm.....Nói tóm lại, chỉ khi Lạc Thành thắng lợi ở đại hội luận võ một năm sau, hai người mới có thể khoái hoạt tiến hành bố trí lại công nhân viên chức dưới trướng.

Tiếp đó, tôi chính là mấu chốt thắng lợi của Lạc Thành. Vốn nghĩ chỉ cần trực tiếp bắt tôi đến, nhưng bọn hán lại không muốn đắc tội với Đại hồ ly, huống chi Lạc Thành không thể so với Lạc vương, chuyện thứ nhất hán định làm sau khi lên nhậm chức quan là hợp tác với Đại hồ ly đi thiêu rụi hoàng cung, cho nên đơn giản là kiên chế tính tình mà lấy lòng Đại hồ ly. Nhìn ý định của hai người họ, đoán chắc sang năm lúc Lạc Thành nhậm chức mới chính thức cùng Đại hồ ly nam- nam hợp tác rồi.

Tiếp theo, là triển khai đàm phán về chủ quyền sinh tồn. Xét thấy bất luận là thể lực hay trí lực tôi đều phải đem ra, có điều hai người này đều từng trải

rồi, cho nên tôi quyết định cắt đứt cầu hòa, ký kết hiệp ước không bình đẳng hòng tự bảo vệ mình. Nội dung như sau:

Thứ nhất, bọn họ phải ra mặt đòi lại Thanh Thanh và Tiểu Đào rồi an bài cho tốt, bảo đảm việc này phải an toàn.

Thứ hai, Hồn thiên châu thuộc về tôi, nhưng phải một năm sau.

Thứ ba, tôi phải ở bên Lạc Thành ít nhất một năm, về phần chuyện lên giường, suy xét đến tâm lý và trình độ nhận thức của tôi, Lạc Thành đồng ý có thể chậm rãi, trước bồi dưỡng chút cảm tình, nhưng mà, trước đó mỗi ngày phải để hân hôn một chút (Bởi vì Lạc Thành nói, ngoại trừ việc trực tiếp giao hợp ra, cũng có thể hút tinh khí từ miệng, nhưng hiệu quả vẫn có sự chênh lệch vân vân)

Không biết có phải đã làm người hiện đại lâu rồi, thiếu khí phách đập nổi đim thuyền, ngược lại lại luôn nghĩ đến trong tình huống xấu nhất làm sao để vẫn hồi lại ích lợi lớn nhất.....Có đôi khi, thật sự là ngay cả tôi cũng phải phí nhỏ chính mình.....

Trừ lần đó ra, còn có một ít tin tức nhỏ:

(1) Bộ mặt thật của Lạc vương:

“Có điều, dáng vẻ của hai huynh đệ các ngươi thật đúng là tuyệt không giống a~” Nhìn khuôn mặt chữ quốc mày rậm mắt to của Lạc vương cùng khuôn mặt tuấn mỹ phiêu dật của Lạc Thành, tôi cảm thán nói.

Vì thế lạc Thành nhìn Lạc vương cười quỷ dị, không biết thăm thăm thì thì gì đó với hân, sau đó tôi nhìn thấy Lạc vương như không có chuyện gì mà từ trên cái huyết vị rồi rút ra rất nhiều ngân châm, tiếp theo khuôn mặt kia dưới ánh nến quỷ dị lay động mà biến biến biến, biến thành bản sao khuôn mặt Lạc Thành!

Chết lặng mà nghe Lạc Thành nói bên tai tôi cái gì mà: Võ công thuần dương của Lạc vương có thể lợi dụng ngân châm phối hợp với chân khí che lại huyết vị rồi thay đổi tướng mạo vân vân. Trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chăm khuôn mặt anh tuấn trong ánh nến kia, trong lòng rất cuộc cũng có thể cảm nhận được tâm tình cùng sắc mặt biến sắc của Tây Tác năm đó nhìn thấy Y Lỗ nhỏ gai trong mắt.....

(2) Nữ nhân biến mất trong phòng của Lạc vương không gần nữ sắc:

“Chết rồi,”

Lạc vương mặt không chút thay đổi nói, bình thản ung dung giống như đang nói “Thêm trà giúp ta.”

“Luyện công lâu ngày, trong cơ thể của ta sẽ tồn trữ âm khí, hàng năm cần phải phóng thích một lần. Có điều vật dẫn bình thường không thể thừa nhận nổi loại âm hàn này, cho nên đều chết hết không có ngoại lệ.”

Nhìn Lạc vương, tôi bỗng nhiên cảm thấy, trong thời đại xem phụ nữ như con kiến này, bất luận là Lạc Thành xuất phát từ tâm lý gì, sự dịu dàng mà hân đối với nữ tử có thể nói là một loại mỹ đức khó có được a.

.....

.....

Ngày hôm sau tôi liền thúc giục lạc vương đi đến chỗ Đại hồ ly đưa Tiểu Đào về, nào biết cái tên hồ ly chết tiết vô si kia nói cái gì mà hân đối với Tiểu Đào lâu ngày sinh tình, vốn định nạp làm thiếp, nếu bây giờ Lạc vương ra mặt đòi người cũng là không thể không nể mặt hân được, nhưng nhất thời cũng luyến tiếc Tiểu Đào rồi đi, cho nên muốn để Tiểu Đào ở bên hân hầu hạ một năm cuối cùng. Mẹ nó mẹ nó! Lúc trước khi người chặt ngón tay Tiểu Đào sao không thấy người lâu ngày sinh tình đi?! Thấy hân viết biên nhận làm chứng, cam đoan một năm sau tự mình đưa Tiểu Đào tới Lạc vương phủ, không thể không nể nang mà bói móc hân, tôi cũng chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp.

Vấn đề của Tiểu Đào và Thanh Thanh vừa mới chấm dứt, Quá nhi nhà tôi xa cách với tôi!

Lại nói ngày đó tôi đem Quá nhi lột sạch rồi trói trên giường, ngày hôm sau lúc trở về hân lại quần áo chỉnh tề ngồi ở trong phòng, mặc cho người hầu trong phủ đi tới đi lui bên cạnh cũng không trốn không tránh, bộ hân không phải là ám vệ sao? Ban ngày đi ra ngoài có sao không? Còn nữa, cái đó, là ai cởi trói cho hân? không phải là.....

Sau đó tôi tưởng tượng ra mới hiểu được, nếu Lạc Thành đã cùng Quá nhi giao thủ lại là đệ đệ của Lạc vương, vậy Lạc vương hiển nhiên cũng biết đến sự tồn tại của Quá nhi, cho nên lúc trước mới an bài cho tôi ở ngoại viện.

Về phần là ai đã cởi trói cho Quá nhi.....Theo về mặt sát khí âm trầm của Quá nhi thì cũng không hỏi ra được. Sau đó Tể Nương lặng lẽ nói cho tôi biết, hình như là Lạc vương dẫn theo một đám người đến cứu hân tỉnh lại rồi cởi trói cho hân, nói cách khác, Quá nhi đã bị người của Lạc vương phủ thấy hết.....

Không biết Tứ điện hạ và Lạc vương hai bên đã đạt thành hiệp nghị gì, tóm lại từ đó về sau, Quá nhi liền quang minh chính đại ra vào ở Lạc vương phủ, tuy rằng hân nhất định phải bảo vệ bên cạnh tôi, nhưng lại đã gần một tháng không nói chuyện với tôi! Mặc cho tôi giải thích thế nào cũng không rên lấy một tiếng! Cho đến khi cuối cùng tôi một phen nước mắt nước mũi một phen lệ cam đoan với hân về sau chỉ cần tới lúc liên quan đến an toàn của tôi, tôi tuyệt đối vô điều kiện phục tùng sự an bài của hân, về sau tuyệt đối không lừa hân, tuyệt đối không dùng ám chiêu đùa giỡn hân.....Hân mới đối xử với tôi dịu dàng lại. Vì để thể hiện tôi về sau tuyệt đối không lừa hân, tôi nói cho hân về cái hiệp ước không bình đẳng kia. Nào biết khi hân nghe được điều

cuối cùng, bỗng nhiên nổi điên rồi! Tôi phải trợn mắt há hốc mồm nhìn Qua nhi nhà tôi lại cùng tôi triển khai trăm mặt giăng co không bạo lực không hợp tác, cho tới tận bây giờ.....

Vừa nghĩ biện pháp trấn an Quá nhi, vừa phải động cân não nghĩ về Tiểu Đào, vừa phải lên kế hoạch cụ thể từng bước công tác chuẩn bị để phản xuyên, vừa phải chống cự lại Lạc Thành quấy nhiễu tình dục, vừa phải dẫn trên dưới Lạc vương phủ âm ỉ treo cây leo nhà, vừa phải ứng phó với sự dả kích ngấm ngầm hoặc công khai của nữ quyền lạc vương phủ, sáu tháng thời gian, nháo cái đã trôi qua....

Thời gian từ mùa hè bước vào mùa đông.

Lúc trận tuyết đầu mùa rơi xuống, khi tôi đang ngồi bên cửa sổ ngắm tuyết, Tế Nương bỗng nhiên mang đến cho tôi một tin tức:

Lục hoàng tử tạo phản ở Trường Nhạc thành!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 27: Hỗn Loạn Đông Du Ký

Edit: Windy

Thời gian từ mùa hè bước vào mùa đông.

Lúc trận tuyết đầu mùa rơi xuống, khi tôi đang ngồi bên cửa sổ ngắm tuyết, Tế Nương bỗng nhiên mang đến cho tôi một tin tức:

Lục hoàng tử tạo phản ở Trường Nhạc thành!

Lục hoàng tử này lúc trước tạo phản Tứ hoàng tử, nay lại tạo phản Hoàng thượng, thật sự không biết hắn có bị điên hay không nữa. Mà Hoàng đế lão nhân đối với chuyện này phản ứng đầu tiên không phải là toàn lực truy bắt phản quân, mà ngược lại lại là ra lệnh cho Lạc vương ở phía Tây xa tám trăm dặm lập tức quay về đô thành Trường Nhạc.

Từ khía cạnh cân bằng quyền lực mà nói, Hi đế quả thật rất sáng suốt. Hiện nay binh quyền của Hậu Minh đang nằm trong tay ba người, Hoàng thượng và Lục hoàng tử ở ngoài sáng, Tứ điện hạ ở trong tối. Ngày thường thì có thể lấy mình đối ám, mượn binh lực của Lục hoàng tử để ngăn chặn Tứ điện hạ, bây giờ Lục hoàng tử lại tạo phản, nếu phân tán lực lượng của Hoàng đế để truy bắt phản quân, vậy thì rất có thể là hai mặt thụ địch. Cho nên, biện pháp tốt nhất chính là dùng một người khác có thể đối kháng với lực lượng của Tứ điện hạ, không phải là về binh lực nhưng lại hơn hẳn cả binh lực, tục xưng chính là lực lượng giang hồ, Lạc vương.

Vậy thì có thể thấy, vị Hi đế cũng không ngu ngốc như Thọ nhi miêu tả, cũng có chút mưu lược và tầm nhìn đấy chứ. Nhìn mai vàng ngoài cửa sổ, tôi thở dài, thật là, chuyện này đâu có liên quan gì tới tôi?

Kỳ thật chuyện này đối với tôi cũng không có chút liên quan nào.

Sau khi biết được Lục hoàng tử tạo phản, phản ứng đầu tiên của tôi cũng chỉ là:

Oa! Người này đúng là tên nghiện nha!

Nào biết rằng, tiếp đó cái tên nghiện tạo phản này lại mang đến cho tôi một đồng phiền toái lớn!

Hậu Minh

Thu Diệp thành

Lạc vương phủ

Khuê phòng Mẫn Mẫn lúc lên đèn

“Mẫn Mẫn sửa soạn một chút đi, ngày mai theo ta lên đường đi Trường Nhạc.” Lạc vương thần thái tự nhiên ngồi bên bàn hạ mệnh lệnh.

Hai tiếng rống giận dữ đồng thời vang lên ——

“Vì sao con mèo nhỏ cũng phải đi?!”

“Hai người các người cứ thích xông vào lúc ta đang thay quần áo mà nói tới chuyện này sao?!!”

Tôi run rẩy nắm chặt áo ngoài lui vào giường, Thanh Thanh và Tế Nương luống cuống tay chân giúp tôi che chắn.

Bị thấy hết. Bị thấy hết rồi. T_T. Cái địa phương không có nhân quyền, súc sinh khắp nơi này. 5555.

“Ta quyết định rồi, ngày mai mặt trời mọc khởi hành, chuẩn bị một chút đi.” Lạc vương mặt không đổi sắc.

“Nếu muốn mang theo nàng, vậy ta cũng đi!” Lạc Thành lười biếng dựa vào cửa, nhìn chăm chăm tôi. Bị ánh mắt khinh thường phẫn nộ của tôi dọa lại.

“Không được, người ở lại Thu Diệp thành.”

“Được ~ Vậy để con mèo nhỏ lại ~”

“Không được, Mẫn Mẫn phải theo ta đi Trường Nhạc.”

“Vì sao? Hơn nữa, con mèo nhỏ làm sao rời khỏi ta được?” Lạc Thành lắc mình ngồi vào trên giường, “Nàng cũng không muốn đi Trường Nhạc thành đúng không?”

Lạc vương cũng ngẩng đầu nhìn tôi.

“Ừ,” Cúi đầu mặc áo ngoài xong, tôi lãnh đạm trả lời, “Ta không đi Trường Nhạc đâu.” Vỗ cái mặt vui mừng khôn xiết đột nhiên phồng to của Lạc Thành một cái, căn răng nói: “Không liên quan gì tới người!”

Tôi không muốn đi, là bởi vì phải giám sát công tác khai quật Thần miếu Thượng cổ, mấy tháng trước thật vất vả mới cầu được Lạc vương dùng thể lực phong tỏa con phố kia, bây giờ công việc khai quật vừa mới triển khai không lâu, tòa Thần miếu kia mà có sơ suất gì thì tôi cũng sẽ không thể xuyên về được, trong giờ phút quan trọng này làm sao tôi có thể rời đi?

“Tổng đàn của Vị Ương môn ở Trường Nhạc.” Lạc vương bỗng nhiên nói.

“Vậy thì sao?” Sao bỗng nhiên lại nhảy đến đề tài này?

“Hồn thiên châu đích thật là ở Lạc vương phủ, có điều Lạc vương phủ ở Thu Diệp thành, chỉ là phân viện mà thôi.”

“Người. Người nói. Hồn thiên châu ở Trường Nhạc?!”

“Phải. Tuy rằng kỳ hạn một năm vẫn chưa tới, có điều ta hứa với cô, nếu cô có thể tìm ra Hồn thiên châu, nó liền thuộc về cô, thế nào?”

“Ta không tìm được thì sao?”

“Vậy chờ một năm sau cứ chiếu theo giao ước mà cho cô.”

“Vậy.” Tôi mở to hai mắt nhìn! Chuyện đánh cược này tuyệt đối là có lợi cho tôi a! Thắng thì có lợi, thua không phải bồi thường! Nào có cái bánh thịt lớn như vậy mà rút xuống chứ?

“Người, người dùng điều kiện hậu đãi dẫn ta đi Trường Nhạc như vậy rốt cuộc là vì cái gì?”

“Tôi nơi rồi cô tự nhiên sẽ biết.”

“Hy vọng ta còn có mạng để biết.”

Cứ như vậy, dưới sự cảm dỗ của Hồn thiên châu, tôi tựa như con lừa thấy củ cà rốt, vui vẻ đáp ứng cùng với Lạc vương đi Trường Nhạc.

Không biết Lạc vương dùng thủ đoạn gì để chế trụ Lạc Thành, tóm lại từ đêm đó, từ lúc Lạc Thành bị cưỡng ép rời khỏi phòng tôi đến nay vẫn không thấy hắn.

Ngày hôm sau, lúc mặt trời mọc, đội ngũ thượng kinh của Lạc vương hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang xuất phát ~

Mà tôi, thì trong trạng thái mê man đã bị cuốn lên đường, ừm. Tình huống này hình như đã từng xuất hiện rồi.

Lúc đang được Thanh Thanh chải đầu lau mặt, đội ngũ đột nhiên dừng lại!

“Ủa? Sao lại thế này?” Tôi nhô đầu ra khỏi cái khăn mặt.

Thanh Thanh vén màn xe mình nhìn bên ngoài, bởi vì là xe chuyên dùng cho nội quyền, nên xe ngựa của chúng tôi ở trong trung tâm bảo vệ của đội ngũ xa hoa, tầm nhìn bị hạn chế, cho nên hai người chúng tôi từ cửa sổ xe nhìn ra ngoài nửa ngày, vẫn không biết là chuyện gì xảy ra.

“Ai.Nếu Tể Nương ở đây thì tốt rồi ~” Lòng trung thành của Tể Nương đối với Lạc vương phủ không thể tưởng tượng nổi đã lên đến mức độ nửa bước không rời rời, nên lần này xuất môn hiển nhiên cũng không đi theo.

“Đúng vậy, tên mật thám kia, miệng mau, giao thiệp rộng, tin tức gì cũng biết hết!” Thanh Thanh phụ họa nói. Chính xác, nói thật, tôi cảm thấy Tể Nương đã thể hiện thiết thực sự đặc sắc của Vị Ương môn bọn họ rồi ~ Hắc hắc. Kỳ thật nghề chính của Vị Ương môn là chính là mật thám, nói như vậy, Lạc vương mật thám suốt ngày trung ra cái vẻ “Ta là lão đại” kia, chẳng qua cũng là đầu lĩnh mật thám mà thôi ~ Nghĩ đến đây, tôi không khỏi cười hi hi ~

“Ồ ~ Mẫn Mẫn tiểu thư, Thanh Thanh cô nương, chuyện gì mà cao hứng đến vậy?” Một thiếu niên áo xanh giục ngựa đến bên cửa sổ, cột nhả chào hỏi.

“Liên Hữu!” Tôi lập tức một phát nắm cổ áo hắn kéo nửa người trên của hắn nghiêng xuống bên xe, “Tiểu tử ngoan! Tôi vừa đúng lúc, phía trước có chuyện gì vậy? Vì sao phải dừng xe?”

“Ai u! Bà cô của ta ơi mau buông tay ra đi! Ta sắp bị kéo đứt rồi! A nha a nha! Con ngựa ngoan! Đừng có đi tới nữa! Kéo đứt! Á á! Kéo đứt đó!”

Không để ý đến hắn la hét gọi bậy, tôi nắm cổ hắn không tha, “Người nói nguyên nhân đi, rồi ta sẽ buông tay.”

Tôi và Liên Hữu có thể nói là không hòa thuận.

Tiểu tử này thật sự là kẻ dối trá, tính tình cũng ác liệt! Lần đầu gặp mặt, không biết hắn lấy ở đâu ra bộ quần áo công tử, giả thành sắc lang đùa giỡn tôi! Hắn cũng không giấu lại, chủ tử của hắn chính là đệ nhất sắc lang tôi còn chịu được, nói chỉ tới hắn? Còn không đáng để đem so! Ngay cả quá trình mặt đỏ tim đập tôi cũng không có để cho hắn nằm xuống đất nghỉ ngơi ~ (Vì cái gì khi bị đùa giỡn phải mặt đỏ tim đập a?) Nếu không phải sau đó đúng lúc Liên Tà đi ra cứu hắn, thì cái tên ngốc tay trái gà không chặt còn dám liều lĩnh đi đùa giỡn con gái đẳng hoàng như hắn đã bị tôi đập! Từ đó về sau có mà quỷ gối dưới nắm đấm của tôi rồi!

Kỳ thật đừng thấy cái vẻ thế này của hắn, trình độ trí thức cũng rất cao thâm, thi từ ca phú cũng không nói chơi, hơn nữa còn am hiểu cắt tỉa hoa. Năm đó chính tôi phải lục ruột vét bụng đem các kiệt tác của tám bậc thầy thời Đường, Tống ra mới từng trị để hắn ngoan ngoãn được! Từ đó con ngựa hoang này mới trở thành thủ hạ dưới tay bà đây!

Tác giả: Cắt! Chấm dứt hồi ức! Goon (*)!

(*Goon: đồ bắt lương)

“Này này.Ta cũng không biết.A! Thanh Thanh tỷ tỷ tha mạng a~~”

“Thằng nhãi con! Người mà không biết thì còn ai biết?” Móng tay được cắt sửa sắc bén có thể đâm chết người của Thanh Thanh lúc này đang đâm vào cái lỗ tai Liên Hữu.

“Là Tứ điện hạ.”

Quá nhi giục ngựa từ cửa sổ bên kia đi đến.

“Sao?”

“Điện hạ phụng chỉ xuống phía nam tiêu diệt phản quân, tới Dược đồ phía trước sẽ cùng đường với chúng ta.” Quá nhi nhìn tôi, trầm ngâm trong chốc lát, rốt cuộc vẫn thở dài nói: “.....Tiểu Đào cô nương cũng ở trong đoàn xe của điện hạ.”

“Hả?!” Tôi lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười thật lớn khó có thể tin, liền xông tới Quá nhi! “Thật vậy sao? Thật sao? Thật sự? Thật sự?”

“Ta không lừa cô.” Quá nhi mặc cho tôi kéo tay áo, nhẹ giọng nói.

“Thật tốt quá! Thật, thật tốt quá!” Tôi một phát kéo Thanh Thanh phi thân nhảy xuống xe, “Đi! Chúng ta đi gặp Tiểu Đào!”

“Ai! Mẫn Mẫn tiểu thư! Cô không thể đi! Chậm một chút!” Liên Hữu ở phía sau kích động kêu to, đáng tiếc ở giữa khe hở của đám xe ngựa mà dựa vào tài cưỡi ngựa của hắn cũng thật sự khó có thể đi chuyển.

Quá nhi cũng không nói gì, giục ngựa đuổi theo, đi trước mở đường cho tôi.

Vòng qua một chiếc lại một chiếc xe ngựa, quả nhiên có một đoàn xe có cờ khác với lá cờ xanh thêu chim ưng bạc của Lạc vương, mà là đồng loạt treo cờ rồng vàng! Là Đại hồ ly?

“Cô đi đâu vậy?”

Lạc vương bỗng nhiên lắc mình đi ra, ngăn giữa đường. Ngựa của Quá nhi cũng bị Liên Tà ghìm lại.

“Đi gặp Tiểu Đào!”

“không được.”

“Dựa vào đâu? Ngay cả việc này người cũng quản?!”

“Trở về đi.”

“Ta không về! Ta phải đi gặp nàng ấy. Không phải nói là đến Dược đô phải trước bọn họ sẽ cùng đường với chúng ta sao? Đi chung thì có sao?”

Liên Hữu phía sau hồn hên đuôi theo, miệng còn ồn ào trách tôi không đợi hân, vừa thấy Lạc vương tự mình ngăn giữa đường, lập tức liền đem mọi huyền thuyên oán giận định nói nuốt vào.

Ánh mắt không tốt của Lạc vương bắn về phía Liên Hữu, tên tiểu tử chết tiết kia lập tức giống như trống bỏi, “Ta không nói ta không nói! Ta một chữ cũng chưa nói! Là Dương thị vệ nói!”

Quá nhi trầm mặc không nói gì.

Tôi vội vàng lấy lòng nhẹ túm lấy vạt áo của Lạc vương, “Ta chỉ đi thăm Tiểu Đào một chút thôi, thật đó, tỷ muội chúng ta hơn nửa năm chưa gặp mặt, ta thật sự rất muốn gặp nàng.Ta cam đoan! Đợi đến lúc tới Dược đô hai đoàn xe phân ra ta sẽ trở lại! Ta cam đoan! Ta thề!” Tôi dựng thẳng ba ngón tay tội nghiệp mà nhìn hân.

Lạc vương cúi đầu nhìn tôi, tôi vội vàng mở to hai mắt gia tăng độ tin cậy.

“.....Không được.”

“Người!” Tôi tức giận phát cái bỏ vạt áo hân ra, dồn khí đan điền, hai tay làm thành hình cái loa hướng về phía đoàn xe đối diện lên tiếng hô to:

“Tiểu——Đào——!!! Tiểu——Đào——!!! Tiểu Đào——Đào——!!!! Oa oa a a a a——!!!!!!”

Lạc vương cùng những người khác sững sờ tại chỗ, trong đoàn xe đối diện nổi lên một trận xô xao, một góc màn của chiếc xe ngựa lớn nhất kia được nhấc lên, gương mặt kinh ngạc của Tiểu Đào mơ hồ xuất hiện ở phía sau.

Lúc ấy tôi làm một loạt động tác lưu loát vô luận là về tốc độ hay sức lực cũng có thể báo danh thi Ba môn phối hợp được rồi—ngiêng người né thoát Lạc vương, khom lưng tránh khỏi cánh tay Liên Tả vươn tới, như gió xoáy mà lướt đến đoàn xe của Đại hồ ly, hai lần vượt rào cản cộng thêm một lần nhảy cao, xông thẳng đến chiếc xe ngựa lớn nhất kia!

Tiểu Đào vén màn xe đi ra, tôi biến thân làm chuột bay nhào tới, ngọt ngào như mật tràn đầy lòng!

“Chuột——bay——ôm——!!!”

Tiểu Đào bị tôi xông đến làm cho lão đảo, ngã vào trên xe ngựa, hơi ngẩn ra rồi lại gắt gao ôm chặt tôi!

“Tiểu Đào Tiểu Đào Tiểu Đào Tiểu Đào! Ta nhớ muội muốn chết! Ô ô ô!!” Vành tai và tóc mai hai người chạm nhau cuộn thành một cục.”Mẫn Mẫn.” Tiểu Đào thở dài nhẹ nhàng gọi tên tôi, ấm áp lại quen thuộc.

Ôm một hồi, tôi mới lưu luyến kéo tay Tiểu Đào đứng lên, bỗng nhiên phát hiện, xung quanh vây đầy người!

Đại hồ ly ngồi trong xe nhìn chăm chăm chúng tôi, khéo miệng mỉm cười. Tề Văn ngồi bên cạnh, đang cảnh giác mà oán độc trừng mắt nhìn tôi. Lạc vương, Quá nhi, Thanh Thanh, Liên Tả Liên Hữu đứng ở ngoài xe nhìn chăm chăm chúng tôi, biểu tình mỗi người khác nhau. Bên ngoài cùng còn vây quanh một vòng thị vệ áo đen rút đao ra khỏi vỏ.

“À.....Cái đó.....” Tôi vô tội chớp chớp mắt.

“Không thể tưởng được Lạc vương vào kinh thành còn mang theo Mẫn Mẫn, thật sự là sủng ái có thừa, bốn điện lúc này thay Mẫn Mẫn tạ ơn.” Đại hồ ly đánh vỡ sự xấu hổ đầu tiên, “Một khi đã trùng hợp như vậy, có vẻ như Mẫn Mẫn cũng nhớ Tiểu Đào, không bằng để các nàng nói chuyện một lúc đi.”

Cái gì? Tên hồn đản này sao lại trở nên tốt như vậy? Tôi không tin tưởng mà nhìn Đại hồ ly từ trên xuống dưới, lúc trước là ai có chết cũng không trả Tiểu Đào cho tôi?

“Được rồi,” Lạc vương nhìn chăm chăm Đại hồ ly trầm giọng nói, “Có điều lúc này cũng không tiện quấy rầy, không bằng để Tiểu Đào cô nương đến chỗ ta ôn chuyện cùng Mẫn Mẫn đi.”

“A.....Gần đây thân mình Tiểu Đào không khỏe, đi qua đi lại chỉ sợ đối với nàng không tốt, dù sao Mẫn Mẫn cũng đã đến đây, làm gì phải phiền toái mọi người quay đi quay về?”

“Hừ.....Điện hạ.....Nói rất đúng.”

Trong không khí hình như xuất hiện hạt âm điện, giữa ánh mắt giao nhau của Lạc vương và Đại hồ ly nổ bùng bùng dọa người!

Lạc vương bỗng nhiên nhìn tôi, “Đến Được đô ta sẽ đón cô.....Đừng có nói nhiều đấy.”

Tôi vội vã làm động tác kéo khóa miệng, tay phải chỉ trời thề—không nói không nói, cái gì tôi cũng không nói!

Phân phó Liên Tả ở lại xong, Lạc vương liền mang Liên Hữu về.

Tôi sôi nổi lôi Tiểu Đào quay lại xe ngựa.

“Tiểu Đào, gần đây thân mình muội không khỏe thật sao?” Tôi lo lắng nhìn Tiểu Đào, “Ta cảm thấy sắc mặt muội rất tốt nha!”

“A.....Cái này.....” Tiểu Đào xấu hổ nhìn về phía Đại hồ ly, Đại hồ ly uy nghiêm gần như là đe dọa nhìn lại, ánh mắt trao đổi của hai người khiến cho tôi không hiểu ra sao.

“Này! Vì sao ngươi còn ở đây?!” Tôi trừng mắt nhìn Đại hồ ly ngồi trong một đám nữ quyến, “Tiếp theo là bí mật khuê phòng của con gái, ngươi không thể nghe. Đi ra ngoài đi!”

“Đây là xe ngựa của ta.”

“.....” Tôi cầm gậy xoay người nhấc rèm cửa lên, “Chúng ta đây đi xe ngựa khác.”

“Ngồi đầy hết rồi.”

“Ngươi.....Ngươi nói bừa! Vừa nãy ta mới thấy mấy xe phía trước đều không có người ngồi!”

“Vậy sao? Đâu? Nàng chỉ ta xem.” Đại hồ ly xán lại gần.

“Chính là mấy cái xe kia.....” Tôi vén màn xe chỉ cho Đại hồ ly. Trong nháy mắt lúc ánh mắt Đại hồ ly đảo qua mấy cái xe, vô số thị vệ cùng tôi tó phía sau tiếp trước tre già măng mọc chen lên mấy cái xe ngựa lúc trước trống không kia! Trong lúc đó vài người động tác chậm chạp còn đang chen lấn.....

“Hình như là đang chen chúc đó ~” Đại hồ ly nhẹ nhàng nói.

Tay tôi còn đang run rẩy trong không trung.....Được, xem như ngươi lợi hại!

Nổi giận đùng đùng buông màn xuống, tôi đưa lưng về phía Đại hồ ly trở lại ngồi cạnh Tiểu Đào, quyết định mắt không thấy tâm không phiền, coi như không thấy Đại hồ ly.

Một lúc lâu sau:

Mẫn Mẫn (Nổi giận): “Vì sao ta ngồi thế nào cũng nhìn thấy ngươi vậy?!”

Đại hồ ly: “À, vì chỗ trong xe ngựa rất nhỏ ~”

Mọi người: “.....”

Lúc nói chuyện phiếm:

Mẫn Mẫn đang hoa chân múa tay vui sướng kể cho Tiểu Đào nghe sự tích anh hùng của nàng ở Lạc vương phủ, Thanh Thanh thì ở một bên dội nước lạnh đả kích, mọi người trong xe ngựa nghe thấy đều ôm bụng cười, toàn bộ trong xe đều vang lên tiếng nói cười.

Tễ Văn: “Điện hạ, công văn hôm nay rất buồn cười sao?”

Đại hồ ly, cầm công văn trong tay hồi lâu cũng không lật qua trang khác: “A.....Đúng vậy, buồn cười.....Buồn cười lắm.”

Mọi người: “.....”

Lúc chơi cờ:

Mẫn Mẫn vừa dạy xong cho một đám người biết thế nào là cờ năm quân, đang chơi PK đấu trường!

Mọi người: “Đến ta! Đến lượt ta!”

“Hắc! Mẫn Mẫn! Các bản cô nương đây không tin không thể lật đổ ngươi!”

“Người phía sau xếp hàng đi!”

“.....Chít chít oa oa.....”

Đại hồ ly đột nhiên đứng dậy, ngồi ở phía sau nha hoàn Bính.

Nha hoàn Bính, run giọng: “Ủa? Chủ.....Chủ tử? Ngài.....Ngài đây là?”

Đại hồ ly: “Xếp hàng.”

Mọi người: “.....”

Lúc ăn cơm:

Tiểu Đào: “Mẫn Mẫn, tỷ không ăn rau cần sao? Gấp cho ta đi.”

Thanh Thanh mỉm cười dữ tợn: “Ăn——hết——đi!”

Mẫn Mẫn khóc ròng nuốt xuống.....Bị mắc nghẹn phải tìm nước trà khắp nơi.....Bên cạnh có một chén trà đưa tới, vội vàng cầm lấy uống vài ngụm, đang thoải mái thuận khí.....

Đại hồ ly: “Cái chén nàng lấy là của ta.”

Mẫn Mẫn, lộ ra biểu tình hối hận, lấy cái chén của Tiểu Đào tiếp tục uống.

Đại hồ ly nhú nhú đầu mày, ác liệt nhe răng cười nói: “Mỗi nàng đụng trúng chỗ ta vừa mới uống qua.”

“Phụt!!” Mẫn Mẫn sặc.....

Mọi người: “.....”

Lúc ăn đồ ăn vặt:

Mẫn Mẫn uể oải gặm một quả táo, ánh mắt liếc về phía Đại hồ ly.

Tiểu Đào: “Sao vậy? Không thích ăn thứ đó à?”

Thanh Thanh: “Nhất định là nàng muốn ăn hạt thông~”

Tiểu Đào: “Vậy à, ta nhớ rõ hình như một mâm hạt thông vừa mới được bung lên, ủa? Đâu rồi?”

Mẫn Mẫn & Thanh Thanh đồng thời nhìn về Đại hồ ly bĩu môi.

Đại hồ ly lặng lẽ không lên tiếng bóc hạt thông, một hạt cũng không ăn, chỉ bóc hạt ra cẩn thận chống thành một đồng nhỏ.

Mọi người: “.....”

Mẫn Mẫn ai oán nhìn chằm chằm mâm hạt thông bị Đại hồ ly độc chiếm cùng với đồng hạt thông mập mạp mê người kia.....

Đại hồ ly nhặt một đồng hạt thông đặt trong lòng bàn tay, hướng về Mẫn Mẫn vờn tay, bày ra tư thế dụ dỗ mèo,

“Meo meo.....Lại đây.....”

Mọi người: “.....”

.....

.....

Cứ như vậy, Mẫn Mẫn dưới sự tra tấn tinh thần của Đại hồ ly vẫn ngoan cường như trước nắm tay Thanh Thanh và Tiểu Đào cao hứng phấn chấn hướng phía Đông mà đi.....

Dược đô phía trước được gọi là vùng đất của y thánh.

Lại có gì đang chờ Mẫn Mẫn đây?

Tobecontinued. . .

Yeah!! Sắp biết ai là nam9 rồi~~~~ Xi poi chương sau:

.....Tiểu nhị nhiệt tình: “Tiểu thư người không biết đâu, tháng này mới có một nhạc công nước ngoài đến Dược đô này, tóc vàng mắt xanh, hát những ca khúc mà mọi người chưa từng nghe! Rất mới lạ! Nghe nói chỉ có Mẫn Mẫn cô nương ở Thu Diệp thành mới có thể so được với hắn ~!”

“Được! Ta cũng mau chân đến xem!” Kích động nhìn sang Quá nhi, “Quá nhi đỡ ta xuống lầu, ta muốn xem biểu diễn!”

.....

Tiếng huyền ảo dần dần yên tĩnh, nam tử kia nhẹ nhàng gãy đàn, làn điệu du dương, không biết vì sao, ta cảm thấy vạn phần quen thuộc! Cho đến khi hắn mở miệng hát câu đầu tiên:

“Ba mẹ thân yêu ~

Ba mẹ ~ Có khỏe không ~~

Con ở cổ đại rất tốt ~ nhưng có chút ~ nhớ nhà....”

“Phụt –!!” Một miệng đầy nước trà của ta toàn bộ phun lên hết lên mặt tiểu nhị!

Choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 28: Ô Long Túy Tiên Lâu

Edit: Windy

Cứ như vậy, Mẫn Mẫn dưới sự tra tấn tinh thần của Đại hồ ly vẫn ngoan cường như trước nắm tay Thanh Thanh và Tiểu Đào cao hứng phấn chấn hướng phía Đông mà đi.....

Dược đô phía trước được gọi là vùng đất của Y thánh.

Lại có gì đang chờ Mẫn Mẫn đây?

Lúc trời nhá nhem, hai đoàn xe đã chạy đến Dược đô.

Hai đoàn xe có lá cờ xanh thêu ưng bạc và cờ tím thêu rồng vàng tách nhau ra, hai bên ở hai khách điểm xa hoa nhất Dược đô, tuy rằng sáng mai ra khỏi thành hai nhóm người mới có thể mỗi người một ngựa, nhưng thể xác và tinh thần của tôi đã bị Đại hồ ly tàn phá một đường, thật sự không có hơi sức đâu mà có thể ngồi cùng bàn cơm với hắn để chịu tra tấn, đành phải nhịn đau mà cùng Tiểu Đào chảy nước mắt từ biệt, ngoan ngoãn theo Liên Tả trở về khách điểm mà đoàn xe của Lạc vương trở lại.

Người đi đường luôn rất dễ mệt mỏi, nháo loạn cả ngày, tôi cũng thật sự rất mệt. Vốn muốn thoái thác bữa yến tiệc đón tiếp lễ nghi rườm rà của quan địa phương kia, ở trong phòng yên ổn hưởng thụ một chút sự phục vụ của quán trọ cổ đại, nào biết rằng, lúc tôi đang lo nghĩ đến việc có nên cho tiểu nhị tiền boa hay không, nếu cho thì cho nhiều hay ít, thì bỗng nhiên bị Thanh Thanh lôi khỏi giường trang điểm mặc đồ một hồi, sau đó quăng tôi cho Quá nhi, nhét vào trong kiệu rồi chạy tới Túy Tiên lâu.

Điều thứ sáu trong định luật hoàng kim khi xuyên qua:

Từ lâu nổi tiếng nhất định có tên là Túy Tiên lâu.

Tiểu nhị bị hành động nhìn chăm chăm bằng hiệu cười ngây ngô của tôi khiến cho sợ hãi, dẫn chúng tôi tới nhã gian trên lầu hai.

Phòng ốc cổ đại thường có kết cấu bằng gỗ, kém nhất chính là WC, tiếp đó chính là cầu thang! Kéo kéo kẹt kẹt thì chưa tính, đã vậy còn gập ghềnh, gập ghềnh còn chưa tính, vậy mà bó còn gãy nữa??!

Một bước giẫm hụt về phía sau, cùng với tiếng hét chói tai hoảng sợ, tôi theo bản năng vươn tay bắt lấy Quá nhi đang ở bên cạnh tôi, đáng lẽ chỉ cần Quá

nhiều lấy tôi sau đó rút chân tôi ra khỏi cái công trình bả đậu kia thì không có việc gì rồi, nhưng mà, nhưng mà, however, vì sao Đại hồ ly lại ở đây vậy? Vì sao Đại hồ ly, Lạc vương, Liên Tà đều bay đến đỡ tôi?! Vì quái gì hươu dùng lực của bốn người bọn họ lại không giống nhau hả?! Vì quái gì bọn vô lâm cao thủ này càng giúp lại càng loạn chứ!!!!

Ngay lúc bọn họ bốn người tám tay không biết là sử dụng khí công khinh công hay cái công gì mà lại hỗn loạn cả lên, chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng!

Bốn phía bỗng nhiên tĩnh lặng,

“Quá.....Quá nhi, lỗi tai người luyện võ rất thánh, cái tiếng mới vừa rồi.....Có phải là từ cổ chân ta truyền tới không vậy? Hử?”

“....” Quá nhi không dám nhìn vào ánh mắt của tôi.

“Liên....Liên Tà?”

“Tiếng, tiếng gì?” Liên Tà kiên trì đáp.

“Răng rắc.....Răng rắc, răng rắc, chính là ‘răng rắc’ a a a a a!!!! Ta phải làm thịt các ngươi!! Bọn hỗn đản các ngươi này!! Còn dám tự xưng vô lâm cao thủ cái gì!! Đỡ một người thôi mà cũng làm gãy chân ta được!!!! Ta phải làm thịt các ngươi!! Đau chết mất!!!! Ta phải....Ta phải....Ưm um!!” Lúc bị tất cả tứ khách trong Túy Tiên lâu nhìn chằm chằm vào, Lạc vương mặt đỏ vùng che kín miệng của tôi.

Quá nhi nhẹ nhàng nâng tôi lên, Liên Tà đưa tay kéo chân tôi ra, Đại hồ ly bỗng nhiên quát: “Đừng chạm vào nàng!” Rồi đẩy tay Liên Tà ra, một người ra sức kéo, một người ra sức đẩy, hai kẻ một trái một phải khác nhau này, chỉ nghe thấy “rắc” một tiếng!

“Ưm um um um um!!!!!!!!!!” Tôi bị Lạc vương che miệng đã run lập cập rồi.....Trong lòng điên cuồng hò hét——

Ta——phải——giết——các——ngươi!!!! Gào——!!!!!!!!!!

.....

.....

Bên trong nhả gian trên tầng lầu Túy Tiên lâu ở Dược đô có bày một cái bàn, hai nam một nữ ngồi, ba người hầu đứng bên cạnh.

Cô gái không biết có lai lịch gì, có mái tóc ngắn xinh xắn, y phục lộng lẫy, khuôn mặt nhỏ nhắn không biết là vì bức bối hay vì đau, mà đỏ bừng bừng, đôi mắt tròn tròn đọng đầy nước mắt oán hận trừng mắt nhìn mấy nam nhân trên bàn, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng mím chặt, chân trái bị đặt trên ghế, cổ chân được băng bó đơn giản một chút.

Hai nam nhân một người uy nghiêm lộng lẫy, một người phóng khoáng mạnh mẽ, tất cả đều có ánh mắt mơ hồ, không dám nhìn lại ánh mắt phẫn nộ của cô gái. Hai người thị vệ, một người lạnh lùng một người trầm mặc, tất cả đều làm như không có việc gì mà nhìn ra ngoài cửa sổ, không dám nhìn vào cổ chân sưng lên của cô gái. Còn một người hầu, vẻ mặt lạnh lợi, ánh mắt vui sướng khi người gặp họa nghiền ngẫm nhìn hết người này đến người khác....

Này, đây là tình huống gì vậy? Đây là cái không khí quý dị gì vậy hả? Vì sao lưng ta lại lạnh run vậy? Mẹ ơi ~~~~~ Tiểu nhị bùng trà lên lầu khóc rống trong lòng...

“Tiểu nhị ca ca~ phiền ngươi chuyển một cái bàn và hai cái ghế đến bên cửa sổ được không?” Cô gái mỉm cười ngọt ngào nói với tiểu nhị. Cười đến mức lòng tiểu nhị khoan khoái dễ chịu.

“Cô muốn làm gì?” Lạc vương nhíu mày hỏi.

Cô gái liếc Lạc vương một cái, tiểu nhị thiếu chút nữa ngất lịm! Nàng nàng nàng nàng nàng lại dám trừng Lạc vương!!!!!!

“Ta không muốn ăn cơm với các ngươi. Liên Hữu ~ đến bên cửa sổ ăn với ta ~”

“Không được!” Hai nam nhân trầm miệng một lời.

Cô gái cúi đầu, thâm trầm nói:

“.....Răng rắc.....”

Hai nam nhân đồng thời xấu hổ trầm mặt.

Cuối cùng Lạc vương nói: “Cứ làm theo lời nàng ấy đi.”

Cầm tiểu nhị rơi xuống,.....

Cô gái cùng với người hầu vẻ mặt lạnh lợi thảnh thơi ngồi bên cửa sổ, sung sướng ăn điểm tâm.

Hai nam nhân bị bỏ rơi ở cái bàn khác.

“Xin, xin hỏi các ngài muốn dùng gì?” Tiểu nhị cúi đầu khom lưng.

“Đem hết các món ăn ngon nhất nổi tiếng nhất của Túy Tiên lâu các người lên bàn chúng ta,” Cô gái bỗng nhiên mở miệng, “Về phần bàn bọn họ, cho chút nước trà là được rồi.”

“A....Hả?” Tiểu nhị sững sờ tại chỗ!

“Mẫn Mẫn.....Đừng có quá phận!” Lạc vương ở đối diện ánh mắt híp lại trầm giọng nói.

Ánh mắt cô gái chợt lóe ánh sáng, trầm trầm nhỏ giọng nói:

“.....Răng rắc.....”

Vị có ánh mắt hẹp dài trầm mặc, Lạc vương bất đắc dĩ nói: “Làm theo lời nàng đi.”

Tiểu nhị đã rút mắt cảm rồi. ...

“A! Chờ một chút, tiểu nhị ca ca~ Điềm tâm trái cây với món ăn nguội trên bàn bọn họ cũng đem xuống hết đi ~ Phiền người ~” Cô gái mỉm cười ngọt ngào, lần này không ai dám lên tiếng phản đối.....

Trong nhà gian của Túy Tiên lâu lạnh lúot.....

.....

.....

Vừa tưởng tượng cái chân gà thành mấy người Đại hồ ly và Lạc vương, tôi vừa dùng răng nanh mà cố sức cắn xé, trong lòng cảm giận nghĩ:

Vì quái gì Lạc vương và Đại hồ ly lại hòa thuận mà cùng nhau ngồi ăn cơm như vậy? Không cần tham gia yến tiệc tiếp đón của quan địa phương cũng không sao sao?

Lại nói, lần vào kinh tiêu diệt này sẽ khiến cho thanh thế của Lạc vương và Đại hồ ly càng lớn thêm, nhưng tốc độ đi đường lại rất chậm, vì sao phải làm vậy? Là cố ý, hay là do sự phô trương lãng phí của cổ đại này, là tôi nghĩ nhiều rồi sao?

Lạc vương đang dự định hợp tác với Đại hồ ly sao? Nếu nói như vậy, vậy lần đi để đô Trường Nhạc này, không tránh được một cuộc gió tanh mưa máu rồi....Hoặc là lần này chính là thăm dò lẫn nhau?

Còn có một vấn đề mà tôi đã băn khoăn hồi lâu, vì sao Hi để lại sai Đại hồ ly đi vây diệt Lục hoàng tử? Chẳng lẽ hẳn không sợ hai người bọn họ nhân cơ hội liên thủ sao?

Đang miên man suy nghĩ, tiểu nhị đang hầu hạ bên cạnh bỗng nhiên ân cần cười nói: “Đại tiểu thư, cô đến Dược đô rất đúng lúc, gặp được Tết hoa đăng, buổi tối hôm nay rất náo nhiệt, đợi lát nữa dùng cơm xong tiểu nhân sẽ tìm cho cô một người dân bản xứ để mang theo đi dạo chơi được không?” (Tiểu nhị này đã cho rằng Mẫn Mẫn chính là lão đại của nhóm người này rồi....Ủm....Xét theo mức độ nào đó mà nói.....Đích thật chính là vậy~)

“A ~ Đúng vậy ~ Khó được lúc vừa vặn gặp được lễ hoa đăng như vậy!” Mẫn Mẫn oán hận nhìn về phía bốn nam nhân, “Bốn ~ người ~ cứ ~ chơi ~ đi ~”

Tiểu nhị đáng thương lập tức bị ánh mắt của bốn nam nhân lăng trì!

“Ai ư~ Ha ha.....Cái đó, này, thật ra, trên đường vừa loạn vừa đông, tiểu thư tôn quý như cô cứ ngồi trên lầu nghe một khúc nhạc là tốt rồi! Cứ nghe hát là được, nghe hát là được.....”

“Được cái đầu! Mấy cái cổ khúc yếu ớt này làm sao so được với.....Hừ!” Làm sao so được với mấy bài hát quen thuộc mà tôi nghe ở hiện đại chứ? Châu Kiệt Luân của tôi, Tín Lạc Đoàn của tôi, Sarah Brightman của tôi.....

“Ai! Cô đừng nói vậy!” Tiểu nhị còn nhiệt tình, “Tiểu thư cô không biết đâu, tháng này mới có một nhạc công nước ngoài đến Dược đô này, tóc vàng mắt xanh, toàn hát những bài mới nghe lần đầu! Rất mới lạ! Nghe nói cũng chỉ có Mẫn Mẫn cô nương ở Thu Diệp thành mới có thể so được với hần~”

“Hả? Thật không?” Tóc vàng mắt xanh? Nghe thật thú vị~

“Đương nhiên rồi! Phải rồi, tối hôm nay Túy Tiên lâu chúng tôi đã mời hần đến hiến nghệ, cô xem dưới lầu rất ồn ào đấy, chắc là sắp bắt đầu rồi!”

Tôi bị lời hần nói khơi dậy hứng thú, hay là xuất phát từ lòng hiếu thắng đây?

“Được, ta cũng phải đi xem xem!” Tôi kích động nói với Quá nhi, “Quá nhi đỡ ta xuống lầu, ta muốn đi xem biểu diễn!”

“Không được. Chân của cô phải tỉnh dưỡng.”

Sắc mặt tôi trầm xuống, ánh mắt phát lạnh, thần trầm nói:

“.....Răng rắc.....”

“Được rồi, ta dẫn cô đi là được!” Quá nhi cuồng quýt ngắt lời tôi.

Lại giằng co một hồi, mới ngồi xuống chỗ của mình ở đại sảnh tầng một, sân khấu ở đây kém xa so với cái của tôi ở Tầng Xuân lâu, rất đơn giản thanh thoát.

Đoàn người chúng tôi xuống dưới chậm, nên chỗ ngồi cũng ở phía xa, thấp thoáng có thể nhìn thấy trên sân khấu có một nam tử dáng thon dài lười biếng ngồi đấy, hình như tóc có màu vàng, những cái khác thì thấy không rõ lắm, trên tay đang đùa một nhạc cụ, hình thù kỳ quái, không biết có phải là tỳ bà hay không.

Tiếng huyền não dần dần yên tĩnh, nam tử kia nhẹ nhàng gảy đàn, làn điệu du dương, không biết vì sao, nhưng tôi lại cảm thấy vạn phần quen thuộc! Cho đến khi hân mở miệng hát câu đầu tiên:

“Cha mẹ thân yêu ~~

Cha mẹ ~ có khỏe không ~~

Con ở cô đại rất tốt ~ nhưng có chút ~ nhớ nhà.....”

“Phụt——!!” Một miệng nước trà của tôi toàn bộ phun hết lên mặt tiểu nhị!

Choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 29: Tiểu Thần Y Thú Vị

“Cha mẹ thân yêu ~~

Cha mẹ ~ có khỏe không ~~

Con ở cô đại rất tốt ~ nhưng có chút ~ nhớ nhà.....”

“Phụt——!!” Một miệng nước trà của tôi toàn bộ phun lên mặt tiểu nhị!

Choáng váng.

Mọi người trên bàn dừng động tác trong tay lại, khiếp sợ nhìn tôi.

Tiểu nhị tội nghiệp lau mặt cười nịnh: “Phun thật tốt! Phun thật hay! Phun thật mát mẻ ha ha ha.....” =_==##

Tay tôi duy trì tư thế bưng chén trà, đầu óc khựng lại năm phút đồng hồ.....” “Bốp!” Vỗ cái bàn! Tôi nhảy nhảy lên! (Bởi vì chỉ có một chân)

Trong đại sảnh vốn yên lặng nghe hát bởi vì một tiếng này mà tất cả đều đồng loạt nhìn về phía bên này. Người đang ca hát kia cũng dừng lại nhìn về bên này.

Tôi giữa đầu hít sâu một hơi, lên tiếng hát to:

“Nước uống yêu nhất ~~~ Vĩnh viễn là nước Hoàng Hà ~~~~

Cho tôi ánh mắt trời để có thể đem tuyết kia hòa tan ~~~~

Món ăn yêu nhất ~~~ Là đậu hũ trộn hành lá ~~~~

Nhất thanh nhị bạch thanh thanh bạch bạch (*) làm người không giả dối ~~~~”

(*Thanh thanh bạch bạch: rõ ràng minh bạch)

“Tỳ bà” trong tay vị kia rót xuống.Chậm rãi đứng dậy đại ra nhìn tôi.Thật lâu sau, hần bỗng nhiên mở miệng:

“Giày thích mang nhất ~~~ là giày do mẹ khâu ~~~

Bước đi ổn định tung hoành thiên hạ ~~~~~”

Hần từng bước một đi về phía tôi.

“Ngôn ngữ yêu nhất ~~~ Vĩnh viễn là tiếng Trung Quốc ~~~~~

Tiếng nói thật êm dịu dễ nghe ~~~~~”

Tôi nhảy nhảy về phía hần.=_##

“Chữ viết yêu nhất ~~~ Là chữ Hán thầy giáo dạy ~~~~~

Nét ngang phẳng nét sổ thẳng, làm người đường đường chính chính phải như thế ~~~~”

Tôi đắm đuối đưa tình nhìn hần.

Hần thâm tình khẩn thiết nhìn tôi.

Ngưu Lang Chức Nữ trên cầu Hi Thước, Bạch nương tử Hứa Tiên gặp mặt ~~~~

Chúng ta tâm hữu linh tê (*) mà chậm rãi mở miệng cùng hát hợp xướng:

“Việc mà con thích làm nhất ~~~ chính là báo đáp cha mẹ ~~~~

Đi khắp chân trời lòng không đổi, vĩnh viễn yêu Trung Hoa ~~~~~

Hướng về Trung Quốc oa ~~~~~~”

(Tác giả: cái gì mà tâm hữu linh tê chứ, rõ ràng là bởi vì ca từ giống nhau mà.)

Mẫn Mẫn: Biến qua bên đi! Chúng ta đây không phải là đang xây dựng không khí sao!!!)

(*Tâm hữu linh tê: tâm ý tương thông, thấu hiểu nhau)

(*Bài này là ”Búp bê Trung Quốc” (中国娃) của Trần Hiểu Đông)

Tóc ngắn nhuộm vàng kiêu ngạo, đường nét ngũ quan trộn lẫn giữa người phương Đông và người phương Tây, ánh mắt xanh thẳm, trên lỗ tai là một loạt bông tai vừa lưu manh lại vừa hoạt bát, dáng người cao lớn ước chừng 1m9, khí chất như ánh mặt trời, nụ cười sáng lạn, con lai—nói tóm lại là, soái ca!

“Triệu Mẫn Mẫn, xuyên ngày 14 tháng 11 năm 2005. Một năm rưỡi.”

“Anh Siêu, xuyên ngày 1 tháng 5 năm 2010. Nửa năm.”

“Anh Siêu? Ở bên phe Manchester United à ~”

“Ha ha ha ~ No ~ No ~ Tôi ủng hộ Inter hơn ~ Còn cô?”

“Tôi bên Juventus ~~~”

(*Mấy CLB bóng đá nhé =_=)

“.....”

“.....”

“Đồng ~~~ chí ~~~ a~~~~ Tôi tìm được cậu rồi ~~~~~” Lệ nóng doanh tròng nhào vào nhau!

Mẫn Mẫn Anh Siêu nhất tị đầu, khóc đổ một tòa Túy Tiên lâu;

Mẫn Mẫn Anh Siêu nhị tụ đầu, Trường Giang Hoàng Hà nước chảy ngược;

Mẫn Mẫn Anh Siêu tam tụ đầu, sao chổi Halley đâm trái đất.....

Mấy người Đại hồ ly Lạc vương Quá nhi hung thần ác sát sắm vai Vương Mẫn nương nương và Pháp Hải mạnh mẽ tách tôi với Anh Siêu ra! Sau đó liền bắt đầu động tay động chânNếu không phải tôi một khốc hai nháo ba thất cổ, ném một câu dữ tợn “Ai dám động vào một sợi tóc gáy của Anh Siêu ta sẽ chết cho hần xem!” mới có thể bảo vệ đồng chí cách mạng.Khi rời khỏi Túy Tiên lâu hỗn loạn, tôi với Anh Siêu đã xưng huynh gọi đệ như keo như sơn chặt chẽ không rời, tiểu Siêu Siêu gần như ngay cả nửa giây cũng không do dự đã quyết định đi theo tôi rồi.”Nói giỡn sao, tôi làm sao yên tâm để một cô gái như cậu chạy khắp nơi được!” Bàn tay to xoa xoa tóc tôi rồi vô cùng thân thiết mà ôm vai tôi, tiểu nhân tôi đây lập tức liền quỳ gối dưới câu tuyên ngôn trần đây của vị đại ca này! Đại hồ ly ánh mắt phát lạnh, Quá nhi rút đao khỏi vỏ ~~ Lại là một hồi lộn xộn.

.....

Anh Siêu

Nam 21 tuổi, con lai Trung- Nga, nhà ở Cáp Nhĩ Tân

Đại học năm hai chuyên ngành Đông y (Tôi rất ngạc nhiên.....) Là học sinh tư chất nổi trội (Tôi cũng rất ngạc nhiên.....)

Đội trưởng đội bóng đá kiêm giọng hát chính của ban nhạc đàn ghi-ta

Vẫn là một nam bachelor ngây thơ

(*Bachelor: cử nhân)

Nguyên nhân xuyên qua:

Ngày mùng một tháng năm đi đến trường học của người bạn Bắc Kinh chơi, ban đêm đi thám hiểm nơi năm năm trước có một người biến mất trong truyền thuyết, trong nháy mắt khi mở lò thiêu ra, xuyên.

Cuộc sống xuyên qua:

Tiểu tử này còn thảm hại hơn cả tôi, trong quá trình xuyên qua không biết xảy ra vấn đề gì, mà xương cốt lệch chỗ, gân mạch đứt đoạn, được thần y Bát Bảo nhặt về, may may vá vá thuốc thang cuộn cuộn, nằm trên giường suốt ba tháng mới đứng lên được....

Sau đó báai Bát bảo làm thầy, dốc lòng nghiên cứu y điển cổ đại, phát huy năng khiếu chuyên ngành, bây giờ cũng có chút thành tựu.

Một thời gian trước phát hiện hát rong so với bán thuốc lợi nhuận thu được còn cao hơn, vì thế bắt đầu không làm việc đảng hoàng.

Cái tên vương bát đản Lạc vương kia vừa nghe thấy Tiểu Siêu Siêu là đồ đệ bé môn của thần y sát nhân, lập tức liền chuyển thành hoan nghênh Anh Siêu đồng hành! Tôi hôm qua đoàn người chúng tôi đi đến ngoại ô của Dược đô báai biệt sự phụ thần y sát nhân Bát Bảo của Tiểu Siêu Siêu.

“Sátsát nhân thần y?”

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn thẳng bé con trắng nõn trong veo như nước nhiều nhất mới có mười ba tuổi trước mặt!

“Thần y không phải toàn là ông già sao?” Tôi nhìn sang Anh Siêu.

“Hắn là ông già đó, hay là yêu quái.Á!” Tiểu Siêu Siêu kêu thảm thiết lùi lại, “Lão bắt từ người dùng kim đâm ông đây à?!”

“Không việc gì đâu, chỉ cần từ giờ trở đi nội trong ba canh giờ người không nói ra tiếng, sẽ không bị ngũ tạng thối rửa thất khiếu đổ máu mà chết đâu ~” Bát Bảo cười tít mắt nói.

Mọi người rét run ~~~~~

“Cô chính là Mẫn Mẫn sao?” Bát Bảo đi quanh tôi đi tới đi lui trên dưới đánh giá, “Quả thật đúng như lời Minh Tịnh nói, thật thú vị ~” Ngừng bước lại, hần bỗng nhiên cười hi hi sắp đến, “Cô đoán xem, ta bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hả?”

“Nếu đoán đúng, ta sẽ để Siêu nhi đi theo cô ~ Còn đoán sai, ta sẽ giết cô ~”

Bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng!

Đại hồ ly, Lạc vương nín thở yên lặng nhìn tôi, Quá nhi không dấu vết che chắn bên cạnh tôi.

Anh Siêu không thể mở miệng liều mạng hướng về tôi lắc đầu.

“Ta không đoán đâu,” Bình tĩnh mỉm cười, “Bởi vì, nói thật hấn không đi theo cũng không sao.” Ta cũng không phải là nhất định bắt hấn đi theo ta, là tự hấn muốn đi theo thôi ~

“A.....Hà?”

Mọi người cứng ngắc ~~~

Thần y sát nhân Bát bảo của chúng ta dường như bị đá kích thật lớn, “Không, không sao ư? Vậy.....Như vậy làm sao được? Vậy không phải là không có tính uy hiếp sao? Ta thật vất vả mới nghĩ ra được một đề tài lựa chọn có khí thế như vậy! Không được, không được, cô phải có dáng vẻ khấn trương suy xét một chút đi chứ! Ít nhất cô đoán một chút thôi ~ cứ đoán là tốt rồi ~ không thì ta cho cô chút gợi ý? Được không?”

Mọi người đều nói: người sống một vòng rồi quay về khởi điểm, lão già nhiều tuổi lại không khác gì đứa trẻ, quả thật là vậy.....Cái tên Bát Bảo ngay thơ ngu ngốc bất thường này - _#####

“Tốt ~” Mẫn Mẫn mỉm cười, “Không bằng trước hết ông đoán tuổi của ta ~ Đoán đúng thì ta sẽ để ông giải độc cho Tiểu Siêu Siêu, đoán sai thì ông phải giải độc cho Tiểu Siêu Siêu, thế nào?”

“Được!” Tên ngốc nào đó bị Mẫn Mẫn nói luẩn quẩn mà kích động trả lời.

Cứ như vậy, tối hôm đó, thần y sát nhân mà những kẻ trên giang hồ mới nghe tên đã sợ mất mật lại ngoan ngoãn dưới sự dạy dỗ của Mẫn Mẫn chúng ta, nói một không hai.....

Sáng sớm hôm sau lúc chúng tôi rời đi, Bát Bảo cứ túm vấy tôi không tha, đai lưng cũng suýt bị cào hỏng rồi.....Cuối cùng nhét một cái túi nhỏ thơm ngào ngào vào lòng tôi, một phen nước mắt nước mũi một phen lệ nói sau này có gặp nạn thì mở ra xem.....Ghép lại với cái của người bạn già Minh Tinh đại sư của hấn! Chẳng lẽ thời đại của mấy ông già bọn họ đều lưu hành chiêu này?

Mãi cho đến khi chúng tôi đi đến cửa thôn vẫn còn nghe thấy ngũ âm không được đầy đủ của Bát Bảo gào to bài “Thường về thăm nhà”.....

(Thường về thăm nhà – Cung Nguyệt)

“Là cậu dạy lão hát hả?” Tôi cẩn rắng hỏi.

“Thật xin lỗi, tôi sai rồi.....” Anh Siêu im lặng.....

Hát sai giai điệu không phải là lỗi của ông, nội lực thâm hậu mà hát sai giai điệu mới là do ông không đúng!

Mọi người bịt chặt lỗ tai bước nhanh rời đi.

Dọc theo đường đi có rất nhiều chim chết rơi xuống bên đường.....

.....

.....

Đoàn xe tiếp tục hướng Trường Nhạc xuất phát, ngồi trong xe ngựa lung lay, tôi nhìn chăm chăm vết hấn trên cổ tay, có chút thất thần.....

Lúc hai đoàn xe ở cổng thành Dược đô tách ra:

“Thì ra tên của nàng vốn là Triệu Mẫn Mẫn, ” Đại hồ ly trước khi lên xe giữ chặt cổ tay tôi, nghiêm mặt lạnh nói, “Nàng cho đến bây giờ.....Hừ!” Tay hấn vừa thu lại, trên cổ tay lập tức truyền đến một trận đau đớn!

“Đau quá! Ngươi làm gì hả?” Dùng sức gạt tay hấn ra, tôi khó hiểu xoa cổ tay từng mắt nhìn hấn.

Đại hồ ly nhìn tôi nhưng không nói gì, vút cho tôi một bình thuốc nhỏ, xoay người vén màn xe lên xe ngựa.

Hấn.....Vương bát đản, có ý gì vậy?!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 30: Bị Ám Sát

Edit: Windy ***** Đại hồ ly nhìn tôi nhưng không nói gì, vút cho tôi một bình thuốc nhỏ, xoay người vén màn xe lên xe ngựa.

Hắn.....Vương bát đản, có ý gì vậy?!!

Trở lại trên xe ngựa, tôi cầm cái bình sứ nhỏ kia đến hỏi Anh Siêu – đồ đệ bé mọn của tiểu thần y của chúng ta. Siêu Siêu mở cái bình ra ngửi ngửi, nói: “Đây là Hóa ư tán (*) tốt nhất, cũng có thể dùng để thanh độc.” Hắn vén màn xe lên, nhìn đoàn xe của Tứ hoàng từ phía xa xa, “Người đàn ông kia chính là cái tên hôn đản mà cậu nói là lợi dụng người chị em của cậu để giữ chân cậu?”

(*Hóa ư tán: thuốc tiêu vết bầm)

“Là cái tên hôn đản đề tiện vô sỉ vô tình vô cớ gây rối lợi dụng người chị em của tôi để giữ chân tôi.”

Anh Siêu quay sang kéo lấy cái tay có vết bầm vì bị nắm chặt của tôi, ánh mắt quái dị nhìn chăm chăm tôi, nói: “Nhưng hắn đối với cậu chẳng lãnh đạm như lời miêu tả.....”

“Hà?”

Quảng đi cái câu nói khó hiểu đó, Anh Siêu liền chuyển tâm bồi thuốc cho cổ tay tôi, không hề hé răng.

Hôm nay tất cả mọi người bị sao vậy?

Lúc ăn cơm chiều, đoàn xe chạy trên một sơn đạo dốc đứng, bên cạnh chính là vách núi đen! Vách đá dốc ngược, nhìn thế nào cũng giống địa điểm lý tưởng nhất để phục kích!

Quả nhiên, không phụ sự mong đợi của mọi người, đúng lúc này, một trong những người qua đường Giáp trong tiểu thuyết xuyên qua kính điện: một đám hắc y nhân bịt mặt, xuất hiện ~~~~

Người của Lạc vương phủ quả nhiên không phải là vai diễn bình thường, bọn thị vệ đầu vào đẩy ở bên ngoài chống lại kẻ thù, phu xe có huấn luyện mà thay đổi đội hình, tiến vào trạng thái phòng thủ, ngay cả nha hoàn cung nữ mảnh mai mềm yếu cũng không có ai kinh hoàng chạy trốn hay căng giọng hét chói tai.....

Tôi với Tiểu Siêu Siêu hai đứa bé tò mò không hên mà cùng ghé vào bên cửa sổ nói: “Thật sự có hắc y nhân xuất hiện kia ~~~”

Hai người nhìn nhau, trăm miệng một lời cảm thán: “Thật phong cách nha ~~~”

“Câu hỏi một: Vì sao những người này phải mặc đồ màu đen?”

“Đáp: Buổi tối là để ẩn nấp, ban ngày là vì phong cách ~~~”

“Câu hỏi hai: Vì sao những người này phải che mặt?”

“Đáp: Để phù hợp với thưởng thức của quần chúng.”

“Trả lời chính xác! Vô cùng đúng! Vị bạn học này, chúc mừng cậu tiến vào vòng thứ hai của vấn đáp không có ý nghĩa! Mời cậu nói vài lời với khán giả đang xem TV!”

“Ồ ~~~ Cảm ơn CCTV! Cảm ơn MTV! Cảm ơn VOA! Cảm ơn Phoenix! Cảm ơn HBO! Còn cảm ơn người đại diện của tôi nữa, tôi sẽ không quên mọi người! Tôi rất kích động! Tôi rất hào hứng! Ồ ~~~ Cha mẹ, con biết cha mẹ đang ở cùng bạn bè và người thân, con vĩnh viễn yêu mọi người! Cảm ơn ~~~ Cảm ơn!!”

Mẫn Mẫn & Siêu Siêu: “A ha ha ha ha ha ~~~~~~”

Dương thị vệ & Thanh Thanh: “.....”

Tình hình chiến đấu bên ngoài đã nghiêng về một bên, hộ pháp của Lạc vương còn chưa xuất mã, hai mươi mấy hắc y nhân kia cũng chỉ còn vài người, hơn nữa đến chết cũng chưa vào được trong vòng mười thước xung quanh xe ngựa, xem ra cái trò khôi hài này kết thúc chỉ còn là vấn đề thời gian.

Đứng xa xa nhìn bọn họ đánh nhau, rất có khoái cảm khi thưởng thức phim võ hiệp, hai người chúng tôi một mặt bình luận người kia có nốt ruồi như tiêu chuẩn mỹ nhân, tên kia khinh người thật đủ phong cách, một mặt lại vỗ tay trầm trồ khen ngợi hoặc là làm hành động chê bai....Anh Siêu đem cái bản chất lưu manh của dân mê bóng đá phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.....Lúc tất cả mọi người nghĩ rằng cái nhạc đệm nhĩ này sắp kết thúc, tình thế bỗng nhiên thay đổi đột ngột!

Thanh Thanh kinh hô một tiếng: “Cháy rồi!”

Mọi người kinh hãi! Vừa thò đầu ra, quả nhiên, phía sau và phía trước xe ngựa đều đồng thời bốc cháy! Lửa đón gió mà bốc lên càng nhanh! Con ngựa hoảng sợ, chạy tán loạn chung quanh, đội hình phòng ngự hoàn mỹ lập tức bị phá vỡ! Mấy người ở trên xe chậm chạp chạy thoát thét chói tai từ biển lửa

lao ra, nhưng khắp nơi đều là Tinh Hỏa Liệu Nguyên! Không biết mai phục ở đâu mà rất nhiều hắc y nhân bỗng nhiên như sóng triều mà tràn ra, ba vòng trong ba vòng ngoài bao vây lấy đoàn xe! Mọi người vốn đã chiến đấu mệt mỏi nhưng không thể không nghênh đón, mấy Đại hộ pháp cũng bị buộc phải ra nghênh địch, trong lúc nhất thời, tiếng thét chói tai, tiếng gọi ầm ỹ, tiếng gỗ cháy đom đóm, tiếng binh khí va chạm, chung quanh hỗn loạn không chịu nổi.Nhìn thấy lửa lớn hùng hực kia, lòng tôi bỗng nhiên dâng lên một cảm giác kỳ quái, không hợp lý, có chỗ nào đó, rất không hợp lý!

Mắt thấy thế lửa sắp lan đến xe chúng tôi, Quá nhi rút trường kiếm ra kéo tôi đến trầm giọng nói: “Theo sát ta!”

“Đừng ra ngoài.” Tôi giãy giụa khỏi hắc lục này đầy mặt nghi vấn, giọng nói: “Mọi người tìm cái gì đó có thể cầm chắc rồi ngồi yên đi!”

Anh Siêu cực kỳ ảm ý mà dặn dò phu xe, rồi cười hi hi quay lại trong xe:

“Câu hỏi ba: Xe ngựa dùng để làm gì?”

“Đáp án: Đương nhiên làĐể chạy trốn!”

Nhìn nhau cười, chiếc xe ngựa của chúng tôi cứ như xe tăng hạng nặng mà chạy thẳng về phía trước ~~~!

Đám hắc y nhân đang canh giữ ở giao lộ thấy chiếc xe chạy trốn này thì mỗi người một đao, ai cũng không dự đoán được chúng tôi điều khiển xe vọt ngang trên không, những người bị đụng phải người ngã ngựa đổ, động tác chậm chạp thì xui xẻo bị bốn con ngựa đạp lên rồi lại bị bánh xe cán qua, thật thảm ~~~

Lúc chúng tôi đang đắc ý dạo dạt cướp đường mà chạy, bỗng nhiên Quá nhi đạp mạnh Anh Siêu một đá, Tiểu Siêu Siêu liền ngã lăn một bên! Một mũi tên dính vào cái chỗ hắc lục vừa mới ngồi!

Cái bọn hắc y nhân không biết xấu hổ này vậy mà lại bắn tên!! Không chờ ta kịp oán giận, Quá nhi đã ôm chặt tôi nhảy ra khỏi xe!

“A! Đồ ngốc! Cứu Thanh Thanh!!” Tốt xấu gì tôi cũng có võ công, nhưng Thanh Thanh chính là tay trái gà không chặt a!!

“Người mà ta phụ trách bảo vệ là cô.” Quá nhi thanh âm lạnh lùng nói.

“Giờ là lúc nào mà ngươi còn.” Bỗng nhiên lướt qua vai Quá nhi, tôi hoảng sợ phát hiện xe ngựa vừa mới ngồi đã bị bắn thành con nhím!! Lòng thất chặt lại!!

“Thanh Thanh!! Anh Siêu!!”

Không có tiếng đáp lại, lòng cực kỳ hỗn loạn! Ánh mắt bối rối trong chiến trường hỗn loạn mà liều mạng tìm kiếm tung tích hai người kia.Hộ vệ Lạc vương phủ đuổi theo, cùng đám hắc y nhân bắn tên kia đánh nhau! Tôi lập tức lao về hướng xe ngựa!

“Ở đây.” Giọng nói yếu ớt của Anh Siêu từ phía sau chiếc xe ngựa đổ sụp truyền đến, lòng trở nên kinh hoàng!! Thật tốt quá! Hắc lục còn sống! Lão đạo tránh khỏi sự ngăn trở của Quá nhi, chờ đến khi chạy đến bên cạnh Anh Siêu mới phát hiện, hắc lục bị một con ngựa chết đè lên, trong lòng còn che chở Thanh Thanh.

“Vừa rồi thấy cô ấy đứng trong góc mới ôm cô ấy nhảy ra ngoài, động tác hơi chậm mới bị ngựa đè lên, hình như cô ấy ngất xỉu rồi, á, đau quá.”

Cái gì mà động tác hơi chậm chứ, không có võ công còn ôm một người lớn như vậy mà trong nháy mắt có thể nhảy xuống xe ngựa đã không tồi rồi! Anh Siêu cái tên ngu ngốc không biết lượng sức nhà ngươi! Giờ là lúc nào còn chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân! Nếu hai người các cậu chết thì sao đây?! Cậu làm tôi tức chết mà! Tôi tức giận đến muốn khóc! Tức giận đến mức tôi muốn cười!

“Cậu.Cậu.Haizz.”

Bây giờ không phải là lúc mắng hắc lục, quay lại nhìn Quá nhi, “Mau! Nâng con ngựa này lên!” Quá nhi bất đắc dĩ, đánh phải đi tới lật đầu ngựa lại, đôi vai dùng hết sức, hét lớn một tiếng nâng cả con ngựa lên! Lúc này tôi mới nhìn thấy tình hình của Anh Siêu và Thanh Thanh, Thanh Thanh được hắc lục bảo vệ trong lòng thì không có gì trở ngại, nhưng hắc lục thì trên lưng đã trúng một mũi tên! Đùi phải cũng bị đè đến mức máu thịt mơ hồ! Tất nhiên là một chút cũng không thể động đây!

Quá nhi đang bận kéo con ngựa, không có tay để tóm hai người ra, mà một mình tôi cũng không thể nâng hai người được, ra sức thử vài lần, người thì không kéo được, lại còn động đến miệng vết thương của Anh Siêu, hắc lục đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng, sắc mặt trắng bệch! Tôi gấp đến độ liều mạng, bỗng nhiên có một sức lực đẩy tôi ra, nháy mắt tóm hai người ra khỏi con ngựa!

Tập trung nhìn vào, người tới đứng là Lạc vương! Lúc này tuy rằng quần áo hắc lục bừa bộn, nhưng khí thế uy nghiêm vẫn không đổi, nặng nề vững vàng đứng ở đó, lập tức khiến mọi người cảm thấy an tâm, bình tĩnh trở lại.

“Người tới mỗi người đều là cao thủ, chỉ trong chớp lát thì nhóm hộ pháp cũng không ngăn được nhiều người. Cứ chạy trước đã, Dương thị vệ ngươi đi trước mở đường, ta ở phía sau chống đỡ, đi!”

Không có thời gian do dự, tôi xoay người cõng Thanh Thanh, Quá nhi khiêng Anh Siêu lên, đoàn người lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này! Bình thường không biết ra sao, nhưng bây giờ khiêng một người đi trên đường núi này, mới chỉ trong chớp lát chân tôi đã mềm xuống! Nhưng bây giờ đâu phải lúc đầu hàng? Cẩn thận rằng xóc Thanh Thanh trên lưng lên, bước chân tôi nhanh hơn đuổi kịp Quá nhi! Quá nhi thấy thế thì ném vỏ kiếm, vờn một bàn

tay mạnh mẽ đỡ tôi, lôi tôi bước đi nhanh hơn.

Đoàn người chạy trốn đến tối, lúc tối chỗ rẽ thì đột nhiên, tiếng xé gió bỗng nhiên truyền tới, phóng thẳng tới chúng tôi! Tôi sợ tới mức lui ba bước suýt chút nữa thì đứng không vững mà rơi xuống vách núi! Kiếm vũ của Lạc vương kín không có chỗ hở như thế, vậy mà vẫn có con cá lọt lưới phóng thẳng đến chỗ chúng tôi, thật vất vả mới ổn định được thân thể, việc trong nháy mắt tôi có thể làm chính là buông Thanh Thanh trên lưng xuống sau đó nhắm mắt lại chờ mũi tên ập đến! Đang lúc tôi bị sự đau đớn trong tưởng tượng của mình làm đau đến nhe răng nhếch miệng, giọng nói của Quá nhi ở bên tai nặng nề vang lên: “Không sao đâu.”

Hắn vậy mà lại dùng tay không ngăn mũi tên kia lại! Xem ra cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp tay không bắt mũi tên là hoàn toàn có thể! Không đợi tôi kinh ngạc xong, lại có hai tên hộ pháp từ phía sau đuổi theo, che chở cho Lạc vương vừa đánh vừa lui. Động tác Quá nhi thô bạo ném Anh Siêu từ trên lưng xuống rồi gia nhập chiến đấu!

Tiểu Siêu Siêu đáng thương mình đầy thương tích nhưng lại không thể động đậy, ngay cả túi hương trên cổ cũng bị rách ra rơi xuống một bên.

Nhưng mà, trong nháy mắt lúc túi hương kia rơi xuống đất đã xảy ra hai chuyện không thể tưởng được!

Một là Lạc vương đang chiến đấu kịch liệt bỗng nhiên dùng thế kiếm lại, vút đến trước mặt chúng tôi kinh hãi nhìn Anh Siêu, khó có thể tin lắm bầm nói: “Ngươi, ngươi là.....”

Hai là trong nháy mắt lúc Lạc vương quay lưng lại, một trong hai tên hộ pháp mới tới trợ giúp bỗng nhiên từ trong tay áo bắn ra một mũi ám tiễn, thẳng ngay tim Lạc vương!

Câu hỏi bốn: Vì sao đoàn xe lại bị thế lửa đón gió mà bốc lên?

Đáp án: Bởi vì có nội gián!

“Cẩn thận——!!”

Tôi theo bản năng đẩy Lạc vương ở trước mặt ra, sau đó dưới phản lực khổng lồ mà lao đảo lui về phía sau từng bước, cùng với một tiếng kêu sợ hãi ngắn ngủi, tôi hoàn toàn rơi xuống vách núi đen.

“Mẩn Mẩn ——!!”

Thanh âm của ba người đồng thời vang lên! Anh Siêu ở bên cạnh nắm lấy cổ tay tôi, nhưng người bị thương lại không có nhiều sức lực, nháy mắt đã bị tôi kéo xuống theo!

Lúc rơi xuống vách núi tôi một chút cũng không lo lắng, bởi vì thứ nhất, trong tiểu thuyết xuyên qua từ cổ chí kim, phạm là rớt xuống vách núi cũng không có chết. Thứ hai, tôi nhìn thấy Quá nhi thân thiết của nhà tôi phấn đấu quên mình mà nhảy xuống theo, đã có cao thủ ở đây rồi, vấn đề tính mạng trên cơ bản đã được giải quyết.

Nhưng hết thảy sự bình tĩnh đều bị cái kẻ trọng thương lại nhảy xuống theo tôi này phá vỡ! Vết thương của Siêu Siêu nặng như vậy lại từ trên cao rơi xuống, dù không chết cũng bị tàn phế! Nhưng mà, Quá nhi có thể đồng thời cứu cả hai người không? Trong đó một người lại là đại nam nhân thân cao 1m9 rồi? Tôi không muốn Anh Siêu chết, mà tôi cũng không muốn chết a!

Câu hỏi năm: Bạn và người bạn thân của bạn đồng thời gặp nguy hiểm đến tính mạng nhưng chỉ có thể cứu một người, bạn hy vọng ai sẽ sống sót?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 31: Gặp Nạn

Edit: Windy ***** Vết thương của Siêu Siêu nặng như vậy lại từ trên cao rơi xuống, dù không chết cũng bị tàn phế! Nhưng mà, Quá nhi có thể đồng thời cứu cả hai người không? Trong đó một người lại là đại nam nhân thân cao 1m9 rồi? Tôi không muốn Anh Siêu chết, mà tôi cũng không muốn chết đâu!

Câu hỏi năm: Bạn và người bạn thân của bạn đồng thời gặp nguy hiểm đến tính mạng nhưng chỉ có thể cứu một người, bạn hy vọng ai sẽ sống sót?

Ngay vào lúc tôi tròn mắt há hốc mồm, Quá nhi đã bắt được tôi rồi ôm vào lòng, một mặt lấy tay vững vàng bảo vệ đầu tôi, một mặt nhỏ giọng phân phó:

“Bể khí!” (*)

(*Bể khí: nín thở)

Chúng tôi giống như tảng đá mà rơi mạnh xuống dòng nước chảy xiết, mang theo một đồng bọt khí rồi nhanh chóng chìm xuống! Miệng mũi lập tức bị nước phủ kín, lỗ tai nước đề lên rung động ong ong đau đớn!

Câu hỏi năm: Bạn và người bạn thân của bạn đồng thời gặp nguy hiểm đến tính mạng nhưng chỉ có thể cứu một người, bạn hy vọng ai sẽ sống sót?

Đáp án: Tất cả!

Tôi rất tham lam đúng không?

Đúng vậy, tôi rất tham lam. Hơn nữa, khi việc đó có liên quan đến người bên cạnh mình, tôi lại cực kỳ tham lam.

Ngay lúc Quá nhi lôi tôi trôi lên mặt nước, tôi đã quyết định rồi! Thở hỗn hển trôi mặt khỏi nước, tôi đẩy Quá nhi ra:

“Đi cứu Anh Siêu đi! Tự ta sẽ bơi lấy!”

Quá nhi vẫn không buông tay,

“Không được, nước chảy xiết lắm”

“Không sao đâu, đi cứu hấn đi!”

“Trên người hấn có thương tích, nước ở đây lại chảy xiết, rất khó tìm được, càng khó cứu sống.”

Đúng là bởi vì trên người cậu ấy có thương tích, rơi xuống nước lại rất có thể đã ngất xỉu. Hơn nữa nếu như bị choáng, chỉ cần không bị sắc nước, thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nếu bây giờ chúng tôi do dự, thì ngược lại sẽ không có hy vọng gì nữa! Tôi gần như là nắm lấy cổ áo Quá nhi mà rống giận:

“Chưa thử thì sao biết được? Ta còn chưa bỏ cuộc thì nguoi nhiều lời làm gì?!”

Sau đó nắm chặt tay hấn, nhỏ giọng nói: “Đi cứu hấn đi, nếu không ta sẽ chết cho nguoi xem”

Quá nhi sùng sốt, rồi lập tức bơi về hướng phía xa.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại lập tức trở nên căng thẳng, trong dòng sông nước chảy xiết thế này thì không thể so với bề bơi được, nương theo sức nước thì có thể bơi nhanh hơn, nhưng có nhiều lúc lại bị hướng dòng nước chảy không ổn định cản trở tốc độ của mình, nếu không đủ sức lực thì sẽ như nước chảy bèo trôi mà bị cuốn vào trong dòng nước mạnh mẽ, hoặc là bị đập vào tảng đá, nếu gặp phải lốc xoáy, trên cơ bản là bạn chỉ có thể nộp vũ khí đầu hàng....

Luống cuống tay chân giẫy giụa trong nước, nói khoác thì cũng đã nói rồi, bây giờ tôi sao có thể không biết xấu hổ mà đi kêu cứu? Tôi cũng không biết mình ở trong nước cố gắng bao lâu, cho đến khi hơi sức toàn thân đã cạn kiệt, tôi mới bị nước cuốn dạt vào bờ, bờ đề ngay trước mắt tôi, nhưng tôi lại không có hơi sức đâu mà đi lên.... Trong những trường hợp kiểu này, đầu tôi lại rất không đúng lúc mà nghĩ đến mấy cái tin hy sinh chính mình để anh dũng cứu người trên báo chí..... Cuối cùng ngay cả đề thi biện luận ở cao đẳng “Sinh viên vì cứu một ông lão bảy mươi tuổi rơi xuống nước mà hy sinh thì có đáng giá không?” cũng nghĩ ra! Phải rồi, tôi là nên tán thành hay ngược lại đây?

Bỗng nhiên eo bị thắt chặt, đã được người ta kéo lên bờ rồi, tứ chi xụi lơ ngã bên bờ thở hỗn hển nửa ngày mới sống lại. Khẽ cử động thân mình nhìn xung quanh, phát hiện Anh Siêu cả người ướt đầm hai mắt nhắm nghiền nằm cách đó không xa, lồng ngực hơi phập phồng, hấn là không có trở ngại gì, Quá nhi ngồi giữa chúng tôi đối diện với mặt nước sông mà yên lặng vắt nước trên vạt áo..... Kết quả, cuối cùng vẫn dựa vào Quá nhi cứu tôi. Có chút ngượng ngùng suy nghĩ một chút, tôi cố gắng đứng lên tập tễnh đến bên cạnh Quá nhi rồi ngồi xuống.

“Ừm.....Cám ơn nguoi.”

Quá nhi không lên tiếng.

Tôi vòng đến trước mặt Quá nhi, đối diện với hấn, “Ta nói thật đấy, cám ơn nguoi, đã cứu hai chúng ta.”

Hấn hừ nhẹ một tiếng nghiêng mặt đi.

Tiểu tử này bị gì mà lại khó chịu đây rồi?

Không được, hiện tại ân nhân cứu mạng là lớn nhất. Tôi vội vàng nịnh nọt kéo lấy tay hấn, “Nguoi giận à?”

Hấn đứng phắt dậy, đi về phía Anh Siêu, một phát nắm lấy cổ áo cậu ta kéo đến chỗ khô ráo!

Please, tốt xấu gì người ta cũng đang bị thương đó, người kia đối xử với người nằm ngoài phạm vi trách nhiệm thật không phải là thô bạo bình thường đâu.....-_-#

Quá nhi ném Anh Siêu xuống đất, rút dao găm trên lưng ra, tôi sợ tới mức giật thót! Không phải chứ, tuy rằng tôi đã sớm biết anh không thích cậu ta, cũng đừng có thấy người gặp nguy thừa dịp diệt khẩu chứ?!

Quá nhi lạnh lùng nói: “Miệng vết thương của hần cần phải được xử lý, cô đi nấu chút nước đi.”

Câu hỏi sáu: Ở một vùng hoang vu mà cái gì cũng không có, thì nấu nước thế nào?

Đáp án: Tham khảo《Sổ tay sinh tồn của quân Mỹ》.

* Làm thế nào nhóm lửa—

Nếu bạn không có diêm, không có hộp quẹt, hoặc là pháo hoa, bạn có thể dùng thứ khác để đốt lửa, tuy nhiên phải nhớ kỹ, lúc này bạn cần có ngòi lửa tốt và một đồng lửa thích hợp. Nếu bạn có một thứ bằng sắt thép—ví dụ như lưỡi dao—và một cục đá đánh lửa, thì bạn có thể tạo ra một đốm lửa rồi châm ngòi lấy lửa. (Bạn cũng có thể dùng một tảng đá cứng để thay thế đá đánh lửa). Cầm đá đánh lửa cố gắng tới gần ngòi lấy lửa, dùng cái liềm đánh lửa đánh xuống cục đá đánh lửa, sau khi đốm lửa sinh ra thì nó sẽ bắn vào ngòi lấy lửa.

Có một phương pháp nhóm lửa rất nhanh, trong đó có đến ba loại: đồng lửa hình nón, đồng lửa kiểu nghiêng, đồng lửa kiểu nương chữ thập.

Hình nón: Đem ngòi lấy lửa và nhánh cây dùng để nhóm lửa xếp thành hình nón, châm lửa bên trong đó. Đốt bên trong xong, xếp các mảnh gỗ bên ngoài sao cho nó hướng vào trong. Sau đó thêm củi vào trong đó. Nếu làm đồng lửa kiểu này thì cho dù củi có bị ẩm ướt cũng sẽ cháy hết.

Kiểu nghiêng: Cắm một thân gỗ xuống mặt đất, nghiêng một góc 30 độ so với mặt đất, hướng nhánh cây về mặt đón gió. Châm một ít ngòi lấy lửa (ít nhất là một nắm) vào dưới nhánh cây để nghiêng, cố gắng hướng vào trong. Sau đó đặt thêm một ít nhánh cây để nhóm lửa vào hai bên mặt. Châm mỗi lửa, sau khi dùng nhánh cây nhóm lửa, tiếp tục cho thêm nhánh cây vào.

Kiểu nương chữ thập: Đào một cái rãnh hình chữ thập trên mặt đất, chiều rộng khoảng 1 gang tay (30 cm), độ sâu chừng 3 inch (7.6 cm). Ở giữa rãnh giao nhau, xếp đủ ngòi lấy lửa vào, đem những vật nhóm lửa đặt phía trên, tạo thành hình Kim Tự Tháp, rãnh chữ thập này sẽ hút không khí xung quanh để cung cấp cho đồng lửa phía dưới, làm thông khí.

(Đọc giả: Thật dài a~

Tác giả: Đương nhiên, đây toàn là tri thức đó ~ ai nói không cho phép được viết chứ ~

Đọc giả: Cô chắc chắn không phải cô đang kéo dài số câu chữ đó chứ?

Tác giả: (cười to che mặt) xem mấy người nói kia ~ ha ha ha ha ~~~

Xin chú ý nội dung dưới: Có thể dùng động thực vật hoang dã để làm thức ăn ~)

Nói tóm lại, nhóm lửa, nấu nước, rút mũi tên, xử lý miệng vết thương, hong khô quần áo, ăn cơm chiều, ba người tỉnh bì lực tẫn.....Có điều, trời thật không tốt, lúc nửa đêm, bỗng nhiên lại đổ mưa to! Ba người thật vất vả mới vào một sơn động khô ráo, dày vỏ nửa ngày, Anh Siêu lại bị sốt.

“Làm sao bây giờ? Người cậu thật nóng!” Tôi không ngừng giúp hần thay khăn ướt giảm nhiệt độ.

“Calm down ~” Giọng nói cậu ta cũng khàn khàn, “Phát sốt là chuyện tốt, chứng tỏ trong cơ thể tôi đã khởi động hệ thống bảo vệ. Cậu xem, giống như khi một đoàn quân vi-rút tiến vào, tự vệ quân trong cơ thể tôi, à quên, đó là của Nhật Bản mà, ý tôi là, đội hộ vệ trong cơ thể tôi liền anh dũng kháng địch, hai đội nhân mã giết rồi lại giết, giết nhau rất high ~ vì thế tôi liền phát sốt ~ khả khả ~~ khụ! Khụ Khụ.....”

“Cậu thật là.....Đồ ngốc.....”

Đúng, rõ là ngốc! Không biết lượng sức mình mà cứu một cô gái vừa mới gặp, bị thương nặng như vậy còn muốn giữ chặt tôi sắp rơi xuống vực, bây giờ lại phát sốt ho khan còn liều mạng nói mấy lời thoải mái để tôi yên tâm.....Thấy khuôn mặt tuần tú đỏ bừng lên của hần, họ đến mức khiến tôi đau lòng không tự giác mà nói những lời dịu dàng:

“Đừng nói nữa, ngủ một lát đi.”

“Không có.....” Giọng nói thật yếu ớt.

“Cái gì?”

“Không có, không có gối đầu.” Hần tội nghiệp nhìn tôi.....Tôi thật sự có tâm trạng muốn bóp chết cậu ta! Tiểu tử này rốt cuộc có làm được chuyện gì ra hồn không đây!!

.....Quên đi, cậu ta là người bệnh.....Tôi áo chế lửa giận.....

“Gối lên đùi tôi đi.”

Hắn lật người dậy tinh thần phấn chấn sắp đến, tốc độ nhanh đến mức tôi hoài nghi rốt cuộc hắn có phát sốt không đấy? Dem đầu tựa vào trong lòng tôi rồi điều chỉnh một tư thế thoải mái, vươn tay ôm thắt lưng tôi bắt đầu làm nũng:

“Người ta muốn nghe bài hát ru con ~~~”

“Ta bóp chết ngươi!”

“Người ta là người bệnh. Ngay cả nghe bài hát ru con cũng không được sao? Mẫn Mẫn thật lạnh lùng. Ô ô ô. Thói đời này không thể sống nữa mà. Khụ! Khụ khụ. Không, không sống nổi nữa. Khụ khụ.”

“Tốt lắm, đủ rồi, tôi hát cho cậu nghe, ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ đi!”

“Ừm~~” Thu lại cái tay ôm thắt lưng tôi, Anh Siêu híp lại đôi mắt bởi vì phát sốt mà ướt át lại nhìn tôi.

“Khụ! Ừm.” Tôi có chút xấu hổ mà háng giọng hát, liếc mắt nhìn Quá nhi đang ngồi ở một đầu khác của đồng lửa. Một thân trang phục màu đen còn hơi ẩm ướt, dán trên da thịt càng hiện rõ dáng người mảnh mẽ duyên dáng như con báo đen của hắn, lúc này hắn đang ngồi thẳng tắp nhẹ lau bảo kiếm, hé ra khuôn mặt đẹp trai muốn chết, toàn thân lại tỏa ra khí chất lạnh lùng người lạ chớ lại gần, càng tôn thêm dáng người thon dài như ngọc của hắn, xinh đẹp lạ thường, chỉ tiếc ánh mắt nhìn chằm chằm Anh Siêu trong lòng tôi tràn đầy sát khí, phá hủy mỹ cảm tổng thể.

“Hát đi chứ!” Trong lòng bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Anh Siêu. Vậy mà tôi lại nhìn chằm chằm Quá nhi đến ngây người? Bối rối quay đầu lại, bỏ lỡ ánh mắt Quá nhi thản nhiên dừng trên người tôi.

Hít vào một hơi, tôi chậm rãi mở miệng hát, một bài hát tiếng Anh đã xưa trong thập niên 70, mỗi lần hát lên đều có cảm giác tịch mịch khi mặt trời tắt nắng.

I'm sitting here in the boring room

It's just another rainy Sunday afternoon

I'm wasting my time, I got nothing to do

I'm hanging around, I'm waiting for you

But nothing ever happens

And I wonder

Cúi đầu, cẩn thận quan sát mỹ nam trong lòng, mũi cao mắt sâu, tóc vàng mắt xanh, lúc không mở miệng thì như vương tử ngoại quốc, mở miệng ra thì như tên hàng xóm tòa nắng như mặt trời nhưng lại liều lĩnh ngu ngốc.

I'm driving around in my car

I'm driving too fast, I'm driving too far

I'd like to change my point of view

I feel so lonely, I'm waiting for you

But nothing ever happens

And I wonder

Vóc dáng cao như vậy, bờ vai rộng như vậy, nhưng tính tình lại như con cún lớn, còn làm nũng nữa chứ.

I wonder how

I wonder why

Yesterday you told me 'bout the blue blue sky

And all that I can see

Is just a yellow lemon-tree

Cậu ta tròn tròn mắt nhìn tôi, miễn cưỡng, cứng ngắc, khoe miệng mang theo ý cười, xấu xa, ầm ập, toàn thân cậu ta phiếm hồng do sốt, từ cổ đến xương quai xanh đỏ ra mồ hôi, rất có vị đàn ông, thật gọi cảm.

I'm turning my head up and down

I'm turning turning turning turning turning around

And all that I can see

Is just another lemon-tree

Nam nhân trong lòng nóng như vàng thái dương, nam nhân đối diện lại lạnh lùng, nhưng cả hai người họ đều cố gắng cứu tôi, kỳ diệu biết mấy, cơn mưa to này đưa ba người khác nhau đến từ thế giới khác nhau cùng ở một nơi. Bên ngoài là trời đổ mưa to, bên trong là đồng lửa vang lên tiếng lách tách, trong nháy mắt tôi sinh ra một loại cảm giác thời không thác loạn, giống như về đến căn nhà nhỏ kiểu châu Âu của chú Hai, tấm thảm thật dày, lò sưởi ấm áp trong tường, trên tường treo đầy đèn màu Giáng sinh nhỏ, trên sofa chất đầy quà Giáng sinh, một số mở ra, một số thì không. Phòng bên có tiếng người lớn chơi mạt chược truyền đến, một đám trẻ con chúng tôi ngồi vây quanh trên tấm thảm dưới đất, chơi trò chơi, ca hát.

I wonder how

I wonder why

Yesterday you told me 'bout the blue blue sky

And all that I can see

Is just a yellow lemon-tree

“Này, nhắm mắt lại đi, trời tối rồi.” Tôi nhẹ giọng nói, là nói với nam nhân trong lòng, hay là với cái người vẫn đang ở xa xa nhìn tôi? Hoặc là tự nói với mình.

I'm turning my head up and down

I'm turning turning turning turning turning around

And all that I can see

Is just another lemon-tree

Anh I wonder, wonder

Anh Siêu nghe lời nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mở miệng cùng hát với tôi, giọng của cậu ta khàn khàn, gọi cảm, lại cô đơn.

I wonder how

I wonder why

Yesterday you told me 'bout the blue blue sky

And all that I can see

And all that I can see

And all that I can see

Is just a yellow lemon-tree

Hát xong, trong sơn động bỗng nhiên trở nên thật yên tĩnh, chỉ có tiếng củi ngẫu nhiên bị cháy.

“Là một bài hát xưa.” Anh Siêu nhắm mắt lại nói.

“Đúng vậy.” Tôi trả lời, “Cậu ngủ đi.”

“Thật có cảm giác hoài niệm.”

“Đúng vậy.” Tôi nói, “Cậu ngủ đi.”

“Ừ, tôi ngủ đây.” Cậu ta nói.

Tôi nhìn ngoài động mưa to vẫn không giảm, cảm giác có chút thê lương.

“Đúng vậy.....” Quá nhi bỗng nhiên trầm giọng nói, tôi kỳ quái nhìn hắn, hắn lại yên lặng nhìn màn mưa ngoài động.....

Mưa càng lúc càng lớn.....

Chúng tôi ai cũng không nghĩ đến, cơn mưa này, lại rơi đến bảy ngày!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 32: Trận Lũ Lụt

Edit: Windy

Mưa càng lúc càng lớn.....

Chúng tôi ai cũng không nghĩ đến, cơn mưa này, lại rơi đến bảy ngày!

Lúc trời tạnh, một đám dã nhân bản thù chúng tôi vội vã từ trong động đi ra.

Vết thương của Anh Siêu đã tốt hơn nhiều rồi, tuy rằng còn hơi khập khiễng một chút, nhưng đã có thể tự đi rồi. Lúc ở trong động, mọi người đã thương lượng, nếu Lạc vương bọn họ sinh tử không rõ, mà Lạc vương phủ ở Thu Diệp thành cũng không an toàn, vậy thì không bằng chúng tôi cứ đi tìm Tứ hoàng tử đã rồi quyết định.

Từ đây cộc đi ra ngoài, trên đường đi chúng tôi phát hiện, cơn mưa to bảy ngày liên miên không ngừng này đối với chúng tôi mà nói chỉ là trở ngại lộ trình, nhưng đối với nông dân dựa vào làm ruộng để sống thì, là thiên tai! Hậu Minh có bốn mươi con sông thì có đến ba mươi con bị ngập! Lũ lụt hoành hành, lưu dân (*) khắp nơi! Ba người chúng tôi bản thù máu me lẫn lộn xen lẫn trong đám lưu dân quần áo còn tả tơi hơn thì đứng là chẳng thấm vào đâu cả.

(*Lưu dân: dân chạy nạn)

Trước kia xem phim nhiều tập nhìn dân chạy nạn vì lũ lụt thì chỉ thấy đáng thương, bây giờ thật sự xen lẫn vào đó mới phát hiện ra trong đám lưu dân thường thường còn có cả bọn trộm cướp lẫn vào! Trách không được mấy thành trì lớn lại không chịu thu nhận lưu dân, hao tổn tiền của thì không nói, lại còn nhiều loạn việc trị an! Quá nhi đem mấy thứ đáng giá của chúng tôi giấu kỹ đi, tiền bạc không lộ ra ngoài, Quá nhi anh thật thích hợp với công việc quản gia nhỉ ~

Lưu dân bị chặn lại ngoài Diên thành, cửa thành của Diên thành đóng chặt, tất cả quân phòng thủ đều xếp thành hàng ngăn cản lưu dân ngoài thành, người lặn lội đường xa đến hoặc người đi nương nhờ thân hữu hay lưu dân khó đến tị nạn cũng không được vào cửa, nên lập tức xảy ra xung đột với mấy thủ vệ! Tôi đang lo lắng làm sao để vào thành, Quá nhi lại kéo chúng tôi lui về hướng ngược lại, ngoằn ngoèo vượt lách đi hồi lâu, cuối cùng đến một khu thành cổ bị bỏ hoang ở mười dặm ngoài Diên thành, tìm một nhà nông ở tạm.

Nơi đây là Thiên thành, mọi người đều rất nghèo khổ, Quá nhi lấy ra mấy lượng bạc vụn đã khiến bọn họ vui đến tận chân mày. Tuy quần áo và đồ ăn cũng không phải tốt gì, nhưng đã nhiều ngày bản thù như vậy, nên chỉ cần có nước ấm để tắm là đã đủ khiến cho tôi thư sướng từ đầu đến chân rồi. Quần áo bằng vải thô mặc vào tuy hơi ngứa, nhưng có còn hơn không. Lúc trước mục đích của bọn hắc y nhân kia không biết có phải là đuổi tận giết tuyệt Lạc vương không hay là cái gì khác, nên tôi nhờ ông chú kia đem cho tôi một bộ đồ của đàn ông. Bình thường đều do Thanh Thanh Tiểu Đào hầu hạ, nhiều khi tôi lại mặc đồ thể thao của hiện đại, nên trên cơ bản là không biết miếng vải bố phức tạp này mặc ra sao, buộc buộc bó bó đơn giản lung tung, dùng mảnh vải buộc lại rồi đi tìm Quá nhi và Siêu Siêu.

“Mắm Mắm, mau tới ăn cơm!” Anh Siêu ngồi cạnh bàn vừa quơ chiếc đũa, vừa đùa giỡn tiểu nha đầu mới tám tuổi của nhà này, còn không thì đem mấy miếng xương cho con chó đen lớn đang nằm dưới bàn cọ cõ chân hắn. Tiếng cười, tiếng sủa, tiếng nhai nuốt, từng tiếng lọt vào tai.= _ =### cái tên này đúng là quen thuộc quá nhỉ.

(Ý là mới vào nhà người ta mà đã thân quen thế ấy)

Nhìn lướt qua trên bàn, hai đĩa màu xanh xanh gì đó, một chén canh đậu hũ lớn, một cái gì đó màu vàng vàng—tôi cũng không hy vọng gì đó là bột mì, còn ở bên trong chính là một đĩa thịt con gì đó, thịt kho tàu sao, hẳn đây là thứ tốt nhất của nhà này rồi, nhìn thấy tiểu nha đầu khuôn mặt lem luốc kia cắn ngón tay chảy nước miếng. Nói thật so với đồ ăn ở Lạc vương phủ thì chỉ có thể dùng từ “Cực tệ” để hình dung. Nhưng mà, nhưng mà, however! Đối với một người cả tuần này chỉ ăn nấm, cộng thêm nửa đời không quen ăn thịt nướng mà không có muối như tôi mà nói, tôi, tôi, tôi ánh mắt tôi cũng phát

sáng lên rồi!! Tôi vuron móng vuốt nhào vào! Nhưng nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim—Quá nhi đưa tay ngăn tôi lại.

Lặng lẽ không nói câu nào đã kéo dài lưng tôi ra, cái quần tức khắc liền hưởng ứng lời kêu gọi của sức hút Trái Đất! Tôi sợ tới mức vội vàng kéo lại!

“Ngươi làm gì vậy? Ngươi làm gì!? Phi lễ nha! A.....”

Quá nhi mặc cho tôi hồ ngôn loạn ngữ, kéo lại dài lưng, cúi người kỹ càng buộc lại lần nữa cho tôi, tôi nhất thời cảm miệng....Nhìn thấy ngón tay xinh đẹp thon dài của hắn giúp tôi chỉnh lại áo, lại nhét vào dài lưng, cuối cùng thấp giọng nói: “Được rồi, đi ăn đi.” Tôi bỗng nhiên nhớ lại một màn hắn giúp tôi phải đi bụi bần trên quần áo lúc ở võ đài, hắn là đối với tôi điềm đạm như thế, hay chỉ là điềm đạm đối với nhiệm vụ? Tôi hoang mang....

Ngay người ăn cơm xong, chúng tôi hạ quyết tâm hướng về phía đông nam mà đi. Lũ lụt xảy ra ở phương bắc, rất nhiều lưu dân chạy về phía nam, chúng tôi có thể xen lẫn trong đó. Lục hoàng tử lại đang tạo phản ở hướng đông, cho nên Tứ điện hạ lệnh bắt phản quân nhất định cần phải tới nơi đó, cho nên đi về hướng đông nam hẳn có thể hội hợp với Đại hồ ly.

Nhưng mà mấy ngày tiếp đó cho dù là đồ ăn như vậy thì cũng chỉ là giấc mộng đẹp của tôi, chúng tôi xen lẫn trong dân chạy nạn cứ như trải qua địa ngục nhân gian vậy.

Phạm vi lũ lụt mở rộng, người chạy nạn ngày càng nhiều, lương thực cứu tế của đất nước còn chưa được chuyển đến, thương nhân buôn bán khắp nơi tích trữ hàng hóa, giá cả thức ăn không ngừng tăng lên! Ngay cả lương khô chúng tôi ăn hàng ngày cũng càng ngày càng ít, chỉ miễn cưỡng no bụng, càng miễn bần đến dân chạy nạn không xu dính túi! Đội ngũ chậm rãi đi trên đường càng ngày càng chậm, không ngừng có người ngã xuống, nếu như cứ vậy thêm vài ngày nữa sẽ rơi vào tình cảnh người chết đói khắp nơi! Sinh ra ở thế kỷ 21 mưa thuận gió hòa, chúng ta chưa từng trải qua trường hợp chết đói thế thảm như thế, mỗi một thi thể tro xương bị ruồi bọ vầy đầy bên đường đều là sự chấn động rất lớn đối với chúng tôi!

Đây không phải là chuyện liên quan đến tôi, không phải chuyện liên quan đến tôi! Tôi nói thế với chính mình. Bây giờ bảo vệ mình đã đủ khó khăn rồi, không phải là thời điểm tận thế của ngươi đâu! Tôi tự nói với mình.

Vào lúc ban ngày ban mặt lần thứ ba thấy lưu dân chặn đường đoàn xe của phú thương xin ăn rồi bị đánh chết, tôi tự nói với mình, đây không phải là chuyện liên quan tới ngươi, không liên quan tới ngươi! Đây là chuyện của người khác!

Lúc giữa trưa đứng dưới tường thành găm nửa miếng bánh gạo, một cô bé khuôn mặt bần đến mức không thấy ngũ quan tiến đến túm lấy ống quần tôi, “.....A.....” Cô hòng cô bé ngoại trừ tiếng a a thì không phát ra được tiếng gì nữa. Đôi mắt vẫn đục của cô bé nhìn nhìn chằm chằm vào cái bánh gạo của tôi.

Đây không phải chuyện liên quan đến ngươi! Tôi tự nói với mình. Đây là đồ ăn duy nhất hôm nay của ngươi, ngươi không phải là nữ chính thiện lương trong chuyện cô tích đâu! Tôi tự nói với mình. Không cần lo cho nó! Ngươi vốn không có khả năng lo cho nó! Cho dù quần được một người như nó, nhưng làm sao quần được ngàn người vạn người?

Tôi đưa tay ngăn Quá nhi định đi đến, mặc cho nàng lôi kéo ống quần.

Cầu xin một hồi, thấy tôi không có động tĩnh gì, khuôn mặt tuyệt vọng của đứa bé kia dựa vào bên chân tôi bất động.

Ngẩng đầu, nhìn về bốn phía, ngoại trừ người trẻ tuổi còn đi lại, thì người già, người bệnh, trẻ con trên cơ bản đều đã ngã xuống. Cây ở ngoại thành đều bị gặm sạch sẽ! Lá cây cũng không thừa lại, ngay cả vỏ cây cũng bị ăn hết! Lúc gió thổi qua chỉ phát ra tiếng vù vù thê lương.....Tôi bỗng nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo!

Mạnh mẽ đứng lên, nâng cô bé dưới chân dậy, để nó dựa vào bên tường thành, nửa miếng bánh trong tay cũng nhét cho nó, nó đoạt lấy rồi gặm như điên, bị nghẹn trong cổ họng. Đưa nước qua, tôi vỗ lưng nó giúp nó thuận khí.

Anh Siêu cùng Quá nhi đều yên lặng nhìn tôi, sau đó đều đem lương khô của mình tới. Tôi lắc lắc đầu, không nhận.

Đây không phải chuyện của tôi! Giọng nói trong lòng không ngừng lặp lại vang lên, nhiều dân chạy nạn như vậy, tôi cứ không nổi, cứ không nổi!

“Ta phải ở lại giúp họ.....”

Tôi bất hạnh nghe thấy chính mình tùy hứng nói, có chút khàn khàn căng thẳng, nhưng lại kiên định.

Tôi phải ở lại, giúp đỡ hết sức có thể, quân chi tôi làm không được, quân chi Quá nhi và Anh Siêu không chịu ở lại, quân chi chỉ có mình tôi!

Ánh mắt kiên định của tôi đảo qua khuôn mặt của Quá nhi và Anh Siêu, mấy ngày liên bốn ba, cơm ăn không no, tất cả mọi người đều tiều tụy....

“Me too ~” Anh Siêu tùy tiện ngồi xổm trên đất ngẩng mặt nhìn tôi cười. Ánh mặt trời chiếu lên hắn sáng long lanh. Lần đầu tiên phát hiện hắn cười đến cười cho người ta uất ức, lòng tôi ấm áp, khóe miệng cũng không kìm được cong lên.....Cậu ấy ở lại, cậu ấy nguyện ý vào lúc này đây ở lại giúp tôi, vậy.....Quá nhi thì sao?

Đôi ta đồng thời nhìn về Quá nhi, hắn không nói lời nào, trầm mặc thật lâu rồi nói: “Chúng ta chỉ có ba người.”

“Ta biết.” Tôi nói.

Quá nhi nhàn nhàn dựa vào tường thành, lãnh đạm nói: “Trên người chúng ta không có nhiều ngân lượng.”

“Ta biết.” Tôi căng thẳng nhìn hắn.

Cuối cùng Quá nhi nhìn tôi, trong ánh mắt có ý cười thản nhiên: “Vậy thì nghĩ cách làm sao kiếm tiền đi.”

“Ya——!!!” Tôi và Anh Siêu đồng thời nhảy dựng lên hoan hô! Khiến người xung quanh phải ghé mắt nhìn.

Hắn ở lại, đứng vậy, hắn sẽ vĩnh viễn lặng lẽ đứng ở sau lưng tôi đi? Cho dù là có bị đuổi giết rơi xuống vực, cho dù là thiên tai nhân họa, cho đến khi.....Cho đến khi nhiệm vụ chấm dứt sao?

Nhưng cho dù thế nào, tôi cũng vẫn rất vui.....

Nhưng mà tiếp đó mới đến phần khó khăn, đi đâu kiếm tiền đây? Phải nhanh chóng! Phải kiếm được một đồng tiền! Ba người chúng tôi nghĩ đến khi mặt trời ngả về tây cũng không nghĩ ra cách.....

Làm xiếc? Không sân khấu không trang phục đạo cụ, không thật tế.

Về Lạc vương phủ lấy tiền? Ít nhất cũng phải mất mấy ngày? Quá chậm!

Đem cái thân phận hồng bài Mẫn Mẫn cô nương ra để vay tiền phú thương? Chưa nói đến chúng tôi không được vào trong thành, cho dù có vào được trong thành cũng không dám cam đoan bọn họ tin tôi là Mẫn Mẫn, cho dù bọn họ có tin tôi là Mẫn Mẫn, thì có chịu vào lúc này mà cho tôi mượn tiền không, không thể được.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tôi cau mày phiền lòng nhìn chung quanh, bỗng nhiên Tiểu Siêu Siêu vỗ đùi cái bốp!

“Nghĩ ra rồi!”

“Làm thế nào?”

“Khà khà.....” Siêu Siêu âm hiểm cười, lưng tôi nhất thời thấy lạnh lẽo, tiểu tử này đầy bụng toàn ý nghĩ xấu.....Không phải là.....

Hắn thần thần bí bí hướng về chúng tôi vẫy vẫy tay, ba cái đầu chụm lại, Siêu Siêu nhỏ giọng nói:

“Chúng ta có thể —— đánh cướp!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 33: Đánh Cướp

“Khà khà.....” Siêu Siêu âm hiểm cười, lưng tôi nhất thời thấy lạnh lẽo, tiểu tử này đầy bụng toàn ý nghĩ xấu.....Không phải là.....

Hắn thần thần bí bí hướng về chúng tôi vẫy vẫy tay, ba cái đầu chụm lại, Siêu Siêu nhỏ giọng nói:

“Chúng ta có thể —— đánh cướp!”

Tôi nhắm vào cái đầu của Anh Siêu cho một cái tát!

“Biết ngay là cậu miệng chó không phun ra ngà voi mà! Đánh cướp?! Một cho cậu nghĩ ra được! Tên tiểu tử đần độn nhà cậu ra sao mà tiếp thu trình độ tư tưởng chính trị, giáo dục mẫu giáo, giáo dục tổ chức và đường thai vậy hả?”

“Ta cảm thấy...Biện pháp này, có thể dễ làm.”

Quá nhi tựa vào tường thành chậm rãi nói, cái tay đang trách mắng Anh Siêu của tôi cứng ngắc ở không trung.....

Anh Siêu lập tức vứt bỏ cái kẻ “Thông thái rơm” đang chỉ dạy các loại giáo dục là tôi ra, cùng Quá nhi tụ lại thành một cục bắt đầu thảo luận kế hoạch

hành động cụ thể để đánh cướp.....

Gió rền vang thổi qua, dưới tường thành, tôi còn đang duỗi dài tay làm tư thế tiêu chuẩn của Conan [1], biểu tình trên mặt cực kỳ cứng ngắc đứng thẳng bất động trong gió.....

Đàn ông, quả nhiên là loại sinh vật trong máu tràn ngập ước số phạm tội.....

Đài tây thành nam, quan đạo, rừng Hắc Phong, là chỗ cường đạo thường xuyên lui tới.

Một đoàn xe hùng dũng đi về phía trước, người đánh xe và hành khách đều là có vẻ mặt căng thẳng đề phòng cao độ.

Bảng hiệu treo trước xe là của Vạn thị – thương nhân giàu có phía nam, Vạn thị vốn là thương nhân buôn đồ ngọc, vật thì nhỏ mà giá trị thì cao, đương nhiên chưa từng áp tải một đoàn xe hùng dũng như vậy. Lần này sở dĩ chờ nhiều đến thế, còn không phải bởi vì gian thương bản tính gây chuyện sao, muốn mượn thiên tai kiếm chút tiền bất chính!

Không cần đoán cũng biết, trong xe tất cả đều là lương thực, muối ăn, mấy thứ vật tư để phòng thiên tai! Rồi chắc chắn sẽ lấy cái giá gấp năm mười lần một trăm lần để bán cho dân chạy nạn đáng thương liều mạng muốn sống này.

Kỳ thật người nhà trong đoàn xe cũng căng thẳng không thôi, đối phó với một đám dân chạy nạn bỏ mạng tranh mua lương thực không có trật tự, nếu gặp phải tập đoàn cường đạo thực lực lớn mạnh, vậy thì một rồi đây...Đi vào trong đoạn rừng cây tối tăm này, tìm mọi người đều như bị treo lên cuống họng.....

Bỗng nhiên trên đường có một tảng đá lớn nhô ra, một người nam tử cao lớn che mặt xuất hiện! Mọi người theo bản năng mà cả kinh!

Lười biếng nửa ngồi trên tảng đá, nam tử tóc vàng mắt xanh mũi cao mắt sâu kia có thanh âm phát ra cực kì khàn khàn êm tai, nhưng nội dung câu nói lại làm cho tất cả mọi người bị hù ngay tại chỗ!

“Hi ~ ăn cướp đây ~”

.....=_####

Gió thổi qua.....Mọi người yên lặng.....

Bỗng nhiên một dáng người nhỏ bé linh hoạt từ sau tảng đá vùng vẫy bò lên, nhắm vào đầu tên nam tử đánh cướp kia cho một quả đấm! Tiếp đó là một thanh âm chói tai có vẻ giận dữ hết lớn:

“Ngu ngốc! Không cho phép! Nghiêm túc chút đi! Chúng ta là đang đánh cướp đó!!”

Mỹ nam tử bị gọi là ngu ngốc vô tội xoa xoa đầu, “Ta nói là đánh cướp mà, đi thẳng vào vấn đề, chỉ rõ mục đích chính đó!”

.....=_#####

Gió thổi qua.....Mọi người càng im lặng.....

Đang lúc mọi người không ai biết nên phản ứng thế nào, một tiếng thờ dài bất đắc dĩ truyền đến, một bóng đen với tốc độ kinh người từ trước mặt mấy người đánh xe xẹt qua như tia chớp!

Leng keng một tiếng! Tất cả bội đao của mấy tên đánh xe đều bị hắc y nam tử kia ném xuống đất!

Hắc y nam tử che mặt ngọc thụ lâm phong đứng trước mặt mọi người, lạnh lùng trầm giọng nói: “Để mấy thứ này lại, ta sẽ không tổn hại đến tính mạng các ngươi. Nếu không...” Một cỗ sát khí kinh người nhanh chóng phát ra!

Mọi người kinh hãi, đều lui hết về phía sau.....

Hai kẻ dõng dạc che mặt đứng trên tảng đá không biết sống chết mà mãnh liệt vỗ tay!

“Được lắm! Người anh em có quyết đoạn đây! Ông đây phục cậu!”

“Hay lắm! Quá nhi đẹp trai ghê!”

“Mau nói lời kịch đi! Chính là cái câu cây này núi này á!”

“Quá nhi làm tốt lắm! Rất lưu manh nha! Rất cường đạo nha! Rất thất lễ với mấy người này nha! Quá nhi thật sự là làm gì tốt nấy nha!!”

Ồn ào, hi hi ha ha.....

Quá nhi dường như rất thông thạo với việc này, chỉ chốc lát sau, nên đánh thì cũng đã đánh, nên phân phát thì cũng đã phân phát, mấy thứ đồ mê người đây ắp xe ngựa đều ngoan ngoãn nằm trước mặt chúng tôi ~ rồi cùng Siêu Siêu cứ như mấy con khỉ gào khóc kêu hét quơ móng vuốt nhào tới, mở cái

gối này cào cái thùng kia, tiếng kinh hô liên tiếp.....

“Oa oa! Thật nhiều lương thực!”

“A a! Thật nhiều ngọc bội đẹp!”

“Ồ ô! Ngay cả đồ trang điểm cũng có.....”

Tay hai người cầm đầy tang vật, mắt rung rung cùng ngựa đầu lên trời thét dài:

“Đánh cướp ta yêu người ——!!”

Bỗng nhiên miệng của đôi ta đồng thời bị bịt kín, Quá nhi tập trung yên lặng nhìn về phía chỗ sâu trong rừng cây, tôi hoảng sợ tới mức mờ to mắt nhìn chăm chăm chỗ sâu trong rừng cây đó, nhưng cũng không phát hiện thấy cái gì.

“Có người, cưỡi ngựa tới, hình như là có cỡ mười người.”

Tôi cố gắng trợn to mắt lên một chút, nhưng vẫn không phát hiện gì hết. Ngẩng đầu nhìn Quá nhi, chẳng lẽ.....Đây chính là nghe tiếng mà biết phân biệt vị trí của ruồi bọ.....Trong truyền thuyết sao? (Lấy từ 《toàn phong tiểu tử》, hình như là Lâm Chí Dĩnh diễn ~)

“Mau!” Quá nhi ném hai chúng tôi vào trong xe, “Chúng ta mau đi!”

Được rồi, thứ nhất, chúng tôi cơ bản là không chịu được việc đi xe ngựa. Thứ hai, cái xe này quá dài, hành động không tiện. Thứ ba, đối phương cũng quá mạnh đi đi đi đi!!!

Mới vừa đi ra ngoài không xa, trong rừng cây liền có một trận bụi mù cuộn cuộn làm kinh động chim thú! Chỉ thấy một đội mã tặc mặc trường bào từ trong rừng cây nhảy ra! Mỗi người đều mặc đồ xanh đen, trên đầu trùm cái khăn giống như người Ba Tư, mặt che kín, chỉ chừa hai ánh mắt lộ ra hung quang! Bên hông đeo loan đao Mông Cổ, thét to ngôn ngữ của dị tộc! Thuật cưỡi ngựa của mỗi người đều rất cao, di chuyển trong rừng cây nơi nơi đều là chướng ngại mà cứ như đi trên đất bằng, hành động như gió! Trong nháy mắt đã cản lại đường đi của chúng tôi, bao vây quanh chúng tôi một cách tất có tổ chức!

Người cầm đầu trong đám thì khác với mấy kẻ khác, mặc đồ đen, không chỉ mang khăn trùm đầu, còn đeo cả mặt nạ, ghim cương ngựa tiến lên, về trên tức hướng chúng tôi nâng nâng cằm nói:

“Để lại mấy thứ này, ta sẽ không tổn hại đến tính mạng các người.”

Hay ghê! Đạo lời kịch của Quá nhi nhà ta hả!

Tôi còn chưa nói gì, Anh Siêu đã khó chịu. Cậu ta cũng hướng về cái tên đeo mặt nạ kia nâng nâng cằm lên, không biết sống chết hô: “Không đưa! Đây là sao chứ! Mấy cái này là do chúng ta khổ sở mới đánh cướp được đó! (Vì cái gì mà việc này có thể nói ra đúng lý hợp tình như vậy?) Nếu muốn sao các người không đi đánh cướp của người khác đi?”

“Hừ hừ.....” Cái tên đeo mặt nạ kia âm trầm cười lạnh, tôi nghe mà lông tơ đều dựng cả lên, “Hôm nay người chúng ta muốn ăn cướp chính là các người!”

Được lắm! Đen ăn đen! Còn có vương pháp hay không?! (Vương pháp.....)

Tôi quay đầu hô to: “Siêu Siêu! Đừng nói vô nghĩa với bọn họ! Dám cướp của chúng ta? Hôm nay ai cũng đừng nghĩ đến chuyện đi! Đóng cửa! Thả người!!”

=_=.....

Quá nhi về mặt hắc tuyến bịt lại cái miệng đang la hét của tôi, một đường kéo tôi ném lên xe ngựa ở phía sau! Ngay sau đó cũng ném Siêu Siêu lên.

Quá nhi sắc mặt không tốt nói, “Mỗi người bọn họ đều có hơi thở trầm ổn, đều là cao thủ, các người đừng có khiến ta thêm phiền.”

Tôi không phục từ cái bao tải ngồi thẳng lên, “Chúng ta mà sợ bọn họ sao?”

“Bọn họ người đông thế mạnh.”

“Chân lý thường thường nghiêng về bên ít người mà!”

“Ý cô là gì?”

“Ta không thể áp chính! Chính nghĩa tất thắng!” Tôi quơ hai tay lớn tiếng hét lên! “Chúng ta là vì nạn dân mà cướp của người giàu chia cho người nghèo thay trời hành đạo! Bọn họ là vì! Bọn họ là vì.....Ồ, vì.....” Ngón tay tôi chỉ về mấy tên mã tặc kia, quay đầu sang tên đeo mặt nạ, không ngại học hỏi kẻ dưới: “Này! Các người đáng cướp để làm gì?”

=_=......

Tay tôi còn đang cứng ngắc ở không trung, ngón trỏ còn đang chỉ thẳng vào mũi cái tên đeo mặt nạ kia ~~~ chết chắc rồi ~~~~~

Tên đeo mặt nạ kia nhìn tôi trong chốc lát, rồi phát ra tiếng cười trầm thấp khiến lòng tôi nảy lên, hắn xoay người sang người bên trái cười hỏi: “Lão Tam, ngươi nói xem chúng ta đánh cướp để làm gì?”

Lão Tam kia chắc hẳn là một anh chàng lỗ mãng, gãi gãi cái đầu, dùng tiếng phổ thông cực không tiêu chuẩn than thở nói:

“Ai biết? Cứ giết tiền thôi!”

Cái tên đeo mặt nạ kia ý cười càng sâu, “Lão Tứ, ngươi thì thấy sao?”

“Chơi vui ~ hi hi ~” Lão Tứ ánh mắt tinh ranh nhìn chúng tôi.

Thói đời gì thế? Có người nhàn rồi không có việc gì làm nên đi đánh cướp cho vui?!

“Lão Ngũ đâu?”

“Để giết người.....” Thanh âm hung tàn hiểm độc.

Lá gan nhỏ bé của ngầu run lên.

“Lão Lục?”

“Để rèn luyện thân thể!” Tiếng hét hào khí ngất trời.

Ngươi gia nhập liên minh giảm béo tập thể của ta luôn đi.....Đừng có làm chuyện thương thiên hại lý nữa biết không?

“Lão Thất?”

“À.....Có gì đâu.....Tất cả mọi người đều đi cướp, nên ta cũng đi theo cho vui.....”

Có kiểu giúp vui như vậy sao?!(Giận)

“Lão Bát đâu?”

“Để đánh cướp.” Ngắn gọn quyết đoán. Đánh cướp chính là để đánh cướp, thuần túy là vì cướp mà cướp, đại ca ngươi rất có tiềm chất làm triết học gia đó.

“Lão Cửu đâu?”

.....

.....

Tiếp đó mấy tên nã tắc bên cạnh tên đeo mặt nạ cư như đếm số từ lão Tam đến lão Thập Tam mỗi người cho một cái đáp án quái lạ.

Cuối cùng cái tên đeo mặt nạ kia giục ngựa đến xe ngựa phía sau, tới gần vài bước, hưng trí dào dạt nhìn xuống tôi nói: “Đại khái có mấy nguyên nhân đó, tùy ngươi chọn lấy ~”

Quá nhi lạnh mặt che phía trước tôi, trường kiếm rút khỏi vỏ.

Trong nháy mắt sát khí hai bên đều bạo phát! Ngay cả tôi cũng không kiềm được mà co rúm lại, không tự giác mà liên tục lùi về phía sau.....Anh Siêu đưa tay đỡ tôi, vỗ vỗ lưng tôi trấn an, cầm chặt tay tôi.....

Tên đeo mặt nạ kia khinh miệt hừ lạnh một tiếng, lui về phía sau, mấy con số Ả Rập kia lập tức nhảy lên bao quanh lấy Quá nhi, Quá nhi cũng không phải kẻ vô dụng, trường kiếm rút ra đấu với bọn chúng! Đao quang kiếm ảnh ngươi tới ta lui, trong chốc lát không thể phân biệt được thắng bại!

Anh chàng lỗ mãng được gọi là lão Tam kia lại thẳng thắn khen: “Tiểu tử này đúng là cao thủ! Không đơn giản!” Tên đeo mặt nạ kia cười nhạt, “Đáng tiếc dù có lợi hại ra sao cũng chỉ có thể dùng để trang trí cho yên ngựa của ta!”

Anh Siêu ở bên cạnh thấp giọng nói, “Trên cái yên ngựa chết tiệt kia bốn phía đều dùng sọ người để trang trí! Thật tàn nhẫn!”

Lòng tôi càng thêm như hỏa thiêu, lo lắng vạn phần, lấy một địch mười, Quá nhi dù lợi hại cũng không chống đỡ được bao lâu, như vậy làm sao chịu được!

Không được! Chúng tôi không thể ngồi chờ chết

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net.**

Lòng tôi càng thêm như hòa thiêu, lo lắng vạn phần, lấy một địch mười, Quá nhi dù lợi hại cũng không chống đỡ được bao lâu, như vậy làm sao chịu được!

Không được! Chúng tôi không thể ngồi chờ chết

Cúi người ở bên tai Siêu Siêu phân phó một câu, Siêu Siêu lập tức gật đầu, che lỗ tai lại lên giọng hét to:

“A a a a——!!! Nha nha nha nha ——!!! A a a a a a a a a a ——!!!!!!!”

Giọng hát khi chơi trong ban nhạc cùng với sức thổi của vận động viên của Anh Siêu thật đúng là có lỗi! Chiều này quả nhiên rất tốt, khiến cho mọi người trong cuộc đều có vẻ mặt kinh di dưng lại đông tác.

“Quá nhi, qua đây.”

Quả nhi chi cần một chiều nhẹ nhàng đã nhảy khỏi cuộc chiến, đứng ở bên cạnh tôi, hơi thở lộn xộn, toàn thân đầy mồ hôi, trên cánh tay và thắt lưng đều đầy vết thương!

Tôi vòng tay uy phong lẫm liệt đứng trên xe, lò cái khí thế như đi tranh cử hội học sinh ra, không hề sợ hãi mà nghênh đón mấy tên nam nhân đối diện, ta muốn dùng ánh mắt giết chết các người ~~~~~!

“Tất cả mọi người dừng tay.” Tôi bình tĩnh mở miệng nói, “Cứ như vậy đánh tiếp thì song phương đều tổn hại, không có ý nghĩa, không bằng chúng ta thương lượng đi.” Hít vào một hơi, tôi giơ ngón tay chỉ về cái xe ngựa dưới chân, “Vàng bạc châu báu các người cứ lấy hết đi, lương thảo vật tư thì nếu các người cần dùng thì cứ lấy một phần, còn lại đều là của chúng ta! Thấy sao?”

“Người đưa vào cái gì mà cho rằng chúng ta sẽ đáp ứng?”

“Bởi vì, hừ hừ, thứ nhất, từ mấy cái lý do đánh cướp mà các người nói, tiền tài hình như cũng không quan trọng lắm. Cho nên chia cho các người một nửa cũng không phải không có khả năng. Thứ hai, nếu là để hưởng thụ lạc thú ăn cướp hoặc đánh nhau, vừa này các người đánh lâu như vậy cũng đủ rồi! Đối với các người chỉ là trò chơi, nhưng chúng ta là liều mạng, nếu bị bức nóng này thì sẽ đồng quy vu tận với các người, ta nghĩ các người không đáng chỉ vì chơi đùa mà bị thương nhĩ? Thứ ba, thấy cách ăn mặc của các người thì hẳn là dân tộc du mục phương bắc, kị nhất là kéo dài hành tung, vàng bạc châu báu thì còn được, chứ cả một chiếc xe lương thực này chỉ tăng thêm gánh nặng cho các người thôi, e là các người cũng không muốn. Thứ tư.....” Tôi do dự một chút, không biết bây giờ có phải lúc để làm rõ hay không.....

“Như thế nào?” Tên đeo mặt nạ kia vẫy mà lai hưng trí dạt dào.

Cẩn rằng một cái, tôi bất cứ giá nào.

“Thử tư, khí chất và võ công của các người căn bản là không giống với mã tặc bình thường! Mã tặc khi hành động cực kỳ lộn xộn, có người thì cướp người còn lại thì canh chừng, võ công chỉ bình thường, tất cả đều dựa vào người đồng thể mạnh, giống như đàn sói đi săn! Mà các người, có tổ chức bài bản, xếp thành hàng chỉnh tề, chỉ phân ra tấn công và phòng hộ, giống như tác phong quân đội. Hơn nữa mã tặc thật sự chắc chắn sẽ xem trọng hàng hóa, nhưng các người lại chỉ say mê tỷ thí với Quá nhi, biết rõ hai người chúng ta tay trái gà không chặt cũng không thừa dịp hỗn loạn mà đi cướp tiền của, vậy chỉ có thể chứng tỏ mục đích của các người không phải vậy!”

Tôi nhìn chằm chằm cái tên đeo mắt na kia.

“Ta không biết các người là ai, mà ta cũng không quan tâm. Nếu không phải mã tặc, đương nhiên cũng không cần phải ra về cướp mấy thứ lương thực đồ, người đi đường của người, ta cứu người của ta, đường lớn hướng lên trời, tất cả đều đi như nhau. Hướng hồ.....”

Tôi hơi thở hên hên, chớp chớp mắt, bày ra dáng vẻ thành khẩn nhất nhìn chăm chăm bon họ.

“Tuy không cùng tộc, nhưng dù sao bá tánh trên thiên hạ đều cùng một nhà, số lương thảo này cứu được biết bao nhiêu mạng người vô tội, các người cứ coi như là làm việc thiện tích đức được không? Sao phải khổ sở uy hiếp lẫn nhau chứ?”

“Ha ha ha ha ~~~~~” Anh chàng lỗ mãng được gọi là lão Tam kia ngửa mặt lên trời cười to, mấy người khác cũng cười vang theo, mặt tôi nhát thời liền đỏ lên! Có, có gì buồn cười đâu?

“Lão Đại! Tiểu tử này thật là thú vị! Vốn tưởng rằng chỉ là một thằng nhóc thối tha không biết sợ, không ngờ rằng lời nói cũng có đạo lý đó chứ! Thú vị, thú vị, vậy mà dám đàm phán với chúng ta? Còn nhìn ra chúng ta không phải mã tặc, ha ha ha ha ~~~~~” Tiếp đó liền cùng mấy người khác huyền thuyên ngôn ngữ dị tộc, thỉnh thoảng còn cười vang, tám phần là đang cười nhạo tôi! Tôi càng xấu hổ, mặt càng thêm đỏ lên, may mà có khăn che rồi.....

“À ~ Vậy mà lúc trước lại xem thường ngươi, ngươi phân tích đúng như vậy, chúng ta chính xác không phải là mã tặc! Có điều.....Hôm nay chúng ta muốn cướp của các ngươi!”

Tên đeo mặt nạ giục ngựa vòng quanh tôi vài vòng, “Miếng thịt béo đến miệng lại để cho chạy mất, dù sao cũng không tốt gì cho chúng ta nhỉ?”

“Này.....Chúng ta cam đoan quyết không lộ ra hành tung các ngươi, thế nào?”

“Hừ, ta giết ba người các ngươi không phải là càng sạch sẽ hơn sao?”

“Vậy.....” Tôi nhát thời không biết làm sao bây giờ, tên đeo mặt nạ kia dùng roi ngựa chống dưới cằm, nhìn xem tôi sốt ruột. Cái dáng vẻ khí định thần nhàn kia đúng là khiến tôi nhìn mà phát hỏa! Quên đi, dù sao cũng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay họ, cứ dứt khoát khoe võ mồm ra đi!

“Được! Nếu các ngươi buông tha cho đồng lương thực đó, ta liền cho ngươi ba lời khuyên! Thế nào?” Tôi tự tin dào dạt nhìn thoáng qua tên đeo mặt nạ kia.

Bốn phía bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, tôi bỗng cảm thấy toàn thân rét run, hình như đùa quá trớn rồi! Hắn sẽ không giận điên lên mà rút đao bỏ tôi ra chứ? Cha mẹ ơi con phải trốn đi đâu đây ~~~~~

Ai ngờ hắn khinh miệt nhìn tôi hất hất cái cằm, “Nói đi, nếu nói là khiến ta không hài lòng, hừ ~ ngươi cứ liệu mà làm đi!” Nói xong ngón tay hắn nhẹ nhàng đảo qua thanh loan đao trên lưng.....

Ừng ực! Tôi cứng ngắc nuốt một ngụm nước miếng, chấn tĩnh lại một chút, hít sâu một hơi nói:

“Ừm... Cái đó, thứ nhất, ngươi thân là dị tộc, xâm nhập vào Trung Nguyên, chẳng những không che dấu hành tung mà ngược lại còn giống trống khua chiêng đi cướp bóc, tuy rằng không sợ, nhưng cũng quá ngạo mạn rồi! Hành sự quá phô trương là nhược điểm lớn thứ nhất của ngươi! Cho ngươi một lời khuyên: khiêm tốn là một phẩm chất tốt ~”

Không ai lên tiếng, tên đeo mặt nạ kia vẫn không nhúc nhích cũng không nhìn ra được tâm tình của hắn, tôi dứt khoát nói tiếp mấy điều còn lại, từng câu giống như hạt đậu rơi xuống:

“Thứ hai, ngươi không những giết ngươi còn dùng mấy cái sọ này trang trí yên ngựa của mình, có lẽ cũng có người sợ sự dũng mãnh của ngươi, nhưng lại có càng nhiều người chỉ cảm thấy được sự tàn nhẫn của ngươi, về phần những người có quan hệ với mấy cái sọ này, nhìn thấy mấy thứ đó chỉ càng tăng thêm oán hận! Tàn nhẫn khát máu, thích làm lớn thích công to, là nhược điểm lớn thứ hai của ngươi! Lời khuyên của ta chính là: Lấy đức thu phục lòng người!”

Thứ ba, ngươi không thể thành tâm ca ngợi người khác, kiêu căng ngạo mạn, lòng dạ hẹp hòi, đây là nhược điểm lớn thứ ba của ngươi! Lời khuyên: nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại!” (*)

(*Nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên: Bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người tài có người tài hơn

Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại: Biển có thể thu nạp trăm sông, dung chứa được nên mới thành ra to lớn)

Nói xong, bốn phía xung quanh tĩnh lặng, gió thổi qua, con ngựa cúi đầu vẫy vẫy cái bờm, dậm chân một cái, không ai hé răng, nhưng bỗng nhiên tôi lại không cảm thấy sợ hãi, khoanh tay đứng trên xe bình tĩnh nhìn tên nam nhân đối diện.....

Thật lâu sau, cái tên nam nhân bên cạnh tên đeo mặt nạ chiếu theo thứ tự sắp xếp hắn là lão Nhị mở miệng trước tiên:

“Thiếu chủ, hắn nói đúng đấy, khi xưa ta khuyên ngươi mà ngươi không tin, hôm nay chính là gặp được người sáng suốt rồi.”

Giọng nói lộ vẻ già dặn, uy nghiêm

Thiếu chủ? Cái gì mà thiếu chủ?

Thôi không nói đến nữa, nếu lão Nhị cũng đồng ý rồi, có thể nói là tôi đã qua cửa rồi chứ? Đang lúc tôi miên man suy nghĩ, tên đeo mặt nạ kia không biết từ khi nào đã im hơi lặng tiếng tới sát trước mặt tôi, tôi sợ tới mức lao đao vài bước về phía sau, vấp phải cái bao tải, ngã ngồi xuống.

“Lão Đại, ” Cái giọng nói hung tàn hiểm độc vừa rồi nói thích giết người bỗng nhiên lại nói: “Tên tiểu tử thối này quá mức thông minh, về sau ắt cũng không phải là thứ vô dụng, giữ lại có thể sẽ có hậu họa, cứ giết đi cho nó sạch!”

Ồ?! Không cần oa ~~~~~ Người quả nhiên không thể làm chim đầu đàn mà!! Đúng là tự lấy đá đập chân mình! Sớm biết thế thì đã thi hành nguyên tắc

“Khiêm tốn là phẩm chất tốt” rồi!

Tên đeo mặt nạ kia vậy mà lại mắt diếc tai ngơ với lời đề nghị của tên giết người, tiếp tục ghim cương ngựa từ trên cao nhìn xuống chúng ta, uy nghiêm hỏi: “Vì sao các người phải ra sức cướp lương thực để cứu tế nạn dân? Các người là ai? Có thể nào là...người quan phủ Hậu Minh?”

“Đừng nói đùa!” Cứ nghĩ đến bọn tham quan ngồi không mà hưởng, cắt xén bạc cứu tế, khiến dân chúng trời dạt khắp nơi, chết đói tràn lan, tôi liền lửa giận phun trào! hai tay chống nạnh ngồi trên bao tải,

“Nếu ta thật sự là quan phủ thì sớm đã đem tiền ăn hối lộ trái pháp luật đi giúp nạn thiên tai rồi! Còn đem đầu giết ở lưng quần đến đây đánh cướp người ta à?!”

Một phen rống to hào hùng vạn trượng chọc thủng cả trời! Tên đeo mặt nạ kia ngửa mặt lên trời cười to, quát to một tiếng ‘được lắm’! Cúi đầu nhìn tôi nói:

“Hay lắm, hôm nay vì những lời này của người, số lương thực vàng bạc này ta để lại cho các người, cầm đi cứu người đi.”

Trong lúc nhất thời xúc động tôi hận không thể xông lên hôn hai phát lên tên đeo mặt nạ kia! Thật tốt quá! Thật tốt quá! Mẹ ơi, trên thế giới này quả nhiên còn nhiều người tốt!

“Có điều, ” Tên đeo mặt nạ kia tà tà cười, “Mạng của ba người các người, để lại ~”

Biểu tình vui mừng khôn xiết của tôi nhất thời bị đông chết tại chỗ! Mẹ ơi, xem như cái gì con cũng chưa từng nói đi.

Cái tên vô liêm sỉ kia từ trong ngực lấy ra một cái chuông nhỏ ánh vàng rực rỡ, phát ra tiếng đinh đang dễ nghe, nhưng giờ đây tôi nghe mà cứ như tiếng nhạc đoạt mạng.

“Người nói ta tàn nhẫn khát máu, vật chỉ cần ba người các người cướp được cái chuông này từ tay ta thì ta sẽ không giết các người. Như thế nào? Như vậy cũng là ‘Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại’, ‘Lấy đức thu phục người’ chứ?”

Tên này đúng là kẻ khốn bụng dạ hẹp hòi có cừu tất báo a a a a!!!!

Hậu quả tiếp đó là dẫn đến một cuộc chiến có thể nói là kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ hỗn loạn không ngừng.

Tình huống cụ thể này nói đơn giản chính là:

Tên đeo mặt nạ kia vừa dứt lời, Quá nhi cùng Siêu Siêu một trái một phải nhào lên! Một tên cuốn lấy người một tên cuốn lấy ngựa, đại chiến ba trăm hiệp vẫn không có kết quả, ngay vào lúc tất cả mọi người đều mệt mỏi không chịu nổi, ai cũng không dự đoán được cái tên “Tiêu từ thối” gầy teo yếu đuối là tôi đây phóng ra một chiêu quét chân ngang trời sắc bén! Tên đeo mặt nạ không phòng bị nên ngã xuống ngựa, trước khi hắn kịp phục hồi tinh thần tôi đã lao lên như hổ đói vô mồi, nhào vô! Lấy ra móng tay được cắt sửa sắc bén vô cùng! Cười trên người hắn giáng xuống Hàng long thập bát nạo (*)! Cừu âm bạch cốt trào! Nhất dương chi! Bát phụ đã giáo thập bát trào (*)....Nói tóm lại, nói chung là, kết quả của việc thi đấu phạm quy chính là, tôi không chỉ cào được cái chuông mà còn thuận tiện cào luôn cái khăn che mặt của hắn xuống, cào bay luôn cái mặt nạ của hắn.

(*Nạo: Cào

Bát phụ đã giáo thập bát trào: Thập bát trào của người đàn bà chanh chua đánh nhau)

Nhất thời tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Bọn họ không đoán được là lão Đại sẽ bị tôi hạ gục, còn chúng tôi là bị khuôn mặt của hắn làm cứng ngắc!

Mày kiếm rất sắc bén, rất kiêu ngạo;

Môi bạc, nghe nói người như vậy hơn phân nửa là kẻ bạc tình;

Làn da màu mật ong, khỏe mạnh lại cuồng dã;

Mái tóc bạc đẹp mắt, mang theo một chút ánh sáng bạc, có hơi lộn xộn;

Vai rộng eo nhỏ mỏng thon, tóc bạc áo đen, rõ ràng là phối màu có hơi mâu thuẫn, nhưng đặt trên người hắn, lại có sự già dặn nói không nên lời! Lại còn kiêu ngạo, mỹ lệ nữa!

Ngạc nhiên nhất chính là ánh mắt của hắn, đúng là màu vàng! Phản xạ lại ánh nắng mặt trời, nhưng lại có ánh sáng màu xanh lục lưu động, giống như mãnh thú đi săn đêm trong rừng cây! Xinh đẹp lại nguy hiểm.Không biết vì sao, khi nhìn thấy ánh mắt của hắn, bỗng nhiên tôi lại đỏ mặt!

Đang lúc ngây người, hắn đã mạnh mẽ nghiêng người đảo ngược tình thế chặt chẽ áp tôi xuống dưới! Tôi vừa định nhấc chân phản kháng! Đã bị hắn dùng đầu gối chặn lại, hai tay cũng bị kéo lên đỉnh đầu! Tên khốn! Vậy mà hắn chỉ cần một bàn tay đã chế trụ được hai tay của tôi! Hắn vương một cái tay khác theo đường cong duyên dáng đặt bên người tôi, lồng ngực rắn chắc áp sát lại gần tôi, nhỏ giọng nói:

“Thì ra người là nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 35: Giúp Nạn Thiên Tai

Edit: Windy

Đang lúc ngầy người, hắn đã mạnh mẽ nghiêng người đảo ngược tình thế chặt chẽ áp tôi xuống dưới! Tôi vừa định nhấc chân phản kháng! Đã bị hắn dùng đầu gối chặn lại, hai tay cũng bị kéo lên đỉnh đầu! Tên khốn! Vậy mà hắn chỉ cần một bàn tay đã chế ngự được hai tay của tôi! Hắn vương một cái tay khác theo đường cong duyên dáng đặt bên người tôi, lồng ngực rắn chắc áp sát lại gần tôi, nhỏ giọng nói:

“Thì ra người là nữ.”

Hai người, tư thế kiểu này, đối thoại kiểu này, không khí kiểu này, tình huống kiểu này, đây rõ ràng chính là...Điềm báo cường hôn mà ~~~~~!

Tôi căng thẳng theo dõi đôi môi của hắn không ngừng lay động trước mắt tôi, trong lòng đang điên cuồng nghĩ xem hắn trực tiếp hôn xuống luôn hay là nói cười dâm đãng một hồi rồi mới hôn xuống, trên mặt chợt lạnh, khăn che mặt bị kéo xuống, được rồi, bỏ đi chương ngại vật thường thường là khúc nhạc dạo trước khi hôn môi mà, tôi, tôi càng thêm căng thẳng!

“Khuôn mặt cũng bình thường mà thôi~” Hắn thất vọng nói.

..... =□=

.....Răng rắc.....Ào ào.....

Tôi nghe thấy thanh âm chính mình trước hóa đá sau hóa gió.....

Hai tay bị đè lại run rẩy nắm thành quyền, tiếng mài răng rắc rắc vang lên, “Bà đây.....”

“Cái gì?”

Bà đây.....Bà đây..... “Bà đây cắn chết người——!!!! Gào——!!!!”

Xin ban cho ta sức mạnh đi! Ta là She——ra——! (*)

(* Công chúa She-ra (She ra- Princess of power: phim hoạt hình)

Sự thật chứng minh, khi phụ nữ tức giận mới là mạnh nhất, đang lúc hai tên đồng bọn đồng lòng hợp lực kéo tôi xuống khỏi tên đẹp trai lông trắng kiêu ngạo kia, mặt tên Lông Trắng đều bị tôi cắn róm máu, cổ, tay, cánh tay, bả vai đều chồng chất dấu răng, vô cùng thâm. ...Biết thì còn biết là bị tôi cắn, không biết còn tưởng rằng tên này bị thú vật cắn chứ.....

Tên mỹ nam lông trắng kia ánh mắt đỏ ngầu lên! Rút thanh đao trên lưng xuống định chặt tôi ra! Quá nhi đã ép chặt tôi vào lòng bảo vệ, cảm trường kiếm giận dữ nhìn hắn! Tôi trốn ở trong lòng Quá nhi phát ra tiếng gầm gừ của dã thú, hai chân không chịu yên mà đập phành phạch!

“Chưa từng thấy nữ nhân nào hung hãn đến vậy!” Mỹ nam lông trắng nâng mu bàn tay lên lau vết máu trên mặt, mày kiếm dựng lên, hung hãn nói: “Đừng để ta nhìn thấy các người nữa! Nếu không.Ta nhất định sẽ khiến các người ngại chính mình chết quá chậm!”

Hai đám người đồng thời sùng sốt! Ó? cái này nghĩa là...Hắn buông tha cho chúng tôi?

“Hừ! Nam tử hán đại trượng phu, nói chuyện giữ lời! Các người đã cướp được chuông, ta tuyệt đối sẽ tuân thủ ước định! Các người đi đi.” Lông Trắng quay lưng lại, trả đao vào vỏ.

Hắc! Thật đúng là không nghĩ tới, thằng nhóc này cũng rất ngay thẳng đó!

“Lão Đại.....” Người xung quanh vội muốn ngăn lại.

“Bớt nói nhảm! Các người muốn ta nói mà không giữ lời sao?” Quát con ngựa một tiếng, lão Đại lông trắng kia xoay người lại đi thẳng tới chỗ tôi, Quá nhi che cho tôi lui về phía sau từng bước, hấn vương tay đến chỗ tôi, bị Quá nhi nghiêm mặt ngăn lại, giữa hai người ánh chớp nảy lửa! Tôi nhìn mà trợn mắt há hốc mồm!

Cuối cùng, tên trai đẹp Lông Trắng kia hừ lạnh một tiếng, ném lại một câu: “Ba lời khuyên kia ta sẽ nhớ kỹ.” Liền nhay người lên ngựa đạp bụi mà chạy! Đám người còn lại quay đầu nhìn tôi vài lần, rồi lục tục giục ngựa đuổi theo, chỉ có cái tên có giọng âm hiểm hung tàn thích giết người kia cùng với anh chàng lỗ măng lão Tam đi quanh tôi vài vòng, đánh giá một hồi rồi mới cười lớn rồi đi.

Có ý gì vậy?!! (Giận)

Anh Siêu giúp Quá nhi xử lý một chút miệng vết thương, chúng tôi liền vội vàng lên xe ngựa tiến về khu dân chạ nạn bên ngoài Tây Đài thành.

“Bọn họ là tộc Truy Phong ở phương bắc.” Quá nhi đánh xe nói, “Tóc bạc da màu mặt, là đặc điểm của bộ tộc đó, nhưng mắt vàng thì. Là lần đầu tiên ta nhìn thấy.”

“Vi sao lại gọi là Truy Phong?” Tôi tiến lại đánh gãy sự trầm tư của Quá nhi.

“Bởi vì bộ tộc này am hiểu việc công phu cưỡi ngựa, cưỡi ngựa rất tốt, lại là loại ngựa được bồi dưỡng tốt, những giống ngựa thượng đẳng của Hậu Minh đều do bọn họ nhập vào.”

“Vậy bộ tộc đó rất mạnh sao?” Tôi không khỏi cảm thấy hứng thú hẳn lên, thời kỳ đầu khi dân tộc du mục trao đổi hàng hóa với dân tộc Trung Nguyên đây!

“Phải nói là, năm năm gần đây mới nhanh chóng lớn mạnh lên!” Quá nhi cau mày, biểu tình thế này của hắn thật sự là y như Đại hồ ly!

“Lúc trước phương bắc được thông trị bởi Tam Cốt tộc, năm năm trước Tiêu tướng quân cùng với Tứ điện hạ liên thủ lại đánh bại Tam Cốt tộc, từ đó Tam Cốt tộc không gượng dậy nổi, chuyển về Mạc Bắc xa xôi. Phương bắc nhất thời như rắn mất đầu, đa số bộ tộc đều đấu đá nhau kịch liệt, nhưng tộc Truy Phong không được người ta đề ý thì trước giấu tài, sau đó lại tấn công, mới đó đã thống nhất hơn phân nửa thảo nguyên phương bắc! Bây giờ ngay cả Trung Nguyên cũng muốn chen chân vào?”

Tiêu tướng quân à. Nhắc tới người này, một bóng hình quen thuộc đột nhiên dâng lên trong lòng. ... Ôm đầu gối ngồi trên xe ngựa, nhìn cảnh vật ven đường không nhanh không chậm lui về phía sau, phảng phất như thời gian trôi quá mau, không hiểu sao tôi lại đột nhiên hoài niệm. Tiêu Thọ hấn. Không biết có khỏe không?

Cậu muốn tôi chờ cậu năm năm, lại không biết tôi đã trở về, sợ năm năm sau cậu quay về, e rằng cũng không gặp được tôi nữa? Không biết về sau cậu còn nhớ tới tôi không.

Quá nhi đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, Anh Siêu thì không biết đang nghĩ gì, từ lúc khởi hành đã không nói tiếng nào, ba người một đường không nói gì chạy về Tây Đài thành.

Tìm đến mấy hán tử trẻ tuổi mạnh khỏe cùng mấy phụ nữ giỏi giang, dựng giá đặt nồi, chảo xe dựng lều, mọi người theo thứ tự nhận lấy phân com, phân phát chiếu thu xếp chỗ nằm cho mọi người, cả này vội vã, vừa phải ngăn lại mấy kẻ muốn cướp lương thực, vừa phải ứng phó với mọi người nước mắt ngắn dài dập đầu tạ ơn, sức lực của ba người đều cạn kiệt nghiêm trọng.

Màn đêm buông xuống, bốn phía ngoại trừ tiếng nói nho nhỏ thì chỉ còn tiếng ngủ say, đêm ở Tây Đài thành, lần đầu tiên không có tiếng khóc làm bạn.

Nhưng mà ngày vui ngắn chẳng tày gang, lương thực đánh cướp được dần dần cũng giảm đi, cứ như vậy, cũng không thể chống đỡ quá ba ngày được! Nha môn đã sớm tăng cường đề phòng, dân mất vào chúng tôi cũng không phải ngày một ngày hai, nếu không phải e ngại nạn dân sẽ dấy lên bạo động thì đã sớm ném chúng tôi vào đạo lao rồi! Nếu đánh cướp một lần nữa chỉ sợ hy vọng cũng không lớn. ... Sớm đã nghe nói quốc khó đã phát ngân lượng giúp nạn thiên tai rồi, nhưng lại bị Lưu đại nhân ở Tây Đài thành này ăn bớt, đứng giữa kiếm lợi vào túi riêng, chỉ lấy ra một phần rất nhỏ để đặt làm nhiều quan tài, chờ nạn dân chết đói xong sẽ giải quyết tốt hậu quả! Trong lúc nhất thời, tinh thần quần chúng xúc động! Trong ngoài Tây Đài thành đều rơi vào tình thế cực kỳ căng thẳng!

Hôm nay, đúng lúc tôi vừa đang lo nghĩ, vừa phải giúp các bác gái phân phát cháo và bánh bao, lại có một vị khách không mời mà đến đi tới.

“Vị tiểu ca này.”

“Xếp hàng ra đằng sau đi! Mỗi người đều có phần!” Tôi cứ như người bán vé xe bus ở Bắc Kinh mà một mặt vừa hét to, một mặt lại lau mồ hôi đỏ ra như mưa rồi làm việc.

“Không phải ta đến để lĩnh cháo.”

“Đến đăng ký giúp đỡ thì đi qua phải mười thước sau đó quẹo trái!”

“Ta cũng không phải đến để đăng ký.”

“Vậy đừng làm phiền ta! Đang vội!”

“Vị tiểu ca này, ta có việc muốn nhờ.....”

Người nào đó không đáp lại mà còn đang chiến đấu hăng hái với cháo cùng bánh bao.....

“Vị tiểu ca này.....Tiểu.....Khụ khụ khụ khụ! ! ! !” Một trận ho khan kinh động thiên địa quấy thần khiếp sợ tê tâm liệt phế khiến cho người xung quanh đều chấn động! Mọi người đang lĩnh cháo khiếp sợ dừng động tác lại, cuối cùng mọi người đều nói: “Tiểu Bạch, ngươi đi với hần xem thử có chuyện gì không đi.”

Vì không để bại lộ thân phận, chúng tôi ở đây cũng không dám dùng tên thật với người ngoài, Quà nhi mặc đồ đen thì gọi là “A Hắc”, tôi mặc đồ trắng thì gọi là “Tiểu Bạch”, về phần Anh Siêu, một đầu tóc vàng, thì đương nhiên gọi là “A Kim”.

Bỗng có một vị đại thẩm béo chen đến, “Tiểu Bạch, ta giúp ngươi trông nơi này cho, ngươi đi đi.”

“Được, vậy cảm ơn đại thẩm!” Tôi bất đắc dĩ tháo cái khăn trùm đầu ra, đỡ cái tên ma ốm đang ho đến mức phổi cũng sắp phọt ra kia lên, kéo hần ra xa.

“Ngươi có chuyện gì à?” Tôi dừng bước đi lại, chống nạnh hỏi hần.

Người nọ thật vất vả và thở hổn hển một hơi, một tay đỡ ngực, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chăm không chuyển mắt. Hần đánh giá tôi, tôi cũng vội vàng đánh giá hần.

Quần áo đẹp đẽ, kiểu dáng có giá trị xa xỉ, vóc dáng cao gầy, giống như chỉ cần một trận gió đã thổi bay. Hai má gầy yếu, có chút trắng bệch vì bệnh, nếu không phải vừa rồi ho khiến cho vẻ mặt ửng đỏ lên thì bây giờ sắc mặt hần càng thêm khó coi. Một đôi mắt xèch dài nhỏ, hơi hơi nhướng lên, ánh mắt cực kỳ dịu dàng, khiến cho vẻ mặt đang bị bệnh càng hấp dẫn lên nhiều. Ồ? Người này, sao quen quá vậy!

“Nghe nói tiểu huynh đệ chính là hiệp sĩ cướp của người giàu chia cho người nghèo mà mọi người nói, bội phục bội phục!” Cắt ngang quá trình tìm tòi của tôi, tên ma ốm kia ôm quyền một cái rồi nói một câu.

Bắp thịt trên mặt tôi run rẩy một chút, “Ngươi bảo ta ra đây là để nói cái này sao?”

Chớ không phải là lại có tên công tử nhà giàu ảo tưởng câu truyện hiệp đạo hảo hán mà đến đây hoang tưởng sao? Người như vậy cũng không phải là không có, sau trận cướp trong rừng Hắc Phong, chúng tôi lập tức bay lên làm nhân vật anh hùng khiến cho mọi người tán dương, mấy ngày hôm trước có một tên công tử mê gái họ Mễ gì đó cũng bị Quà nhi đá đi rồi. Có một số người không có cơm mà ăn, có một số kẻ, lại đúng là ăn no rừng mở! Khinh thường nhìn thoáng qua tên ma ốm ăn mặc theo kiểu nhợc quán công tử (*), tôi hừ lạnh nói:

“Ngại quá, tiểu nhân không rảnh bồi công tử đàm luận chuyện lục lâm hảo hán, còn có cả ngàn người đang khóc thét chờ ta đưa thức ăn đó! Cáo từ!” Nói xong không đợi hần phản ứng đã nhanh chân rời đi.

(*Nhợc quán: cách gọi thanh niên khoảng 20 tuổi ngày xưa)

“A! Từ từ.....Chờ, khụ khụ khụ khụ khụ! ! ! ! !”

“Công tử!” Một đại hán mặc đồ đen bỗng nhiên xuất hiện sau lưng tên ma ốm, cung kính đỡ lấy tên ma ốm, từ trong ngựa lấy ra một lọ thuốc, sau đó hầu hạ tên ma ốm kia uống vào. Hần nhìn bóng dáng Mẫn Mẫn đi xa, bất mẫn nói: “Tên này thật vô lễ! Công tử cố ý cái trang ra ngoài là để gặp người này sao? Sao phải phí nhiều công sức như vậy, cứ phân phó Văn Bưu bắt về cho ngài là được rồi!”

Tên ma ốm kia lắc lắc tay, thờ dài: “Người này không phải người thường đâu, ta phải tự mình tới gặp mới được. Có điều, hần tức giận cũng có lý, trong ngoài Tây Đài thành đang hết sức thiếu như vậy, ta còn ăn mặc rêu rao như vậy đi tới khu nạn dân, khó trách hần có địch ý với ta, cũng do ra không cần thận.....Văn Bưu, ngươi về trước đi, không cần đi theo ta.”

“Nhưng mà.....”

“Đừng nói nhiều.” Sắc mặt vị công tử kia đột nhiên trở nên nghiêm túc, một sự quý khí bức người tỏa ra! Quả thực so với dáng vẻ ma ốm khi nãy cứ như hai người!

“Tuân mệnh!”

Trong lều cứu tế đầu đầu cũng đều bận rộn.....

“Tiểu Bạch! Đem cái vại bên kia đến đây!”

“Không có tay à! Không thấy ta đang múc cháo sao!” Tôi cầm gậy rỗng lại một tiếng, kinh ngạc phát hiện tên ma ốm quần áo hoa lệ đang đứng ngay bên cạnh tôi, “Lại là ngươi! Ngươi đến đây làm chi?! Bây giờ ta không rảnh tiếp đón.....”

Tên ma ốm kia không nói hai lời, đoạt lấy cái thìa trong tay tôi, sạch sẽ lau loát xấn tay áo hoa lệ lên, học theo múc cháo lấy!\

“Ngươi.....” Tôi mở to hai mắt sững sờ tại chỗ.

“Ngươi còn thất thần làm gì?” Hấn ngẩng đầu nhìn tôi, trên trán có tầng mồ hôi mỏng. “Đi lấy cái vại đi, ở đây có ta làm rồi.” Hấn hip mắt cười, ánh mắt lưu chuyển, thật sự dịu dàng.

Tôi không hiểu sao lại máy móc xoay người đi lấy cái vại. Cứ như vậy, tên ma ốm kia không nói tiếng nào giúp tôi làm việc cả ngày, quần áo dính bẩn cũng không để ý, chỉ đơn giản coi ngoại bào ra buộc ở quanh hông! Cư xử khách khí, một chút kiêu căng cũng không có, khi cười lộ lên lại dịu dàng. Một ngày qua đi, mấy hấn tử và đại thẩm trong lầu cứu tế đều nhanh chóng thích hấn.

Lúc nắng chiều tỏa đầy, mọi người xung quanh đều nghỉ ngơi, tôi đi theo hấn đến bên cạnh một chỗ tường thành đã sập.

“Này! Rốt cuộc ngươi là ai?”

Hấn không trả lời, chỉ yên lặng ngồi xuống trên bức tường đã sập, ánh mắt u buồn nhìn về phía từng nhóm từng nhóm lớn dân chạy nạn ở xa xa,

“Giang sơn gặp nạn, thiên tai nhân họa, vì sao dân chúng luôn gặp họa?” Nói xong nỗi phiền muộn trên mặt lại tăng thêm vài phần.

Tôi nhìn hấn trong chốc lát, dứt khoát ngồi xuống bên cạnh hấn,

“Không có cách nào, cho tới nay kẻ yếu đều đứng ở tầng lớp thấp nhất, chịu nhiều đau khổ nhất. Vật cạnh thiên trạch (*), thế giới vốn chính là như vậy.”

(*Vật cạnh thiên trạch: Sự cạnh tranh giữa các sinh vật và sự chọn lọc tự nhiên)

Một đàn chim riu rít không biết tên xẹt qua bầu trời, hấn chậm rãi nhắm mắt lại, dường như không đành lòng nhìn thảm trạng dân chạy nạn. ...

“Chim non đều có chim mẹ che chở, vậy thì có người nào bảo vệ dân chúng yếu ớt vô tội đây.....”

“Cho nên mới có nhà nước tồn tại.” Tôi hay tay chống cằm, nhìn về trời chiều ở phương xa.

“Lúc nguy nan lại bỏ mặc con dân không để ý, nếu không những không che chở, ngược lại còn áp bách bóc lột, một quốc gia như vậy, không có cũng thế.” Hấn cắn răng cắn hận nói.

Tôi khó hiểu liếc mắt nhìn hấn một cái, buồn cười nói: “Nói hay thật, ngươi không cần nó thì có thể giải quyết được vấn đề sao?”

Tôi vô tình nói một câu, nhưng dường như hấn lại bị kích thích rất lớn, mờ mịt nhìn tôi, lẩm bẩm nói:

“Đúng vậy.....Ta đúng là hồ đồ, thật sự là hồ đồ....Không cần nó thì có thể giải quyết được vấn đề sao? Làm sao có thể. Xã tắc bất ổn, không nhà không nước, không may mắn cũng chỉ là dân chúng thôi. ...Những năm gần đây, ta thật sự là hồ đồ....Như vậy, ngươi nói xem, làm thế nào cho phải bây giờ?”

“Vậy phải nhìn xem ngươi muốn đau dài hay là đau ngắn đây ~” Tôi lười biếng đuỗi lưng một cái, liếc mắt nhìn hấn. Người này, quả nhiên không đơn giản chỉ là một công tử bệnh hoạn như vậy!

“Đau dài là thế nào? Đau ngắn lại ra sao?” Hấn vội vàng nhìn tôi.

“Này!” Tôi bất mãn nhìn hấn, “Rốt cuộc là ngươi hỏi ta hay ta hỏi ngươi đây? Ta hỏi ngươi là ai ngươi không nói, hỏi ngươi tìm ta có chuyện gì ngươi cũng không nói, ngược lại đi hỏi ta đau này đau kia lải nhải không yên. Rất không công bằng đúng không!”

Hấn mỉm cười, bỗng nhiên khiến cho tôi có một cảm giác bí hiểm.

“Thân phận của ta, không nói cho ngươi có lẽ sẽ tốt hơn, ta họ Hàn, ngươi cứ gọi ta là Hàn công tử. Về phần nguyên nhân ta đến tìm ngươi, là bởi vì.....Ngươi là Mẫn Mẫn.”

Nghe vật tôi nhất thời cứng ngắc tại chỗ! Máu toàn thân tôi cũng bị sự kinh hãi này dọa đến fall into jam! (tắc nghẽn, đông đặc)

Hấn quay đầu lại nhìn tôi đang ngồi thẳng lưng cứng ngắc mà nở nụ cười an ủi,

“Mẫn Mẫn tiểu thư, đừng sợ, ta không có ác ý gì đâu, sở dĩ ta biết cô là vì có một vị cố nhân nhờ ta đi tìm cô.”

Thấy vẻ mặt tôi vẫn mờ mịt như trước, hấn cũng không nói cho tôi biết vị cố nhân ấy là ai, mà lại tự nhiên chuyển sang một đề tài khác. Ừm, cái cách nói chuyện kiểu này tôi đã gặp ở đâu rồi nhỉ. ...

“Tin rằng cô cũng biết, quan phủ Tây Đài thành cất xén bạc cứu tế, việc ác này, vương pháp không thể tha, thiên lý lại càng không thể dung! Ta có lòng muốn cướp lại bạc cứu tế để cứu trợ lưu dân, nhưng hữu tâm vô lực, huống chi chỉ có bạc cũng không thể giải quyết được toàn bộ vấn đề. Quan phủ Tây Đài thành ngu ngốc, nếu như chọn một minh chủ khác, hấn cũng có thể cho dân chúng Tây Đài thành cùng con dân Hậu Minh ngoài kia một công đạo! Mẫn Mẫn, cô nguyện ý trợ giúp ta một tay không?”

“Ngay cả ngươi là ai ta cũng không biết, vì sao phải liều mạng giúp ngươi?”

“Ngay cả đám cao thủ Truy Phong tộc kia là ai cô cũng không biết, nhưng không phải vẫn liều mạng bảo vệ lương thảo đó sao?”

“Ta.....Người!”

“Người cô liều mạng giúp không phải là ta, mà là bọn họ kia.” Hàn công tử đưa tay chỉ về nạn dân khắp nơi ngoài Tây Đài thành.

Tôi không lên tiếng.

Sau đó hần liền trình bày kế hoạch cướp thành như thế nào một lần, cuối cùng đưa một khối ngọc quyết đặt vào tay tôi, khẽ thở dài: “Nếu cô cảm thấy phương pháp này được, nguyện ý giúp ta, thì trong vòng ba ngày, đem miếng ngọc quyết này đến Ân thành ngoài ba mươi dặm tìm ta.” Chần chờ một chút, hần lại bắt đầu nhìn nạn dân bên dưới, “Lương thực của các cô chỉ có thể chống đỡ thêm một ngày thôi đúng không? Mau quyết định nhanh đi.....” Sau đó đứng dậy rời đi.

Mặt trời dần lặn xuống đường chân trời, khắp đất trời là một màu đỏ thẫm, nhớ rõ Yuuri (*) từng nói, thời điểm như vậy, đó là lúc ma quỷ gặp nhau, vừa này, là ai đã ở bên tôi đây?

(*Yuuri: nữ chính trong truyện tranh “Dòng sông huyền bí”)

Tôi nhảy xuống khỏi tường thành, đuổi theo Hàn công tử, đem miếng ngọc quyết trả lại cho hần, nhỏ giọng nói:

“Hàn công tử, đau dài thấu xương, đau ngăn lại triệt để, người tự lo lấy đi.”

Ngửa đầu nhìn gương mặt của hần được ánh chiều rọi lên ửng hồng, tôi bỗng nhiên cự kỳ tiêu sái nở nụ cười,

“Còn nữa, chuyện của người, ta sẽ giúp.”

Trong khoảnh khắc kia, một tia nắng cuối cùng bị đất trời cắn nuốt, bóng đêm ập ập kéo đến, tôi xoay người lại nhanh chóng biến mất trong ánh đèn rực rỡ mới thấp lên phía trước.

Hàn công tử đứng ở đó, gió đêm thổi vạt áo hần bay bay.....

“Đau dài thấu xương, đau ngăn lại triệt để.....Mẫn Mẫn, cô quả nhiên.....”

Xa xa gần gần, ánh nến thấp sáng trong trần đèn, quan gia hay kẻ ăn mày, dưới ánh nến không có gì khác nhau....

Vào thời khắc ma quỷ trùng phùng này tôi đã quyết định một chuyện, là một quyết định mà tôi không thể đoán được nó là tốt hay xấu. Nó đòi hỏi rất nhiều mạng người, nhưng lại cứu càng nhiều mạng người.....Nếu như tôi có thể lựa chọn lại lần nữa thì.....

Haizz.....Trên đời này làm gì có nhiều nếu vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 36: Phá Thành

Edit: Thanh Thanh

Beta: Windy

Vào thời khắc ma quỷ trùng phùng này tôi đã quyết định một chuyện, là một quyết định mà tôi không thể đoán được nó là tốt hay xấu. Nó đòi hỏi rất nhiều mạng người, nhưng lại cứu càng nhiều mạng người.....Nếu như tôi có thể lựa chọn lại lần nữa thì.....

Haizz.....Trên đời này làm gì có nhiều nếu vậy chứ?

Tây Đài thành có ba tai họa: gian lận hối lộ Lưu phủ đài, giết người như ma Cổ quân sư, bảy ngày mất hồn Tuyệt mệnh tán.

Không có Cổ quân sư, giết Lưu phủ đài dễ như trở bàn tay, không có tuyệt mệnh tán, giết Cổ quân sư cũng không có gì phiền toái.

“Cho nên ta ra mặt là tốt nhất, Hàn công tử nói Lưu phủ đài luôn muốn xem ta biểu diễn, giờ ta ăn mặc lộng lẫy đi trước, chắc là có thể dụ hấn mờ công thành, sau đó chỉ cần ám sát Cổ quân sư, bắt cóc Lưu phủ đài, lại cường chế quân phòng thủ Tây Đài thành chuyển giao quyền lực là được”.

“Không được”. Quá Nhi nói lạnh lùng.

“Đúng vậy, ta cũng biết là nguy hiểm lắm chứ”. Siêu Siêu ngâm một cọng cỏ ngồi ở chỗ tường thành bị bỏ trống, “Tên Cổ quân sư kia là vì quá xảo quyệt và đa nghi cho nên mới khiến cho tên ma ốm họ Hàn đó khó xử như vậy, nhiều người vậy mà cũng không giết được hấn, một mình ngươi mà có thể hạ gục được hấn sao?”.

“Ài, chú em à, ngươi nhất định phải tin tưởng vào chỉ số thông minh của ta chứ ~”, tiện tay giờ tay ôm lấy bả vai của Siêu Siêu (nhưng bởi vì chênh lệch chiều cao, biến thành tôi bị treo trên bả vai của hấn), tôi lộ ánh mắt như rất có độ tin cậy (trong mắt đối phương giống như con chó nhỏ nào đó)... Siêu Siêu không bị ánh mắt kiên định của tôi đánh bại, hấn vô tình nói:

“... Chỉ số thông minh?”.

“Đúng đúng”.

“Ngươi có cái thứ đó sao?”.

.....=□=.....

“Hàn công tử là ai ngươi có biết không?”. Quá Nhi cúi đầu hỏi, cắt ngang đoạn đối thoại ngu xuẩn của chúng tôi.

“Ừ... ta có thể đoán được”, hé miệng cười, tôi nhìn về phía Quá Nhi khiêu khích, “Lo ngươi kia, ngươi rõ hơn ta chắc?”

Quá Nhi không thềm nói tiếp, phá rối sức chiến đấu của tôi giảm hơn phân nửa.

Lúc Hàn công tử cho người mang quần áo nhạc công đến cho tôi, tôi đã giải quyết tên Siêu Siêu xong xuôi, cũng kinh hi khi biết Siêu Siêu giả trang làm nữ đi theo!

Nguyên một đám người cùng ở trong một túp lều đơn sơ chuẩn bị kế hoạch hành động tỉ mỉ, đêm dần khuya, cuối cùng tôi tựa vào lồng ngực của Siêu Siêu rồi mơ mơ màng màng thiếp đi...

Lúc hùng đông, tôi bị tiếng người vô cùng âm ỉ làm bừng tỉnh, ngồi dậy xoa ánh mắt mờ mịt, chợt khiếp sợ phát hiện trong túp lều thô sơ chật ních người, máu, thuốc... Siêu Siêu có vẻ hơi cợt nhả, sắc mặt của Nghiêm Thanh rất khó xem phân phó mọi người nấu nước đưa khăn mặt...

Chuyện này... là sao vậy?

Ngồi dờ ra trên tấm thảm, ánh mắt của tôi trở nên mơ hồ.

Trong góc lều có một cái bao, đang... nhúc nhích? Còn có tiếng hu hu truyền ra?!

Thần sắc của mọi người ngưng trọng vào vào ra ra, trong đó tên xuất hiện có tần suất cao nhất chính là... A Hắc?

Bị mọi người vây ở giữa, người mà Siêu Siêu đang cấp tốc xử lý vết thương cho hình như là... Quá Nhi?!

Roạt roạt!!

Tất cả những tia chớp ngất quãng bỗng ở trong đầu tôi hợp thành một hình ảnh rõ ràng! Cuối cùng bị gương mặt xanh mét dính đầy vết máu của Quá Nhi bao phủ... tên này... ngốc quá!!

Tôi nhắc người khỏi thảm vọt thẳng tới trước mặt Quá Nhi! Túm lấy cổ áo hấn!

“Bộ ngươi ngốc à?! Một mình ngươi sao lại dám xông vào thành cướp người hả?! Ngươi có biết Tây Đài thành có bao nhiêu binh lính trông coi không?! Ngươi điên rồi à! Ngươi điên rồi có phải không? Há?!?”.

“... Ta không đi, thì cô cũng đi thôi...”. Quá Nhi nhắm mắt lại, cau mày nhẹ giọng nói, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh...

“Cho nên ta mới nói từ từ mà! Vào lúc như thế này sao lại xông quá chứ? Nên dùng đầu óc ngươi có biết không hả...”. Tôi bồng im miệng, bởi vì Quá Nhi bỗng nhiên mở mắt, dùng ánh mắt gần như có thể được xem là dịu dàng nhìn tôi...

Ánh mắt dịu dàng của nam nhân tôi đã thấy rất nhiều lần, tùy hứng không được tự nhiên của Tiểu Thọ, thỉnh thoảng dịu dàng yên tĩnh của Tứ điện hạ, mãi mãi như con gió hiu hiu của Lạc Thành, dịu dàng như anh cả của Anh Siêu... Chỉ là vào lúc này ánh mắt ôn nhu ấy, không hiểu sao lại rung động đến chết người!

Mở to mắt, tôi ngơ ngác sững sờ tại chỗ, ngây ngốc nhìn ánh mắt của Quá Nhi, hơi thở pha lẫn mùi máu và mồ hôi bao phủ lấy tôi, lần đầu tiên tôi biết được, người chiến sĩ luôn yên lặng đứng sau tôi là một nam nhân chân chính...

Tôi bị ai đó kéo sang một bên, Siêu Siêu bắt đầu xử lý thương tích cho Quá Nhi.

Tôi ở bên ngoài lều, đứng ngồi không yên. Chung quanh đều là một mảnh hỗn loạn, tin tức đầy trời. Mọi người nói Tây Đài thành sắp đổi chủ, lại có người nói không phải. Mọi người nói thì thể Cổ quân sư bị treo trước cổng thành, lại có người nói bị băm trong thành. Mọi người nói A Hắc bắt cóc Lưu phủ đài đã ra lệnh cưỡng chế tất cả binh lính canh giữ trong Tây Đài thành giải trừ vũ khí, lại có người nói quân trấn giữ rõ là đang mượn cơ hội phản loạn muốn cướp sạch Tây Đài thành. Chuyện này cũng không quan trọng, đáng sợ nhất chính là, có người tung tin vịt nói A Hắc đột phá từng rào chắn phòng thủ, giết chết Cổ quân sư đồng thời cũng trúng tuyệt mệnh tán, mà tuyệt mệnh tán, đúng là khó giải...

Trước giờ tôi luôn cảm thấy thân nhân của người bệnh chờ ngoài phòng cấp cứu không ăn không uống là đồ ngốc, người bệnh chưa kịp khỏe, thân thể người cũng ngã quy, có đáng giá không?

Đến bây giờ, tôi mới chính thức hiểu được cái gì gọi là nuốt không trôi! Xong rồi, tôi còn ngốc hơn cả mấy kẻ thân nhân đó!

Vào lúc chính Ngọ.

Hàn công tử mang quân đuổi tới Tây Đài thành, nhanh chóng khống chế cục diện bên trong.

Lúc ngày ngã về tây.

Cửa thành Tây Đài mở rộng ra, quân canh giữ bắt đầu cho dân lưu lạc theo thứ tự vào thành.

Hắn không có nuốt lời.

Lúc bầu trời tối đen, tôi tiều tụy dựa ở ngoài lều, hai tay ôm lấy đầu gối, cúi đầu, không muốn làm gì hết. Quá Nhi vẫn chưa lấy lại ý thức, lúc mê lúc tỉnh, Anh Siêu vội vàng nấu thuốc, cũng đã cả ngày không nghỉ ngơi.

“Mẫn Mẫn cô nương, đã an trí xong hết lưu dân trong thành, xin mời các vị cũng đi giá vào thành sẽ có y quán tốt hơn”.

Tôi mệt mỏi giương mắt nhìn Hàn công tử lúc nào cũng yếu ớt mảnh khảnh, có điều lúc này theo sau hắn là hai đội quân chính quy đã được huấn luyện. Nhắm mắt lại, tôi lắc lắc đầu, “Quá Nhi vẫn chưa tỉnh...”.

Hàn công tử thông thả bước đến bên cạnh tôi ngồi xỏm xuống, ôn nhu nói: “Nghe nói cả ngày nay cô đến một giọt nước cũng chưa uống, cứ như vậy cơ thể làm sao chịu nổi, làm gì thì làm, ăn thứ gì đó trước đi đã”.

Thị vệ bên cạnh vội vàng mang hộp thức ăn tới, tôi lại lắc đầu, cúi đầu không nói lời nào.

Hàn công tử bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, “Lần này Dương thị vệ coi như lập công lớn nhất, thưởng đương nhiên không thiếu phần hắn... Đừng lo lắng, Tử điện hạ nhất định sẽ cho cô thêm nhiều thị vệ giỏi...”.

“Quá Nhi không phải là thị vệ!”. Chợt ngẩng đầu dậy cắt ngang lời hắn, tôi hung hăng trừng mắt Hàn công tử cắn răng nói: “Lục hoàng tử điện hạ, ngài đã đạt được thứ ngài muốn, ta chỉ hi vọng ngài tuân thủ ước định, đối xử tử tế với lưu dân. Còn nữa, xin ngài vui lòng đừng đến làm phiền ta!”.

“Cô... làm sao biết ta là Lục hoàng tử?”.

“Ngươi là Lục hoàng tử?!” Tiếng hô có chút khàn khàn của Anh Siêu ngắt ngang đoạn đối thoại của bọn tôi! Từ trong túp lều đi ra, Siêu Siêu bước thẳng đến Lục hoàng tử!

“Siêu Siêu!”. Tôi đứng dậy, “Quá Nhi thế nào rồi? Có nguy hiểm đến tính mạng không? Bị trúng độc thật sao?”

Về mặt Siêu Siêu có chút nặng nề, hơi do dự, thờ dài nói: “Hắn bị thương rất nặng, nhưng mấy vết thương ngoài da đối với ta mà nói có là gì. Phiền toái chính là độc, xác thực hắn trúng tuyệt mệnh tán, loại độc này có lẽ là do Cổ quân sư tự phối, trộn lẫn rất nhiều loại độc, tuy có khó giải, nhưng chỉ cần tìm được mẫu độc được trong phủ hắn, là ta có thể điều chế được thuốc giải”.

“Tốt quá rồi...”. Gương mặt của tôi đột nhiên sáng ngời hẳn! Tốt quá rồi, hóa ra không phải là khó giải, tôi đã nói đó thôi! Cái tên xấu như vậy, làm sao có thể là độc được tuyệt thế chứ?

“Vấn đề là, trong cơ thể của hắn, không chỉ có một loại độc”. Siêu Siêu dim lại sự hưng phấn quá mức của tôi, nhũn mỳ nói.

Như có một chậu nước lạnh xối từ đầu xuống chân, tôi nhất thời rét run cứng cả người tại chỗ. “Ý... của ngươi là?”

“Hơn nữa lại còn mạnh hơn cả tuyệt mệnh tán, loại độc này đã vốn có trong cơ thể hắn còn lợi hại hơn nhiều, thời gian ần nấu càng lâu, độc tính thấm càng sâu, chắc là hắn có giải được linh tính gì đó nên mới có thể áp chế được độc tính của nó. Bây giờ đụng phải tuyệt mệnh tán, hai thứ độc lẫn với nhau, sinh ra một loại độc mới... Ta không giải được”. Siêu Siêu nhìn tôi áy náy.

“Ý...”. Ý của hắn là? Trước đó Quá Nhi từng trúng độc? Không, phải là, trong cơ thể Quá Nhi luôn có độc, là vì định kỳ dùng thuốc nên mới có thể áp chế được! Tình huống này... Cũng chỉ có thể là... Hay là...?!

Tôi phản nộ ngẩng đầu dậy!

Siêu siêu hơi gật gật đầu, “Ta cũng nghĩ như vậy”.

Hừ một tiếng, hần liếc về phía Lục hoàng tử, “Hoàng gia cổ đại của các ngươi vì muốn khống chế thuộc hạ nguyện trung thành đúng là không từ thủ đoạn!”.

“Ta cũng không đồng ý với cách làm của Tử ca, thế nhưng... lòng người khó dò...”. Lục hoàng tử có chút bi thương nhẹ giọng nói, lại một tràng tiếng ho khắc khoải! Một thị vệ cao lớn vạm vỡ bên cạnh bước tới đỡ lấy hần, kinh cần đưa thuốc và khăn lụa, giúp Lục hoàng tử ho khạc huyết ứ ra, sau đó bỗng có một đôi mắt kiêu ngạo trừng bọn tôi, “Các người biết gì chứ! Lục điện hạ chưa bao giờ dùng độc không chừa bọn ta! Huynh đệ bọn ta đều luôn một mực trung thành đi theo Lục điện hạ! Các người...”.

“Văn Bưu!”. Lục hoàng tử lớn tiếng quát bảo tên kia ngưng lại.

Siêu Siêu bỗng lên tiếng nói: “Độc được bí truyền của hoàng gia chỉ có mấy loại, Tử hoàng tử có, ngài chắc hần cũng có, có thể đưa giải được cho ta không? Làm trao đổi, ta có thể giúp ngài chữa khỏi bệnh. Thế nào?”.

“Nếu tìm được giải được Quá Nhi có thể được cứu sống sao”. Ánh mắt của tôi sáng lên!

“Ta đành thử xem, chỉ có sáu phần...”.

Sáu phần cũng được rồi!

“Ngươi nói có thể chữa khỏi bệnh cho điện hạ sao?!”. Đại hần mới nãy ồm ồm lên tiếng hỏi, vẻ mặt lo lắng. Người này, cũng là một tên trung thành.

“Văn Bưu!”. Lục hoàng tử gọi lại đại hần, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Ta là phản quân bị đuổi đi, làm sao có tư cách có được bí được của hoàng thất? Còn bệnh của ta...”. Hần cười có chút khổ sở, “Đây đều là số mệnh... Hoàng gia tạo nghiệp chướng nhiều quá rồi, thiên hạ trăm dân chịu khổ nhiều rồi, có lẽ đây chính là báo ứng của ông trời... Nếu như ốm đau ba mươi năm mà có thể rửa sạch máu tanh tội nghiệt của hoàng gia, cũng đã quá hời cho ta rồi... còn trị cái gì? Kệ nó đi thôi...”.

Tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, Lục hoàng tử thờ dài, một lúc lâu, không ai lên tiếng...

Người như hần, sao lại sinh ra trong chôn hoàng gia chứ?

Trách trời thương dân, lòng mang trăm họ, quá mức rộng lượng, quá mức lòng dạ đàn bà, quá mức lý tưởng chủ nghĩa...

Người như hần phải là một con chim đồ sộ được thoải mái tung bay hát ca trên bầu trời, chứ không phải là ở trong một thế giới đen tối như hoàng cung coi triều thần đầu đá coi cốt nhục tương tàn...

Tình tình của hần giống như thi thân, làm sao lại sinh ra ở trong cung? Hần như vậy, làm sao thoát khỏi bi kịch nhân sinh?

Siêu Siêu bỗng nhiên kéo lấy cổ tay hần, bắt mạch một lúc, mày càng lúc càng nhíu chặt, cuối cùng hần nói: “Ngài theo ta vào đây”. Liền xoay người vào lều.

Lục hoàng tử yên lặng vào theo, tôi cũng chui vào. Văn Bưu cũng muốn vào, bị Lục hoàng tử quát đánh dừng lại, canh giữ ở ngoài lều.

Ngồi ở ghế trên, Anh Siêu gần như tàn khốc đi thẳng vào vấn đề làm rõ bệnh tình: “Nói đơn giản, ngài sống không còn quá năm ngày”.

Tôi khiếp sợ đến phòng to mắt, cuống quýt nhìn Lục hoàng tử. Hần lại bình tĩnh đến dọa người, nở nụ cười, hần nhẹ giọng nói: “Ta biết...”.

“Nếu để ta giúp ngài điều trị, ít nhất còn có thể sống được hơn nửa năm”. Anh Siêu nói lòng khấp khí.

Lục hoàng tử lắc lắc đầu...

Thật lâu sau, hần bỗng nhiên quay sang nói với tôi: “Tử ca là ca ca ruột của ta”.

“Hả?”. Sao bỗng dừng lại nói vậy?

“Từ nhỏ huynh ấy đã rất yêu thương ta, Tử ca là người mà ta kính nể nhất từ nhỏ”. Hần bỗng nhiên không coi ai ra gì chìm vào ký ức, ánh mắt nhìn thật xa. “Tử tẩu cũng là người tốt, vừa giúp đỡ Tử ca, vừa chăm sóc ta. Ta làm sao có thể phản bội Tử ca chứ...”.

Câu cuối cùng hần thì thào gì đó, không nghe rõ lắm... trầm mặc một hồi, hần lại nói tiếp: “Lúc trước đại ca bắt cóc gia quyến của Tử ca làm con tin, bức Tử ca rời khỏi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế”.

Lại trầm mặc trong chốc lát, hần cắn răng nói: “Thế mà Tử ca không chịu! Hần lại không chịu... Tử tẩu đã...”.

Cho nên ngươi vì để bảo hộ gia quyến của Tử điện hạ nên mới phản chuyển đúng không?

“Vậy sao bây giờ ngài lại...”. Anh Siêu mở miệng hỏi.

“Chết rồi”. Ánh mắt lạnh như băng của hắn lại đại ra, “Đại ca... không, Hoàng thượng nhiều lần vòng vo tìm cớ kéo dài chuyện gia quyến của Tứ ca ta, đợi đến lúc ta biết được, Tứ tẩu đã sớm mang theo tất cả gia quyến tự sát... ba tháng...”.

Nữ nhân này... là vì không muốn mình làm vương hậu Lục hoàng tử? Là lo lắng cho an nguy của Lục hoàng tử? Hay là không muốn cản trở nghiệp lớn của phu quân nàng?

“Tứ tẩu để lại cho ta một phong thư, hy vọng ta có thể tiếp tục phụ tá Tứ ca...”.

Coi bộ là người sau... nữ nhân này, bị đối đãi như vậy, lại còn đi yêu đại hồ ly? Nữ nhân cổ đại thật sự là không biết nên nói gì!

“Tiếc là với sức khỏe của ta, đã không thể tiếp tục phụ tá Tứ ca... Lần này ta vào nam, đoạt lấy mười bốn thành từ Đông Đài đến Tây Đài, phạm vi thế lực của Tứ ca ở Nam Cương, có mười bốn thành này rồi, tiến có thể công kinh đô Trường Nhạc, lui có thể phân Giang Nam mà trị vì. Cho dù là ta có đưa lễ vật này cho Tứ ca đi nữa...”.

“Thì ra là thế, đánh hạ thành trì sẽ phải phái binh canh gác, cho nên người mới không có đủ binh lực để đánh hạ Tây Đài thành, mới khéo léo nhờ tới ta sao?”.

“Chưa đủ...”.

Lục hoàng tử nhìn ta mơ màng, chậm rãi vươn tay ra sờ sờ hai má của ta, “Cô rất giống Tứ tẩu, trí tuệ, tinh táo, biết nhìn xa... nhưng không có sự quyết đoán của tẩu ấy”. Hắn cười cười, giống như bỗng nhớ tới chuyện gì, thần nhiên nói: “Nhưng không sao cả, cô còn nhỏ, đi theo cạnh Tứ ca của ta luyện vài năm, tự nhiên sẽ thành thực hân”.

Lại sờ sờ khuôn mặt của tôi, hắn lại thở dài, “Không, cô không giống tẩu ấy, nếu như tẩu ấy có thêm một chút hoạt bát tùy hứng của cô, kết quả sẽ không như vậy...”.

Lão đảo đứng dậy, Lục hoàng tử vịn khung cửa, nhìn mặt đất nói: “Quân doanh của Tứ ca đóng ngoài Nhân Thành ba trăm dặm, đi với Văn Bưu vào quân doanh nhận một con ngựa tốt, rồi tìm Tứ ca đi. Độc là huynh ấy hạ, huynh ấy đương nhiên có giải được. Thế cục ở Tây Đài thành chưa ổn, ta không thể đi theo cô được, bây giờ cũng không phải lúc giải thích với người trong thiên hạ, ngoài mặt, ta với Tứ ca vẫn là kẻ thù, cho nên mới đành nhờ cô dẫn Tứ ca đến đây. Được không?”

Quay đầu lại nhìn thoáng qua Quả Nhi đang nửa hôn mê trên tháp, tôi kiên định nhìn Lục hoàng tử, “Không thành vấn đề!”.

Lục hoàng tử gật gật đầu, cứ như là nhìn tôi cầu xin, nói: “Trước khi ta chết, hy vọng có thể gặp mặt Tứ ca lần cuối”.

Tôi sững sốt, bất đắc dĩ thở dài: “Ta hiểu mà...”.

Lục hoàng tử vén rèm cửa rồi đi ra ngoài, trong bóng đêm nhìn hắn trông có vẻ cô đơn, gầy yếu...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 37: Oan Gia Ngõ Hẹp

Lục hoàng tử gật gật đầu, cứ như là nhìn tôi cầu xin, nói: “Trước khi ta chết, hy vọng có thể gặp mặt Tứ ca lần cuối”.

Tôi sững sốt, bất đắc dĩ thở dài: “Ta hiểu mà...”.

Lục hoàng tử vén rèm cửa rồi đi ra ngoài, trong bóng đêm nhìn hắn trông có vẻ cô đơn, gầy yếu...

“Không có gì thật sao?”. Siêu Siêu giúp tôi leo lên ngựa, treo nước sạch và lương khô, “Không thì để ta đưa người đi!”.

“Không có việc gì”. Lưu loát bò lên lưng ngựa xong, tôi kéo lấy dây cương cầm lên tay, “Người là bác sĩ, ở lại chăm sóc cho Quả Nhi ta mới yên tâm. Bất kể dùng cách gì, nhất định phải giúp hắn đợi đến khi ta trở về!”.

“Ừm, ta sẽ cố gắng hết sức”.

“Cái gì mà cố gắng hết sức hả? Lúc này người tốt nhất là nên dùng vẻ mặt nghiêm nghị cầm lấy tay ta thề son sắt: ‘Ta cam đoan, người cứ yên tâm mà đi đi ~’ hoặc là ‘ta còn hân còn, ta mất mạng hân vong’ linh tinh cho có khí thế chứ!”.

“Ngươi... còn lăm lờ nữa đi?” =_####

Siêu Siêu giương tay vỗ một cái lên mông ngựa, con quân mã liền mang lấy tôi nhảy vèo ra ngoài!

“Mẫn Mẫn, đi sớm về sớm nhé...”.

Anh Siêu đứng đó, giơ tay nhìn về phía quân mã chạy đi có chút đau lòng... Ánh sáng mặt trời đang từ từ lóe lên, thân ảnh nho nhỏ của Mẫn Mẫn lung lay yếu ớt trên con ngựa bu ru hân, ngọn gió cuồng liệt từ phía xa, mang theo tiếng thét chói tai đứt quãng của Mẫn Mẫn:

“Siêu Siêu ~~~~ ta quên mang bản đồ rồi ~~~~~”.

Con ngựa này không hổ là quân mã, con ngựa dịu dàng mà trước đây tôi cười cấn bản không thể nào sánh bằng được, lúc chạy như không có gì cản trở!! Hai canh giờ sau đại gia nó chạy mệt, bắt đầu đi dạo gặm cỏ, bị lắc đến nổi ngũ tạng lục phủ như lệch hết tôi giống như một miếng giẻ lau từ từ trượt từ trên lưng ngựa xuống...

“Ặc... Ơe ~~~~~”.

Con ngựa phì phì mũi, dùng cái mông đưa về phía tôi khinh bỉ, đi qua kia ăn cỏ”.

“Đi đâu thế... ội đó! Ặc! Ơe ~~~~~”.

Nhưng trên thực tế, phá mã (*) còn hung ác hơn tôi nhiều, bởi vì người tôi chỉ lo chạy đi...

(*Phá mã: con ngựa hư hỏng, xấu xa)

Hai canh giờ sau, thâm kịch lại lặp lại...

Lúc trời sắp tối, tôi sắp ói ra mật hai đôi mắt xanh đen người không ra người quỷ không ra quỷ đi theo phía sau mã lão đại vào một cái son động để nghỉ ngơi và hồi phục...

“Mã, mã huynh, mã lão đại! Ngài ngựa sét đánh vô song đẹp trai nhất vũ trụ!!”.

Phá mã vừa lòng ngập phì mũi, được rồi, chắc là thích cái danh cuối cùng rồi.

“Hôm nay nhìn ngươi chạy high như vậy, mà người ~ có biết quân doanh của Đại hồ ly nằm ở đâu không đó?”.

Phá mã lắc lắc đầu, mái bờm run lên.

Tôi rất cục nỏi giận! “Không biết mà sao lại đi chạy lung tung thế hả?! A?!”

Phá mã nâng chân lên cao...

“Không, gì nhì, ngài ngựa sét đánh vô song đẹp trai nhất vũ trụ, ý của ta là, hai ta nên từ từ thương lượng xem nên đi hướng nào cái đã ~ hi hi hi...”.

Phá mã nhìn dáng vẻ nịnh nọt của tôi, vừa lòng để chân xuống.

“Áy! Ta có cách rồi, đến đây, chỗ ta có một cái vòng tay do Đại hồ ly tặng, ngươi xem ngươi xem”.

Phá mã ngửi ngửi.

“Nhớ chưa? Đi! Chúng ta đi tìm Đại hồ ly!”.

Mẫn Mẫn, thông thường động vật có kỹ năng này không phải là chó sao? =_#####

Trong son động bỗng nhiên truyền đến một tiếng động! Tôi sợ tới mức cả người cứng đờ! Chẳng lẽ là... có gấu sao?.

Nhớ lúc trước từng xem một câu truyện cười, có người nói muốn biết ở bên trong son động có gấu hay không, chỉ cần đứng ở cửa động ném một tảng đá vào trong, nếu nghe thấy tiếng “ngao ~”, ở trong đó đấy!.

Nhìn sang sắc mặt của phá mã, tôi cảm lấy một hòn đá nhỏ, ném thẳng vào trong!

“A!”.

A?

Lại lấy thêm một hòn đá lớn hơn một chút, ném vào bên trong tiếp!

“A!”.

A?

Cầm một hòn đá thật lớn run run rẩy rẩy trên tay, đang định ném vào trong. Lòng Trắng xanh mặt hung hăng dẫn một đám hắc y thuộc hạ đi từ bên trong ra ~~~~!!.

Khuôn mặt chốc lát liền tái đi!

Oan gia ngõ hẹp a a a a a ! ! !

Trên mặt cái người tên Lão Tam u một cục, đầy sát khí đang xoa xoa đầu... ủa... chắc là không phải... cái người ô vớ à kia chứ...

Khuôn mặt của Lòng Trắng âm u nghiêm mặt nhìn tôi đang lơ lơ cao hòn đá...

“Cô kia... cô muốn làm gì?”.

“A aaaaaa!!!! Ôi mẹ ơi.....!!!!!!!!!!!!”.

Quảng tảng đá đi tôi quay đầu tìm đường bỏ chạy!! Còn chưa kịp ra tới cửa động đã bị một bàn tay như vuốt sặc tùm lầy bả vai lôi về trước mặt Lòng Trắng! Lòng Trắng bước sang, nhìn chăm chăm tôi nói:

“Cô có ý gì thế? Nhìn ta giống quỷ lắm sao”.

Ừ là quỷ đó! Là ai nói “Đừng để cho ta gặp lại các ngươi, nếu không tuyệt đối sẽ khiến cho các ngươi ngại vì chết quá chậm thôi” chứ hả!! Bây giờ tôi cũng chưa muốn chết, cũng không thể chết được, sao lại xúi quẩy như vậy! Chui vào sơn động mà cũng gặp phải hắn!

Trên mặt còn phải cười cợt để lấy lòng,

“Làm sao... làm sao giống quỷ được cơ chứ? Nhìn ngài sao đẹp bằng quỷ được!

Tôi phi! Thật muốn vả vào miệng mình!

“Không không phải, ý ta là, có quỷ nào mà đẹp được bằng ngài!”.

Phi phi! Tôi thật muốn cắn đứt đầu lưỡi mình luôn cho rồi!

“Ta ta ... Ta, ý ta nói là nhìn ngài đương nhiên khó coi hơn quỷ nhiều!!! Ha ha ha ha... ha...”.

...

Cả một đám mặc đồ đen đều trầm mặc, phá mã nhìn tôi như thương hại...

“Đủ rồi!”. Lòng Trắng nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ, hung ác trừng mắt tôi, “Thật chưa thấy người nào mà chọc ta giận đến vậy!”.

“A...”. Tôi cũng không dám nói tiếp nữa, sợ cái miệng là thốt lên cái gì không nên nói.

“Lão đại, nếu đã gặp được rồi, thì mau giết ả đi!”. Lại là cái giọng lạnh lùng như muốn giết người! Vương bát đản, ta với người không oán không thù, sao ngươi cứ năm lần bảy lượt muốn giết chết ta thế hả! Không phải chỉ lỡ ném đá trúng người thôi sao? Làm sao ta biết người đang trốn bên trong?!

“Lão đại, ta thấy nàng rất thú vị, mềm nắn rắn buông, quá chân chó, còn có chút thông minh, không bằng giữ lại bên người làm trợ thủ”. Cái tên lão Tam lỗ mãng cười ha ha nói.

Ngươi đang mắng hay đang khen ta thế?

Lòng Trắng đứng lại, đi về phía phá mã, rất thành thạo vuốt mái bờm, vỗ vỗ mũi của nó. Các người xem xem cái đức hạnh của con phá mã kia kia! Gọi một tiếng thụ sùng nhục kinh, kêu một tiếng khom lưng uốn gối, còn đối với tôi thì kiêu ngạo không ai bì nổi?! Phá mã! Đồ con súc sinh thích bắt nạt kẻ yếu!

“Đúng thật là mềm nắn rắn buông, rất chân chó, đến ngay cả con ngựa cũng có thể bị ngươi lấy lòng, ngươi gọi nó là gì?”. Lòng Trắng dửng dưng nhìn từ trên cao xuống hỏi.

“Ngài ngựa sét đánh vô song đẹp trai nhất vũ trụ ~ há há ~”, một tiếng cười ha hả thay tôi đáp, âm thanh này, là của lão Tứ hay lão Ngũ gì đó?

“Thôi thì thế nào, nếu hôm nay cô có thể khiến ta vui, ta sẽ thả bạn cô, thế nào?”. Lòng Trắng ngồi xổm xuống trước mặt tôi như cười nghiêng ngả.

Nói đùa à?! Lấy lòng người?! Bà đây cũng có khí tiết đó!! Tôi cúi đầu, ngồi dưới đất, không hé răng.

“Được rồi”, Long Trắng ra vẻ như bắt đắc đi lăm đứng dậy, “Lão ngu, giao cho ngươi đó”.

Một tên lạnh lùng vừa rút đao vừa đi tới...

Tôi túm lấy quần của Long Trắng

“Nói phải giữ lời đó?”

“Cô nghĩ ta là ai hả?”. Long Trắng cười có vẻ kêu ngoạc đắc ý.

Được rồi, có ai nói cho tôi biết, tình huống hiện tại là sao đây...

Một đám mã tặc mặc trường bào màu đen giết người như ma ngồi thành hình tròn quanh một đống lửa, Long Trắng ngồi ở trên, tôi bị sắp ngồi kế bên hắn, tất cả mọi người đều nhìn về phía này, chờ động tác của tôi.

“Được rồi!”. Tôi chỉnh chu lại quần áo, ngồi nghiêm chỉnh, nhìn Long Trắng nghiêm chỉnh nói: “Ok... Bây giờ ta sẽ bắt đầu lấy lòng ngươi!”.

Chúng mã tặc: “...”.

Long Trắng lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi không nhìn ánh mắt của hắn, “Trước hết, nguyên nhân gây nên chuyện này là vì ngươi nghe thấy ta cung kính gọi con phá... ấy, ngựa yêu quý của ta là “Ngài ngựa sét đánh vô song đẹp trai nhất vũ trụ”, nên ngươi mới ghen tị”.

Long Trắng: “Ta không có”.

Mẫn Mẫn: “Ngươi đừng có ngại, ta không có ý cười nhạo ngươi đâu”.

Long Trắng: “Ta không có”.

Mẫn Mẫn: “Bỏ qua đi, không cần giải thích, giải thích chẳng khác nào che giấu. Vì để trấn an tâm hồn bị tổn thương của ngươi, ta quyết định cũng sẽ đặt cho ngươi một cái tên xưng, gọi là... “Long Trắng sét đánh vô song đẹp trai nhất vũ trụ”, ngươi thấy thế nào?”.

Chúng mã tặc: “.....=□=.....”.

Long Trắng: “Ta giết cô...”.

Hắn nổi giận.

Phương pháp dùng tên xưng để lấy lòng, thất bại.

Chúng mã tặc bắt tôi vài con chim trĩ nướng ăn, trong sơn động nhất thời mùi bốn phía.

Tôi ra vẻ tội nghiệp nhìn Long Trắng đang không chút để ý ăn chân gà, nước miếng chảy a chảy a... Tôi ối hết cả một ngày, trong dạ dày trống rỗng, đói sắp điên được! Hu hu ~~~~ chân gà...

“Này”.

Một cái đùi gà từ trên trời rớt xuống!!

Tôi vui mừng nhận lấy cái đùi gà trước mặt, ngẩng đầu nhìn thiên sứ mang đùi gà tới – Lão Tứ cười hi hi nhìn tôi, “Mau ăn đi”.

Nhất thời tôi không khỏi lộ nét mừng rỡ, “Hu... Huynh thật là tốt ~~~~~”.

Long Trắng trừng tôi.

Tôi cầm cái đùi gà thờ dài: “Ta biết, ta hiểu, cái đùi gà này tất nhiên là để dành hiếu kính cho lão đại ngài. Nhưng mà, thứ nhất, nếu là đói đến ngất xỉu, sẽ không có cách tiếp tục lấy lòng ngài. Thứ hai, đối với lễ vật mà người khác tặng, không dùng làm gì mà trực tiếp đưa qua tay cho người khác thì rất là mất lịch sự. Cho nên, để ta cắn một miếng đã ~~~”.

Nói xong tranh thủ lúc Long Trắng chưa phản ứng kịp hưng hăng ngọam một miếng to! Tiếp đó run rẩy cầm cái đùi gà thiếu mất một chỗ có hình dấu răng không đồng đều đặt vào tay Long Trắng.

Chúng mã tặc: “.....=□=.....”.

“Bịch”. Đùi gà bị đánh bay!

“Phí phạm quá!”. Tôi theo cái đùi gà nhào ra ngoài!

“Phốc!”. Gân xanh trên trán Long Trắng như có tiếng nứt toác.

Hắn lại giận nữa.

Phương pháp dùng mỹ thực lấy lòng, thất bại.

Sau khi ăn xong.

Tôi lấy cái gói nhỏ ở trong ngực, mở ra, đưa cho Long Trắng.

Long Trắng: “Đây là thứ gì?”.

“Kẹo mạch nha, ngọt lắm đây”. Tôi cầm lấy một miếng, rồi đưa vào miệng, vừa nheo nheo mắt ngọt ngào vừa cười xinh đẹp nhìn Long Trắng, để tăng thêm độ tin cậy.

Kỳ thật cái này không phải kẹo mạch nha, mà là một vị thuốc đông y, mọi người thường phơi cho thật khô rồi dùng để thông họng, nhưng hương vị rất giống, cho nên đã bị tôi đặt tên là kẹo mạch nha.

(Theo mình biết vị thuốc này tên là cam thảo, vị ngọt, có tác dụng thông họng, vấn đề ở đây là chị nói nhiều lắm sao mà phải mang theo bên mình thế).

Long Trắng nhìn tôi chằm chằm, do dự một hồi, cầm lấy một mảnh, cẩn thận tỉ mỉ.

“Lão đại, coi chừng có độc”. Tên sát nhân vô cùng lảng xẹt bởi một câu.

“Cho nàng cũng không dám làm”. Long Trắng có vẻ không sợ mà ném kẹo mạch nha vào trong miệng.

“Có ngon không?”. Tôi khàn trưng hỏi.

“... Rất ngọt”.

“Thật sao? Thật sao?”. Tôi cao hứng quơ tay múa chân nói, “Ta đã bảo là ngon mà, con phá mã kia cũng rất thích ăn! Dọc đường đi ta phải dùng kẹo này để hầu hạ nó, nó mới chịu bằng lòng chờ ta đi cả ngày”.

A, Long Trắng đen mặt.

Chúng mã tặc: “...”.

Long Trắng, gân xanh hiện rõ: “Đi ra ngoài”.

“Hà?”.

Long Trắng, nghiêng răng nghiêng lợi túm lấy tôi ném ra ngoài!

“Nếu đã vậy, ngươi liền cho ta đi ra ngoài đút cho con phá mã của ngươi ăn nhé!”

Hắn lại giận tiếp.

Dùng kẹo lấy lòng, thất bại!

Mấy con ngựa tốt của bọn mã tặc tính thêm cả con ngựa xấu xa của tôi đều bị buộc trong rừng cây ngoài sơn động, một đám nhàn nhã gặm bãi cỏ xanh màu mỡ xung quanh.

Lấy ra hai miếng kẹo mạch nha đưa cho con phá mã, đầu lưỡi nó liếm mộ cái rồi nuốt vào, tiếp đó bắt đầu dùng cái mũi cọ vào tôi, tỏ vẻ còn muốn ăn thêm. Lại đưa cho nó hai miếng, không ngờ nó lại đưa kéo cho một con đại mã màu đen uy phong nhấm nháp! Giỏi cho cái thứ chân chó nịnh hót lấy lòng như ngươi!!

Ồ? Từ từ, sao tôi cứ cảm thấy lời này có chút chói tai.....

Con đại mã màu đen kia chắc hẳn cảm thấy ăn ngon lắm, liền đi tới chỗ tôi, cái mũi to ngửi trên ngửi dưới một chốc lát, bỗng nhiên cắn một phát vào cái hà bao tôi đeo trên thắt lưng đi! Tôi vội vã ra sức kéo về! Nó lại kéo đi! Một người một ngựa cứ vậy bày thế giằng co!

Trong lúc hăng hái chiến đấu, tôi bỗng nhiên sợ hãi phát hiện ra cái yên trên con hắc mã kia cực kỳ quen mắt, hình như là ngựa của Long Trắng! Á? Hắn ném mấy cái sọ trang trí đi đâu rồi....

Trong lúc sừng sốt, hà bao đã bị con hắc mã kia lấy mất!

“A! Trả cho ta! Đánh cướp a ~~~!!”

Trong son động.

Chúng mã tặc đang vây quanh bên bản đồ nghiên cứu.

Lông Trắng: “Sao lại thế này?”

Lão Tứ cười hi hi từ ngoài động tiến vào, “Hình như có người bị Dạ Dao của người cướp đồ ăn đó ~”

Lông Trắng hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Lão Tứ quan sát sắc mặt hắn một lát, cười nói: “Nếu Lão Đại ngày từ đầu có ý định thả cho nàng đi, cần gì phải phí sức khi dễ nàng một hồi chứ.”

Lông Trắng bình tĩnh không nói lời nào.

Lão Tứ chế nhạo cười nói: “Ta biết rồi, là do người thấy nàng vừa gặp người đã bỏ chạy thì trong lòng không thoải mái đúng không?”

Lông Trắng: “Không phải.”

Lão Tứ cười đến vui vẻ: “Người cứ mạnh miệng đi.”

Lão Tam cũng ồn ào lên tiếng: “Chỉ là nữ nhân thôi! Nếu Lão Đại thích thì mang theo nàng ta cũng không sao!”

Giọng nói già nua của Lão Nhị rốt cuộc cũng lên tiếng: “Xem tình hình bây giờ, dường như Lục hoàng tử cùng Tứ hoàng tử sẽ không thật sự giao chiến đâu, cũng ta cũng không cần thiết phải ở đây nữa. Nếu nhiệm vụ đã hoàn thành, dù sao cũng phải lên đường về tộc, mang theo nàng ta cũng không ngại.”

Lông Trắng chống tay lên bản đồ, lâm vào trầm tư.

Chúng mã tặc nghe nói nhiệm vụ đã chấm dứt phải về tộc, một đám đều thả lỏng, không khí nhất thời thoải mái vui vẻ lên rất nhiều.

“Lão Đại!” Lão Thập phụ trách canh phòng đi vào báo cáo.

“Sao vậy?”

“Tiểu nha đầu kia, chạy mất rồi.” Lão Thập mặt không chút thay đổi mà nói.

“Ừm. Đuổi theo bắt về.”

“Nàng khóc mà chạy mất.” Lão Thập mặt không chút thay đổi nói.

“Cái gì?”

“Là như vậy, lũ ngựa đều rất thích cái gì mà..... đường mạch nha của nàng, cướp ăn mất, còn liếm nàng nữa. Có điều hình như nàng không thích bị ngựa liếm, cho nên lập tức khóc mà chạy mất rồi.” Lão Thập mặt không chút thay đổi nói.

Chúng mã tặc: “.....=□=.....”

Trong phim ảnh nhân vật cùng với lũ ngựa, lũ chó, mấy động vật đó đầu lưỡi dài lại còn vui vẻ liếm mặt người, vui vẻ hòa thuận với bọn diễn viên nữ đều là gạt người! Trời ạ! Trên mặt đầy cả nước miếng có mùi có! Người bình thường khẳng định đều không chịu nổi!

Buồn bực ở bên dòng suối nhỏ rửa mặt rửa cổ rửa cánh tay, phá mã ở bên cạnh tôi chậm rì rì uống nước, lại vờn cái lưỡi vừa mềm vừa dài thuần thực uốn vào. Nhìn thấy nó cả người ướt sũng, lòng tôi lại một trận rét lạnh! Vóc nước lên rửa mạnh! Ngay cả tóc cũng gội sạch!

Ô ô ô ~~~~!! Tôi chán ghét cái loại động vật như ngựa này!!!!

“Cô cho rằng trốn tới đây là có thể nghỉ ngơi sao? Người là quá tự tin hay quá xem thường bọn ta?” Giọng nói của Lông Trắng từ phía sau truyền đến.

“Ta mới không thèm chạy trốn đâu, ta chỉ đang rửa mặt mà thôi.” Tôi mới không ngốc đến mức nghĩ rằng từ trong tay mấy tên cao thủ trình độ võ công ngang với Quá nhi cộng thêm tài cưỡi ngựa xuất thần nhập hóa mà chạy trốn đâu.

“Vậy trở về đi.” Lông Trắng nhìn tôi trèo lên ngựa.

Hai người song song cưỡi ngựa dưới ánh trăng chậm rãi mà đi.

“Dạ Dao cướp đồ của cô?” Lông Trắng vẫn đang yên lặng đột nhiên nói một câu.

“Dạ Dao?”

Lông Trắng chỉ chỉ con ngựa của mình.

“Ừ.” Tôi lập tức bày ra vẻ mặt tủi thân.

Có thể bắt đền không? Bắt cái tên chủ ngựa bồi thường! Dù sao bọn họ cũng không biết kẹo mạch nha là cái gì, tôi cũng không thể không được lừa bọn họ rằng một miếng một lượng hoàng kim chứ? Không không, dường như không đáng tin lắm, hay là nói một lượng bạc một miếng đi....(Lúc này không phải là lúc để phiền não vấn đề này đi?)”

“Còn thừa lại miếng nào không?” Lông Trắng ngồi trên lưng ngựa, mắt không nhìn đã nói.

“Hình như còn hai miếng ~”

Ta please ~ người muốn ăn thì phải biểu hiện một chút thành thật đi ~ Điểm này con ngựa của người còn dút khoát hơn người! Tôi đặc ý đào đạt lời cái hà bao tàn tạ ra, lấy ra một miếng ngậm trong miệng, còn miếng kia đưa cho Lông Trắng, nói năng mơ hồ không rõ: “Miếng này là của ta, này, miếng này là của người.”

Lông Trắng cũng không nhận lấy, chỉ như cười như không nhìn chăm chăm vào tôi vì rửa mặt gội đầu mà ướt sũng, ánh mắt màu vàng lưu động mà theo tôi thấy thì cứ như ánh mắt của cầm thú, bỗng nhiên cúi người xuống ăn luôn miếng kẹo trên tay tôi,

“Của ta đương nhiên là của ta.....”

Sau đó dưới ánh mắt khiếp sợ của tôi mà cúi sát xuống ngậm lấy miếng kẹo tôi đang ngậm!

“Mà của cô.....Cũng là của ta.”

Cuối cùng tên cầm thú này liếm liếm môi tôi nói: “Ừm, thật ngọt.”

Nó liếm tôi, hần cũng liếm tôi!

Đúng là ngựa nào chủ ấy!!

Lông Trắng lúc này cười đến anh tuấn tiêu sái, cười đến cảnh xuân sáng lạn, cười đến ánh sáng tươi đẹp bắn ra bốn phía, cười đến cảm thấy mỹ mãn, cười đến cứ như cầm thú a!

Bị chấn động, kinh hách, đủ loại đã kích thích tôi, lúc này tôi ngơ ngác mà nói một câu bất kể thế nào cũng không nên nói:

“Cái đó, bây giờ người đã vui vẻ rồi? Ta đây cũng đi được rồi?”

A a a ~~~~~

Dưới ánh trăng tròn tròn, Lông Trắng biến thân.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 38: Xông Vào Doanh Trại

Bị chấn động, kinh hách, đủ loại đã kích thích tôi, lúc này tôi ngơ ngác mà nói một câu bất kể thế nào cũng không nên nói:

“Cái đó, bây giờ người đã vui vẻ rồi? Ta đây cũng đi được rồi?”

A a a ~~~~~

Dưới ánh trăng tròn tròn, Lông Trắng biến thân.....

Lông Trắng không nói chuyện, đôi mắt lấp lánh bốn phía kia lập tức trở nên nghiêm túc, nhếch miệng cười âm trầm, lộ ra răng nanh tuyết trắng, sát khí ủa đến đập vào mặt.....Ánh trăng bị đám mây bay ngang qua kéo vào trong bụi cỏ cuồng bạo.....Tôi bỗng nhiên cảm thấy cái tên ngồi đối diện căn bản không phải là con người, mà chính là con thú to lớn hoang dã đi đêm a! Hơn nữa cực kỳ không may là nó đang ở tư thế vồ mồi.....

Động vật nhỏ yếu khi gặp phải nguy hiểm thì phản ứng đầu tiên là gì?

Trốn!

Tôi gần như là quyết định thật nhanh rồi kẹp bụng ngựa hoảng hốt chạy bừa ra ngoài!

Vừa không biết đường lại không biết mình đang ở đâu, chỉ đơn giản là nhắm chặt mắt lại rồi nắm chặt dây cương tùy cho con phá mã chạy đi! Bên tai từng trận cuồng phong gào thét! Tiếng vó ngựa phía sau ngày càng gần! Chỉ trong chớp mắt, Long Trắng đã cười Dạ Dao đuổi theo tôi! Càng tức giận hơn là toàn thân tôi căng thẳng một mõi đến mức cả cơ thể mõi nhừ, còn hân thì mặt không đỏ hơi thở không loạn, ngay cả lông mi cũng chưa động một chút, cực kỳ bình tĩnh song song bên tôi chạy như bay. Sau đó đưa tay kéo tôi lên lưng ngựa của hân! (Xin tưởng tượng ra tình huống đáng sợ hai cái xe máy đang song song chạy như bay thì đưa tay kéo cả một người qua.....)

“Chạy sao?” Hân đặt tôi nằm ngang trên lưng Dạ Dao, “Muốn chạy cũng phải có dáng vẻ chút chứ! Hôm nay cho cô biết cái gì gọi là chạy này!”

Tiếp đó hai chân kẹp bụng ngựa, Dạ Dao liền nhanh như chớp lao như chim ~~~~~!!!

“A a a a a~~~~~ Thả ta xuống~~~~~!!!!”

Đầu tôi chính là đang chốc ngược xuống yên ngựa đó! Trong nháy mắt máu toàn thân cứ như tắt nghẽn đại não, hô hấp khó khăn khiến lực phủ ngũ tạng cũng quay cuồng! Cảm giác như tròng mắt tôi cũng bị ứ máu sắp rơi xuống luôn rồi! Phóng chừng mắt tôi đã sưng lên như gan heo rồi! Trong lúc nhất thời ngoại trừ quơ hai tay đánh Dạ Dao cùng với lên tiếng kêu cứu ra thì tôi cái gì cũng quên hết!

“Cứu mạng a a a a~~~~~ Ta sẽ chảy máu não đó a a a a~~~~~ Tiểu não sẽ thủng đó! Đại não sẽ cứng ngắc đó! Não sẽ nổ tung đó! Sẽ thành người sống thực vật đó! Về già sẽ ngu ngốc đó!.....Ta, ta không thờ nổi~~~ Tròng mắt ta sắp rơi ra luôn rồi!! Sẽ chết đó! Ta sẽ chết đó a a a a!!!”

Ngày đó Long Trắng đáng chết nghe thấy tôi nói năng lộn xộn thì cất tiếng cười to, chạy đến mức vui vẻ! Tôi tức giận đến mức không kiêng nể gì nữa, cái gì khó nghe cũng mắng hết! Đem tổ tông mười tám đời kể cả đời chưa sinh ra cũng ân cần thăm hỏi một lượt! Cuối cùng ngay cả “Người con mẹ nó sớm muộn gì cũng bị xấu nữ đệ nhất thế giới tiền dâm hậu sát rồi dâm sát sát dâm dâm dâm dâm sát sát!!!” cũng phun ra.....

Cuối cùng tôi thật sự thờ không ra hơi, nằm bẹp trên lưng ngựa, nước mắt từng chuỗi từng chuỗi chảy xuống, Long trắng rốt cuộc cũng có lương tâm mà phát hiện ra, dừng ngựa lại kéo tôi lên, cười hỏi:

“Còn muốn chạy nữa không?”

Chạy! Đương nhiên muốn chạy! Không chạy để người ngược đãi à?!

“Ồ.....Không, không chạy.....” Tôi đáng thương lau nước mắt.

Long Trắng đối với câu trả lời của tôi rất vừa lòng, đưa tay giúp tôi lau lau nước mắt, thuận thế ôm tôi vào lòng, liền điều khiển ngựa bắt đầu trở về.

Chuyện đã thành thế này cho dù tôi có chỉ trích hân nói chuyện không giữ lời phóng chừng cũng không có tác dụng gì, Quá nhi ở bên đó còn đang chờ tôi, bất hạnh là tôi đã tiêu phí hơn phân nửa buổi tối ở đây cùng với họ rồi, giờ phút này dùng ‘lòng nóng như lửa đốt’ để hình dung tôi thật sự một chút cũng không khoa trương! Hơn nữa vừa rồi trên lưng ngựa lại bị tra tấn một hồi, bây giờ dạ dày cứ như dòi sông lấp bễ, quả thật muốn nôn ra cho thoáng khoái!

Đại khái là để ý thấy tôi không bình thường, Long Trắng ghim cương ngựa, cúi đầu hỏi tôi đang ở trong lòng: “Sao vậy?”

“Thật.....Thật muốn nôn, thả ta xuống đi.....”

Thấy sắc mặt tôi thật sự tái nhợt, từng trận nôn khan, sức Long Trắng ôm tôi cũng thả lỏng ra, mềm giọng nói:

“Kiên nhẫn một chút, ta mang cô đến một nơi rộng rãi nghỉ ngơi một chút.”

Thật không nghĩ tới vùng hoang sơn dã lĩnh này mà lại có một hồ nước lớn như vậy! Dưới ánh trăng trên mặt nước trong vắt là bóng cây lay động rất là động lòng người.....

Đáng tiếc bây giờ tôi hoàn toàn không có tâm trạng nào để thưởng thức. Long Trắng ôm tôi xuống ngựa, dựa lưng vào một thân cây. Dạ dày bốc lên vài lần, nhưng vẫn không ói ra được, tay chân cũng không còn chút sức lực, cảm giác càng thêm đè nén. Dứt khoát yêu cầu Long Trắng đưa tôi đến bên hồ hít thở không khí.

Ngồi ở trên tảng đá đầy rêu xanh trơn trượt, không khí nhẹ nhàng khoan khoái trên mặt nước khiến tôi thoải mái hơn. Đầu cũng nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, vì thế trong lòng bắt đầu nghĩ hết mọi cách có thể trốn đi. Vào lúc đang suy nghĩ đến đâu đâu, Long Trắng bỗng nhiên ở nơi buộc ngựa xa xa hô: “Tốt hơn nhiều rồi thì đi thôi.”

Tôi lòng không cam tình không nguyện chậm rì rì đứng lên, tiếc rằng rêu xanh rất trơn, tôi trượt chân một cái chớp mắt đã rơi xuống hồ! Bùm một tiếng bắn lên không ít bọt nước!

Kỳ thật có rơi xuống hồ cũng không sao, dù sao tôi cũng biết bơi. Nhưng hồ này cũng rất sâu, tôi không nhô đầu lên được. Mà nước này cũng khá sạch,

hơn nữa lại mát lạnh, ngâm mình bên trong thật ra cũng khá thoải mái. Cảm giác dòng nước lượn lờ chảy qua mái tóc, trong lúc nhất thời tính ham chơi nổi dậy, tay chân thuần thục bơi vài cái, bơi được một khoảng, lại nổi lên mặt nước.

Lại thấy Long Trắng đang lo lắng ngồi xổm trên bờ! Ánh trắng sáng ngời chiếu rõ ràng lên khuôn mặt đang cau mày lo lắng của hắn, không thể tưởng tượng được người này cũng có vẻ mặt thế này! Nghĩ đến vừa nãy hắn ném tôi lên lưng ngựa chịu tội, tôi nhất thời dấy lên lòng trả thù ác liệt! Giả vờ hoảng loạn đập nước vài cái, lớn giọng hét chói tai cứu mạng.

Về mặt hắn nhìn thấy tôi nổi lên mặt nước vừa mới thả lỏng ra lại nhất thời trở nên khẩn trương, rút trường tiên bên hông ra, ném đến mặt nước gần tôi, “Bắt lấy roi, ta kéo cô lên!”

Tôi cố ý đập roi ra xa, hắn thử vài lần, lại thất bại dưới sự giả vờ không cô ý của tôi. Mắt thấy tôi cách bờ ngày càng xa, đã vượt qua phạm vi roi có thể đến, mặt mày Long Trắng nhăn căng chặt! Tôi lập tức nắm lấy thời cơ vùng vẫy chìm xuống!

Nhảy xuống đi nhảy xuống đi! Hôm nay ta không giãy vờ khiến người ướt sũng thì ta không phải họ Triệu!

Quả nhiên, mặt nước xao động, một bóng đen dần dần tiến đến bên này, ủa? Động tác của người này sao cứng ngắt vậy! Thậm chí có chút hoảng loạn.....Không phải là....Một dự cảm không tốt dâng lên, nghe người ta nói bọn họ là dân tộc du mục phương bắc, đừng nói vừa khéo lại là vịt cạn chứ?

Long Trắng thật vất vả mới đến được bên tôi, rõ ràng chính mình đã bơi không tốt rồi, còn cố gắng túm chặt tôi về nữa, quả nhiên, không bơi được mấy thước đã dần dần chìm xuống. Bỗng nhiên một sức mạnh kinh người thúc mạnh tôi tiến tới vài thước trong nước! Tôi không khỏi ngậy cả người.....

Cái tên này, trước khi chìm xuống còn dùng chương lực đẩy tôi một cái? Đờ đẫn một hồi rồi chậm rãi quay đầu lại nhìn, Long Trắng đã chìm xuống, sợi tóc màu bạc xinh đẹp ở trong nước như ẩn như hiện.....

Đi thôi, lúc này là thời cơ tốt để chạy trốn! Bỏ qua lần này thì không còn cơ hội nữa đâu! Quá nhi còn đang chờ tôi đấy!

Nhưng mà, cái tên này tuy rằng bá đạo lại đáng ghét, nhưng dù sao cũng vì cứu tôi mới nhảy xuống! Trơ mắt thấy chết mà không cứu, tôi làm không được.....Nhưng mà.....

A~~~~~ Kệ nó đi!

Tôi ở trong nước linh hoạt quay người lại, bơi về phía mái tóc màu bạc kia.....

Hai người tình bì lực tấn ướt sũng nằm bên hồ, ngực tôi phập phồng kịch liệt, hai mắt nhìn lên bầu trời đêm, cứ thờ dốt rồi hồi hận. Xong rồi, lần này tự tay mình hủy đi cơ hội tốt để chạy trốn rồi.....

“Cô tên gì?” Long Trắng bỗng nhiên khàn giọng hỏi.

Vốn nghĩ cứ tùy tiện nói cho hắn cái tên giả Tiểu Bạch linh tinh gì đó, nhưng khi nhìn thẳng vào con người trong suốt lấp lánh của hắn, lời nói dối đến bên miệng liền biến thành nói thật: “Ta tên là....Triệu Mẫn Mẫn.” Ngẫm lại thấy không cam lòng, nên nói thêm một câu,

“Đến ta hỏi, người tên là gì?”

“Ta tên là Loạn, là Vương của Truy Phong tộc.”

“.....Loạn?” Tên hay ghê.....Mà sao chỉ có một từ?

Long Trắng ngồi dậy, nghiêm túc nhìn tôi: “Triệu Mẫn Mẫn, cô cứu ta một mạng, có ân với ta. Truy Phong tộc chúng ta có ân tất báo, cô có yêu cầu gì không?”

Không thể tưởng được nhất thời mềm lòng cứu hắn một mạng lại có ưu đãi cỡ này! Tôi vội vã xin được đi, “Ta....Ta chỉ hy vọng các người thả ta.”

Trong mắt hắn hiện lên một chút thất vọng, thân nhiên nói: “Cô không muốn ở lại, chúng tôi dĩ nhiên sẽ thả đi. Đây không tính là yêu cầu.”

“Như vậy đi, về sau nếu có duyên gặp lại, người phải đáp ứng giúp ta đấy.”

“.....Được.”

“Không tin. Có cái gì làm tin vật không?” Tôi không sợ chết nháy mắt gian tà từ trên xuống dưới nhìn Long Trắng vừa thấy đã biết ngay là kẻ có tiền.

Căn cứ vào định luật chung khi xuyên không, vào lúc thế này bên nam sẽ lấy một miếng ngọc bội lớn, hoặc một chiếc vòng cổ vô giá, hoặc một cái lệnh bài có thể hiệu lệnh tứ phương, ít nhất cũng phải là chủy thủ tinh xảo gì đấy, nói tóm lại thứ có thể lấy ra trong thời khắc mấu chốt thế này rất là dọa người, trong lúc khốn cùng tuyệt vọng có thể đem cái thứ đó đi hiệu cảm đồ đổi bạc cũng tất tốt.

“Tin vật? Được ~”

Long Trắng tà tà cười, xoay người lại đè tôi xuống!

“Ngươi làm gì đó?! A! Buông tay! Phi lễ nha!! Đừng kéo quần áo ta! A! A a a a a a !!!!! Ngươi cần ta?!!”

Cùng với tiếng hét thê thảm chói tai, trên cái vai nhỏ không tỳ vết của tôi đã bị Long Trắng đắc ý đào dạt để lại một loạt dấu răng!

Xong việc, tên cầm thú này liếm liếm răng nanh nói:

“Được rồi, nhìn thấy cái này ta sẽ biết ngay là cô.”

Hắn cố ý! Hắn là cố ý! Hắn nhất định ghi hận chuyện lần đầu tiên tôi gặp hắn đã cắn hắn chảy máu loang lổ!! Cái tên khốn bưng dạ hẹp hòi có cừu tất báo này!!!

Tôi che cái bả vai máu chảy ròng ròng đáng vẻ như đứa trẻ bị chà đạp nước mắt lưng tròng cảm tức nhìn hắn!

“Đi thôi. Nếu cô còn lộ ra cái vẻ mặt này, thì đừng nghĩ tới chuyện chạy nữa.” Tên cầm thú kia sờ sờ mặt tôi, trong mắt có ánh sáng không rõ chột lóc lên.

Tôi vô cùng lưu loát bò lên lưng con phá mã cười nó tung bụi mà đi! Sợ hắn bỗng nhiên đổi ý định đuổi theo!

“Chúng ta nhất định sẽ gặp lại, Triệu Mẫn Mẫn.”

Khoanh chân ngồi dưới đất, đôi mắt màu vàng của Loạn ở phía sau cánh tay lóc lên ánh sáng sắc bén.

Mất hồi lâu thay quần áo, ăn chút lương khô, nghỉ ngơi trong chốc lát, trời đã sáng.

Dọc đường hỏi thăm, vào lúc giữa trưa đã đến được Nhân thành.

Cả một ngày này, tôi phơi nắng đến mức choáng vàng cả người hết sức, chỉ mong tới chỗ của Đại hồ ly có thể ăn uống nghỉ ngơi chốc lát, nào biết mới đến ngoài quân doanh đã bị ngăn lại!

“Cô cho đây là đâu?! Người không có chức vụ thì không được vào!” Cái tên binh lính đen như cục than kia thô bạo đẩy tôi ra ngoài!

“Ta muốn gặp Tứ điện hạ!”

“Tứ điện hạ là người ngươi muốn gặp là gặp sao? Ngươi là ai?” Bị hắn dùng lực đẩy một cái, trượt chân một phát đặt mông ngồi trên đất! Cục đã nằm trên đất va vào khiến tôi đau điếng!

Nhìn thấy tên cầu nô tài kia đáng vẻ lỗ mũi hướng lên trời như chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng khiến tôi không kiềm được tức giận, “Ta là Triệu Mẫn Mẫn! Ngươi đi thông báo một tiếng cho Tứ điện hạ, hắn nhất định sẽ tới gặp ta!”

“Hừ!” Cầu nô tài kia khinh thường cười nhạt, “Ngươi nói ngươi là Triệu Mẫn Mẫn thì lão tử phải thông báo cho ngươi à? Vậy ngày mai Trương Mẫn Mẫn đến ngày mốt Lí Mẫn Mẫn đến, lão tử phải đi thông báo cho từng người không phải là mệ chết lão tử à!”

“Nhưng mà, chức trách của ngươi không phải là đi thông báo sao?” Tôi bất mãn than thở.

Cầu nô tài kia đánh giá trên dưới cái áo vải dơ bẩn rách tung tóe của tôi, “Việc của lão tử là thông báo công văn, thông báo quân lệnh, thông báo có bạc đưa tới! Ngươi có cái gì? Hả? Lão tử không báo cho ngươi đấy! Ngươi có thể làm gì?”

“Làm gì à...” Tôi nhẹ giọng nói, từ mặt đất đứng lên, bắt đầu đi phui phui bụi dính trên người, nhẹ nhàng cười với tên tay sai kia, “Ta có thể làm gì đây? Đành phải... mạnh mẽ xông vào thôi!” Lời còn chưa dứt, tôi liền một cước đá vào hông hắn, tay trái chế trụ cổ hắn, tay phải rút bội đao của hắn ra! hai tiểu binh xung quanh còn chưa phản ứng kịp đã bị tôi dùng sống đao một trái một phải đập đến hôn mê!

Việc xảy ra đột ngột, binh lính cấp thấp cũng không phải đối thủ của tôi, huống hồ tôi uy hiếp tên tay sai kia nên đối phương lại sợ ném chuột vỡ đồ, nên tôi một đường chém giết vào doanh trại! Rốt cuộc cũng bị bọn binh lính vây quanh! Phía đối diện có một tiếng rống to truyền đến, một tên lĩnh quân cầm trường thương vọt tới chỗ tôi! Đây tên cầu nô tài ra phía trước, tên lĩnh quân kia sừng sốt, cây thương quét ngang, đẩy hắn sang một bên. Tôi bày hai tay ra, làm ra vẻ lương dân không chống cự, miễn cưỡng nói: “Ta đầu hàng ~”

Lúc này không chỉ cái tên lĩnh quân kia, ngay cả đám binh lính xung quanh cũng sừng sốt!

Ngoan ngoãn để bọn họ trói lại, tên lĩnh quân cầm trường thương kia hỏi rõ sự việc xong liền ném tôi vào quân lao, tìm một nơi sạch sẽ ngồi xuống, tôi bắt đầu nhàn nhã nhắm mắt dưỡng thần.

Vốn không trông cậy chỉ dựa vào võ công của tôi mà có thể xông vào quân doanh thành công, mục đích chính chỉ là gây náo loạn thôi. Chỉ cần Đại hồ ly biết tôi đang ở đây, thì coi như xong việc rồi.

Trong đại trường quân doanh.

Hai bên có tám gã tướng quân đang đứng, mỗi người vẻ mặt hoặc ngưng trọng hoặc lo lắng. Trong lều có một cái đăng long án bốn chân, đầy đủ văn

phòng tứ bảo, Tứ điện hạ một thân hoa phục, trầm ổn ngồi đó, mặt không chút thay đổi nhìn bức họa trên cuốn sổ.

“Điện hạ!” Rốt cuộc Hàn lão tướng quân có tính kiêu chể cao cũng không nhịn được, dẫn đầu mở miệng khuyên can: “Bây giờ phản quân đã chiếm lĩnh mười bốn thành từ Đông Đài đến Tây Đài, binh lực phân tán nghiêm trọng, chính là cơ hội để quân ta tấn công quy mô! Lão thần biết Điện hạ niệm tình thù tặc mà chậm chạp không chịu hành động, nhưng thời cơ đã đến, đối mặt với quân địch thì không thể nương tay! Nếu không sao còn mặt mũi nào gặp mặt Thánh thượng!”

Tứ điện hạ vẫn không ngừng tay, chậm rãi nói: “hàn tướng quân không hổ là trung thần hai triều.” Trong ánh mắt nhỏ hẹp là hàn quang ẩn ẩn lưu động, “Đáng tiếc, lòng trung thành dùng sai chỗ rồi.”

Hàn lão tướng quân sùng sốt, không biết chủ từ nói vậy là sao? Đang lúc không biết trả lời thế nào, chợt nghe ngoài doanh trại náo loạn ầm ỉ! Chúng tướng hai mặt nhìn nhau, nhưng thấy Tứ điện hạ đầu cũng không nâng lên, nên không ai dám lăm miệng. Không bao lâu, một tên phó tướng nhấc rèm lên đi vào trong trướng, giao trướng thượng cho thủ vệ ở cửa, rồi quỳ một gối xuống đất lạy,

“Nhiếp phó tướng tham kiến!”

Tứ điện hạ vẫn khép mắt lại như trước chậm rãi hỏi: “Chuyện gì?”

“Vừa có một người xông vào doanh trại! Đã bị hạ quan nhốt vào trong quân lao. Thịnh chí thị của điện hạ.”

“Có hỏi hần là ai không?”

“Là một người nữ, tên Triệu Mẫn Mẫn.” Nhiếp phó tướng cúi đầu thành thật đáp.

Bốp!

Cán bút bằng ngọc dương chi rơi xuống trên án vang lên tiếng kêu kinh động đến mọi người! Nhiếp phó tướng kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy Tứ điện hạ ngẩn người tại chỗ, trên sổ là một vết mực, trên mặt điện hạ là vẻ khó có thể tin cùng với Sự vui sướng?

Trong lòng chúng tướng kinh ngạc, không khỏi âm thầm suy đoán, người xông vào quân doanh này là ai, có thể Tứ điện hạ luôn luôn gọn sóng không sợ hãi nay lại thất thố đến thế?

Không đợi Nhiếp phó tướng đoán ra, gió to quất vào mặt, Tứ điện hạ đã nhanh chóng vọt tới trước mặt hần, nắm lấy áo hần trầm giọng quát: “Nàng ấy đang ở đâu? Lập tức đưa ta đi!”

“ỒỒ trong quân lao.....” Bị vẻ khản trương của Tứ điện hạ làm cứng ngắc, Nhiếp phó tướng cuống quýt theo hần lao ra doanh trướng. Dọc theo đường đi Điện hạ lớn tiếng truy vấn chân tướng sự việc, Nhiếp phó tướng nom nớp sợ hãi nhất nhất trả lời. Khi nói đến Mẫn Mẫn bị vây kín trong quân doanh rồi bị bắt đi, Tứ điện hạ bỗng nhiên xoay người cả giận nói: “Các người là nàng bị thương?”

Hoàng tử là khí thế ra sao? Nhiếp phó tướng sợ tới mức thiếu chút nữa quỳ xuống, vội vàng lên tiếng biện bạch: “Không có không có! Chúng ta một sợi lông cũng chưa tổn thương tới nàng! Là nàng ta tự động đầu hàng, lông tóc vô thương, lông tóc vô thương!”

Trong quân lao.

Quả nhiên, theo tiếng bước chân dồn dập hỗn loạn, cửa lao mở rộng ra! Thân ảnh ngược sáng mảnh khảnh lộng lẫy của Đại hồ ly đứng cách đó không xa.

“MẫnMẫn?” Thanh âm Đại hồ ly nghe như kích động lại khó có thể tin được.

“Ô, này ~” Tôi không đứng đắn cười đưa hai ngón tay đặt ở trước trán coi như làm lễ với hần, “Gặp được người đúng là không dễ dàng....A?”

Không đợi tôi nói xong, hần liền ba bước cũng thành hai bước vọt tới ôm tôi vào lòng! Hần ôm chặt đến mức như muốn dung hòa tôi vào trong xương cốt của hần!

“Đúng là Mẫn Mẫn rồi! Thật tốt quá....Nàng còn sống.....”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 39: Chuyển Biến

Không đợi tôi nói xong, hần liền ba bước cũng thành hai bước vọt tới ôm tôi vào lòng! Hần ôm chặt đến mức như muốn dung hòa tôi vào trong xương cốt của hần!

“Đúng là Mẫn Mẫn rồi! Thật tốt quá....Nàng còn sống.....”

“Ta....Ta còn sống mà....Người đừng có lắc nữa.....Chặt quá, ta, ta rõ ràng sống rất tốt mà!” Giây giụa khỏi vòng tay của Đại hồ ly kéo dài hơi tàn, tôi đã không thờ nổi cộng thêm tinh thần cùng thể lực đều chịu tra tấn dưới ánh mắt của mọi người....

Lòng ngực Đại hồ ly nhẹ nhàng chấn động, giống như đang cười, chờ khi hần buông tay ra tôi ngẩng đầu lên, tên đó lại khôi phục bộ mặt lạnh như quân bài vạn năm không đổi. Lui về phía sau từng bước, Đại hồ ly cẩn thận đánh giá tôi nói:

“Trình thám báo đoàn xe của Lạc vương bị tập kích, các người rơi xuống vách núi, ta còn nghĩ...Làm sao nàng....”

“Khoan nói việc này đã!” Vội vàng ngắt lời hần, tôi túm tay áo hần đi ra ngoài, “Quá nhi trúng độc, ta tới lấy thuốc giải! Nhanh lên! Siêu Siêu ở bên đó không chống đỡ được vài ngày đâu! Chậm sẽ không kịp...”

Trở tay giữ cổ tay tôi lại, Đại hồ ly không cần tốn nhiều công sức đã túm tôi lại bên cạnh hần, “Khoan nói việc đó đã, trước tiên nàng nói cho ta biết, làm sao nàng tới đây được?”

Tôi nhìn hần, một hồi lâu không gặp, dường như hần cũng tiêu tụy đi không ít, là vì chiến tranh sao? Hay là vì chuyện gì khác? Hai gò má gầy đi, ánh mắt dài nhò sâu không thấy đáy. Chỉ có khắp người tràn ngập quý khí và uy nghiêm bức người như trước. Do dự một chút, tôi thành thật trả lời:

“Ta....Từ Tây Đài thành tới.”

Chúng tướng đang chờ ngoài cửa lao xông cả lên. Trên mặt Đại hồ ly vẫn không có vẻ gì, còn gọi hai tên sai vặt tới dẫn tôi xuống tắm rửa nghỉ ngơi. Nhưng bây giờ tôi nào có tâm tình nghỉ ngơi?!

“Không cần! Ta không đi! Lúc nào mới đi đây! Quá nhi sắp chết rồi! Ta không muốn! Buông ra! Tắm cái gì mà tắm...Nghỉ ngơi gì chứ?!” Hai tên sai vặt phòng chừng cũng là gia đình lão luyện, hai ba cái đã giữ chặt tôi lại!

“Nàng ngoan ngoãn nghe lời đi, thuốc giải thì ta sẽ phái người đưa tới, về phần chuyện khác, chúng ta bàn bạc kỹ hơn.” Đại hồ ly vẫn vững như Thái sơn! Đương nhiên vì người trúng độc không phải là hần rồi! Tôi tức giận đến mức muốn chửi ầm lên, Đại hồ ly liền tao nhã vươn tay lên, chỉ một phát đã che kín lại miệng tôi, một cái tay khác lại nhìn như dịu dàng mà mà vỗ vỗ đầu tôi, nhẹ giọng nói:

“Tiểu Đào đang ở trong doanh, đi xem nàng ấy đi.”

Trong nháy mắt tôi đã hết giấy giụa!

Trong mắt những người khác, những lời nói của hần như là thân thiết bảo tôi đi thăm cố nhân. Nhưng người biết rõ chuyện tình nghe thấy, lại tràn ngập uy hiếp.

Tôi thành thành thật thật để hai tên sai vặt kia dẫn đi...

Tôi đã biết tài sản quốc gia Trung quốc hàng năm vì sao lại tổn hết ba trăm triệu rồi! Ngày thường thì xa xỉ lãng phí xa hoa phô trương cũng thôi đi, nhưng đây là lúc hành quân đây! Tầm trưởng của Đại hồ ly to gấp ba lần doanh trưởng khác, trong trưởng còn có một hồ nước nóng! Một hàng cung nữ ở bên cạnh đang bận rộn làm cái gì đó không biết nữa? Ngâm mình trong nước suối trắng mịn ấm áp, tôi sắp bị mấy cánh hoa chôn vùi luôn rồi! Bất mãn bĩu môi, lập tức đã bị Tiểu Đào bắt gặp! Trên trán bị búng nhẹ một cái, Tiểu Đào gắt giọng:

“Mẫn Mẫn đại tiểu thư của ta ơi, cô còn gì để bất mãn đây? Ngọc dịch trì này là thứ Điện hạ yêu thích, ngay cả Tề Văn quý phi cũng không được phép vào, nhưng còn cô, lại là người đầu tiên được hưởng đấy. Đầu bếp bên ngoài cũng phân phó xuống, phòng chừng hôm nay toàn phục vụ mấy món mà cô thích thôi! Cô lại còn bĩu môi!”

“Tiểu Đào đại tiểu thư của ta ơi, cô chính là điển hình cho mấy đồng chí cách mạng lập trường không kiên định đấy, bị cái tên Đại hồ ly theo Tàu Tư phái (*) kia đeo cái bộ mặt giả nhân giả nghĩa mê hoặc rồi sao! Một chút đồ ngon thêm cái suối nước nóng là có thể mua chuộc được ta à? Ta còn nhớ kỹ chuyện hần làm với cô đấy!”

(*Tàu Tư phái: phái chủ trương đi theo con đường tư bản chủ nghĩa)

Nghe tôi nói vậy, sắc mặt Tiểu Đào tối sầm lại, nhẹ vỗ về cái tay trái thờ dài:

“Mẫn Mẫn, đừng nhớ tới chuyện này nữa. Điện hạ kỳ thật cũng là người không tồi, cũng rất chiều cô tới muội....Điện hạ ngài, ngài là một người làm đại sự, đương nhiên phải có ít thủ đoạn...Không phải tỷ cũng từng nói cái gì mà ‘thời kỳ đặc biệt, thủ đoạn đặc biệt’ đó sao? Huống hồ...Ngài đối đãi với tỷ cũng không tồi...Quả thật là sùng...”

“Tiểu Đào!” Tôi kinh ngạc trừng lớn mắt ngắt lời nàng ấy, “Không phải muội đã....Thật sự thích tên đó chứ?”

“Sao có thể?” Tiểu Đào cười khổ, “Hơn nữa, cũng không thể được...”

“Nhưng mà hấn làm tổn thương muội mà! Muội không hận hấn sao?” Tôi khó có thể tin túm tay nàng ấy.

“Mẫn Mẫn...” Tiểu Đào nhìn tôi bất đắc dĩ thờ dài, “Tỷ không hiểu đâu, trên thế giới này có rất nhiều lúc, không phải đơn giản như tỷ nghĩ vậy, không phải ai làm hại người thì người sẽ chán ghét kẻ đó, người mà người chán ghét nhất cũng có thể là người mà người để ý nhất. Lòng người cũng làm từ thịt mà ra, cũng sẽ bị cảm động thôi... Có nhiều lúc, người thường sẽ làm tổn thương người mà người không muốn làm tổn thương... Tỷ hiểu không?”

“Không hiểu...”

Vì sao? Vì sao? Người tổn thương đến người nhưng người lại không chán ghét sao? Nếu người thích người ta thì sao có thể ra tay khiến người ấy tổn thương được? Tôi không hiểu, tôi thật sự không hiểu. Tiểu Đào thất vọng lắc đầu, rồi đi ra ngoài.

Suy nghĩ hồi lâu, tôi vẫn còn hoang mang khó hiểu như rơi xuống trong đám sương mù, nhưng có một việc tôi cũng hiểu được: Tiểu Đào không chán ghét Đại hồ ly, còn rất thích hấn nữa!

Trời ạ!

Đuổi bọn cung nữ đi xuống, chậm rì rì ra khỏi ôn tuyền bắt đầu mặc quần áo. Sở thích của tên Đại hồ ly kia đúng là tám trăm năm vẫn không thay đổi! Vĩnh viễn là tầng tầng lớp lớp, vĩnh viễn là vô số nút thắt với dây lưng, vĩnh viễn là thứ đồ hoa lệ khó mặc nhất! Tức giận qua loa mặc vào, giấy cũng không mang đã lao ra khỏi bình phong! Lại nhìn thấy Đại hồ ly đang ngồi ngay ngắn bên cái bàn, thần thái bình tĩnh phẩm rượu.

“Người!” Tôi run rẩy cảm lấy cái đai lưng mới buộc một nửa chỉ vào cái tên vô sỉ nào đó! “Người, người, người vào đây bao lâu rồi?!” Cái bình phong đó là nửa trong suốt đó!!

“Từ khi nàng đuổi cung nữ ra.” Đại hồ ly bình tĩnh trả lời.

Tôi hận cổ đại! Cái nơi không ai có quyền riêng tư này!!!

“Lại đây dùng bữa đi.” Đại hồ ly vẫy tay.

Tôi nghiêm mặt hất đầu, dựa vào đầu chứ? Người xem cho đã rồi, bây giờ còn muốn ông đây bồi ăn bồi uống? Đi giao tiếp còn được chia hoa hồng đấy, dựa vào đầu mà tôi lại xui xẻo như vậy! Ông đây không hợp tác đó! Tùy tiện lấy cái lý do:

“Không ăn, ông... Ta còn chưa lau tóc mà.”

Xoay người ngẩng đầu ưỡn ngực quay lại, một cước dẫm phải cái áo đang mặc không chỉnh tề, tôi liền cực kỳ không tao nhã mà ngã chổng vó như con chó! Mắt đầy sao vùng vẫy đứng lên, không biết từ khi nào Đại hồ ly đã chạy tới bên cạnh tôi, còn rất không kiêng nể mà nói một câu:

“Nàng chảy máu mũi kia.”

“A!” Luống cuống tay chân mà lau, quên mất, phải ngửa đầu chứ...

“Còn nữa...”

“Gi?”

“Quần áo nàng lỏng ra kia, a ——lộ ra hết rồi.”

“A a a a a a!!!!” Máu toàn thân đều vọt lên tận óc! Mặt tôi nhất thời đỏ bừng! Mà máu mũi cứ như nước Hoàng Hà chảy ào ào liên tục...

Bỏ nhào vào trong ôn tuyền mà rửa...

“Đừng dùng nước ấm... Máu sẽ chảy nhanh hơn đó.”

“Người không nói nhanh hơn được à?” Máu mũi dưới tác dụng của nước ấm mà chảy ào ào như sông Amazon không ngừng...

“Quần áo, không kéo lên sao? A, cẩn thận dưới chân...”

Bốp! “A!”

”..... Là do ta nói chậm” Tên hồ ly nào đó không vẽ gì là áy náy.....

Tôi sắp xuất huyết não rồi...

Kết quả cuối cùng, là Đại hồ ly giúp tôi ngừng máu mũi, lau sạch cái mặt như mèo, Đại hồ ly giúp tôi mặc quần áo, buộc hết mấy cái dây lưng phức tạp...

Dặn dò tôi ngoan ngoãn ăn cơm xong, Đại hồ ly tự mình cầm lấy một cái khăn sạch sẽ, dúi đầu tôi đến bắt đầu giúp tôi lau tóc. Được rồi, tôi đành chấp thuận vậy. Gắp một miếng Phù dung kê bỏ vào miệng, trong lòng tôi cảm thán: tuy rằng động tác của hắn không thành thạo, cũng vì hắn đường đường là một hoàng tử cho đến bây giờ cũng chưa từng hầu hạ người khác thôi... Có điều động tác vẫn tương đối dịu dàng...

“Chuyện đó.....”

“Chuyện gì?”

“Đổi qua bên khác đi, bên phải đầu ta còn đang nhỏ nước đấy, bên đầu trái cũng sắp bị người chà ra lửa rồi...”

“...” Đại hồ ly xấu hổ ngừng động tác.

Ngoài cửa phát ra một tiếng vang rất nhỏ, tôi cùng Đại hồ ly đồng thời cảnh giác ngẩng đầu! Nhưng cũng không đi ra ngoài xem xét, chỉ chăm chú nhìn về cửa chốc lát, Đại hồ ly liền trầm giọng nói với tôi:

“Nàng muốn nói gì với ta, bây giờ nói đi.”

Tuy rằng không biết sao lại thế này, nhưng tôi vẫn hết sức ngăn gọn đem chuyện chúng tôi từ khi rơi xuống sườn núi rồi ở lại Tây Đài thành sau đó đi đánh cướp rồi đến gặp Lục hoàng tử cuối cùng là Quá nhi phá thành nói lại một lần. Về phần chuyện trên đường gặp được Long Trắc đã bị tôi giấu đi.

Sắc mặt Đại hồ ly ngày càng khó coi, chờ khi tôi nói đến bệnh tình Lục hoàng tử nguy kịch, rất muốn gặp mặt hắn, thì vẻ mặt của hắn đã như mây đen. Vừa nóng lòng muốn biết rốt cuộc hắn có đưa giải được cho Quá nhi chưa, nhưng lại không dám trêu chọc vào vì rõ ràng tâm tình của hắn bây giờ không được tốt lắm, tôi chỉ có thể mềm giọng thật cẩn thận sử dụng chiến thuật quanh co:

“Này ~ Ngươi sẽ đi gặp đệ ruột của ngươi chứ?” Chỉ cần xách ngươi về, thì cũng có nghĩa là đem giải được về.

“Mẫn Mẫn...” Ánh mắt hắn thâm trầm nhìn tôi, than nhẹ một tiếng, duỗi tay kéo tôi vào lòng.

“Này....” Tôi vừa muốn giãy dụa, đã bị hắn đè lại.

“Đừng nhúc nhích, Mẫn Mẫn, đừng nhúc nhích, chỉ trong chốc lát thôi...” Cái cảm lạnh về gầy gò của hắn nhẹ đặt nơi hõm vai tôi, ngựa ngựa, có chút đau....Được rồi, anh em ruột của hắn sắp chết, bây giờ tâm tình hắn đang sa sút, coi như là tôi đang thương xót hắn vậy. Đắc tội hắn thì không có giải được, coi như cho hắn chút tình nghĩa đi...

.....A.....A? Này! Đã một hồi rồi đấy? Không phải chỉ trong chốc lát thôi sao? Sao còn chưa đứng lên?

Bỗng nhiên thân mình nhẹ bẫng, tôi đã bị ôm lên! Hắn đi nhanh ra ngoài trường.

“Ngươi làm gì đó?”

“Không phải nàng hỏi ta có đi gặp đệ ấy một lần không sao?” Đại hồ ly nhìn xuống tôi, “...Đương nhiên ta muốn đi. Đi ngay bây giờ!”

“Bây giờ?!”

Vốn tưởng rằng một tên máu lạnh lại vô si như Đại hồ ly thì căn bản là không cần đến mấy thứ như nữ nhân tình trường huynh đệ tình nghĩa, nhưng bây giờ xem ra, vừa nghe nói đến anh em ruột của mình đang nguy kịch, không ngờ hắn lại một mình cưỡi ngựa xông vào quân doanh của địch! Hắn hoành toán không sợ trong đó có trá! Hay là do hắn xem trọng tình cảm hơn đây! Những lời như trong sách mà ngày đó Tiểu Đào nói lại hiện lên trong đầu tôi...

Đỡ tôi ngồi lên ngựa, Đại hồ ly cũng nhảy lên lưng ngựa, khẽ kêu một tiếng, bốn hắc y nhân che mặt bên mình theo tiếng gọi xuất hiện! Bóng người chột lóc lên rồi quỳ bốn phía xung quanh Đại hồ ly! Không một tiếng động, một động tác dư thừa cũng không có! Tôi nhìn mà tròn mắt há hốc mồm, mấy, mấy cao thủ này hắn là luôn theo cạnh bảo vệ hắn sao? Này này....Chuyện xấu vừa rồi của tôi, bọn họ đều thấy hết sao? Hu...

Phân phó xong ám vệ bên cạnh, hắn lại ngoắc gọi một người đáng vẻ tướng quân đến, ngồi trên lưng ngựa uy nghiêm ra lệnh nói:

“Hạ quân lệnh của ta! Hàn tướng quân thủ doanh, những người khác chuẩn bị, đi sau ta mười dặm.” Suy nghĩ lại, hắn bổ sung thêm: “Nếu sau khi ta vào Tây Đài thành hai canh giờ còn chưa trở ra, phóng hỏa đốt thành!”

Tôi mở to hai mắt nhìn!

Cái...Cái con cáo già ngàn năm này!! Tôi còn tưởng hắn bị tình cảm anh em khơi dậy chứ, thì ra hắn vẫn còn rất tỉnh táo kia kìa! Chuẩn bị đầy đủ cho mọi việc có thể đột ngột xảy ra, cho dù đi gặp anh em ruột thịt cũng phòng bị như thế? Tôi thầm cười lạnh, Đại hồ ly, ngươi sống vậy cũng mệt thật!

“Chúng ta đi.” Một tay ôm tôi, một tay nắm dây cương, ngựa của Đại hồ ly như tên rời cung phóng ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 40: Giải Độc

Edit: Windy

....Chuẩn bị đầy đủ cho mọi việc có thể đột ngột xảy ra, cho dù đi gặp anh em ruột thịt cũng phòng bị như thế? Tôi thầm cười lạnh, Đại hồ ly, người sống vậy cũng mệt thật!

“Chúng ta đi.” Một tay ôm tôi, một tay nắm dây cương, ngựa của Đại hồ ly như tên rời cung phóng ra ngoài...

Khi chạy tới túp lều rách nát mấy ngày hôm trước đã ở kia, đã không thấy bóng dáng của Quá nhi đâu, bên trong không có một bóng người, đừng nói là đã chuyển đến y quán trong thành rồi chứ? Đang lúc suy nghĩ, một tiếng gọi to cắt ngang suy nghĩ của tôi.

“Tiểu Bạch ——?!”

Quay đầu lại, thấy đại thẩm mấy ngày hôm trước giúp đỡ đang nhen lửa nấu ăn, bỗng đứng dậy tập tễnh chạy đến.

“Đại thẩm?”

“Đúng thật là Tiểu Bạch? Ôi cha ~~~ Ăn mặc xinh xắn như vậy, ta cũng nhận không ra đấy!” Đại thẩm phì phì cái tạp dề đứng lên...

“Đại thẩm, A Hắc với A Kim bọn họ...”

“Thì ra Tiểu Bạch là cô nương à? Ai nha, thế nào ta cũng nhìn không ra! Đúng là người đẹp nhờ quần áo, lúc trước đã cảm thấy đứa trẻ này không phải là người thường, không ngờ lại là một tiểu thư? Cô xem xem cái khí chất này này...”

“Đại... Đại thẩm, chuyện đó nói sau đi, ta còn có việc gấp..”

“Ôi chà! Vị công tử này là nam nhân của cô? Ai ui, quả nhiên là tác phong nhanh nhẹn không tầm thường mà! Tiểu Bạch à cô nghe ta khuyên một câu, thời buổi giờ không dễ gì gả cho nhà tốt đâu, đầu năm nay nam nhân tốt nhất định phải giữ cho kĩ...”

“Đại thẩm!!!” Tôi nghe mà lòng tơ dưng hết cả lên! Đại hồ ly thì ngồi sau ôm ta lập tức cười vui vẻ đến mức khuôn mặt nhân từ hiền lành...

Thật vất vả mới từ trong miệng đại thẩm kích động quá độ hỏi được phương hướng bọn Quá nhi đi, tôi liền khẩn cấp đá Đại hồ ly đến y quán. Đại hồ ly phái một ám vệ mang gài được đi theo tôi, xong rồi liền đi đến nha môn ở Tây Đài thành mà Lục hoàng tử ở.

Lúc vọt vào y quán, thì đụng phải Siêu Siêu đang trầm tư suy nghĩ! Hai người nhận ra đối phương xong thì ôm nhau thành một cục khóc rống!

“Siêu Siêu ~~~ Tiểu Siêu Siêu nhỏ bé của tôi ~~~ gầy là gầy ~~~ Cậu xem cái cái eo như cành cây này này ~ cậu xem cặp giò này này ~~~ gầy quá là gầy ~~~ a a a ~~~”

“Mẫn Mẫn ~~~ Tiểu Mẫn Mẫn đáng thương của tôi ~~~ đen thật đen ~~~ cậu xem cánh tay như gấu mèo này này ~ cậu xem cái cổ như bánh xe này này ~ đen quá là đen ~~~ a a a ~~~”

.....-_-.....

“Hai người các người, vào đây cho ta.” Tiếng nói đậm nhạt lạnh như băng. Thượng đế ơi! Hay là do bọn ba quá lâu, nên nghe nhầm rồi?!

Trùng lớn mắt quay đầu lại, lúc thấy rõ người tới thì ánh mắt trùng lớn một vòng!!

Quá Quá Quá Quá Quá nhỉ? ! !

Là hần! Là hần! Chính là hần! (thình dưng lời ca hát)

Tuy rằng gầy đi nhiều, tuy rằng sắc mặt không được đẹp lắm, mặc dù đang ho khan, tuy rằng cái vè dựa vào cửa thật vô lực, nhưng hần đích thật là tinh táo mà đứng đó! Một đôi mắt sáng ngời, dáng vẻ sống gọn cũng không sợ hãi. Đúng là Quá nhi nhà ta anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong trầm mặc ít lời ăn ít làm nhiều có tổ chức có kỷ luật một địch mười.

“Quá nhi...” Tôi nhìn hần, ánh mắt ẩm ướt, trong lúc nhất thời thiên ngôn vạn ngữ không biết bắt đầu nói từ đâu, chỉ có thể đứng dậy hét to giang hai cánh tay chạy tới ôm chặt lấy hần. Ngã vào trong lòng hần, dùng đầu cọ cọ hần, cổ họng khe khẽ nói ra lời vô nghĩa: “Người tình rồi...”

“Ừ.” Quá nhi nhẹ nhàng ôm lấy tôi, bàn tay to vuốt vuốt tóc tôi, nhưng không nói tiếng nào nữa, dường như rất mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

“Hắn như thế là có chuyện gì xảy ra?” Nhìn Quá nhi đang ngủ say trên tháp, tôi nhỏ giọng hỏi Siêu Siêu.

“Độc Tuyệt mệnh tán tôi đã giải rồi, cho nên hắn mới tỉnh lại được. Nhưng vẫn còn cực kỳ suy yếu, bây giờ đã có giải dược của Tứ hoàng tử, chờ lúc hắn tỉnh lại, hẳn là sẽ khôi phục lại bình thường.” Siêu Siêu tràn đầy tự tin nói.

“Vậy lần trước cậu có nói hai loại độc trộn lại tạo thành một loại độc mới ấy? Có giải được không?”

“Không.”

“Cái gì? Vậy....Có hại gì không?” Đừng có nói là mấy cái cừ rích như mất trí nhớ linh tinh gì đấy nhé!

“Có thể....Võ công bị phế hết....” Siêu Siêu hơi áy náy nhìn về phía Quá nhi đang say ngủ, “Nhưng còn tốt hơn là mất mạng.”

Hay thật! Võ công bị phế? So với mất trí nhớ còn kịch hơn! Không có võ công, đó còn có thể là Quá nhi sao? Cho dù chúng tôi chấp nhận, nhưng hắn có thể chấp nhận không? Huống chi, chính tôi cũng không chấp nhận được! Một thế hệ thiếu hiệp như Quá nhi vậy, sao có thể rơi vào kết cục tầm thường vậy!

“Không được! Siêu Siêu, cậu nhất định phải nghĩ ra cách giải độc cho hắn!”

“Cho dù cậu có nói như vậy, nhưng tôi vẫn phải có biện pháp mới được chứ. Cũng không phải là độc hỗn hợp mà dùng được hỗn hợp là giải được đâu. Nếu có Thiên thuận đan thì tốt rồi!”

“Đó là gì?”

“Đó là bí dược của lão sư phụ yêu quái ngàn năm kia, có công hiệu trung hòa vạn độc, khụ! Có nói cậu cũng không hiểu đâu, tóm lại là nếu có Thiên thuận đan thì tôi có thể giải thử độc hỗn hợp này rồi. Nhưng mà, một là lão yêu quái đó không chịu truyền cho người khác, hai là ông không có chỗ ở nhất định, chúng ta không biết phải đi đâu tìm ông.”

Tôi vỗ bàn đứng lên, “Cho dù là chân trời góc biển cũng phải tìm được ông ta!” Bàn tay to vung lên, tôi khí thế cực kỳ lãnh đạo ra lệnh, “Chờ khi Quá nhi tỉnh lại, tôi sẽ lên đường! Bắt đầu từ Dược đồ này mà tìm, từng tấc từng tấc đất Hậu Minh này cũng phải lật ngược lên! Tôi không tin không thể tìm thấy ông ta!”

Tôi ở phía sau y quán chậm rãi sửa soạn hành lý, đường phố nơi nơi đều trật tự an tĩnh, xem ra hai huynh đệ Đại hồ ly đã nói chuyện xong. Tôi cũng lười đi quan tâm mấy chuyện người lừa ta gạt này của bọn họ, dù sao chỉ cần dân chạy nạn được an bài ổn thỏa là đủ rồi. Khi chuyện lủ lủ lắng xuống thì cũng là lúc Lúc hoàng tử mở kho thóc cứu tế dân chúng, mặt khác thì Trường Nhạc thành bên kia cũng đã có động tĩnh. Nghe nói Hoàng thượng cũng đi tuần sát phía nam, dọc đường trăm không ít tham quan, lấy được lòng dân. Không biết chờ ông ta tới nơi này phát hiện phản tặc với thổ phi đã trở thành huynh đệ một nhà thân thiết thì sẽ có biểu tình gì đây?

Cổ đề nén những suy nghĩ phức tạp này, đang lúc bọc lại hành lý theo kiểu quân đội, bên trong lại bất ngờ rơi ra hai cái hà bao, nhìn thấy hai cái hà bao hơi cũ nằm trên mặt đất, ánh mắt tôi liền phát sáng lên!

“Siêu Siêu ~~~~~!!!!” Một đường chạy như điên vọt tới phía trước y quán, túm lấy cổ áo Siêu Siêu, tôi đã kích động đến không thể nói nên lời!

“Làm sao vậy? Làm sao vậy? Đừng có gấp, từ từ nói!”

“Tôi.....Tôi.....” Bụng tách trà trên bàn lên nóc một hơi thấy đấy!:

“Siêu Siêu! Tôi tìm được viên Thiên thuận đan kia rồi!” Thần bí nháy nháy mắt với cậu ta, tôi đem cái bình thuốc nhỏ đập lên bàn!

“Đây là.....Của lão yêu quái?” Siêu Siêu cầm lấy bình thuốc sứ trắng có hoa văn bình thường kia lên, cẩn thận quan sát.

“Đừng! Cậu còn nhớ không, trước khi đi ông ta cho tôi một cái hà bao có nói là lúc gặp đại nạn thì mở ra xem, bình nhỏ này được bỏ vào trong cái hà bao đó! mau mở ra nhìn xem! Bên trong có phải là Thiên thuận đan kia không?”

Lúc này ngay cả Siêu Siêu cũng trở nên hưng phấn, run run khây chất sáp đập kín bình nhỏ ra, đổ ra mười một viên thuốc lớn nhỏ màu sắc khác nhau.

Tôi tựa như người mua xổ số chờ kết quả mà gất gao ghé sát cái bàn nhìn chăm chăm mấy viên cầu nhỏ bé lẩn lộn, ngay cả lời nói đến miệng cũng trở thành:

“Trúng không? Trúng không?”

“Đây là.....” Siêu Siêu mở to hai mắt, vẻ mặt khó có thể tin được.

“Làm sao vậy?”

“Đây là thuốc trị cảm mạo mà.” Siêu Siêu nhặt một viên thuốc màu trắng lên, mặt không chút thay đổi phát biểu một sự thật đả kích.

“Cái gì?!” Mặt tôi trong nháy mắt liền suy sụp...

Kể đó Siêu Siêu liền hào tâm giới thiệu tất cả các viên thuốc một lần, cái gì mà trị đau đầu, trị tiêu chảy, trị phù chân, đề phòng trúng gió... Một một câu càng khiến mặt mày tôi đen thêm một phần... Cái tên thần y trời đánh thánh đấm này! Ông cho ta mấy viên thuốc vô dụng này là để cứu mạng ta à?! Ông là tên lang băm đúng không?!! Đừng có để ta gặp lại ông nữa, nếu không ta nhất định băm ông ra cho Siêu Siêu ăn!!

“Có điều... Cái viên cuối cùng này thì,” Siêu Siêu bỗng nhiên cười mê người, “Đúng là Thiên thuận đan!”

Tốt, tạm thời để lại cái xác cho ông!

Kích động cảm lấy viên thuốc dứt cho Quá nhi, tôi không thấy được một khắc khi tôi quay người sắc mặt của Siêu Siêu liền trầm xuống.

Vì sao chứ? Thuốc trong cái chai kia, ngoại trừ một viên Thiên thuận đan, còn lại chính là năm tuyệt thế độc dược với giải dược! Sự phụ, ông rốt cuộc muốn cho Mẫn Mẫn số thuốc đó để làm gì?

Hầu hạ Quá nhi uống thuốc xong, tôi tựa vào bên giường hấn chống tay lên đầu nghĩ đến cái hà bao mà lão hòa thượng Minh Tĩnh cho, hay là mở ra xem luôn đi? Nhưng mà, lợi chuyện này, không đến thời khắc nguy cấp thì không lấy ra pháp bảo cuối cùng hình như là nguyên tắc ngầm mặc nhận khi xuyên qua mà...Ừm, kệ đi!

Mở hà bao ra, bới nửa ngày, cái gì cũng không có.

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến một sự thật khách quan nghiêm trọng, lão hòa thượng kia không phải chỉ viết mỗi một tờ giấy bỏ bên trong chứ? Không thể nào! Dọc đường đi tôi cũng đã rơi xuống nước hai ba lần rồi! Nếu là giấy, đã sớm ngâm nước nát vụn rồi! Mồ hôi lạnh của tôi chảy ròng ròng!

Chưa từ bỏ ý định mở rộng cái hà bao ra, cẩn thận lật xem, không ngờ lại phát hiện trong hai lớp hà bao có thêm bốn chữ! Tập trung nhìn vào, đúng là:

Cẩn thận kén vợ kén chồng

“.....”

Tôi phải đâm chết ông! Tôi phải đâm chết ông! Tôi phải đâm chết ông! Tôi phải đâm chết ông! Tôi phải đâm chết ông! Tôi phải đâm chết ông! Tôi phải đâm chết ông! Tôi phải đâm chết ông! Tôi phải đâm chết ông!!!!!!

“Hai ông già chết tiệt các người đều chơi tôi!!!!”

Trong tiếng rống giận dữ của tôi, Quá nhi rốt cuộc cũng sinh long hoạt hổ sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 41

Nguồn bị nhảy chương. Mời các bạn đọc chương tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 42: Không Được Đi

Lúc tin tức Lục hoàng tử qua đời truyền đến, tôi đang ở trong viện học cách điều khiển xe ngựa với Quá nhi.

Không tự chủ được mà sững sờ, dây cương trên tay liền lỏng ra, con ngựa lắc mạnh người, khiến cho mấy tiểu nha đầu hỗ trợ trong y quán kinh sợ, may mà Quá nhi nhanh tay lẹ mắt kéo lại.

“Chết rồi.....?”

Tôi ngẩng đầu hoang mang nhìn Quá nhi, khó mà tin được.

Vì sao người tốt lại không sống lâu?

Khi biết được tin hần chết thì điều đầu tiên thoáng qua trong đầu tôi chính là về mặt của Lục hoàng tử khi nói chuyện ở túp lều rách “Hoàng gia đã tạo quá nhiều nghiệp chướng, bá tánh thiên hạ đã chịu khổ quá nhiều, có lẽ đây chính là báo ứng ông trời báo ứng ta....Nếu bệnh tật hơn ba mươi năm có thể rửa sạch huyết tình tội nghiệp của hoàng gia, thật sự đã là hời cho ta rồi...”

Tôi còn nhớ rõ lúc lần đầu gặp mặt, dáng vẻ hần như một thư sinh nho nhã ôm quyền nói với tôi “Nghe nói tiểu huynh đệ chính là hiệp sĩ cướp của người giàu chia cho người nghèo mà mọi người nhắc đến, bội phục bội phục!” Vậy mà còn bị tôi tức giận chằm chọc khiêu khích một trận....

Tôi còn nhớ rõ dáng vẻ hần nhìn nạn dân nơi xa xôi ngoài thành Tây Đài thành mà đau lòng nói “Đất nước gặp nạn, thiên tai nhân họa, vì sao người chịu thiệt luôn là dân chúng”....

Tôi còn nhớ rõ về mặt hần ho đến mức đỏ lên, nhớ rõ dáng vẻ hần xắn ống tay áo giúp tôi làm việc, giọng nói ôn hòa, ánh mắt hẹp dài dịu dàng, ánh nắng ánh lên lớp mồ hôi tinh mịn phía sau luôn có một người vạm vỡ hình như tên là Văn Bưu đi theo, càng khiến hần thêm phần gầy gò ốm yếu....

Còn nhớ rõ lần cuối cùng khi gặp hần, hần nói ra sức khỏe của hần, ngón tay lạnh lạnh sờ sờ khuôn mặt tôi, ánh mắt không biết xuyên qua tôi nhìn về ai, ưu sầu nói: “Không, cô không giống nàng ấy, nếu nàng ấy có một nửa hoạt bát tùy hứng của cô, thì sẽ không có kết quả như vậy....”

Ánh mắt của hần luôn rất ưu sầu, vì nước, vì dân, vì hần, hay lag vì nàng ấy?

Người ta nói ưu sầu đều là nguyên nhân của sự đau khổ, tất cả đau khổ đều là vì thế tục.

Bây giờ, hần không phải chịu đựng đau khổ nữa.

Quá nhi thấy về mặt tôi hoang mang ngờ ngốc nhìn hần, mà hần thì không biết nên đặt ánh mắt ở đâu, liền buộc ngựa lại, vươn một tay kéo tôi lại, ngồi dưới bóng cây râm mát trong viện, tôi dựa vào lòng hần nhìn con sâu nhỏ màu đen bận rộn đi vào đi ra dưới tầng đá ẩm ướt, trước mắt bỗng nhiên trở nên mờ lung....

Quay mặt đi vui đùa vào vai hần, Quá nhi thở dài một tiếng, át đi tiếng khóc nức nở khe khẽ của tôi, hần đưa tay xoa rối bời tóc tôi, vỗ nhẹ lưng tôi, ngoài tường tiếng kèn đưa ma vang lên từ xa tới gần....

Hôm qua mãi nghĩ đến chuyện của Lục hoàng tử, trần trọc đến khi trời hừng sáng mới đi vào giấc ngủ, mới vừa nhắm mắt một lát, đã bị tiếng thét kinh hoàng của tiểu nha đầu trong y quán đánh thức! Một đám người ồn ào nói cái gì mà có hoàng tử điện hạ tới y quán, chỉ tên nói muốn gặp tôi vân vân. Nhìn thấy dáng vẻ các nàng luống cuống tay chân, tôi thật sự rất muốn nói cho các nàng ấy, quan tâm hần là hoàng tử hay thiên tử làm khi gì, trời đất bao la thầy thuốc là lớn nhất, các người có đem được cái mặt lạnh vô tình phong thái trầm ổn lạnh lùng giết người không thấy máu như các bác sĩ ở bệnh viện thời hiện đại của chúng ta không? Đây chính là chênh lệch, chênh lệch đó....

Chờ đến khi bị mấy tiểu nha đầu nom nớp lo sợ này kéo tới đại đường, tôi mới biết điều gì khiến họ kích động đến thế, tên Đại hồ ly kia cũng phô trương gớm nhỉ!

Đội quân chính quy đầy cả đầu người di chuyển ngoài y quán thì chưa nói tới, còn có cả một đồng Ngự lâm quân vũ trang hạng nặng nhất tề trong đại sảnh, Đại hồ ly một thân áo trắng, mặt không chút thay đổi ngồi trên thượng vị phẩm trà. Chỉ là cái ghế mây bình thường mà khi hần ngồi lên lại toát ra sự uy nghiêm của Hoàng tọa (Ghế vua)! Phòng chừng nếu cho hần thay một thân long bào, đầu đội mũ miện, mọi người đều bị dọa cho quỳ xuống mà tung hô vạn tuế rồi....

Kỳ thật nghĩ vậy cũng có thể hiểu được, đổi lại nếu là bạn mới buổi sáng vừa mới tỉnh ngủ đã phát hiện một Hồ Cẩm Đào ngồi trên sofa nhà bạn, một đám cảnh sát đông nghìn nghịt xách AK-47 chiếm chỗ đầy phòng bếp với WC nhà bạn, người bình thường có khi còn luống cuống chân tay hơn ấy ~

Đang lúc tôi suy nghĩ nên nói gì làm lời dạo đầu, đã bị cái đám tiểu nha đầu khuấy phục dưới dâm uy của lũ phú quý này đồng lòng hợp lực đẩy đi....

Sắc mặt Đại hồ ly không tốt.

Ồ, mà hần không phải loại người vui giận đều hiện ra mặt mà, nhưng giờ đây mặc cho ai cũng thấy được tâm tình hần không tốt, mặt hần đen bằng đáy nồi rồi....Bây giờ chó có đi treu ghẹo hần là tốt nhất.

Tôi ngoan ngoãn cúi đầu hành lễ, ngoan ngoãn tìm một chỗ trống đến ngồi.

“Nghe chủ quán nói, các người định xuất phát đi Trường Nhạc?”

“Hơ? Ừ....” Tin tức của tên cáo già này cũng nhanh thật!

Lạc vương từng nói Hồn thiên châu ở Lạc vương phủ tại Đô thành Trường Nhạc, nếu độc của Quá nhi đã giải rồi, chúng tôi cũng có thể xuất phát đi tìm Hồn thiên châu thôi. Tung tích của Lạc Thành với Thanh Thanh còn chưa rõ, nếu không có việc gì, phòng chừng hần đã theo như kế hoạch tới Trường Nhạc rồi. Như vậy có lẽ đến Trường Nhạc là gặp được bọn họ.

“Đi Trường Nhạc làm gì vậy?”

Ánh mắt sắc bén của Đại hồ ly bắn qua đây, tôi ngồi thẳng tắp!

Bỗng nhiên ngừng lại, Trường Nhạc không phải là hang ổ của tên Hoàng thượng – đối thủ một mắt một còn với Đại hồ ly sao? Trách không được nghe thấy chúng tôi muốn đi Trường Nhạc hẳn liền cảnh giác như vậy! Chẳng lẽ phải nói cho hẳn chuyện tìm Hồn thiên châu sao? Đại hồ ly hình như không biết chuyện Hồn thiên châu, lỡ như hẳn mà biết, với cái tính đề tiện vô sỉ cộng thêm thủ đoạn phi thường của hẳn, khó đảm bảo sẽ không đoạt được Hồn thiên châu trước tôi, lại uy hiếp lợi thế của tôi nữa!

“Ta....ta đi Trường Nhạc để....Để ngắm cảnh!”

“Đủ rồi.” Đại hồ ly vung tay lên, “Nếu không có việc lớn gì, thì đừng đi nữa.”

Một phong thư đặt trước mắt tôi, “Mặc Hàn để lại cho nàng.”

“Mặc Hàn?”

“Lục đệ.”

Hử?! Đây là...Di thư....Của Lục hoàng tử?! Vì sao lại để lại cho tôi? Nơm nớp lo sợ tràn ngập nghi ngờ mở ra đọc. Đập vào mắt là mấy con chữ không hiểu được, toàn bộ nội dung bức thư là những câu chữ lưu loát sống động dài đến bốn trang giấy, nhưng kỳ thật xét đến cùng cũng chỉ là nói hai câu:

Thứ nhất, ta cảm thấy cô là người rất tốt, ở lại bên Tứ ca ta phụ tá huynh ấy lên làm Hoàng thượng đi.

Thứ hai, Tứ ca của ta tuyệt đối là kim cương vương lão ngũ hàng đầu, là nam nhân tốt, gả đi.

Tuy rằng Lục hoàng tử lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ để nói rõ, đáng tiếc là tôi nào có hứng thú với thiên hạ này, lại không có dã tâm truy danh cầu lợi, cũng không có thâm cừ đại hận với đương kim hoàng thượng, lại càng không cảm thấy ngôi vị hoàng đế này phải cho Đại hồ ly lên ngôi mới tốt, điều quan trọng là, tôi....Anh nhìn đầu ra mà nói tôi thích Đại hồ ly nhà anh vậyyyyyy ????!!!!

Dù cho tôi rất muốn rõ ràng quyết đoán nói tôi mặc kệ, nhưng ngay cả quân đội Đại hồ ly cũng đã đem đến đây rồi, chắc chắn là không để tôi đi rồi! Người ta vừa mới mất đệ đệ ruột, tâm tình cũng không tốt gì, đang chờ tóm được tên quý xui xẻo nào đó đến giải tòa buồn bực kia kia, tôi cũng không muốn liêu lĩnh qua đó để đâm đầu vào huyệt súng đâu!

Nhìn trộm Đại hồ ly đang ngồi trên ghế một chút, nhưng hẳn chỉ có cái vẻ sáng tỏ mà chậm rãi phẩm trà. Bỗng nhiên phát hiện phẩm trà thật sự là một thủ đoạn vạn năng mà, mặc kệ bạn muốn chơi trò thâm trầm, có ý muốn đùa giỡn, đấu trí so đũa khí, hoặc đơn giản là không biết nói gì, như đi vào cõi thần tiên, đều có thể dùng tới một chiêu hoàn mỹ như phẩm trà để che dấu, mặc kệ đầu óc bạn lúc đó có rơi vào trạng thái u mê cỡ nào đi chăng nữa, chỉ cần trầm ổn cầm lấy nắp chén phẩm trà, thoát nhìn tuyệt đối là bí hiểm!

Muốn chơi trò cao thâm sao? Được, tôi muốn xem thử ai chơi ai! Dù sao cũng không biết phải trả lời thế nào, thì cứ lẽ mề cũng ngươi đi, ta cũng bung chén trà ngồi uống với ngươi!

Nhìn quanh một lượt, phát hiện chỉ có trên cái bàn của Đại hồ ly mới có nước trà, thỉnh thoảng chạy qua, xách ấm trà lên rót cho mình một bát lớn!

Người chung quanh khiếp sợ nhìn tôi! Nhưng Đại hồ ly lại có biểu tình như đã quen quá rồi, khẽ nâng tay nhìn tôi uống, chẳng ừ hừ gì cả.

Sự thật chứng minh, định lực của Đại hồ ly không cũng một cấp bậc với tôi, thậm chí không thể so bằng. Chỉ trong nháy mắt, một bình trà đã bị tôi rót hết, Đại hồ ly còn cực kỳ săn sóc vỗ vỗ tay bảo người ta đem lên một bình nữa....Bung chén trà, tôi âm ức ợ một cái, trông mắt Đại hồ ly có ý cười lướt nhanh qua, rốt cuộc cũng nổi lòng từ bi phá vỡ cục diện xấu hổ,

“Nội dung trong thư nàng hiểu được chứ?”

“Ừ....”

“Tâm ý của Mặc Hàn rất tốt, nàng cảm thấy thế không?”

“A.....Ta, ừ.....” Ánh mắt tung bay khắp nơi.

“Nàng định thế nào?”

Được! Dứt khoát vào ngay trọng tâm!

Định thế nào à? Ta định lập tức biến mất ngay trước mặt ngươi đây này, mang theo Quá nhi với Tiểu Đào đi tìm Thanh Thanh, tìm Hồn thiên châu, tìm Minh Tinh đại sư, cao chạy xa bay, quay về thời hiện đại của ta!

Nhìn thoáng qua đao thép chói lọi của bọn Ngự lâm quân kim giáp trọng khôi chung quanh....

“Ta....Ta định còn định.....” Kéo dài được bao lâu thì tính toán được bấy lâu đi....

“Mẫn Mẫn,” Đại hồ ly bỗng nhiên buông chén trà đứng lên, tiến lên từng bước vòng tôi trong ghế mây, gần như là cầu xin nhìn chằm chằm vào mắt tôi gần từng tiếng cực kỳ nghiêm túc nói:

“Đồng ý với ta, ở lại bên ta, được chứ?”

“Ta....” Chưa từng thấy đáng vẻ Đại hồ ly như vậy, tôi sợ tới mức không tự chủ được mà rút lui về phía sau, nhỏ giọng nói: “Ta....Nếu ta nói không được, ngươi sẽ đánh ta à?”

Ánh mắt Đại hồ ly nhanh chóng trở nên nghiêm túc, lòng tôi thầm kêu không xong! Tôi khờ thật, thật đấy, chỉ biết nhất thời miệng lưỡi thì nhanh, lại không biết lúc này mà chọc giận Đại hồ ly thì chỉ khiến hắn trực tiếp giam lỏng tôi luôn, huống chi là ở trước mặt nhiều người như vậy lại làm hắn mất mặt, trong lúc giam lỏng không biết chừng còn âm thầm đánh tôi mấy cái cho hả giận ấy chứ.....

Mất thấy Đại hồ ly định đứng lên ra lệnh, tôi nhanh tay lẹ mắt chộp tay hắn lại, lấy lui để tiến mà thành khẩn nói: “Chuyện đó.....Ngươi yên tâm, trước khi tới Trường Nhạc, ta vẫn sẽ ở bên ngươi!”

Lý giải của Mẫn Mẫn: tới Trường Nhạc rồi thì ta sẽ đi tìm Hồn thiên châu, sau đó chạy lấy người.

Lý giải của Tứ hoàng tử: tới Trường Nhạc hẳn tức là ám chỉ đoạt được đế vị, Mẫn Mẫn đồng ý ở lại bên ta phụ tá.

Vì thế Đại hồ ly vừa lòng nở nụ cười, nụ cười đó gần như được gọi là thoải mái thẳng thắn! Tựa như nụ cười khi hắn đỡ tôi xuống xe ở đình viện Thiên Tổ miếu, khiến tôi hoa mắt một hồi.....

Tuyên bố hiện nay bệnh dịch lan tràn, y quán lại là nơi sạch sẽ mà thanh tịnh nhất, cái tên Đại hồ ly chết tiệt không biết xấu hổ kia dứt khoát tự ý vào đây ở với chúng tôi! Mấy tiểu nha đầu trong y quán vui vẻ không nhận được, âm ỉ xôn xao.....Một đám Ngự lâm quân giăng khắp nơi bên ngoài y quán...Phiền thật phiền chết tôi!

Cứ trong hoàn cảnh lộn xộn như vậy, đang lúc tôi đưa cái mặt thối nằm trên cây đại thụ ở hậu viện y quán tìm kiếm nội tâm yên tĩnh, thì cái tên Siêu Siêu không biết sống chết kia cứ như con khỉ lột xoạt trèo lên cây kéo tôi chạy đến Tây sương!

“Mẫn Mẫn, tôi nói cho cậu hay! Hôm nay tôi gặp được một siêu cấp đại mỹ nữ! Thật không ngờ! Vừa thông minh lại xinh đẹp có khí chất! Cậu nhất định phải đi xem thử cô ấy!” Siêu Siêu hai mắt tỏa sáng kéo tôi chạy như điên!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 43: Quân Vương Trở Về

Cứ trong hoàn cảnh lộn xộn như vậy, đang lúc tôi đưa cái mặt thối nằm trên cây đại thụ ở hậu viện y quán tìm kiếm nội tâm yên tĩnh, thì cái tên Siêu Siêu không biết sống chết kia cứ như con khỉ lột xoạt trèo lên cây kéo tôi chạy đến Tây sương!

“Mẫn Mẫn, tôi nói cho cậu hay! Hôm nay tôi gặp được một siêu cấp đại mỹ nữ! Thật không ngờ! Vừa thông minh lại xinh đẹp có khí chất! Cậu nhất định phải đi xem thử cô ấy!” Siêu Siêu hai mắt tỏa sáng kéo tôi chạy như điên!

“Buông....Cổ....Của tôi....”

“A, thật xin lỗi....”

“Khụ....Khụ khụ.....Khụ....Rồi, rốt cuộc là sao?”

Thì ra hôm nay lúc Siêu Siêu dẫn ở thành Tây hồ trợ cứu chữa dịch bệnh, gặp một người bệnh bởi vì mắc dịch bệnh mà khiến cho bệnh cũ tái phát vừa tắt thở, Siêu Siêu nhà tôi diệu thủ hồi xuân cứu sống người nọ về! Đang lúc mọi người kính nể không thôi, một vị khách che mặt nghỉ chân ngoài y quán lại nói, người nọ mặc dù đã được cứu sống nhưng chất độc vẫn còn sót lại, nếu chậm trễ, thì trong vòng ba ngày, người này tất sẽ chết. Sau khi Siêu Siêu kiểm tra người bệnh mới thấy quả thật đúng như người đó nói, vì thế hai người khâm phục lẫn nhau, trò chuyện với nhau rất chi hợp ý. Siêu Siêu liền mời người nọ đến trọ lại ở y quán.

“Nào biết khi cô ấy tháo cái khăn che mặt xuống, thật sự là...Khuyh quốc khuyh thành....” Về mặt Siêu Siêu say mê, “Người thì dịu dàng, lại có tài học....”

“Tôi nói này, tiểu tử cậu không phải vừa ý người ta rồi đấy chứ?”

Mặt Anh Siêu đỏ bừng lên!

Ha ha ha ha ~~~~~ Không phải chứ, đáng vẻ cái tên này cứ như lưu manh côn đồ, không ngờ còn thanh thuần đến vậy?!

“Tôi please cậu ~ tiểu tử cậu muốn thân cao có thân cao, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn thể lực có thể lực, muốn bản lĩnh có bản lĩnh, rõ ràng là một thể hệ tiểu mãnh nam phát triển toàn diện! Thích thì cứ theo đuổi đi thôi! Theo đuổi không được thì người đừng có về đó! Đừng làm mất mặt người thể kỷ 21 chúng ta!” Tôi chế nhạo lấy khuỷu tay huyích Siêu Siêu, khuôn mặt hần đã đỏ bừng đến nỗi có thể nướng BBQ rồi!

“Đừng.Đừng làm loạn, Mẫn Mẫn!”

Hai người cười đùa đi đến Tây sương, một nha đầu thoát nhìn rất lạnh lợi đang đẩy cửa sổ ra, từ xa nhìn thấy chúng tôi, liền gạt đầu cười duyên nói:

“Anh công tử, đến gặp tiểu thư nhà ta sao?”

Anh Siêu ngay lập tức đổi thành dáng vẻ công tử phóng khoáng, trong tiểu viện tràn ngập hương hoa nở nụ cười, đúng thật là muốn bao nhiêu anh tuấn tiêu sái thì có bấy nhiêu anh tuấn tiêu sái, muốn bao nhiêu gọi cảm mê người thì có bấy nhiêu gọi cảm mê người, tiểu nha đầu kia tức khắc hai má đỏ ửng, nhún nhúm mặt mày xoay người đi mời tiểu thư nhà cô bé.

“Tôi nói này, tiểu tử cậu học được cái kiểu cười này từ bao giờ đấy?”

“Chưa ăn thịt heo cũng phải thấy heo chạy chứ, ở hiện đại mỗi người bạn của tôi đều là cao thủ tán gái, nên tôi cũng mura dầm thấm đất thôi ~”

Hình như tôi hiểu được hậu quả việc kết bạn không cẩn thận rồi.

“Anh công tử, vị này là tiểu thư Triệu Mẫn Mẫn đó sao?” Tiếng nói dịu dàng mềm mại, có tiếng bước chân truyền đến, khi thấy nàng ấy thì tôi hiểu được điều gì khiến Anh Siêu động lòng như thế! Một mỹ nữ như vậy hẳn là từ nhỏ đã khiến nam nhân thần hồn điên đảo rồi, đó là cô gái có khí chất vô song khiến cho phụ nữ cũng phải khâm phục. ...Lụa trắng lướt nhẹ qua mắt người, hoa mai trắng thêu khéo léo trên tay áo, đôi mắt như nước, eo nhỏ như dương liễu. ...Cái từ “Xuất trần thoát tục” này quả thật chính là tạo ra vì nàng ấy!

Cười khanh khách khẽ cúi người, không nịnh nọt không kiêu ngạo thi lễ, mỹ nữ ôn hòa nói:

“Tiểu nữ tử là Nguyệt Lạc, hạnh ngộ.”

“Thần.Thần tiên tỷ tỷ.”

Cầm tôi từ từ rơi xuống, lau nước miếng một hồi, hai cái móng vuốt sói của ngẫu liền sấn qua, “Thần tiên tỷ tỷ thật xinh đẹp ~”

“Thần tiên tỷ tỷ?” Nguyệt Lạc sừng sốt, nhìn không được cười khế, thần nhiên liếc mắt nhìn Anh Siêu một cái, nói: “Mẫn Mẫn cô nương quả thật thú vị đúng như lời Anh công tử nói ~”

Về mặt Siêu Siêu đỏ bừng ngày ngô cười hềnh hếch, về mặt “Thật ngại quá, khiến cô chê cười rồi”....

Tôi cứ theo cái nguyên tắc có mỹ nhân trước mặt tuyệt không buông tay, không khách khí hóa thành bạch tuộc quấn lên.

Thần tiên tỷ tỷ quả thật là ngoài thông minh còn có cử chỉ khéo léo, vừa thấy biết ngay là danh môn khuê tú có giáo dục, đối với cái loại hoang đại phóng khoáng như tôi thì đúng thật như hai cánh giới! Cứ mỗi khi bên đó pha một bình trà ngon, kẻ tham ăn là tôi lại chạy đến Tây sương chơi. Đại hồ ly với Quả nhi người ngấm ngấm kẻ công khai đến hỏi chuyện vì sao Nguyệt Lạc ở lại y quán. Cái tên Siêu Siêu kia xem như hơi chán, nắm chắc hết thấy cơ hội đẩy mạnh cảm tình!

Ban ngày hai người dắt tay đi cứu chữa bệnh hoạn trong thành, không có việc gì làm thì cùng nhau thảo luận về mấy thảo dược với y điển, nói cười riu ra riu rít.

Buổi tối Siêu Siêu liền túc thủ dưới tàng cây ở Tây sương cả đêm xướng tình ca, khiến cho về sau mỗi người ở y quán đều gào thét hát hai giọng Yêu người một vạn năm.

Ghê tởm hơn chính là cái tên Anh Siêu kia dốc sức phát huy sáng kiến của mấy tên vô nhân đạo, mỗi ngày lôi tôi tới thay cậu ta viết thư tình! Ba năm bảy Đường thi, hai tư sáu Tống từ, chủ nhật thì là Trường phú, số lượng từ còn không được ít hơn năm trăm. ...

Cứ như vậy, trong ba cấp độ ABC thì ngay cả cấp B hai người này còn chưa làm tới! Hôm trước lúc Anh Siêu giúp thần tiên tỷ tỷ nhặt khăn tay nhân tiện lôi kéo được tay người ta, có thể mà cả đêm cũng không ngủ được!

Trông cái tiền đồ của cậu ta kia!

Kỳ thật thần tiên tỷ tỷ tuy rằng rụt rè, nhưng đối với Siêu Siêu cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác, đừng cho là tôi không phát hiện! Mỗi lần đi tới chỗ nàng uống trà, trà trong chén của Siêu Siêu đều nhiều hơn tôi một ít, Nguyệt Lạc thêu túi cho tôi và Siêu Siêu thì cái của Siêu Siêu bao giờ cũng lớn hơn! (Cô cũng thật là ...) Từ lúc tôi nói cho Nguyệt Lạc rằng Siêu Siêu hẳn thích mỹ nữ tóc dài tung bay thì từ đó nàng ấy cũng không cài tóc lên nữa, còn có cái vạt khăn tay hôm trước nữa, đừng nói là cô không cô ý đánh rơi đó chứ!

Toàn bộ y quán đều đang đánh cược khi nào hai người bọn họ mới có thể thành đôi, tôi đương nhiên là vì ba trăm lượng của mình mà trăm phương ngàn kế giựt dây cho Siêu Siêu ngay hôm nay đi tỏ tình.

Đang lúc ở trong phòng lo âu đi qua đi lại, suy ngẫm có nên đi theo Siêu Siêu xem tình hình tỏ tình, hoặc là giúp đỡ cổ vũ gì đó hay không (Cô cũng đừng thêm phiền nữa), bỗng nhiên một cơn gió lạnh thổi qua, ngọn nến vụt tắt.

Cửa sổ bỗng dưng mở ra!

Trong viện gió thổi bóng lay, ào ào rung động!

Tôi sợ tới mức cầm cái chổi lông gà lên, nhanh như thỏ nhảy ngay lên giường, ôm chăn run thành một cục....Ngày hôm qua mới kể cho Nguyệt Lạc phim The ring 2 (Kể chuyện này cho cô nương nhà người ta, cô có rấp tâm gì?), bây giờ trong đầu tôi toàn là mấy hình ảnh u ám kinh khủng, hu hu....Quá nhi, người ở đâu rồi, ta rất sợ....

Ngoài cửa sổ dường như có bóng đen vụt qua, lại dường như không có, gió cũng đã ngừng, bốn phía là sự tĩnh lặng, ánh trăng dần dần ngẩng đầu từ trong tầng mây, trong viện đột nhiên sáng lên....

Đột nhiên có cánh hoa bay bay đầy trời! Bốn người mặc áo lụa xanh từ không trung xoay tròn chậm rãi dừng trong viện, tay áo vung lên, tám dải lụa mỏng như cầu vồng lần lượt biến thành một bậc thang hoa lệ, lại có bốn người mặc áo lụa trắng không biết từ đâu ra, hai người cầm xáo hai người cầm đèn, tiếng sáo ổn định, ánh nến không hỗn loạn, chậm rãi đáp xuống đất, xếp thành một hàng, cuối cùng một người áo đen tóc đen ngọc thụ lâm phong giữa khung cảnh hoa lệ này mà giẫm lên lụa mỏng đáp xuống ~~~

Trận địa kiêu này, đừng nói là Di Hoa cung đến chứ?!

Là Hoa Vô Khuyết anh tuấn, hay là Tiểu Ngư Nhi thực dụng đây, còn có mấy cánh hoa này ở đâu ra đây? Đừng nói là mấy quái nhân này tùy thân mang theo một cái bao nhỏ rồi tùy thời lấy ra rải chứ? NHưng mà mấy đóa hoa tươi này còn có hơi nước đấy, bỏ vào trong ngực áo không sợ mốc meo hay sao....

Các vị độc giả hẳn đã thấy, một trong số bản lĩnh của Mẫn Mẫn chính là khi rơi vào trạng thái căng thẳng sẽ nghĩ đến mấy vấn đề mà người bình thường không ai nghĩ....

(*Hoa Vô Khuyết, Tiểu Ngư Nhi, Di Hoa cung là nhân vật và môn phái trong truyện “Tuyệt đại song kiều” của tác giả Cổ Long)

Cái kẻ mặc trường bào màu đen kia lập tức đi về phía căn phòng, tôi nắm chặt cái chổi lông gà trong tay! Nếu có một con dao tẩm chất độc thì tốt biết mấy, kiến huyết phong hầu (*)! A, cũng không được, theo kinh nghiệm của tôi, phong chùng còn thấy nguy hiểm đâu đã sợ ý tự giết chết mình rồi... Đang lúc căng thẳng miên man suy nghĩ, người áo đen kia đã nhàn nhã ngồi bên cạnh bàn, thản nhiên rót cho mình một chén trà, vừa uống vừa đưa lưng về phía tôi nói:

“Ra đây đi Mẫn Mẫn, cô muốn dùng chổi lông gà chém chết ai đây?”

(*Kiến huyết phong hầu: Thấy máu là cổ họng khép lại, hiểu sâu xa hơn là máu vừa chảy ra thì đã chết ngay lập tức)

Hử?! Giọng nói này...Tôi dùng cả tay lẫn chân nhảy tới trước mặt người nọ cẩn thận xem xét, mày đen mắt sáng mũi thẳng môi bạc, tóc đen như gấm, ánh mắt thâm trầm tựa biển, trên thân thể cường tráng này là khuôn mặt y hệt Lạc Thành.....

“Ngươi, ngươi, ngươi là Lạc vương?!”

“Ừ...Lạc vương chỉ là phong hào, tên ta vốn là Lạc Xuyên.”

“Sao mà mặt ngươi.....Sao ngươi lại ở đây....Ngươi, lúc đó, trên vách núi đen, thích khách.....Thanh Thanh đâu?!” Có quá nhiều vấn đề muốn hỏi, tôi suýt cắn phải lưỡi!

“Thanh Thanh cô nương đang ở Trường Nhạc, rất an toàn, thích khách mai phục chúng ta đã bị xử lý ổn thỏa, từ giờ trở đi thân phận của Lạc Thành và ta tạm thời trao đổi, về sau cô chờ gọi ta là Lạc vương, tình huống sau đó thì sau này ta hẵng kể cho cô, trước tiên cô nói ta biết, cái tên tóc vàng mắt xanh tên Anh Siêu kia hiện đang ở đâu?”

“Thanh Thanh không có việc gì, thật tốt quá.....” Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức lại hoang mang, “Ngươi tìm Anh Siêu làm gì?”

“Hắn là Thần phụng.” Về mặt Lạc Xuyên bình tĩnh.

“Hử.....Thì ra hắn là.....Thần phụng?!” Tôi tròn mắt há hốc mồm!

“Hắn đang ở y quán này?” Lạc Xuyên đứng dậy, ánh mắt sắc bén, “Ta có thể cảm nhận được hơi thở của hắn, có điều dường như có vật gì đó ngăn trở...Bây giờ hắn đang ở đâu?”

“Ngươi.....Muốn tìm hắn làm gì? Đừng nói là.....” Tôi lùi về phía sau từng bước từng bước.....

“Đương nhiên là làm việc nên làm.” Khóe miệng Lạc Xuyên nhướng lên, lộ ra răng nanh trắng, quý thật, đừng nói là ngươi đang cười đó chứ?!

Toàn thân Lạc Xuyên tản ra sát khí mơ hồ, tôi rất không nghĩa khí mà bán đứng Siêu Siêu: “Hắn.....Chắc bây giờ đang ở Tây sương....” Nói rõ với thần tiên tỷ tỷ....

Nửa câu sau còn chưa kịp nói, người nào đó đã vút ra ngoài cửa sổ ~~~

Cảm giác bất an cùng với dự cảm điềm xấu quét qua trong lòng, Siêu Siêu....Tôi, tôi cũng phải đi theo xem đã!

Lao ra sân chạy như điên hướng thẳng đến Tây sương! Nhưng bước chân của tôi có mau hơn nữa thì há có so được với tốc độ của võ lâm tông sư cấp cao thủ như lạc Xuyên được? Chờ đến khi tôi một cước giẫm lên ván cửa Tây sương không biết đã bị ai đập bay, tình hình hai nam hai nữ trong phòng đã đi vào trạng thái gay cấn!

Lạc Xuyên một thân áo đen, vẻ mặt đầy sát khí, trong mắt lóe lên ánh sáng không rõ nhìn chăm chăm người nào đó, toàn thân rõ ràng là tạo hình của kẻ xông vào phòng cướp bóc!

Thần tiên tỷ tỷ hoa dung thất sắc, trốn phía sau lưng Anh Siêu.

Siêu Siêu anh dừng nhà tôi chặt chẽ bảo vệ Nguyệt Lạc sau lưng, lấy ánh mắt không biết sợ liều chết đến cùng mà lạnh lẽo khiển trách kẻ ác ôn nào đó “Xông vào phòng cướp bóc” ý đồ cường thường “Dân nữ”....

Tiểu nha đầu bên cạnh Nguyệt Lạc gior cái khay xông lên trước!

“Ngươi muốn làm gì? Ác nhân! Còn không dừng lại!” Tiểu nha đầu quơ cái khay, “Ngươi dám tới gần tiểu thư nhà ta bước nào, ta sẽ khiến cho ngươi lúc vào đi thẳng, lúc ra phải nằm!” Tiểu nha đầu này cũng hùng dũng thật....

Lạc Xuyên tiến lên từng bước, xách cổ tiểu nha đầu cứ như bóp một con kiến, tay dùng sức, xương cổ tiểu nha đầu răng rắc kêu lên....

“Dừng mà!” Tôi cuống quýt hô to!

Lạc Xuyên dùng khoeo mắt liếc tôi một cái, mặt không chút thay đổi ném tiểu nha đầu đã hôn mê qua cho tôi. Rồi đi thẳng về phía Anh Siêu....Anh Siêu vẫn còn bay ra đáng về gà mái che chở cho Nguyệt Lạc, phòng chừng cái tên tiểu tử ngốc này bây giờ đầu óc toàn là suy nghĩ thời cơ tốt để làm anh hùng cứu mỹ nhân! Cúi đầu nhìn cổ họng tiểu nha đầu bị bóp thành xanh tím, tôi run run một chút, không phải tôi không muốn giúp cậu, mà có mười tôi đi nữa phòng chừng cũng không đánh lại được một nửa Lạc Xuyên, Siêu Siêu tôi thật xin lỗi cậu, cậu cứ theo người ta đi thôi...Khóc.....

“Lại đây.” Lạc Xuyên anh tuần đứng tại chỗ, đưa một bàn tay về phía Siêu Siêu.

“Gi?” Siêu Siêu sững sốt, hẳn là đang khó hiểu cái tên có vẻ như hái hoa tặc này sao lại nói “Lại đây” với cậu ta mà không phải là “Tránh ra”. Tuy rằng lời của đối phương có chút NG (*), nhưng Siêu Siêu vẫn cố chấp đứng vững tại chỗ, nghiêm mặt nói: “Ta sẽ không cho ngươi động vào một sợi lông của nàng!”

(*NG: hẳn là quái đản?!)

Lạc Xuyên nở nụ cười, tôi sờn cả tóc gáy.

Hắn nói: “Yên tâm, ta không động vào nàng ta, người ta muốn chính là ngươi.”

Cậu chàng ngây ngẩn cả người, hẳn bắt lấy cổ tay cậu ta, cậu ta đá hắn, hắn nghiêng người tránh thoát, thuận thế đem cậu chàng áp vào tường, hai ba cái liền chế trụ sự vùng vẫy của cậu ta, một tay nắm chặt cằm dưới của cậu chàng rồi vùi đầu vào làm một “Nụ hôn sâu” tương đối thô bạo!

Hắn sáng khoái.

Cậu chàng ngây ngốc.

Nàng ta cũng ngây người.

Tôi thì chảy nước miếng....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 44: Nguyệt Lạc Ô Đề

(*Nguyệt lạc ô đề: trăng lặn, quạ kêu. Trích từ câu “Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên” trong bài thơ “Phong Kiều dạ bạc” của Trương Kế)

Edit: Windy

Hắn sáng khoái.

Cậu chàng ngây ngốc.

Nàng ta cũng ngây người.

Tôi thì chảy nước miếng...

Trong lúc nhất thời chúng ta ai cũng không nói chuyện.

Lạc Xuyên phỏng chừng còn đang say mê thưởng thức tình khí hân là thuần khiết vừa mới nếm được, huống chi lấy cái lối suy nghĩ “Cho mượn” của hắn thì nhất định cũng sẽ không nghĩ gì đến người bên dưới có nguyện ý hay không rồi.

Anh Siêu không nói gì, sợ rằng một nam sinh có giới tính bình thường lần đầu tiên bị một tên đồng tính hôn thì tâm lý nhất thời không thể chịu được cũng là chuyện bình thường, phỏng chừng giờ này cậu chàng còn đang trong trạng thái choáng váng.

Sắc mặt Nguyệt Lạc đã khôi phục lại sự bình tĩnh, hay có lẽ ở triều đại này chuyện đồng tính nam cũng rất thịnh hành chăng? Có điều ánh mắt nàng ấy nhìn Lạc Xuyên rõ ràng là không được tốt lắm.

Còn tôi thì đang bận quan sát vẻ mặt của mấy người này, ngoài ra trong lòng còn nhanh chóng chấm điểm xứng đôi của cặp BL này!

Mức độ đẹp giai: 10 điểm! Tuyệt!

Mức độ đáng người: 10 điểm! Tuyệt!!

Độ thích hợp công thụ: Lạc Xuyên làm công, đó là10 điểm! Tuyệt!!!

Trình độ phối hợp của hai người: Tuy rằng Siêu Siêu là thụ, nhưng chiều cao còn hơn cả Lạc Xuyên, có điều người sau so với người trước thân hình rắn chắc hơn nhiều, khí thế thậm chí mang tính thẳng lợi áp đảo, ừm... Vậy thì 8 điểm đi. Nhưng mà xét lửa giận đang hùng hực bốc cháy trong mắt Siêu Siêu, thì Lạc Xuyên à, nhiệm vụ trừng phạt cái tên tiểu thụ mạnh mẽ này của ngươi còn thực lâu dài mà gian khổ đó... Ta xem trước mắt chấm 6 điểm là tương đối chính xác.

“Mẹ nó!! Mi rốt cuộc là ai?! Biến thái!!!”

“Tại hạ là Lạc Xuyên.”

“Ông đây không quen mi!! Ông đây với mi không duyên không thù! Rốt cuộc mi muốn gì?! Ai phải mi tới? Từ từ, có phải cái lão yêu tinh Bát Bảo kia phải mi tới chinh ta?!”

“Ngươi không biết ta? Ừm... Phải rồi, ngươi chưa từng gặp khuôn mặt này mà. Chúng ta từng ngồi chung xe đó.”

“Gi?”

Lạc Xuyên hạ giọng, đôi môi để bên tai Anh Siêu chạm nhẹ...

Bị Siêu Siêu chán ghét đầy ra, “Mẹ nó, có chuyện gì thì cứ lớn tiếng mà nói! Đàn ông đàn ông mà thì thảm làm khi gì... Cái gì?! Mi nói mi là...!! Nhưng mà, cái mặt, cái mặt mi... Mi! Ta... Liên quan gì tới ta! Vậy mắc gì phải hôn... Hôn...”

Siêu Siêu mặt đỏ bừng... Là tức giận hay thẹn thùng đây?

Lạc Xuyên ngươi cũng thật không đúng, ngay lúc đầu đã bá vương ngành thượng cung, sau này rất khó phát triển, một chút tuần tự cũng không hiểu được, vừa nhìn ngươi đã biết ngay là không theo đuổi nổi người ta... Ặc, chính xác là, trước đây ngươi cũng không theo đuổi nổi mà...

“Chát!”

Ủa? Chát? Tiếng gì đó? Bề gãy gãy trúc? Không, còn nặng nề hơn thế một chút... Có điều, hình như là... Roi! Đánh xuống mặt đất? Không, là tiếng đánh vào da thịt mới phải!... Cánh tay phải, đau quá!

Cúi đầu, nhiều máu ghê, là của tôi à?

“Tìm được cô rồi ~” Giọng nói của một phụ nữ, thật xinh đẹp, thật dịu ngọt...

Hoang mang ngẩng đầu lên, tình thế trong phòng đã đại biến!

Không biết từ đâu mà có mấy tên mặc hồng y nhảy ra, động tác của ai nấy đều sắc bén, vũ khí thì quái dị, tiến lùi nhanh như gió! Lại có một đám mặc hắc y cùng với mấy người mặc lụa mỏng mà Lạc Xuyên mang tới cùng nhau ngăn cản mấy kẻ áo hồng lại! Lạc Xuyên che chở Siêu Siêu vừa đánh vừa lùi, người áo xám che trước mặt tôi là? Quá nhí?

Ừm, màu xám thật tiêu sái, có điều hắc mặc màu đen vẫn là dễ nhìn nhất...Hử? Về mặt Quá nhí làm chi mà lo lắng dữ vậy? Yên tâm đi, ta chỉ bị quất một roi thôi mà, chảy chút máu thôi, bảo Siêu Siêu chữa cho tôi một chút, đừng để lại sẹo là được...Người đừng có bày ra vẻ mặt như cha chết mẹ chết vậy chứ....Sao đầu tôi choáng váng quá vậy... Quá nhí, người đừng có nói chuyện mà không phát ra tiếng thế chứ.... Ai vậy, tiểu mỹ nữ mặc quần áo đỏ tươi ở đối diện là ai vậy? Mặt mũi cũng đẹp thật! Từ từ....Roi...Không phải là cô đánh tôi đấy chứ....Mí mắt, thật nặng...

“Mẫn Mẫn! Mẫn Mẫn!” Quá nhí ôm lấy người con gái đã ngất đi, quay đầu cảm tức nhìn hồng y nữ tử thoắt mái tự tại đứng trên khung cửa sổ, “Các hạ là ai? Vì sao phải làm khó dễ một cô nương không có võ công?”

“Hi hi ~” Nữ tử xinh đẹp mặc quần áo đỏ tươi kia động đậy cổ tay, vung ra một đường roi xinh đẹp như hoa, “Ta là ai à, chính là Tà hộ pháp Vô Cực giáo, về chuyện vì sao ta gây khó dễ cho nàng ta....Thắng được ta thì ta nói cho người!” Lời còn chưa dứt đã nhún thân tiến lên!

Quá nhí nhanh nhẹn nhảy lên, trường kiếm rút khỏi vỏ, đỡ được một roi đánh về phía Mẫn Mẫn! Hai người nhanh chóng đánh vào nhau!

Loại binh khí mềm như roi rất khó luyện, nhưng một khi luyện thành lại rất mạnh mẽ! Có thể nói là cứng mềm đều lưu loát, có tất cả các đặc tính! Thân mình hồng y nữ tử kia cũng không kém, hơn nữa trường tiên lại có uy lực, nhưng đánh nhau với Quá nhí lại không phân được ai gọi ai kém!

Ở mái hiên bên kia, người áo đen, người áo hồng cùng với người áo lụa cùng hỗn chiến, thực lực trên cơ bản cũng tương đương nhau, nhưng Lạc Xuyên cũng không phải là đèn cạn dầu, tuy rằng phải che chở cho Anh Siêu, nhưng chỉ vài lần ra tay tình thế đã nghịch chuyển!

Hồng y thiếu nữ bên kia cũng biết tình hình bất lợi, trượt một chiêu, đưa tay vẫy ra vô số sợi chỉ bạc mỏng như lông trâu, một tay kéo Mẫn Mẫn té xỉu trên mặt đất nhảy ra ngoài cửa sổ, tươi cười nói:

“Vị tiểu ca này dùng trường kiếm cũng thật lợi hại! Ta rất vừa ý, hôm nay phá lệ nói cho người, bốn cô nương tên là Ô Đề, người phải nhớ kĩ đấy! Hi hi....Mẫn Mẫn thì ta mang đi đây ~ sau này còn gặp lại!”

Thừa lúc mọi người còn đang trốn tránh ám khí, nữ tử tên Ô Đề kia đã sớm biến mất không thấy tăm hơi, người áo hồng trong phòng nhanh chóng rút lui sạch sẽ! Kể cả thi thể của đồng bọn cũng khiên đi nốt, cực kỳ sạch sẽ lưu loát thành thực!

Quá nhí cảm kiếm định đuổi theo, nhưng bị Lạc Xuyên ngăn lại:

“Chớ đuổi theo, võ công của người Vô Cực giáo chẳng qua chỉ bình thường, nhưng ý vào tinh thông độn thuật, công phu chạy trốn cùng nhất lưu, chúng ta đuổi cũng không kịp.”

“Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy?” Quá nhí hung hăng xiết chặt chuôi kiếm, “Mẫn Mẫn còn nằm trong tay à yêu nữ kia đấy!”

“Bỏ qua?” Lạc Xuyên cười lạnh, “Dám động vào người Vị Ương môn của ta, còn đòi không duyên không có mà bỏ qua?”

Vừa dứt lời, Lạc Xuyên rút mạnh thanh bảo kiếm mà người hầu mặc áo lụa bên cạnh dâng lên, mũi kiếm chỉ thẳng vào cổ họng Nguyệt Lạc đang ngồi bệt trên mặt đất! Âm thanh lạnh lùng nói:

“Nói! Người có liên quan gì với Vô Cực giáo?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Và Ngược Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.